ELAN MASTAI

OMUL CARE A CUCERIT TIMPUL

virtual-project.eu

ELAN MASTAI

OMUL CARE A CUCERIT TIMPUL

Original: *All Our Wrong Todays* (2017)

Traducere din limba engleză și note de
VLAD POJOGA

virtual-project.eu

2017

1.

Deci chestia-i că eu vin din lumea pe care ar trebui s-o avem.

Asta evident că nu înseamnă nimic pentru tine, pentru că tu trăiești aici, în lumea asta de rahat pe care o avem. Dar n-ar fi trebuit să fie așa. Și e numai vina mea – mă rog, a mea și într-o mai mică măsură a tatălui meu și, da, cred că într-o oarecare măsură și a lui Penelope.

E greu să-mi dau seama cum ar trebui să încep să explic totul. Dar OK, știi viitorul ăla pe care își imaginau oamenii din anii ’50 c-o să-l avem? Mașini zburătoare, menajere-robot, pastile de mâncare, teleportare, ghiozdane cu propulsie, plăci plutitoare, trotuare rulante, pistoale-laser, vacanțe în spațiu și baze pe Lună. Toată tehnologia aia uluitoare, transformațională, despre care bunicii noștri credeau că e după colț. Chestiile alea de la „Expoziția universală”[1] și din revistele pulp-SF cu titluri ca *Poveștile fantastice ale viitorului* și *Incredibila lume de mâine.* Știi la ce mă refer?

Ei bine, s-a-ntâmplat.

Totul s-a-ntâmplat, mai mult sau mai puțin, exact cum și-au imaginat ei. Nu vorbesc de viitor. Vorbesc de *prezent.* Azi, în anul 2016, umanitatea trăiește într-un paradis tehno-utopic al abundenței, realizărilor și miracolului.

Numai că nu se-ntâmplă asta. Bineînțeles că nu se-ntâmplă. Trăim într-o lume în care, sigur, există iPhone-uri și imprimante 3D și, nu știu, drone sau altceva. Dar nu este deloc ca-n *Familia Jetson.* Numai că așa ar fi trebuit. Așa a fost. Până când n-a mai fost. Dar ar fi fost încă dacă n-aș fi făcut eu ce-am făcut. Sau nu, stai un pic, ce *voi* fi făcut.

Scuze, chiar dacă am primit cea mai bună educație pe care o putea primi un cetățean al Lumii de Mâine, gramatica situației e puțin derutantă.

Poate că persoana întâi nu-i cea mai potrivită pentru povestea asta. Poate că dacă mă refugiez în persoana a treia o să creez

[1] Expoziția universală a fost inițial un târg de produse ce apare ca urmare a industrializării și unde majoritatea țărilor lumii își prezentau (cel puțin până în 1938, când și-au schimbat profilul) principalele invenții în materie de tehnologie.

un fel de cum să zic, distanță sau perspectivă sau măcar liniște interioară. Merită să-ncerc.

2.

Tom Barren se trezește în propriul lui vis.

În fiecare noapte, scannerele neurale îi cartografiază visele când doarme, pentru ca atât tiparele lui conștiente de gândire, cât și cele inconștiente să fie eficient modelate. În fiecare dimineață, scannerele neurale transmit datele actuale din vis unui program care generează o proiecție virtuală în timp real, în care el se trezește fără efort. Acțiunea dispersată, dar ciudat de completă a visului devine din ce în ce mai liniară și lucidă până când se ajunge la un rezultat mulțumitor din punct de vedere psihologic la momentul deplinei înțelegeri.

Scuze – nu pot să scriu așa. E fals. E sigur.

Persoana a treia este reconfortantă pentru că deține controlul, ceea ce e plăcut când relatezi evenimente care au scăpat adesea de sub control. Este ca atunci când un om de știință descrie o probă biologică văzută printr-un microscop. Dar eu nu sunt microscopul. Sunt proba de pe lamelă. Și nu scriu asta ca să mă simt confortabil. Dacă aș vrea confort, aș scrie ficțiune.

În ficțiune pui cap la cap toate amănuntele astea elocvente și evocatoare într-un portret al lumii. Dar în viața de zi cu zi de-abia dacă le observi. N-ai cum. Creierul tău trece pur și simplu peste ele, mai ales când e vorba de casa ta, un loc care nu se simte foarte diferit nici dacă îl privești din interior, cu mintea, nici dacă îl privești din exterior, cu corpul.

Când te trezești dintr-un vis real într-un vis virtual ești pe o platformă plutitoare și te lași dus de valul inconștientului tău, țâșnind într-o parte sau alta conform unor curenți neclari, impenetrabili, până când are loc un fel modificare a gradului de focalizare, ca într-un film vechi, iar starea aceea stranie care-ți scapă printre degete, de tensiune, se dizolvă într-o percepție clară, reconfortantă. Povestea își urmează cursul, așa cum trebuie, indiferent de cât de răscolitor e conținutul ei, iar tu te trezești cu siguranța revitalizantă a unei ordini restabilite. Și atunci îți dai seama că ești întins în pat, gata să-ncepi o nouă zi,

fără vreunul din cartilajele lipicioase ale inconștientului prins în cutele strânse ale minții tale.

S-ar putea ca ăsta să fie lucrul care-mi lipsește cel mai mult la locul din care vin. Pentru că în lumea asta e nasol să te trezești.

Aici e ca și cum nimeni nu s-a gândit măcar vreodată să folosească până și cea mai rudimentară tehnologie pentru a face procesul mai puțin amețitor și rigid și scârbos. Saltelele nu vibrează ușor pentru a-ți relaxa mușchii. Ventile dirijate cu aburi nu îți curăță corpul în somn. Până și păturile sunt făcute din smocuri de fibre toarse de plante umplute uneori cu pene. Pene. De la păsări reale. Momentul în care te trezești ar trebui să te facă să te simți cel mai bine, să-ți sincronizeze inconștientul și conștientul într-o stare senină de bine.

Îmbrăcatul implică un sistem automat care taie și coase o nouă vestimentație în fiecare dimineață, croită după stilul și măsurătorile tale. Materialul e format din țesăturile întărite de laser ale unui polimer lichid fotosensibil care e reciclat în fiecare noapte pentru a putea fi refolosit zilnic. Micul dejun implică un sistem similar care generează orice fel de mâncare vrei dintr-un gel nutritiv amestecat cu anumite combinații prestabilite de culoare, aromă și consistență. Și dacă asta îți sună scârbos, de fapt nu e cu nimic diferit față de ceea ce tu crezi că e mâncarea adevărată, numai că e uniformizat într-un mod unic cu receptorii de pe limba ta, așa că are tot timpul un gust ideal. Știi sentimentul ăla de dezamăgire pe care îl ai când păstrezi multă vreme un avocado și îl tai și sub coajă e ori tare și necopt, ori maro și stricat? Ei bine, eu nu știam că așa ceva poate să se întâmple până am venit aici. Fiecare avocado pe care îl mâncasem vreodată fusese perfect.

E ciudat să fii nostalgic după ceva care în același timp a existat și nu a existat. Ca trezitul în fiecare dimineață complet reîmprospătat. Un lucru pe care nici măcar nu m-aș fi gândit că îl *puteam* lua de bun pentru că pur și simplu așa stăteau lucrurile. Dar asta-i și ideea, bineînțeles – felul în care erau lucrurile… n-a existat niciodată.

Pe de altă parte, nu-s nostalgic pentru că, în fiecare dimineață când mă trezeam, și mă îmbrăcam, și luam micul dejun în utopia asta tehnologică, sclipitoare, eram singur.

3.

Pe 11 iulie 1965, Lionel Goettreider a inventat viitorul.

Normal că n-ai auzit niciodată de el. Dar în locul din care vin eu, Lionel Goettreider e cel mai cunoscut, iubit și respectat om de pe planetă. Fiecare oraș are zeci de lucruri care poartă numele lui, străzi, clădiri, parcuri, orice. Fiecare copil știe cum să-i pronunțe numele pe litere după armonia ușor de reținut și de prins, G-O-E-T-T-R-E-I-D-E-R.

Habar n-ai despre ce vorbesc. Dar dacă ai fi fost din locul de unde sunt eu, ți-ar fi sunat la fel de familiar ca A-B-C-ul.

Acum cincizeci și unu de ani, Lionel Goettreider a inventat o modalitate revoluționară de a genera energie nelimitată, intensă și sută la sută curată. Dispozitivul său a ajuns să fie numit Motorul Goettreider. 11 iulie 1965 a fost ziua în care el a pornit motorul pentru prima dată. A făcut totul posibil.

Imaginează-ți că în ultimii cincizeci de ani n-ar fi existat restricții energetice. N-ar fi fost nevoie să săpăm din ce în ce mai adânc în pământ și să facem cerurile din ce în ce mai murdare. Că energia nucleară a devenit dintr-odată spectaculos de inutilă. Cărbunele și petrolul, nefolositor de murdare. Energia solară și eoliană și până și hidroenergia au devenit alternative demodate, inferioare, de care nu se mai sinchisea nimeni, în afara celor care luaseră hotărârea fermă de a trăi în afara rețelei principale.

Deci cum funcționa Motorul Goettreider?

Cum funcționează electricitatea? Cum funcționează un cuptor cu microunde? Cum funcționează telefonul tău mobil sau televizorul sau telecomanda? Știi? Înțelegi cu adevărat cum, din punct de vedere tehnic, concret? Dacă tehnologiile astea ar dispărea, ai putea să le reconcepi, să le reproiectezi și să le reconstruiești de la zero? Și dacă nu, de ce nu? Doar le folosești în fiecare zi.

Dar normal că nu știi. Pentru că dacă nu ai o slujbă într-un domeniu adiacent, nu trebuie să știi. Ele pur și simplu *funcționează,* fără ca tu să depui vreun efort, așa cum au fost predestinate s-o facă…

Așa se raportează lumea la Motorul Goettreider în locul din care vin eu. A fost destul de important ca să facă numele de

Goettreider la fel de ușor de recunoscut ca Einstein sau Newton sau Darwin. Dar cum funcționează propriu-zis? Chiar nu știu să-ți zic.

De fapt, OK, știi cum produce energie un baraj? Turbinele se folosesc de propulsia naturală a cursului unui râu prin intermediul gravitației, pentru a genera electricitate. Ca să fie clar, asta-i mai mult sau mai puțin *tot* ce înțeleg despre puterea hidraulică. Gravitația trage apa în jos, așa că dacă așezi o turbină în calea ei, apa o face să se învârtă și, cumva, chestia asta produce energie.

Motorul Goettreider a făcut asta cu planeta. Știi că Pământul se rotește în jurul axei sale și în același timp se rotește și în jurul Soarelui, în timp ce și Soarele se mișcă la infinit prin sistemul solar. Ca apa printr-o turbină, Motorul Goettreider se folosea de rotația constantă a planetei pentru a crea energie infinită. Avea ceva de-a face cu magnetismul și gravitația și... sincer, nu știu – mai mult decât înțeleg cu adevărat cum funcționează o baterie alcalină sau un motor cu combustie sau un bec. Pur și simplu funcționează.

Așa e și cu Motorul Goettreider. Pur și simplu funcționează.

Sau funcționa. Înainte de cum să zic, *mine.*

4.

Nu-s un geniu. Dacă ai citit până aici, deja ești conștient de asta.

Dar tata e un geniu autentic, în toată puterea cuvântului și de cel mai înalt rang. După ce și-a făcut al treilea doctorat, Victor Barren a petrecut câțiva ani lucrând în domeniul teleportării la mare distanță, înainte de a-și finanța propriul laborator pentru a lucra în domeniul lui de nișă – călătoria în timp.

Chiar și în locul din care vin, călătoria în timp era considerată mai mult sau mai puțin imposibilă. Nu din cauza timpului, de fapt, ci din cauza spațiului.

Uite de ce fiecare film despre călătorii în timp pe care l-ai văzut vreodată e un megarahat – pentru că Pământul se mișcă.

Știi și tu asta. Și am menționat-o acum două capitole. Pământul se învârte în jurul axei o dată pe zi, se învârte în jurul Soarelui o dată pe an, în timp ce Soarele are propria lui rută

cosmică prin sistemul solar, care străbate și în viteză o galaxie ce parcurge la rândul ei un drum colosal prin univers.

Pământul de sub picioarele tale se mișcă foarte, foarte repede. Pământul se rotește cu aproximativ 1 600 de kilometri pe oră, 24 de ore pe zi, în timp ce orbitează în jurul Soarelui cu o viteză de aproximativ 108 000 de kilometri pe oră. Asta înseamnă aproximativ 2 630 000 kilometri pe zi. În același timp, sistemul nostru solar se mișcă prin Calea Lactee cu o viteză de 828 000 de kilometri pe oră, acoperind aproape 51 500 000 de kilometri pe zi. Și așa mai departe.

Dacă vrei să călătorești înapoi în timp, până a doua zi Pământul ar fi într-un cu totul alt loc în spațiu. Chiar dacă ai călători în timp o secundă, Pământul de sub picioarele tale s-ar mișca aproape jumătate de kilometru. Într-o secundă.

Motivul pentru care orice film despre călătoria în spațiu e o prostie e că Pământul se mișcă încontinuu și pentru totdeauna. Călătorești în timp o zi, nu mai ajungi în același loc, ci ajungi în vidul spațiului cosmic.

Marty McFly[2] nu a apărut cu treizeci de ani mai devreme în orașul lui natal din California, Hill Valley. DeLorean-ul lui modificat s-a materializat în întunericul infinit și gol al cosmosului, cu Pământul la aproximativ 563 000 000 000 de kilometri depărtare. Presupunând că nu și-ar fi pierdut cunoștința instantaneu din cauza lipsei oxigenului, absența presiunii atmosferice i-ar fi făcut toate fluidele corporale să fiarbă, să se evapore parțial și să înghețe. Ar fi murit în mai puțin de un minut.

Terminatorul cel mai probabil ar fi supraviețuit în spațiu, pentru că e un robot ucigaș de neoprit, dar călătoria din 2029 până în 1984 i-ar fi dat lui Sarah Connor un avans de vreo 895 000 000 000 de kilometri.

Călătoria în timp nu înseamnă doar o călătorie în timp, ci și una înspre o poziție precisă în spațiu. Altfel, exact ca în cazul deja obișnuitei teleportări, ai putea să rămâi blocat *înăuntrul* a ceva.

Gândește-te la obiectul pe care stai acum. Să zicem că e o canapea măslinie. Un bol alb de ceramică, plin cu pere verzi de plastic și conuri maro, adevărate, de pin, așezat lângă picioarele

---

[2] Personaj fictional din trilogia *Înapoi în viitor,* care călătorește în trecut cu o mașină modificată marca DeLorean.

tale de pe măsuța de cafea din tec. Un lampadar din oțel șlefuit aprins deasupra umărului tău. Un covor aspru deasupra unei podele de lemn refolosit de ulm care a costat prea mult, dar arată foarte bine…

Dacă te-ai teleporta la numai câțiva centimetri în orice direcție, corpul tău ar fi încastrat într-un obiect solid. Un centimetru, ești rănit. Doi centimetri, ești mutilat. Trei centimetri, ești mort.

În fiecare secundă a zilei, suntem la trei centimetri de moarte.

Ăsta e motivul pentru care teleportarea e sigură și eficientă numai când se realizează în locuri special amplasate în cadrul unor sisteme calibrate exact.

Munca din tinerețe a tatălui meu a fost atât de importantă tocmai pentru că l-a ajutat să înțeleagă mecanica deconstrucției și reconstrucției unui corp uman între două locații distincte. Ăsta e lucrul care a blocat evoluția inițiativelor anterioare de călătorie în timp. Inversarea cursului timpului nici măcar nu e atât de complexă. Ceea ce e incredibil de complex e călătoria instantanee în spațiu, de-a lungul a miliarde de kilometri, cu o acuratețe absolută.

Geniul tatălui meu nu a fost că a rezolvat provocările teoretice și logistice ale călătoriei în timp. A fost că a înțeles că în cazul ăsta, ca în atâtea alte aspecte ale vieții cotidiene, salvatorul nostru a fost Lionel Goettreider.

5.

Primul Motor Goettreider a fost pornit o singură dată și nu a mai fost oprit de atunci – funcționează fără întrerupere de duminică, 11 iulie 1965, ora 14:03.

Motorul original al lui Goettreider nu a fost proiectat să folosească și să genereze energie la scară largă. A fost un prototip experimental care a întrecut până și cele mai optimiste așteptări ale inventatorului său. Ideea e că principalul scop al unui motor Goettreider e că nu trebuie să fie oprit niciodată, așa cum nici planeta nu se oprește niciodată. Așa că prototipul original a fost lăsat să funcționeze în același loc unde a fost pornit pentru prima dată, în fața unui public restrâns, într-un

laborator de la subsolul corpului B7 al Centrului Statal de Știință și Tehnologie din San Francisco.

În lumea de unde vin, fiecare copil care merge la școală știe numele și expresiile faciale ale celor șaisprezece Martori. O droaie de cărți au fost scrise despre fiecare dintre ele, iar prezența lor la acest punct maxim de cotitură al istoriei a fost vârâtă cu forța în cronologia vieților lor separate ca evenimentul definitoriu al fiecăruia, chiar dacă era sau nu adevărat.

Nenumărate opere de artă au înfățișat *Activarea Motorului Goettreider.* E *Cina cea de Taină* a lumii moderne, cu cele șaisprezece expresii faciale ale ei, fiecare codificând o altă reacție. Sceptic. Uluit. Aerian. Încântat. Gelos. Nervos. Gânditor. Speriat. Detașat. Îngrijorat. Exaltat. Nonșalant. Îngrozit. Mai sunt trei. Să-mi bag picioarele, ar trebui să le știu…

Când prototipul motorului Goettreider a fost pornit pentru prima dată, singurul lui scop era să *funcționeze* propriu-zis. Și a funcționat, dar a avut un defect major. A emis o radiație specifică – care avea să fie numită mai târziu *radiație tau,* o aluzie la felul în care în fizică litera mare de tipar T e folosită pentru a reprezenta *timpul propriu* în ecuațiile teoriei relativității.

Odată ce capacitățile miraculoase ale motorului de a genera energie s-au extins pentru a alimenta întreaga lume, urma radiației tau a fost eliminată din modelele produse la scară industrială. Dar prototipul a fost lăsat să funcționeze, teoretic pentru totdeauna, în laboratorul lui Goettreider din San Francisco – acum unul dintre cele mai vizitate muzee de pe planetă – din respect, nostalgie, și datorită unei clauze destul de clare din testamentul lui Goettreider.

Ideea tatălui meu a fost aceea de a folosi urma radiației tau a dispozitivului original ca un șir de firimituri prin spațiu și timp, fiecare firimitură de mărimea unui atom, un fir înnodat care duce în trecut, formând cercuri compacte prin cosmos, cu o ancoră aruncată în cel mai important moment din istorie – duminică, 11 iulie 1965, 14:03:48, secunda exactă în care Lionel Goettreider a pornit viitorul. Însemna nu numai că tata putea să trimită pe cineva în timp până la un moment extrem de specific, ci că radiația tau îl va duce într-un loc extrem de specific. Lionel Goettreider i-a permis geniului tatii să se manifeste, printr-un efect secundar al geniului său.

Odată ce a realizat asta, tata a avut aproape toate piesele puzzle-ului călătoriei în timp. Mai era un singur lucru, minor în comparație cu proiectarea unei ființe în trecut, dar major în sensul evitării unei distrugeri accidentale a prezentului – un mod de a te asigura că un călător în timp nu poate afecta trecutul. În proiectul tatălui meu au fost câteva elemente de siguranță, dar singurul de care îmi pasă e *sfera de defuziune.* Pentru că așa a intrat Penelope Weschler în viața mea.

6.

Aproape fiecare obiect de artă și divertisment e diferit aici. La început, variațiile nu sunt atât de semnificative. Dar când a doua jumătate a anilor șaizeci a făcut loc salturilor tehnologice și sociale din anii șaptezeci, aproape totul s-a schimbat, fiind generați zeci de ani de cultură pop care n-au existat niciodată – cincizeci de ani de scriitori, artiști și muzicieni creând un corpus artistic *complet* diferit. Uneori există paralele fascinante, un amănunt din desfășurarea uneia dintre versiuni care în cealaltă e punctul culminant, o replică spusă de un alt personaj, o compoziție vizuală recontextualizată, o progresie de acorduri cu versurile modificate radical.

11 iulie 1965 a fost punctul central al istoriei, chiar dacă nimeni n-o știa încă.

Din fericire, romanul preferat al lui Lionel Goettreider a fost publicat în 1963 – *Leagănul pisicii,* de Kurt Vonnegut Jr.

Scrisul lui Vonnegut e diferit în lumea mea. Aici, cu toată inteligența și perspicacitatea lui, ai impresia că simțea că un romancier nu putea avea un efect real asupra lumii. Se simțea obligat să scrie, dar avea foarte puțină încredere că scrisul poate schimba ceva.

Pentru că *Leagănul pisicii* l-a influențat atât de tare pe Lionel Goettreider, în lumea mea Vonnegut e considerat a fi unul dintre cei mai importanți filosofi ai secolului XX. Lucrul ăsta probabil că i-a făcut mult bine persoanei Vonnegut, dar nu atât de mult bine romanelor lui, care au ajuns să fie considerate un fel de predici.

N-o să-ți fac un rezumat al *Leagănului pisicii.* E scurtă și mult mai bine scrisă decât chestia asta, așa că du-te și citește-o. E

ascuțită, îndrăzneață și înțeleaptă, iar astea sunt calitățile mele preferate la oameni și artă.

Că veni vorba – Obosit, Îndrăzneț și Înțelept sunt cele trei reacții codificate pe care nu mi le puteam aminti din reacțiile celor șaisprezece Martori la Activare.

Leagănul pisicii e despre o droaie de lucruri, dar una dintre ramificațiile cele mai importante ale acțiunii implică invenția gheții-9, o substanță care solidifică tot ce atinge, scapă de sub controlul creatorului ei și distruge toată viața de pe planetă.

Lionel Goettreider a citit *Leagănul pisicii* și a realizat ceva fundamental, ceva ce el a numit „Accidentul” – când inventezi o tehnologie nouă, inventezi și accidentul acelei tehnologii.

Când inventezi mașina, inventezi și accidentul de mașină. Când inventezi avionul, inventezi și accidentul aviatic. Când inventezi fuziunea nucleară, inventezi și accidentul nuclear. Când inventezi gheața-9, neintenționat inventezi și înghețarea totală a planetei.

Când Lionel Goettreider a inventat Motorul Goettreider, știa că nu putea să-l pornească până când nu-și dădea seama care era accidentul lui – și cum să-l prevină.

Expoziția mea preferată de la Muzeul Goettreider e simularea a ceea ce s-ar fi putut întâmpla dacă Motorul ar fi funcționat greșit când Goettreider l-a pornit pentru prima dată. În scenariul cel mai sumbru, cantitatea fără precedent de energie atrasă de Motor îi suprasolicita puterea de absorbție, declanșând o explozie care topește San Francisco-ul într-un crater care arde mocnit, otrăvește Oceanul Pacific cu radiație tau, corodează 16 000 de kilometri pătrați de pământ arabil într-o tocană de durere și face o bună bucată din America de Nord de nelocuit vreme de zeci de ani. Părinții se plângeau din când în când personalului de la muzeu că imagistica de coșmar a simulării era mult prea grafică pentru copii și, având în vedere faptul evident că experimentul *nu* eșuase, de ce să distragi atenția de la mărețele contribuții ale lui Goettreider la civilizație cu o speculație grotescă despre dezastre globale imaginare? Simularea a fost până la urmă mutată într-un colț izolat al muzeului, unde generații de adolescenți în excursie cu colegii lor de liceu se înghesuiau în întuneric și priveau cum lumea se destramă în ciclu infinit.

Nu-s un geniu ca Lionel Goettreider sau Kurt Vonnegut sau tata. Dar am și eu o teorie – Accidentul nu se aplică doar tehnologiei, se aplică și oamenilor. Fiecare persoană pe care o întâlnești înseamnă și accidentul acelei persoane în raport cu tine. Ce poate merge bine și ce poate merge rău. Nu există intimitate fără consecință.

Ceea ce mă aduce înapoi la Penelope Weschler și la accidentul nostru. Al nostru, al tuturor.

7.

Penelope Weschler trebuia să fie astronaut. Matricile evaluării ei la o vârstă fragedă indicau aptitudinile mentale necesare, capacitatea fizică necesară și o ambiție tenace. Se antrena non-stop, atât la școală, cât și în afara ei. Nu ca să pășească pe Lună. Oricine putea păși pe Lună. Oricine putea să se ducă într-o excursie de treizeci de zile pe Lună. Penelope era destinată unei alte frontiere – explorarea în spațiul îndepărtat.

Nu era nevoie numai de învățat, antrenament, testare constantă. Exista și o componentă socială. Sau mai degrabă antisocială. Pentru operațiunile de lungă durată în spațiu, este de dorit să crești alături de părinți și frați pentru a avea modele de empatie pe care să le aplici colegilor tăi astronauți în misiunile care țin ani de zile, uneori zeci de ani. Vor să fii capabil să-ți pese de alți oameni. Dar nu vor să-ți fie *prea* dor de oamenii de acasă, ca să nu ai o cădere psihică după șase luni dintr-o misiune de șase ani. E o scară psihologică alunecoasă – singuraticii autosuficienți ai căror părinți n-au divorțat sunt buni, sociopații cu ochi de rechin nu prea.

Din școala generală începând, Penelope a avut relații personale amicale, dar ținute intenționat în frâu, ca să nu existe cineva care s-o țină pe Pământ.

Și a fost cea mai tare. Prima din clasa ei la toate materiile. Recunoscută de toată lumea ca un lider înnăscut de misiune. Urma să fie un pionier. Urma să vadă furtunile de pe Jupiter cu ochii ei și să facă o plimbare în spațiu pe inelele lui Saturn. Și pentru asta merita să nu ai prieteni apropiați sau relații intime sau un câine loial.

Totul mergea conform planului. Până când a mers prima dată în spațiu.

Lansarea a fost perfectă. Penelope și-a îndeplinit îndatoririle cu o asemenea precizie că urmau să o dea drept exemplu viitorilor recruți, să vadă și ei cât de priceput poate să fie un astronaut. Era antrenată. Era pregătită. Era perfectă.

Până când a trecut prin primul strat al atmosferei Pământului și mintea ei s-a golit total.

Există un grup redus de oameni ale căror funcții cognitive se dereglează în spațiu. Are legătură cu felul în care schimbarea de presiune afectează legăturile dintre moleculele neuronilor din creierele lor. Nimeni nu e sigur de ce se întâmplă. Penelope face parte din grupul ăla redus de oameni. A indus cumva în eroare toată aparatura riguroasă de scanare. Acum conduce cu măiestrie vehiculul de lansare prin ultimele straturi atmosferice și, văzând spațiul cum se deschide în fața ei pentru prima oară, inima îi bate cu putere, dar regulat, e mai fericită ca niciodată. Și imediat după… nimic.

Nu știe cine e. Nu știe unde e. Nu știe ce să facă. Ceva dinăuntrul ei o face să nu aibă un atac de panică, așa cum ar fi avut cea mai mare parte a oamenilor dacă s-ar fi trezit dintr-odată pilotând o nebunie de rachetă spațială și văzând planeta în oglinda retrovizoare. Dar nu-și poate aminti nimic. Panoul de control pe care învățase să-l stăpânească în ani de zile nu mai înseamnă nimic pentru ea, niște acronime enigmatice tipărite deasupra luminilor care sclipesc intermitent într-o ordine aparent aleatorie. Privește prin hublou la vaporii iradianți ai stelelor, împrăștiați de-a lungul pânzei negre a spațiului, ca norii de polen care se ridicau din cedrii grădinii bunicilor ei când veverițele săreau de pe o creangă pe alta, chiar dacă nu poate să înțeleagă de ce se gândește la ceva ce nu a mai văzut de la opt ani, când în casca ei sunt niște *voci* care se aud din ce în ce mai tare și mai insistent.

— Îmi pare rău, a spus ea, dar nu sunt sigură unde mă aflu acum.

Copiloții ei, la fel de bine antrenați, și în care se aprindeau mereu flăcările invidiei pentru nivelul mult mai avansat la care Penelope fusese tot timpul față de ei, i-au preluat îndatoririle. Au fost nevoiți să anuleze misiunea, nu fără daune financiare, din cauză că imprevizibilitatea ei punea în pericol pe toată lumea.

Așa a ajuns Penelope, cea mai bună dintre cei mai buni dintre cei mai buni, o amenințare.

Legată cu niște centuri de un scaun pentru observatori în timpul neașteptatei întoarceri acasă, a început să vadă Pământul de un albastru lăcuit apărând sub ea și învârtindu-se în praful cosmic. Ochii i s-au umplut de lacrimi. Era cel mai frumos lucru pe care îl văzuse vreodată și pe care nu avea să-l mai vadă niciodată, chiar dacă nu știa asta încă.

Întoarsă pe Pământ, cu capacitățile mintale din nou la normal, a înțeles că acum cariera ei de astronaut era terminată. Plănuise să petreacă zeci de ani în afara planetei. În loc de asta, petrecuse mai puțin timp în spațiu decât un turist care s-a răsfățat cu o plimbare de duminică de o oră prin termosferă, pe o navă low-cost. Creierul care făcuse din ea astronautul perfect o împiedicase să-și îndeplinească misiunea.

Asta i-ar fi doborât pe cei mai mulți oameni. Dar, Penelope nu era cei mai mulți oameni. După câteva luni în care a înotat într-o fântână gravitațională a depresiei și după ce a refuzat orice intervenție farmaceutică ca să nu-i fie cumva afectat dosarul medical și calificările pentru un alt demers, a găsit o nouă ambiție care să-i alimenteze talentul pentru rigoare.

Dacă nu putea să fie astronaut, urma să fie crononaut.

8.

Plec din apartamentul meu de la etajul 184 al unui turn cu 270 de etaje conectat cu alte șapte turnuri printr-o rețea de pasarele, având un centru de transport la baza complexului octagonal. Tata a tras niște sfori, pentru că turnul e deținut de același conglomerat care gestionează și locuința părinților mei, așa că apartamentul meu e poziționat în partea opusă celor mai dense zone rezidențiale din Toronto și oferă o priveliște OK a lacului Ontario și a coastei Niagarei, iar piscurile din Buffalo reflectă lumina de dimineață în orizontul arcuit.

Foarte mulți oameni merg la serviciu cu propriul vehicul, dar, serios, traficul tridimensional e de rahat. Oricât de mare ar fi factorul-cool de a conduce o mașină zburătoare, el e diminuat de blocajele din traficul suspendat la douăzeci de etaje deasupra fiecărei străzi.

Prefer să iau o capsulă de tranzit pe una din pistele stratificate care împânzesc orașul. Fiecare capsulă e un mic container metalic care se deschide ca o scoică și înăuntru e o bancă tapițată, cu ecrane și boxe pe care le poți conecta la interfața ta de divertisment. Capsula te duce la orice destinație din sistemul de transport al orașului, dar fiecare capsulă are și un motor suspendat retractabil, pentru a călători pe distanțe scurte și în afara rețelei.

Ajung la serviciu cu doișpe minute întârziere, ceea ce e tipic pentru mine. Șeful e mult prea iritat de aproape toate aspectele vieții mele ca să se mai enerveze din cauza întârzierii mele cronice. Pentru că șeful meu e tata.

Pe firma din fața clădirii scrie „INSTITUTUL CRONONAUT”. O direcție care mi se pare superieftină, dar având în vedere că toți angajații tatălui meu îl venerează, sunt clar în inferioritate numerică. Nimeni altcineva nu s-ar gândi măcar să-și dea ochii peste cap când văd semnul ăsta idiot când vine să lucreze la laborator. Sunt mult prea ocupați să-și dea ochii peste cap când mă văd pe mine.

Trebuie să clarific un lucru – faptul că lucrez în laborator nu mă face deștept. În lumea mea, toată lumea lucrează într-un laborator.

Toate funcțiile banale ale vieții de zi cu zi sunt acaparate de tehnologie. Nu mai există alimentare sau benzinării sau fast-food-uri, nimeni nu mai colectează gunoiul dintr-o pubelă de la colț și nimeni nu-ți repară mașina cu niște, cum să zic, scule într-un garaj auto. Toate slujbele domestice sau manuale au fost automatizate și mecanizate, iar conglomeratele internaționale care întrețin aceste tehnologii își ocupă timpul cu ajustări minore. Dacă modulul de evacuare a deșeurilor organice se defectează, nu chemi un instalator, chiar dacă instalatorii există încă, întrucât clădirea ta are pregătite drone care să îl repare. Oamenii de serviciu și croitorii și grădinarii și dulgherii sunt la fel de relevanți pentru viața contemporană precum un lampagiu cu o cană de petrol și un băț cu fitil.

Încă mai *există* locuri ca librării sau cafenele, dar sunt afaceri specializate, de nișă, targetate pe fetișiștii nostalgiei. Poți să te duci la un restaurant adevărat și să comanzi mâncare preparată manual de un bucătar. Dar chelnerul care te servește e, de fapt, un actor care joacă un rol pe o scenă pe care și tu joci un rol, iar

un captivant scenariu se desfășoară în jurul tău în direct, în timp real.

În absența nevoilor materiale, economia mondială a făcut tranziția aproape exclusiv înspre divertisment – atât fundamentul, cât și combustibilul civilizației moderne. Majoritatea dintre noi lucrăm acum în laboratoare, pentru a ne imagina, pentru a proiecta și pentru a construi următorul trend în materie de divertisment. Divertismentul finanțează civilizația noastră. E singurul lucru de care ai nevoie într-o lume în care nimeni nu-ți cere aproape nimic. În afară de *a plăti* pentru divertisment. Cu cât mai nou și mai acaparant și fantezist e, cu atât mai scump.

Dacă ești un om de știință determinat să spargi coduri de nespart și să deschizi drumuri de nedeschis, nimeni, în afara unor agenții guvernamentale cu fondurile în stare clinică, nu are motivația necesară să îți finanțeze spartul de coduri și deschisul de drumuri. Dar dacă o poți ambala cumva ca pe cea mai nouă și mai acaparantă și mai fantezistă formă de divertisment care există – limitele finanțării pe care o poți obține devin inexistente.

Ăsta e motivul pentru care tatăl meu, unanim considerat a fi unul dintre cele mai mari genii ale lumii, și-a pus viața și reputația, practic, în slujba turismului în timp.

„Călătoria în timp” nu e o investiție care să atragă. Dar dacă înlocuiești călătoria cu turismul, un flux uriaș de clienți sunt gata să plătească oricât ca să viziteze orice eră de pe planeta Pământ pe care vor s-o vadă cu propriii lor ochi și banii curg gârlă. Și așa s-au născut *crononauții.*

9.

Experimentul tatălui meu, fixat pe data de 11 iulie 2016, va trimite primii oameni înapoi în timp, pentru a fi martori la momentul în care primul Motor Goettreider a fost pornit, folosind chiar Motorul ca o ancoră temporală, cu radiația lui tau refăcând traiectoria Pământului prin spațiu până pe 11 iulie 1965, cu cincizeci și unu de ani mai devreme.

În 2015 avea loc a cincizecea aniversare a Activării Motorului Goettreider, lucru care, evident, era o mare chestie – fiecare

oraș de pe planetă concura să-l întreacă pe celălalt cu sărbătorile lui locale. Presiunea sangvină colectivă a poporului danez atingea niveluri periculos de mari având în vedere că ei profitau de oportunitate ca să reamintească lumii că, chiar dacă marile lui descoperiri științifice fuseseră realizate în Statele Unite ale Americii, Lionel Goettreider se născuse în Danemarca. Dar evenimentul principal avea loc la Muzeul Goettreider, construit în jurul fostului Centru Statal de Știință și Tehnologie din San Francisco, adăpostit cu zidurile sale monotone de ciment și geamurile lui pătrate, conservate de un edificiu modern – o spirală cristalină spectaculoasă, care refractă lumina soarelui în timpul zilei și a lunii în timpul nopții.

În dimineața zilei de sâmbătă, 11 iulie 2015, stând pe un podium, cu Muzeul Goettreider plasat perfect în spatele său pentru toate transmisiile media, Victor Barren a inaugurat sărbătoarea semicentenarului anunțând public că primul experiment de călătorie în timp al lumii urma să aibă loc la *exact* un an după acel moment – la 10:00:00 dimineața, luni, 11 iulie 2016. A făcut un gest către un ceas mare de pe podium și numărătoarea inversă a început: 31622400 secunde, 527040 minute, 8784 ore, 366 zile. Urma să fie cel mai mare experiment de la ei bine, de la Activarea Motorului Goettreider. Și odată ce prevederile guvernamentale ar fi fost îndeplinite, tehnologia urma să fie disponibilă din punct de vedere comercial publicului, iar facilitățile crononaute ar fi permis fiecăruia și oricui șansa de a călători în siguranță în timp. Oamenii *au luat-o razna* de nerăbdare. Mașina timpului creată de tatăl meu avea, cu siguranță, să fie unul dintre cele mai de succes produse lansate vreodată.

Așa a reușit Victor Barren să se propulseze în starul celei de a cincizecea aniversări a Motorului Goettreider.

Transportat la Institutul Crononaut din Toronto, marele ceas și-a continuat numărătoarea inversă, ca și cum momentul în care tata urma să-și ocupe locul printre giganții științei era o inevitabilitate matematică. Tot ce era necesar era ca acel ceas să rămână fără numere.

Apropo, chestia asta cu a cincizecea aniversare nu are nicio semnificație științifică. E un fel de truc scenic menit să impresioneze sponsorii care au băgat bani în noua formă

exclusivistă de divertisment a tatălui meu, care ar trebui să schimbe total regulile jocului.

Dar pentru a deveni o afacere viabilă, trebuie să le demonstrezi oamenilor că e sigur să călătorești în timp. Aici apar crononauții.

Din motive de securitate și siguranță, prototipul mașinii timpului e programat pentru o singură destinație: laboratorul lui Lionel Goettreider din subsolul localizat în San Francisco, California, pe 11 iulie 1965. Urma radiației tau duce acolo și numai acolo. Asta *ar trebui* să prevină o greșeală de calcul care să trimită crononauții în era greșită. Prototipul e ca o gondolă blocată între două vârfuri muntoase – nu o poți folosi pentru a merge unde și când vrei. Odată ce experimentul se termină cu succes, iar drumul dintre 2016 și 1965 e fixat cu acuratețe atât în spațiu, cât și în timp, va fi posibilă o explorare mai amplă. Dar până la lansarea misiunii, încă e doar o teorie netestată, foarte scumpă – așa că crononauții trebuie să fie pregătiți pentru orice.

Sunt într-o echipă de șase persoane, aparent numărul ideal pentru tipul ăsta de misiune. Psihologic, e destul de mare ca să se simtă ca o grupă, dar destul de mică pentru a cultiva anumite relații intime. Fiecare dintre cei șase e atent antrenat în supraviețuirea plurifațetată. Nu doar fizică, dar și culturală. Hai să zicem că se întâmplă ceva greșit și în loc de cincizeci de ani în urmă, călătoresc cinci sute de ani în urmă sau cinci mii de ani sau cincizeci de mii de ani. Întreaga echipă trebuie să fie extrem de familiară cu condițiile de la fața locului aferente oricărei ere în care ar putea ajunge.

E un protocol de anulare care îi catapultează înapoi în prezent, dar are nevoie de câteva secunde cruciale pentru a fi activat, indiferent de amenințările mortale cu care s-ar putea confrunta. Există, bineînțeles, o funcție automată de recuperare care se activează în cazul unei căderi catastrofale a sistemului, pentru ca și dacă întreaga echipă moare să nu se piardă tehnologia în trecut și să provoace consecințe necunoscute asupra istoriei.

Sigur că are mult mai mult sens, științific vorbind, să trimiți înapoi în timp un obiect inanimat sau un animal antrenat. Dar sunt două probleme care generează o abordare mult mai precaută. Prima e că tata vrea să-i dea pe toți pe spate de la început și să trimiți o echipă de oameni în spațiu e mult mai cool

decât să trimiți, să zicem, o dronă sau un iepure. A doua e că marja de eroare e atât de mică atunci când pierzi vremea prin spațiu-timp, încât ai nevoie de creiere umane acolo, care să poată lua decizii cântărite, ca în cazul în care se întâmplă ceva neașteptat să nu declanșeze nimeni o calamitate în cronologie. Asta ar fi groaznic.

Aproape orice poate merge rău. Ai nevoie de oameni care sunt extrem de calmi sub presiune și pot supraviețui în situații letale, imprevizibile. Șase crononauți, fiecare unul dintre cei mai impresionanți oameni în viață.

De asta e total absurd că am fost inclus și eu în misiunea asta.

10.

Bănuiesc că acum e un moment bun să menționez că mama mea, Rebecca Barren, a murit acum patru luni într-un accident de domeniul fantasticului.

Da, în ciuda atâtor minuni tehnologice ale lumii din care vin, oamenii încă mai mor fără vreun motiv anume. Ba chiar se și poartă ca niște nesimțiți fără vreun motiv anume. Scuze, încerc să-ți vorbesc despre mama, nu despre tata.

Ca atâția alți gânditori influenți, tata nu avea nevoie de nimic ce putea implica folosirea inutilă a creierului său. Bineînțeles că majoritatea funcțiilor ăstora putea fi automatizată. Dar mama și-a asumat un rol de a impune o activitate manuală în viața noastră de familie, care putea fi percepută ca palpabilă și de modă veche, dar în același timp ca nevrotică și tristă. De parcă dacă nu i-ar fi împăturit personal hainele lui tata, dacă nu i-ar fi făcut curățenie în birou, dacă nu i-ar fi servit mâncarea, el n-ar fi fost capabil să rezolve misterele călătoriei în timp. Și, hei, e posibil să fi avut dreptate. Pentru că a rezolvat toate misterele călătoriei în timp și, la câteva luni după moartea ei neașteptată, totul s-a transformat într-un dezastru de proporții.

S-au cunoscut la Universitatea din Toronto. Părinții tatălui meu emigraseră din Viena în Toronto când avea nouă ani și el n-a putut să scape niciodată de un accent austriac în pronunția vocalelor. Mama a venit de la Leeds cu un program internațional de schimb, pentru a-și continua studiile la licența ei în literatură

și nu și-a pierdut niciodată abilitatea britanică de a pendula spontan în interiorul dinamicii rigide de clasă.

Tata era masterand în fizică și mama l-a observat prin campus, purtând tot timpul șosete desperecheate. A vrut să știe dacă era o alegere vestimentară sau semnul cuiva care are lucruri mai importante de făcut. Într-o zi, s-a dus la el și i-a dat un cadou – o cutie cu o sută de șosete identice. El habar n-avea cine e. În mai puțin de un an erau căsătoriți și fixați în rolurile vieților lor – tata era farul, mama era îngrijitorul care scurta fitilurile, întorcea ceasul, lustruia geamurile și mătura treptele abrupte.

Tata a avut o soție care a fost mai mult ca o mamă. Și eu am avut o mamă care a fost mai mult ca o soră. Reputația tatălui meu l-a propulsat la vârful comunității academice, dar i-a refuzat mamei orice prietenii sincere, vulnerabile. Avea un rol de jucat – de moașă a geniului tatălui meu – și nu putea să recunoască în fața nimănui că se simțea goală în interior, singură, și că îi era teamă.

Numai în fața mea. Mama îmi spunea totul. Eram confidentul ei, terapeutul ei nătâng, o ureche mereu gata să plece urechea la rezervorul ei fără fund de pălăvrăgeli anxioase. Rolul tatălui meu era să schimbe lumea. Rolul mamei mele era să construiască un cuib cald, moale, în care el să se adăpostească. Rolul meu era să o ascult pe mama vorbind încontinuu, ca să nu aibă o cădere nervoasă în timp ce suprimă ceva crucial despre ea, ceva care i-ar fi distrus tatălui meu starea expansivă de contemplare cosmică.

Alinarea mamei erau cărțile. Nu modulele virtuale captivante care ne plăceau nouă, celorlalți, ci cărțile adevărate, din hârtie și cerneală, pe care nu le mai tipărea nimeni, cu atât mai puțin să le scrie. Își petrecea timpul liber citind cuvinte scrise într-o epocă anterioară. Înainte să-l cunoască pe tata, își imaginase o carieră înconjurată de cărți – pe care să le predea, să le redacteze, poate chiar să le scrie.

Ar trebui să clarific faptul că tata nu a *cerut* niciodată nimic din toate astea. Una dintre fațetele stării lui extatic-inconștiente de autosuficiență grandioasă era că nu sesiza niciunul dintre lucrurile astea. Găsise cumva o parteneră care se eroda natural pe sine până la stadiul de ghem gri de ață. A devenit perechea de șosete pufoase și confortabile care era tot timpul curată și

pregătită în dulapul lui, de fiecare dată când îi era frig la picioare. Din câte știa el, casa i le producea pur și simplu la comandă.

Și apoi, cu patru luni în urmă, în timp ce bea o cafea și citea un roman pe un petic de iarbă din ansamblul lor rezidențial, un sistem de navigație a funcționat greșit și a determinat o mașină zburătoare să se rupă din formație, să scape de sub control și să împrăștie jumătate din mama pe peluză, într-o dâră umedă de sânge și oase și piele și sfârșit.

Când cineva moare, e foarte rece și nemișcat. Probabil că lucrul ăsta sună evident, dar când e maică-ta nu mai e așa evident – e șocant. Te uiți, fără aer și năucit, cum tehnicienii medicali neutralizează câmpul de stază și opresc metabolizatorul sintetic de organe. Dar gestul sentimental de a o pupa pe frunte te face să te dai înapoi, pentru că în momentul în care buzele tale îi ating pielea îți dai seama exact cât de rece și cât de nemișcată e, exact cât de permanente sunt răceala aia și nemișcarea aia. Corpul tău sare înapoi de parcă ar fi fost aruncat în apă fiartă și pentru prima dată în viață înțelegi moartea ca pe o stare biologică, un organism care nu mai funcționează. Dacă nu ai atins un cadavru înainte, nu poți înțelege anormalitatea viscerală a cărnii inerte înfășurate în jurul unui obiect fără viață care poartă fața mamei tale. Ți se face rău de vinovăție și regret și tristețe pentru fiecare moment în care ți-ai dat ochii peste cap iritat sau ai făcut abstracție de o rugăminte pisăloagă sau ți-ai lăsat mintea să rătăcească în timp ce ea îți spunea o anecdotă neimportantă. Nu-ți mai amintești nimic atent sau drăguț sau cald din tot ce-ai făcut, chiar dacă logica îți spune că sigur există. Tot ce îți poți aminti e cât de des ai fost mărunt și meschin și fals. A fost mama ta și te-a iubit într-un fel în care nimeni n-a mai făcut-o și n-o s-o mai facă și acum nu mai e.

Când m-am născut, mama a plantat un lămâi pe proprietatea lor, și, o dată pe an, de ziua mea, făcea tarte cu lămâie după rețeta bunicii ei. Copacul ăla, în vârstă de treizeci și doi de ani, a fost îndeajuns de puternic ca să oprească mașina zburătoare înainte de a pătrunde prin geamul mare al biroului tatălui meu, unde el reflecta la chestiuni de o importanță capitală și mânca absent un sandviș cu brânză topită la cuptor, pe care i-l făcuse mama în timp ce își făcuse și ei o cană de cafea, ca s-o bea

când stă la soare și citește un capitol din *Marile speranțe* înainte de a veni vremea să treacă printr-o altă rutină atent calculată, care îi făcea tatălui meu viața atât de plăcută și pe care el avea să conștientizeze că ea o făcuse vreme de treizeci de ani numai după ce ea nu mai era.

Fără copacul ăla, tata ar fi și el mort. Eu aș fi orfan. Și așa ar fi mult, mult mai bine pentru toată lumea.

Îmi aduc aminte cum a fost când eram copil și am înțeles că numai jumătate din fiecare copac e vizibilă, că rădăcinile din pământ sunt la fel de mari ca crengile din cer, că cealaltă jumătate e subterană. Mi-a luat mult mai mult, devenisem deja adult, să înțeleg că și oamenii sunt la fel.

11.

Înmormântarea a avut loc într-o dimineață vioaie și însorită. Câteva zeci de colegi de-ai tatălui meu, soțiile și copiii lor plictisiți, rudele mamei din nordul Angliei, rudele lui tata din Austria, trei sferturi din familiile subsecțiunii rezidențiale a părinților mei, un grup de prieteni apropiați de-ai mei din liceu și trei foste iubite de-ale mele, adunați toți în locul în care murise, pentru a asculta o serie de elogii spuse de oameni care au demonstrat foarte repede că nu știau absolut nimic despre viața interioară a mamei.

Eu ar fi trebuit să vorbesc, am vrut să vorbesc, dar n-am putut să scot niciun cuvânt în ziua aia.

După elogiile goale care, trebuie să spun, m-au făcut să plâng ca naiba, toată lumea a privit cum tata i-a împrăștiat cenușa la baza lămâiului care fusese plantat în ziua nașterii mele și care i-a salvat viața și am vrut să urlu că asta e o comemorare dezgustătoare a femeii bune și delicate care s-a prăbușit în ea însăși pentru soțul ei. Doar că nu era. De fapt, era o ceremonie potrivită. Ultima faptă a vieții ei a fost să încetinească mașina plutitoare defectă îndeajuns de mult ca lămâiul să-i oprească mișcarea mortală. În moarte, ca și în viață, fusese acolo pentru tatăl meu.

I-a împrăștiat cenușa și, după ceremonie, m-am culcat cu una dintre fostele mele iubite în camera mea din copilărie.

Ca să fiu complet sincer, după aia m-am culcat și cu celelalte două foste iubite care au venit la înmormântare și cu una dintre cele mai bune prietene ale mele din liceu, cu care nu încercasem niciodată nimic pentru că era mult prea mișto și nu voiam să stric prietenia cu inevitabila dezamăgire pe care urma să i-o produc ca iubit.

Nu mă laud acum. Adică bănuiesc că aș putea fi un pic mai discret, dar încerc să fac asta nespunându-le numele. Din respect. Sau, nu știu, poate că pare ieftin să nu le spun numele.

Toate cele patru situații au avut aproape același scenariu. Ea voia să vorbim doar noi doi, *să vorbim serios,* zicea. Eu aveam impresia dinainte că ea simțea un fel de entuziasm la gândul că eu urma să-mi exprim suferința deschis în fața ei, numai în fața ei, ca și când ea ar fi fost singura care putea s-o scoată din mine înainte de a-mi face pielea să ruginească.

Privind în urmă, e ca și cum suferința era o jertfă pe care le-o făceam în schimbul corpurilor lor, iar lacrimile mele, din motive pe care nu sunt destul de perspicace să le înțeleg, le excitau. Sau poate că era doar un lucru de care fiecare dintre ele se decisese că am nevoie și puteau să-l facă pentru mine și ar trebui să le mulțumesc, pentru că m-a ajutat. La momentul ăla părea o manifestare precară de tristețe și dorință. Aveam nevoie de ceva viu. Sexul a fost practic primul lucru la care m-am putut gândi ca să pun la loc bucățile împrăștiate ale inimii mele, și dacă femeile alea patru nu ar fi fost de acord, bănuiesc că aș fi găsit o variantă de rezervă. Dar consimțământul lor blând și lipsa mea de imaginație au dus la patru situații identice.

Eram singuri, târziu în noapte, și eu le spuneam despre cum stăteam cu mama la spital în timp ce un câmp de stază[3] o ținea în viață de la talie în sus, pentru că de la talie în jos fusese pur și simplu rasă, și tot ce putea să facă era să repete aceeași frază iar și iar, de parcă trilioanele de neuroni din creierul ei ar fi cooperat să creeze o dungă finală a conștiinței, ca să fie siguri că ultimul ei gând era transmis oricui ar fi ascultat.

„*E pierdut, dragul meu, așa că trebuie să-l ajuți să se găsească*”, zicea ea din nou și din nou.

[3] Câmpul de stază este, în universurile științifico-fantastice, un spațiu închis în care timpul a fost oprit, iar corpurile dinăuntru s-au blocat în starea în care se aflau în momentul opririi timpului.

Și eu plângeam și ziceam că are dreptate, că sunt pierdut, dar nu cred că mai pot fi găsit. Și știam că asta ar fi însemnat ceva pentru femeia căreia-i vorbeam, pentru că trei dintre ele terminaseră lucrurile cu mine exact din motivul ăsta, se săturaseră de rahaturile mele și realizaseră că nu aveam nicio direcție în viață, în afară de prietena mea din liceu, care mă știa mult prea bine, așa că anula din start orice intenție a unei relații romantice, conștientă că la un moment dat ar fi terminat lucrurile cu mine pentru că s-ar fi săturat de rahaturile mele și ar fi realizat că nu am nicio direcție în viață.

Dar când o ziceam așa plângând cu sughițuri și amețit, în loc s-o zic râzând, ca un fel de glumă autoironică, strategia mea de fiecare dată când eram față-n față cu o inadecvare evidentă, se genera un dezgheț temporar. Mă luau în brațe și ne uitam unul la altul și eu le sărutam.

— Nu știu dacă-i o idee bună, ziceau ele.

— E singura pe care-o am, ziceam eu.

Ele mă sărutau înapoi. Ne scoteam hainele. Trăiam într-o lume a nesfârșitei uluiri și a minunilor tehnologice, dar nimic din toate astea nu a însemnat pentru mine ce au însemnat alea patru nopți.

Mă îndoiesc că și ele s-au simțit la fel. Poate am părut doar demn de milă și mila e un afrodiziac ciudat. Categoric mi-am stricat prietenia cu tipa cu care nu fusesem împreună. A insistat că nu regretă, dar că era clar că sunt într-un moment dificil și ar fi fost o greșeală să ne gândim la mai mult în clipa aia și spera că în timp lucrurile o să revină la normal între noi. Și eu am zis că sper același lucru, dar după aia am mai ieșit numai în grupuri de prieteni și toată lumea încerca să se poarte normal și relaxat în jurul meu. Nefiind siguri cum ar trebui să te porți cu cineva a cărui mamă a murit, așa că se purtau de parcă nu se întâmplase, chiar dacă fuseseră toți la înmormântare. Cu excepția ei, a prietenei mele, mai tăcută ca de obicei, zâmbind trist la glumele mele idioate, ca și când ar fi crezut că de asta aveam nevoie ca să mă simt mai bine, de zâmbetele ei triste la glumele mele idioate.

Doar pentru că puteam să ne facem vacanța pe Lună sau să ne teleportăm la un mall sau să privim un fetus în uterul unei celebrități sau să regenerăm părți ale corpului dintr-o supă plasmică sau oricare dintre nenumăratele lucruri care ție îți

aduc a SF, dar pentru mine erau documentare, nu înseamnă că eram lipsiți de probleme. Încă eram doar niște oameni. Oameni tulburi, tulburați, care nu știau cum să se poarte când una dintre viețile lor deraia. Așa că prietenii mei făceau glume și chicoteau când eram și eu pe-acolo și eu mă culcam cu cine apucam și chiar dacă era bine sau greșit, mă ajuta pentru o oră sau două. Și nu o să știu niciodată dacă prietena mea și cu mine aveam să o scoatem la capăt și să fim iar prieteni sau dacă m-aș fi împăcat cu vreuna dintre fostele mele. N-o să știu niciodată dacă vreuna dintre nopțile acelea de tristețe și nevoie s-ar fi putut transforma în ani de fericire și mulțumire.

Numele prietenei mele era Deisha Cline și era amuzantă și deșteaptă și jucăușă și chiar drăguță. Fostele mele se numeau Hester Lee, Megan Stround și Tabitha Reese și erau toate amuzante, deștepte și jucăușe. Dar niciuna nu mai contează că le-am menționat numele pentru că oricum niciuna nu mai există.

12.

Taică-meu a reacționat la „*E pierdut, dragul meu, așa că trebuie să-l ajuți să se găsească*” oferindu-mi o slujbă.

Am stat în biroul lui, niște lămâi mari atârnau grele din ramurile lămâiului din fața geamului, care îi salvase viața, gata coapte pentru tarte care urmau să nu fie niciodată făcute pentru o zi de naștere pe care el urma s-o uite și eu s-o ignor. Tata a ținut o groază de seminare publice despre viitor, dar ăsta era singurul de care-mi puteam aduce aminte că avea legătură cu *mine.* Ideea centrală era că tatăl *lui* îi oferise libertatea de a-și găsi propriul drum în lume și el voise să facă același lucru cu mine, să respecte faptul că, chiar dacă *părea* că eu mă scăldam într-o mare de inițiative lipsite de sens, poate la un moment dat urmau să iasă ca prin minune din negura hazardului și a capriciului. Dar după treizeci și doi de ani, tata credea că era timpul să își reanalizeze raționamentul. Până la urmă, bunicul fusese farmacist și vânzător, nu un inventator vizionar, așa că e mai mult decât normal ca eu, ca o progenitură a măreției, să am nevoie de o mână mai fermă.

Ca să fac un rezumat – el e un geniu, eu nu sunt, eu sunt o dezamăgire, el nu e. Nu avea nevoie să-mi spună că era un geniu și nici eu n-aveam nevoie. Nu aveam nevoie să-mi spună că eram o dezamăgire, dar mi-a zis.

E interesant că niciunul dintre noi nu ne-am gândit, nici măcar pentru o clipă, că mama nu vorbea despre *mine.* Zisese: „*E pierdut, dragul meu, așa că trebuie să-l ajuți să se găsească*”. Amândoi am presupus că eu eram *pierdut* și tatăl meu era *dragul meu.* Eu fusesem cel de la căpătâiul ei, ținând-o de mână, simțind pielea ei subțire frecându-se de degetele mele, încercând să ignor că ceea ce era sub cutia ei toracică dispăruse ca printr-un truc macabru. Dar ideea că poate el era cel pierdut nu era demnă de luat în considerare, ce să mai vorbim de cea ca eu să fiu cel care să-l ajute.

Toți crononauții aveau dubluri – „însoțitor de avarie” e termenul oficial – care se antrenau alături de ei, învățau tot ce făceau ei, fiind pregătiți să le ia locul în misiunea istorică în eventualitatea în care aceștia ar fi fost cumva în incapacitate. Când tata m-a angajat ca dublură a lui Penelope, a împachetat chestia asta ca pe un vot de încredere, mă lăsa să mă antrenez cu cel mai bun crononaut al lui.

Evident că era un rahat. Fusesem pus ca dublură a lui Penelope din două motive. Primul, partea condescendentă a tatălui meu spera că dacă lucram îndeaproape cu cineva atât de impresionant ca ea, ceva din concentrarea și ambiția ei s-ar fi lipit și de mine. Al doilea, partea pragmatică a tatălui meu realiza că, dintre toți crononauții, Penelope era de departe cel mai puțin probabil să aibă *nevoie* de o dublură. Era cea mai instructivă și în același timp cea mai sigură alegere.

La un nivel meschin, trist, adolescentin, încă mă mai trece un fior de plăcere la cât de greșit, având în vedere incredibilul lui intelect, a citit-o tata pe Penelope.

Dar nu pe mine. Pe mine mă citise numai bine.

Așa a ajuns cineva cu capacitățile mele groaznic de limitate să dețină un rol – deși categoric neesențial – în cel mai important experiment științific al planetei.

Ai putea s-o privești ca pe o îndeplinire de către tata a dorinței de pe patul de moarte al mamei. Eu prefer s-o văd ca pe necesitatea ca ea să moară pentru ca el să fie atent la ce zice.

13.

Moartea e alunecoasă. Minţile noastre nu o pot percepe cu totul. În timp, înveţi să te obişnuieşti cu golul pe care pierderea îl face în viaţa ta. Ca o gaură neagră, ştii că e acolo pentru că e punctul din care nu iese deloc lumina. Şi mai e şi epuizarea totală, consecinţa fizică a tristeţii, de care pur şi simplu nu poţi să scapi prin somn. Dacă aş fi gândit limpede, n-aş fi acceptat niciodată să lucrez cu tata.

Mama mă scotea din minţi în majoritatea timpului, dar ideea că ea nu se va mai întoarce niciodată nu are sens pentru mine. M-a născut. Jumătate din mine e ea. Îmi modela conştiinţa încă dinainte de a fi o entitate conştientă de sine. Oricare ar fi fost defectele ei, era un loc cald indiferent de cât de rece ar fi fost ziua. Dar n-o să se-ntoarcă niciodată.

Când eşti tânăr, asociezi cele mai simple adjective cu părinţii tăi. Pe măsură ce creşti, adaugi adjective şi îţi dai seama că unele dintre ele se contrazic. El e înalt. El e înalt şi puternic. El e înalt şi puternic şi deştept. El e înalt şi puternic şi deştept, dar ocupat. El e înalt şi puternic şi deştept, dar ocupat şi distant şi judecă. Ea e sigură. Ea e sigură şi bună. Ea e sigură şi bună şi afectuoasă. Ea e sigură şi bună şi afectuoasă, dar tristă. Ea e sigură şi bună şi afectuoasă, dar tristă şi singură şi fragilă. Maturitatea îţi colonizează mintea adolescentă ca o fotografie ultraviolet a unei nebuloase cosmice vaste care se dovedeşte a fi, la o privire mai atentă, un autoportret pointilist.

Într-o lume în care crima era neglijabilă, poliţia avea şi funcţie actuarială – poliţiştii erau agenţi de securitate şi de asigurări cu autoritate federală, care estimau daunele, stabileau vina şi hotărau despăgubirile. În câteva ore după accidentul în care murise mama, circumstanţele au fost analizate, fondurile necesare au fost transferate, un raport de diagnostic trimis tuturor sistemelor conexe de navigare, o scrisoare cu scuzele aferente emisă de companiile în culpă şi robotul de asamblare care construise cutia de cod cu probleme dezactivat şi topit în ceva reutilizabil.

Tata a aranjat înmormântarea, a rezolvat unele probleme legale şi în aceeaşi săptămână s-a-ntors la lucru. Până la urmă, trebuia să-şi îndeplinească termenul arbitrar – doliul face zilele

să pară în același timp mai lungi și mai scurte, dar data de 11 iulie 2016 era fixată în calendar și nimic, nici măcar moartea soției lui, nu îl putea opri să facă istorie. Și dacă o parte mică din mine a luat în considerare, chiar dacă numai pentru o clipă, că nici el nu gândea limpede, a fost doar o minoritate tăcută, mult prea oprimată pentru a putea ridica vocea.

14.

Am menționat deja că sunt două motive pentru care am fost desemnat ca dublură a lui Penelope – condescendența și pragmatismul tatălui meu. Plus promisiunea de pe patul de moarte, pe care o bănuiesc că ar fi a treia.

Dar e și un al patrulea motiv – Penelope și cu mine eram compatibili genetic pentru sfera de defuziune. E o mașinărie care îți infuzează un câmp molecular de imaterialitate în corp, permițându-ți să te miști fizic prin obiecte și viceversa. Așa că, dacă te întorci înapoi în timp și aterizezi din greșeală în mijlocul unui obiect mare sau mic, fie o să treacă el prin tine fără nicio problemă, fie o să treci tu prin el. Crononauții rămân imateriali pe tot parcursul călătoriei lor în timp. Nu pot atinge nimic și nu pot fi atinși de nimic.

Câmpul de imaterialitate durează maximum paisprezece minute. Dacă depășești limita, moleculele tale se despart una de cealaltă și, na, mori. Din momentul în care ești decorporalizat, ai paisprezece minute să te întorci în sfera de defuziune înainte de a te dezagrega fatal.

Pentru că fereastra de paisprezece minute e atât de strictă, fiecare din cei șase crononauți are nevoie de propria lui sferă de defuziune, pentru a putea fi materializați în același timp, înainte de a intra în aparatul călătoriei în timp. Dar e extrem de complicat să calibrezi un dispozitiv care necesită precizie la un nivel molecular. E și foarte scump.

Ceea ce ajută calibrarea și costurile e să pui oameni compatibili genetic în aceeași sferă de defuziune. Recalibrarea pentru a fixa inconsistențele majore de genom ia câteva zile. Când invenția tatălui meu va intra pe piață, vor avea nevoie de o modalitate mai eficientă de a-i face pe turiștii în timp

imateriali – dar asta e o problemă pe care tata nu trebuie să o rezolve acum.

S-a întâmplat ca Penelope Weschler și cu mine să fim compatibili genetic. E genul ăla de compatibilitate care s-ar putea să apară într-un program de donare de celule, dacă celulele stern ale fetusului tău au fost deformate în timpul criogenezei și ai dezvoltat o afecțiune biomoleculară eucariotică. Sau într-un profil de pe un site romantic, dacă vrei să întemeiezi o familie, dar ai probleme reproductive. Cromozomii noștri corespondenți se cuplau natural, ca dinții unui fermoar. Tehnicienilor le era foarte ușor să recalibreze repede sfera de defuziune a lui Penelope când trebuia să fie folosită de dublura ei.

Mi-au zis că, dintre toate dublurile, eu aveam nevoie de cel mai mic grad de recalibrare în raport cu crononautul meu. Era, cu siguranță, singurul lucru la care excelam, pentru că, bineînțeles, era singurul lucru care nu necesita *efort* din partea mea. Pur și simplu trebuia să… exist.

15.

Să fii imaterial propriu-zis e complet bizar. Îți dai jos toate hainele și iei pe tine niște colanți strânși pe piele, mă rog, colanți de piele. Adică niște colanți făcuți din piele. Din fericire nu e pielea altcuiva, ci e o piele construită genetic după modelul propriilor tale celule de piele. Nu te gândi prea mult la asta, e superscârbos. Pentru că sfera de defuziune îți codifică genomul pentru a se asigura că moleculele tale vor putea fi legate la loc la reconstrucție, ori porți costumul de piele, ori călătorești în timp gol.

Deci porți, practic, un *body* din propria ta piele, dar vopsit în albastru-închis ca să arate bine. Ai ghete din piele și mănuși din piele și o cască din piele pentru a preveni materializarea accidentală a firelor de păr înăuntrul creierului. Arăți de parc-ai fi gata să te dai cu bobul.

Sunt aproximativ șapte octilioane de atomi într-un corp omenesc. E-un număr al dracului de mare de atomi pe care să-i dezasamblezi, să-i parașutezi prin timp și spațiu și să-i reasamblezi într-o ordine perfectă. Dar entitățile biologice au un

mare avantaj față de obiectele inanimate. Nu-s tocmai niște particule discrete. Cei 7 000 000 000 000 000 000 000 000 000 de atomi se învârt în vreo 37 de trilioane de celule ale corpului omenesc și fiecare din celulele astea vine cu propriul lui plan. Spre deosebire de piatră sau metal sau plastic, o persoană e compusă din 37 000 000 000 000 de hărți ale propriului corp.

Trebuie doar să programezi un computer cuantic să citească harta.

Dacă ești tata, realizezi că atunci când trimiți o persoană înapoi în timp, cea mai bună variantă e ca tot ceea ce trimiți cu ea în spațiu să fie făcut la propriu din *același material genetic* ca persoana. Asta înseamnă să pui o echipă ultraprofesionistă de bioingineri să facă niște magie a naibii de neagră în cazanele lor plasmatice și să scoată de acolo un computer organic pe care să-l integreze în fiecare costum de piele. Un punct central de control al operațiunilor în mijlocul pieptului se leagă prin fire din fascicule neurale axonice de unsprezece alte puncte de control – în vârful capului, la baza craniului, sub bărbie, și câte unul pe fiecare umăr, deget mijlociu, genunchi și călcâi. Fiecare punct de control e, de fapt, un ciorchine de neuroni cu funcții modificate, care generează impulsuri electrice simple, de tipul întrebare-răspuns.

Da, când călătorești în timp o faci purtând un costum de piele în care ai nervi legați de o duzină de creiere mici. Un sistem computerizat organic construit cu un singur scop – să te aducă din trecut în prezent în siguranță și într-o bucată.

Pășești în sfera de defuziune, un glob alb, sidefat, cu o trapă care se închide ermetic și mașinăria pornește cu un zgomot basso profondo de presiune joasă. Ți se face pielea de găină. Ți se dilată orificiile. Îți simți nasul și gura uscate și fumegând, de parcă ți s-ar fi blocat un chibrit în gât. Îți simți oasele goale pe dinăuntru, sângele spumegând în vene și artere. Globii tăi oculari par să fie ieșiți din orbite, de parcă ar putea oricând să iasă din craniu și să plutească la fel ca niște baloane cu heliu dacă n-ar fi ținuți în frâu de nervii optici.

Și după aia ești o fantomă. Oamenii te pot vedea, dar poți trece prin orice obiect solid. Nu poți vorbi, imaterialitatea îți deregleză cumva corzile vocale, dar poți vedea și auzi chiar bine. Mirosul e ciudat. Chiar dacă miroși ceva care e exact în

fața ta, pare a fi adus de vânt de undeva de la kilometri întregi depărtare.

Niciodată n-am făcut nimic mișto când am fost imaterial. Mi s-a-ntâmplat numai în interes de serviciu, ca antrenament. Îmi petreceam în medie cam doișpe minute făcând o serie de teste de rutină și, după aceea, când intram în zona roșie a ultimelor două minute, mă grăbeam înapoi la sfera de defuziune, ca să fiu reconstituit. Te simți destul de inert în următoarele două ore, de parcă moleculele tale ar avea nevoie de timp să se familiarizeze din nou cu gravitația, dar în rest e bine.

Nu că ar fi contat ce făceam la testele mele de imaterialitate. Erau zero șanse să călătoresc în timp. Penelope își făcea treaba mult prea bine ca să aibă nevoie de o dublură.

Eram acolo din patru motive care, de fapt, erau unul singur – mila.

16.

De ce dau atâtea detalii despre sfera de defuziune? Fiindcă așa am văzut-o pe Penelope Weschler goală pentru prima dată. Tot așa m-a văzut și ea pe mine gol pentru prima dată. Eu personal eram mult mai interesat de prima chestiune, dar a doua s-a dovedit a fi mult mai semnificativă.

Penelope și cu mine executăm un modul obișnuit de antrenament, o simulare virtuală a felului în care ar trebui să mergi când ești imaterial ca să nu te, cum să zic, scufunzi în pământ sau să plutești în aer și să poți să pui la propriu un picior în fața celuilalt. Treaba asta necesită alinierea moleculelor defuzionate din picioarele tale cu moleculele concrete de pe podea. E ca și cum te-ai plimba pe nu lac înghețat cu un strat foarte subțire de gheață și ai încerca să nu o spargi.

Eu făceam ce făceam de obicei, adică încerc s-o imit cât mai bine pe Penelope și nu-mi iese absolut deloc. Și ea făcea ce făcea ea de obicei, adică depășește cei mai buni parametri anteriori ai sarcinii curente în timp ce mă ignoră total.

Și după aceea... ceva merge greșit. Alarmele sună, luminile roșii se aprind brusc, Penelope și cu mine suntem împinși într-o cameră închisă de decontaminare. O voce, mult prea zgomotoasă, căreia boxa îi făcea vocalele să vâjâie, ne spune că

sistemul de securitate a detectat un poluant neidentificat care depășește nivelul de radiații sigur din punct de vedere medical. Trebuie să respecte protocolul.

Ne spune să ne dăm jos hainele. Sunt un pic amorțit, pentru că cineva tocmai mi-a spus că aș putea fi contaminat cu o doză letală de radiație, așa că nu procesez cu adevărat că sunt într-o cameră mică alături de Penelope Weschler și ne dezbrăcăm. Îmi dau jos toate hainele și ea își dă jos toate hainele și le punem într-un container care e tras în perete de niște mâini de robot.

Sunt acolo, gol. Ea e acolo, goală. Pulverizează pe noi, prin niște orificii din tavan, un fel de abur care miroase metalic, dar arată, de fapt, ca sclipiciul. Cum să zic, tipul ăla de sclipici pe care îl lipesc copiii de obiectele pe care le fac la lucru manual. Sunt sigur că există un motiv medical întemeiat pentru felul în care arată, dar face posibila mea moarte prin iradiere să pară groaznic de *festivă.*

Stăm la vreo doi metri unul de altul, iar în jurul nostru se rotesc nori de sclipici. Fac tot ce pot să-mi feresc ochii, pentru că nu vreau să mă prindă uitându-mă la ea, dar în același timp știu că asta e aproape sigur unica mea șansă s-o văd pe Penelope goală. Așa că îi arunc o privire pe furiș.

Se uită direct la mine.

Pasiunea pe care o făcusem pentru Penelope în ultimele câteva luni devenise atât de mare încât nu e chiar o surpriză, psihologic vorbind, ce s-a întâmplat după aceea, dar – și îți spun chestia asta numai în spiritul unei sincerități totale, ca să crezi că e sută la sută adevărat, pentru că dacă recunosc ceva rușinos și ciudat, ce mai e de ascuns – stând dezbrăcat în sclipiciul plutitor cu Penelope, nu mă pot abține. Am erecție.

Penelope pare, cum să zic, surprinsă. Având în vedere că tocmai ne luăm doza de tratament de urgență antiradiație. Și știu că e ridicol. Aș putea fi pe moarte, o moarte oribilă, cu leziuni care să-mi facă vraiște carnea, cu organele lichefiindu-mi-se, cu oasele înmuiate și gelatinoase. Dar nu mă simt ca și când aș muri. E idiot, știu că e așa idiot, dar mă simt atât de viu.

Și Penelope, ei bine, ea se uită la mine de parcă acum m-ar fi observat pentru prima dată.

Ca să fie clar, nu e vorba de faptul că penisul meu e atât de grozav că a luat-o un val de căldură. Mai degrabă e faptul că nu făcusem niciodată ceva demn de observat în prezența ei până

atunci și reacția mea în actuala situație era atât de dementă, că pur și simplu ieșea în evidență.

Auzim o vibrație puternică și dușul de sclipici se oprește. Vocea din boxă ne spune că au făcut toate testele necesare și că nu era nicio scurgere, fusese o defecțiune la sistemul de securitate care monitorizează nivelul de contaminare, dar toate protocoalele preventive fuseseră urmate, ne comportaserăm admirabil într-o situație de mare stres și ne putem relua antrenamentul de îndată ce ne îmbrăcăm în uniformele curate care ne așteaptă deja în afara camerei de decontaminare – dar nu rețin prea mult din ce zice, pentru că încerc să memorez fiecare contur al corpului lui Penelope în ultimele secunde pe care le mai avem împreună.

Ușa se deschide cu un șuierat de depresurizare și, fără un cuvânt, Penelope se întoarce și iese înaintea mea. Și eu mă gândesc că ăla trebuia să fie sfârșitul, că urma să-mi îngrop pasiunea înapoi în fertilul dispreț de sine pe care îl cultivam înăuntrul meu și nimic nu s-ar mai fi întâmplat. Doar că atunci când s-a aplecat să iasă prin deschizătura joasă, s-a întors și s-a uitat la mine. Nu era ca să vadă dacă sunt OK după toată sperietura sau dacă urmam protocolul. S-a uitat să vadă dacă mă holbam la fundul ei. Evident că mă holbam. Până am înțeles de ce i-ar fi păsat de asta a fost mult prea târziu.

17.

Fiind fiul șefului, faptul că fusesem ales pentru echipa de crononauți a părut interesant la început. Câteva dintre dubluri chiar au flirtat cu mine. Dar nu le-a luat mult să treacă la resentimente și dispreț. Era ca și când noii mei colegi au luat-o pe același drum pe care o luase și tata din ziua în care mă născusem, doar că a durat numai o lună în loc de treișdoi de ani.

Crononauții din prima echipă erau drăguți cu mine în majoritatea timpului. Nu, cum să zic, *interesați* de ce cred despre chestiunile zilei sau ce gusturi am în materie de cultură populară sau care sunt cele mai captivante povești ale mele, dar erau politicoși. Oamenii cu un asemenea nivel de concentrare și ambiție nu își petrec prea mult timp gândindu-se la alte lucruri decât la sarcinile extraordinar de solicitante pe care le au de

îndeplinit. E mult mai ușor să fii amabil decât să îți pierzi chiar și un joule de energie formulând o opinie despre cineva complet irelevant pentru tine. Același lucru se întâmpla și cu oamenii de știință care lucrau la modelele teoretice și cu inginerii care trebuiau să construiască la propriu tehnologia aia atât de complexă. Până la urmă, eram fiul șefului.

Dar celelalte dubluri mă *urau.*

Ca să-ți ofer o perspectivă, chiar dacă nu erau crononauții titulari, aleși în echipa principală a misiunii, erau toți profesioniști de cel mai înalt nivel, cu înalte realizări, care aveau, cel mai probabil, să participe în misiunile următoare.

Eu mai lipseam. Știau toți că eram acolo numai pentru că tatăl meu a trecut peste orice condiție minimă existentă. Fiecare sarcină pe care nu eram în stare s-o îndeplinesc, fiecare modul pe care nu eram în stare să-l trec, fiecare analiză cognitivă pe care nu eram în stare s-o-nțeleg nu numai că făceau prezența mea o insultă și mai mare, ci trăgeau în jos scorul general. Pentru a avea o medie onorabilă, toți bărbații și femeile alea care munceau pe brânci trebuiau să muncească chiar și mai mult.

Eram groaznic. Mi-aș fi dat demisia după prima lună. Dacă nu era Penelope acolo.

Toți angajații tatălui meu se simțiseră obligați să vină la înmormântarea mamei, așa că atunci când am început să lucrez în laborator am trecut printr-un ritual ciudat în care fiecare dintre ei își exprima părerea de rău pentru pierderea mea. Sunt sigur că le părea sincer rău, dar sunt la fel de sigur că ceea ce voiau cu adevărat era ca eu să-i strecor lui taică-meu cât de *atenți* fuseseră cu mine dacă numele lor apărea într-o conversație a noastră, ceea ce nu se întâmpla, pentru că tata și cu mine de-abia dacă vorbeam. După ce dinamica noastră încordată a căpătat notorietate, compasiunea a început să dispară încet, alături de flirtul intermitent și de curiozitatea ambientală.

Prima dată când am întâlnit-o pe Penelope Weschler, n-am fost intimidat de reputația ei sau disperat s-o impresionez, chiar dacă bineînțeles că eram, n-a fost vorba nicidecum arăta, subțire și arcuită și pregătită pentru orice într-un moment al vieții mele când eu nu mă simțeam pregătit pentru nimic. Ce mi-

a atras atenția din prima a fost ce *nu* a făcut: n-a menționat-o deloc pe mama.

Am presupus că era mult prea preocupată de antrenamentul ei pentru a-i păsa de subtilitățile sociale, dar atunci, la două săptămâni după ce am fost numit dublura ei, am mers la un seminar despre funcționarea primului Motor Goettreider – instalațiile din interior erau incredibil de complexe, dar pentru a activa dispozitivul era nevoie doar să tragi de o manetă în sus pentru a-l porni și în jos pentru a-l opri, chiar dacă era proiectat să nu se oprească niciodată, numai în cazul unei urgențe – și tehnicianul care făcea prezentarea, pe care nu-l întâlnisem încă, m-a luat deoparte pentru a-și exprima părerea rituală de rău. Am bâiguit niște mulțumiri de complezență și m-am așezat la locul meu de lângă Penelope. În două săptămâni, nu-mi zisese nimic care nu era o instrucțiune tehnică despre eroarea permisă sau diagnostice de grilă. Așa că nu mă așteptam să vorbească, într-o voce joasă pe care numai eu o puteam auzi, cu privirea neîntorcându-i-se absolut deloc de la prezentarea din fața noastră.

— Părerile de rău sunt o tranzacție, a zis Penelope. Dacă îți scoți tristețea la vânzare, n-o să mai valoreze nimic.

Am fost atât de șocat că vorbise cu mine încât n-am putut să vin cu o replică. Dar am știut exact ce voia să spună.

Precum ciocănelele alea mici care testează amplitudinea reflexului, o viață întreagă de distanțare paternă și nevoie maternă de afecțiune m-au pregătit să mă atașez instantaneu, ca o rățușcă de o lebădă în trecere, e o frecvență specifică a empatiei fatice – înțelegere adevărată dezbrăcată de milă.

Mă îndrăgostisem de ea, chiar dacă ea nu știa și nu-i păsa și nu o voia. Faptul că nu știa și nu-i păsa și nu o voia făcea parte din farmecul ei. Aș fi susținut, dacă m-ar fi întrebat cineva, că dacă lui Penelope i-ar fi plăcut pe bune de mine, aș fi fost probabil neinteresat. Dar, ca de obicei, n-aveam dreptate.

18.

Când n-ai știut niciodată ce vrei cu adevărat în viață, a-ți petrece foarte mult timp în proximitatea cuiva ca Penelope Weschler e fascinant. Înțelegea că prezența mea lângă ea

pentru antrenamentul nostru simultan era în fișa postului și o accepta fără întrebări. Ca uniformele pe care le purtam în laborator, eram pur și simplu o parte a show-ului.

Sau cel puțin așa credeam eu. Când sari de pe un vârf, căderea poate părea destul de asemănătoare zborului, cel puțin pentru o vreme.

Îmi petreceam ore în șir căutând prin algoritmi de matrimoniale, încercând să-mi înfloresc profilul ca să mă potrivească sistemul cu Penelope, dar numele ei n-a apărut niciodată. Alte dubluri s-au suprapus cu spectrul meu de atracție, pentru că profesia e considerată a avea o mare eficiență în compatibilitatea romantică, dar, conform standardelor extinse ale inteligenței artificiale care corela datele, Penelope și cu mine nu ne potriveam. Matematica nu ne dădea nicio șansă.

Am petrecut trei luni antrenându-mă lângă Penelope. Își ținea părul prins într-o coadă strânsă, dar uneori scăpau câteva șuvițe și dansau în briza aerului condiționat. E singurul lucru la ea care putea fi descris drept la marginea tiparului. În rest, era necruțătoare în concentrarea, determinarea și îndrăzneala ei.

Era clar inadecvat și într-un fel ciudat să îi fac ochi dulci când ea n-avea de ales și trebuia să se antreneze cu mine, așa că mi-am propus să nu mă uit la ea decât dacă găseam o justificare profesională rezonabilă. Excepția erau mâinile ei. Pentru că se presupunea că învățam de la ea, era OK să îi privesc mâinile pe comenzile simulatorului. Degetele ei lungi, conice și articulațiile proeminente, încheieturile straniu de delicate, cumva mult prea subțiri pentru forța tensionată pe care o arătau, mușchii încordați și sârmoși. I-am studiat dermatoglifele ca un vechi chiromant.

Penelope arăta o măiestrie totală indiferent de sarcina pe care o avea de îndeplinit, iar când era rândul meu privea, răbdătoare, impasibilă, cum eu dădeam din mâini și din picioare pe-acolo, încercând să-i imit mișcările. Mi-era rușine, dar rușinea era încolăcită în jurul altui sentiment, ca o izolație – cu cât eșuam mai mult, cu atât se uita mai mult la mine.

Da, chestia asta mă face să sun ca un ratat incredibil. Dar mama mea era moartă, tatăl meu era distant, colegii mei erau neinteresați, prietenii mei erau ciudați, fostele mele erau chiar și

mai ciudate, iar Penelope Weschler era cea mai bună parte a oricărei zile.

Ea nu m-a tratat niciodată cu dispreț. Era politicoasă, dar indiferentă. Bineînțeles, era politicoasă, dar indiferentă cu *toată lumea,* dar comparând-o cu celelalte dubluri cu care mă antrenam eu, se putea spune că era caldă cu mine. Eram umbra ei când excela la tot și ea mă ignora cu diplomație. Până în ziua când ne-am văzut dezbrăcați în camera de decontaminare. Chiar și după ziua aia, în majoritatea timpului mă ignora. Dar era și altceva, ceva pe care greu pui degetul, dar era *acolo,* o încărcătură, o vibrație magnetică feromonală care atârna între noi ca o pânză de păianjen, de obicei invizibilă, dar dintr-un anumit unghi, cu roua dimineții pe ea, putea sclipi pentru un moment.

Niciodată nu eram singuri, dar uneori o surprindeam uitându-se la mine lângă simulatoare sau în timpul uneia dintre scanările medicale zilnice sau într-un atelier despre cultura anilor ’60. Dacă aveam contact vizual, se înroșea de-a lungul claviculelor. Nu puteam să cred că cineva ca Penelope Weschler putea fi *atrasă* de mine. M-am gândit că pur și simplu era stânjenită de ce se întâmplase în camera de decontaminare. Dar mai era și felul în care se uitase la mine când ieșise pe ușa camerei – ce *însemna* privirea aia?

Iată-mă, deci, în sfârșit invitat în sanctuarul tatălui meu, destinat să joc un rol minor, dar nu complet irelevant, într-un experiment științific revoluționar în timp ce îmi plângeam mama și singurul lucru la care mă puteam gândi era Penelope.

19.

Duminică, 10 iulie 2016, în seara dinaintea lansării oficiale a experimentului, a fost organizată o recepție elegantă la sediul strălucitor, opulent, al unuia dintre conglomeratele care au finanțat proiectul. Toți ne-am îmbrăcat la patru ace și am socializat cu directori de corporații, oficiali din guvern și consultanți științifici pe care tata îi adunase pentru a-i susține proiectul.

Înainte de a ajunge, tata mi-a făcut o listă cu toți oamenii importanți care urmau să participe. Implicația era clară – asta e

lista oamenilor cu care nu trebuie în niciun caz să vorbești, ca să nu mă faci de rușine.

Mi-am lipit un plasture farmaceutic, care îmi permitea să setez proporția sânge-alcool preferată, ca un fel de pilot automat pentru băutură, pe abdomen, chiar deasupra ficatului. Dacă îmi depășesc limita, ficatul meu e inundat de filtre pentru toxină. Alesesem opțiunea amețit și vorbăreț fără a ajunge la deteriorarea funcțiilor motorii sau pierderea inhibării sociale. Locul ăla călduț dintre încrezător și arogant, degajat, dar nu neglijent.

Așa că am băut câteva pahare de șampanie și am povestit cu oameni aflați la cel puțin două niveluri sociale sub cei de pe lista tatălui meu și am făcut tot ce-am putut ca să joc rolul fiului mândru, dar modest. Într-un final, am ieșit să văd cum e clădirea din afară, lucru care n-a fost așa de interesant pentru că tot ce era interesant era în spatele ușilor încuiate.

În felul ăsta am ajuns într-o curte interioară plină de sculpturi, munca de-o viață a unui artist înghesuită într-un colț obscur, pentru a crește indexul de credibilitate culturală al companiei. Sculpturile erau figuri umane stilizate care priveau cerul cu ochi lustruiți, de sticlă. Luna era strălucitoare, iar ochii de sticlă creau un efect vizual ingenios refractând lumina Lunii în golul intern al sculpturilor, dându-le astfel o incandescență palidă.

Așa am observat-o. Era singura care nu era luminată dinăuntru.

Era Penelope. Eram numai noi doi.

20.

Stătea acolo și privea cerul negru în lumina albastră a Lunii. Nu știam dacă să mă apropii de ea sau să mă retrag. La recepție, ceilalți crononauți erau înghițiți de mulțimea servilă. Alesese să petreacă un moment de singurătate și eu nu-mi puteam imagina vreun scenariu în care aș fi fost bine-venit. Dar în clipa aia, fără să își ia privirea de la cerul nopții, Penelope a vorbit cu mine.

— Mă gândesc tot timpul la asta, a zis. Să fii acolo sus. Toată lumea zice că ce fac acum e mult, mult mai important. Aș fi fost

al enșpelea astronaut, dar așa voi fi primul crononaut. Așa că de ce vreau de fapt să fiu acolo?

Am venit lângă ea, aproape umăr la umăr, dar neatingându-ne, și i-am copiat poziția, privind încordat cerul. Mai vorbiserăm și înainte, desigur, dar mai ales despre chestiuni tehnice și despre protocoale de antrenament. Nu așa, personal, plini de încredere. Știam că dacă nu ziceam ceva chiar atunci, urma să-mi pierd curajul.

— Poate pentru că știm deja totul despre locul în care te duci, am zis. Nu-i nimic nou de aflat. Totul e cum ajungi acolo. Nu ai vrut să mergi în spațiu să testezi o rachetă. Ai vrut să vezi lucruri pe care nu le-a văzut nimeni niciodată.

Nu știu de unde am scos toate alea, le-am zis pur și simplu. Penelope n-a răspuns, așa că m-am îngrijorat că zisesem ceva greșit și mai vorbisem și mult. Dar când m-am uitat la ea, mă privea fix. Cumva am reușit să-mi țin gura închisă și să mă uit în ochii ei.

M-a sărutat.

Nu contează de câte ori îmi imaginasem asta, nu eram pregătit pentru sărutul ăla. Nu vreau să zic din punct de vedere emoțional. Vreau să zic din punct de vedere tactil. Lipirea emfatică a buzelor ei de ale mele. Era prima dată când corpurile noastre se atingeau intenționat, cu gura mea apăsând pe gura ei, înconjurați de o serie de sculpturi strălucitoare, stând pe suprafața tarea unei mingi de aproape 500 000 000 de kilometri pătrați de piatră și minereu și apă protejată în fața golului infinit de o pătură de 500 de kilometri de gaz atmosferic.

A fost în același timp cel mai mișto sărut din viața mea și cel care m-a făcut să mă simt de parcă până atunci mă sărutasem greșit.

Penelope s-a desprins de mine, a aruncat încă o privire înspre cer și a plecat. Pentru o clipă m-am gândit că nu eram în stare să trec peste asta, peste chinul de a-mi petrece toată viața încercând să recreez felul în care s-a simțit sărutul ăla cu alți oameni.

Dar după aia s-a uitat iar la mine.

— Vino, a zis.

21.

Când eram mic îi amenințam destul de des pe ai mei că o să fug de-acasă. Era un singur motiv clar și banal pentru asta – voiam ca ei să-mi dea mai multă atenție sau un alt fel de atenție, mai expansivă și mai impresionată cu realizările mele din adolescență. Nu zic că asta m-ar face special. Niciodată nu m-am gândit că-s special. De asta voiam să fug.

Dar o dată, și ăsta ar putea fi momentul-cheie al copilăriei mele, tata a răspuns amenințării mele. Se blocase în problema spinoasă a modalității în care traiectoria imprevizibilă a unui asteroid încărcat magnetic ar putea afecta traiectoria reversibilă a unui călător în timp, dacă ei ar fi aproape de a intra în contact, nebuloasă care era amplificată și de faptul că asteroidul ar fi putut să-și fi încetat existența cu mult timp în urmă. Așa că avea nevoie de altceva pe care să se concentreze și, pentru un moment pe care l-am simțit ca pe primul și singurul din viața mea, m-a ales pe mine.

I-am zis că voiam să fug de-acasă.

— Ar trebui s-o faci, a zis el.

N-aveam niciun sistem de referință pentru răspunsul ăsta. Tata era de fiecare dată mult prea ocupat ca să se ocupe de mine. Dar acum s-a uitat fix în ochii mei de parcă și-ar fi ales momentul ăsta aleatoriu ca să vadă exact cine sunt. A realizat că sunt și eu pe-acolo, așa că a vrut să vadă cine e fiul lui cu adevărat.

Ce-aș fi putut să fac? Mi-am împachetat bagajul și-am fugit de-acasă.

Aveam doișpe ani. Am fugit vreme de nouășpe zile.

22.

Înainte de a merge să lucrez pentru tata, am avut alte câteva joburi. De fiecare dată era la fel. Compania mă contacta pentru că algoritmul privat de angajare pe care îl folosiseră îmi alesese numele și erau imediat pătrunși de un fior de interes când își dădeau seama cine era tata. Se gândeau că poate eram și eu un geniu și le puteam revoluționa produsul sau serviciul sau

sistemul. La interviuri, îmi percepeau greșit ambivalența timidă drept nonșalanță condescendentă. Primeam postul – de fiecare dată primeam postul – și aveau nevoie de vreo două săptămâni să-și dea seama de greșeală. Nu eram un geniu. Eram un tip cu nume de familie.

Ultima dată am lucrat pentru o agenție de publicitate care se specializează în marketing senzorial. Ei sunt cei care se asigură că fiecare reclamă pe care o vezi în viața de zi cu zi e adaptată la gusturile, stilul, demografia, istoricul achizițiilor tale și alte nenumărate criterii interconectate. Ca atunci când treci pe lângă un panou publicitar, să vezi ceva ce chiar îți dorești sau un model mai nou a ceva ce ai deja. Folosesc fluxuri de informație variabile în timp real, așa că poți să vezi altă reclamă în funcție de dispoziția ta de dinainte și de după prânz, dacă ești în întârziere sau ai timp de pierdut, dacă ai făcut sex în noaptea precedentă sau te-ai certat cu partenerul tău în dimineața aia. În cazul unei experiențe neplăcute cu produsele unei anumite companii, îi dădeau unui competitor șansa de a-ți schimba preferințele.

Ideea *mea* genială a fost ca toți clienții să poată plăti o taxă lunară pentru a nu mai vedea nicio reclamă. În loc de marketing individualizat de nișă, o lume golită total de larma promoțională. A fost un eșec total.

Pentru că se pare că oamenilor le *plac* reclamele. Mai ales când au scopul de a deforma mediul vizual din jurul tău pentru a scoate în evidență nevoile *tale* și nu ale altora, ca și când ai fi centrul indispensabil al economiei globale. Nimeni n-a vrut să plătească pentru privilegiul de a fi irelevant în raport cu interesele comerciale. În afară de mine. De fapt, ce-am făcut a fost să îmi determin angajatorul să lanseze un proiect nou și scump numai pentru mine. O industrie de un om.

Înainte de asta, am lucrat pentru o companie care se ocupa de microtrenduri – mofturi vestimentare care pot să apară, să atingă punctul maxim și să se dizolve într-o zi, chiar și în câteva ore. Unele erau globale, dar de obicei hiperlocale, mii de oameni dintr-un anumit cartier poartă aceiași papuci sau geci sau frizuri când se duc la muncă și, până la prânz, niciunul dintre ei n-ar mai purta genul ăla de haine nici mort.

Odată cu apariția containerelor pentru reciclarea hainelor, frecvența evoluției în modă a devenit amețitoare. Poți să îți

deconstruiești și reconstruiești ținuta când și cum vrei. Dar dacă îți păsa de lucrurile astea, și erau miliarde cărora le păsa, era stresant să ții mereu pasul cu ultimele protocoale vestimentare. Unor oameni li se părea mai ușor să poarte un body uniform, cu puncte de marcaj, și să își proiecteze ținuta pe el, pentru a putea să-și păstreze lookul cât mai fluid cu putință.

Compania la care lucram procesa o cantitate incredibilă de date pentru a preconiza și controla aceste mofturi ultrarapide pentru marile case de modă și ei sperau ca eu să le pot mări cifra de afaceri. Problema e că mie nu-mi place să ies în evidență, așa că moda mă enervează. Îmi setez reciclantul vestimentar de acasă să genereze ajustări minore și aleatorii în ținutele mele doar ca să fiu lăsat în pace de oamenii care observă lucrurile astea, dar altfel port cam același lucru în fiecare zi. La început, angajatorii mei au crezut că eram deliberat enigmatic cu privire la lookul meu, pentru a-i ține în joc de glezne, dar până la sfârșitul primei mele săptămâni acolo au devenit suspicioși.

De fapt, am reușit să măresc imediat încasările, până când și-au dat seama că făcusem același lucru pe care îl făcusem acasă – setasem algoritmii lor de predicție pe aleatoriu. Milioane de oameni purtau un anume stil de pantaloni sau un anume croi al cămășii sau o anumită grosime a curelei pentru că așa le spunea sistemul. Dar nu din motive estetice, ci din pură întâmplare. Aveam un contract, deci nu puteau să mă dea afară. M-au mutat la un proiect mai puțin relevant cu animale de companie.

Din păcate, companiei nu-i păsa în mod special de profit. Când trăiești într-o lume a prosperității universale, oamenii chiar se străduiesc să facă lucruri care funcționează bine. Nu vor să-și păcălească clienții. Vor să-i ajute să fie mai fericiți.

Iar specialitatea mea se pare că e dezamăgirea și dezastrul.

Mi-am petrecut cei zece ani de după facultate ca din inerție, disprețuind oportunitățile care-mi apăreau în cale din cauza tatii și în aceeași timp necăutând altele. Realizez că asta nu-i tocmai o trăsătură încântătoare de caracter a unui adult – fiecare din fostele mele mi-a repetat chestia asta cu varii niveluri de intensitate, în numeroase ocazii. Când ai o relație sănătoasă măcar cu unul din părinții tăi, e greu să înțelegi care dracu’ e problema – pur și simplu, na, *mai crești și tu odată.* Dar mă simt

așa *bine* când dau vina pe tata, e ca o mâncărime care cere mereu să fie scărpinată.

Dacă dai la o parte tot dintre mine și Penelope, în afară de lucrul care ne-a pus în mișcare la cel mai elementar nivel, asta e tot ce aveam în comun – ca un ceas cu o limbă stricată, unii oameni nu pot să țină pasul, indiferent de câte ori sunt întorși.

23.

Atunci când am fugit de-acasă am luat o decizie crucială și, privind în urmă, destul de inteligentă – nu urma să vorbesc cu nimeni care arăta mai în vârstă de șaișpe ani. Mi-am făcut un bagaj în care aveam un sintetizator de mâncare, un reciclant de haine și o interfață de divertisment, am oprit protocoalele aferente de urmărire și am ieșit pe ușa din față a casei.

Am luat o capsulă de tranzit înspre unul dintre sectoarele mărginașe din Toronto și am abordat primul copil pe care l-am văzut. I-am zis că fugisem de acasă și că aveam nevoie de un loc în care să stau peste noapte. S-a decis instantaneu că era șmecher ce făcusem și m-a lăsat să dorm la el. Părinții lui n-au aflat niciodată că am fost acolo. Am stat în camera lui și ne-am jucat jocuri de imersiune virtuală până târziu în noapte. Ziua următoare m-am mutat, am luat o capsulă până în alt sector și am făcut același lucru, am găsit un puști, i-am zis adevărul, am dormit la el fără să afle părinții lui și am trecut mai departe.

La început abordam numai băieți pentru că aveam doișpe ani și fetele erau intimidante. Mă așteptam ca măcar câțiva dintre puștii cu care mă întâlneam să mă dea în gât, dar niciunul n-a făcut-o. După două săptămâni, am abordat o fată. A fost chiar mai încântată decât oricare dintre băieți. Așteptase toată viața un necunoscut care să vină la ea și să-i propună o aventură, dar una care nu necesita ca ea să părăsească siguranța propriului dormitor. Nu ne-am jucat nimic în noaptea aia, asta dacă nu consideri sărutatul vreme de patru ore un joc. A fost prima dată când am sărutat o fată. Numele ei era Robin Swelter.

Am stat cu Robin cinci nopți, până când ne-a prins fratele ei în chiloți. M-a tras de pe ea în timp ce ea își acoperea pieptul semiformat și mi-a dat un pumn în gură. Părinții lor au dat buzna înăuntru fiind mult prea șocați de faptul că locuisem în casa lor

vreme de cinci zile, fără ca ei să știe, ca să se mai poată enerva corespunzător. I-au sunat pe părinții mei în timp ce drona lor medicală îmi punea gheață pe ochiul învinețit. Mama a venit să mă ia și avea o privire feroce.

În cele cinci nopți de bâjbâieli adolescentine, Robin și cu mine am învățat destul despre cum funcționează trupurile noastre complementare ca să fim catapultați în topul experienței sexuale de la școlile noastre. Mă plimbam pe holuri ca o legendă în devenire. Fiecare fată care mă ignorase cu hotărâre mă remarca dintr-odată. Și, mulțumită filiformei Robin și curiozității ei generoase, știam câte ceva despre ce să fac cu toată atenția primită.

Robin și cu mine am ținut legătura, dar amândoi știam că vraja se rupsese. Nu pot să zic c-am iubit-o, dar niciodată n-am *apreciat* un om mai mult.

Mama era convinsă că am fugit *din cauza* lui Robin, nu că o întâlnisem în călătoriile mele. O idilă adolescentină era acceptabilă. O provocare nesăbuită din partea tatălui meu, nu.

În ceea ce-l privește pe tata, el a fost doar puțin îngrijorat, și asta mai mult din cauza faptului că panica și îngrijorarea mamei din alea nouășpe zile îi monopolizaseră rutina. Când a aflat că aș fi putut supraviețui la infinit dacă nu aș fi fost sedus de îmbrățișările moi ale lui Robin Swelter, a decis că și-a îndeplinit misiunea de tată. Mai ales că m-a trimis de-acasă și n-am murit. Ba chiar am reușit să intru în chiloții cuiva.

24.

Întorcându-mă la școală după ce am fugit de-acasă, am făcut cea mai importantă descoperire a adolescenței mele – e irelevant dacă ești deștept sau îndemânatic dacă reușești cumva să fii *primul.*

Cele cinci zile ale mele cu Robin Swelter m-au făcut un pionier în dezirabilul domeniu al sexualității adolescentine. Băieții aveau o atitudine oscilantă și încordată, disperați să afle descoperirile mele și în același timp insistau că știau deja tot ce aveam de zis. În scurt timp, am învățat o altă lecție importantă – nimănui nu-i place un atotștiutor. Invidia s-a transformat în resentiment și băieții m-au marginalizat. Dar nu-mi păsa, pentru că aveam

fetele. Și fetele nu voiau descrieri. Voiau *dovezi.* Era prima dată când atracția pe care o exercitam nu avea nimic de-a face cu numele meu de familie. În lumea din care vin, e destul de greu să fii un elev rău. Planul educațional al fiecărui copil e croit după metode personalizate de învățare, care sunt evaluate regulat și actualizate pentru a se asigura că nimeni nu rămâne în urmă. Așa că era extrem de rebel din partea mea, singurul fiu al marelui Victor Barren, să-mi neglijez studiile și să mă dedic unei singure activități extracuriculare: cuplatul cu oricine mă voia.

Nu am știut, cel puțin la început, că moneda experiențelor mele timpurii urma să se devalorizeze drastic prin suprasaturație. La cinșpe ani, stors de cunoștințele mele secrete, m-am lovit de un obstacol impenetrabil. Fetele voiau ca asta să *însemne* ceva. Voiau să poată conta pe mine. Voiau să le destăinui lucruri. Sexul nu mai era de ajuns. Voiau iubire.

M-am simțit ca un alergător care descoperă că el nu aleargă, de fapt, într-un maraton – ci într-un triatlon, și nu numai că și-a uitat bicicleta, dar n-a învățat niciodată să înoate.

La cinșpe ani, fără prieteni, un elev mediocru lipsit de hobby-uri reale, nu știu ce-aș fi ajuns dacă nu aș fi stat lângă Deisha Cline într-o excursie la Muzeul Goettreider din San Francisco. Nu îi dădusem niciodată prea multă atenție, pentru că emana un sentiment asexual de „stai în banca ta”, pe care l-am apreciat numai după ce am devenit indezirabil. Deisha era distantă cu celelalte fete și suspicioasă față de ceilalți băieți în afara prietenilor ei cei mai buni, Xiao Moldenado și Asher Fallon. Toți patru ne-am petrecut întreaga zi în galeria unde era prezentat felul în care Motorul Goettreider a dat greș, privind sfârșitul lumii iar și iar. Am devenit o gașcă solidă, care a rezistat mai mult de zece ani.

Majoritatea experimentelor eșuează. Majoritatea teoriilor eșuează. Dar asta nu ai fi aflat niciodată de la tata. Dacă eșuase vreodată în deceniile în care lucrase la călătoria în timp, nu vorbea niciodată despre asta. Unic în toată istoria științei, Victor Barren nu făcea greșeli. În casa copilăriei mele, eșecul era rușinos. Așa că mie îmi era rușine oriunde mergeam.

Până i-am întâlnit pe Deisha, Xiao și Asher, și am învățat să fiu *amuzat* în schimb. Colegii noștri erau toți atât de entuziasmați chiar și de cea mai mică inovație tehnologică, încât noi ne-am specializat pe eșecuri, obsedați de invențiile care n-

au funcționat așa cum trebuia. Tatuaje holografice care îți fac din greșeală pielea translucidă. Generatoare de vreme pentru uz casnic care se defectează și creează tornade localizate care se învârt în jurul casei tale cu viteză de 400 de kilometri pe oră. Clădiri încapsulate în replicatoare de peisaj, pentru a-ți oferi priveliștea pe care-ai avea-o dacă n-ar fi fost blocate de alte clădiri, dar care se defectează și proiectează imagini de 300 de metri cu ceea ce fac locatarii în băile lor.

După liceu, am amânat despărțirea noastră mergând împreună la Universitatea din Toronto și apoi am mai stors vreo câțiva ani de apropiere postuniversitară cu excursii ocazionale la cea mai apropiată rezervație de biosferă. Dar de două ori pe an s-a transformat în o dată pe an și o dată pe an s-a transformat în o dată la doi ani și o dată la doi ani s-a transformat în niciodată, pentru că ei s-au mutat, și-au construit cariere adevărate și eu am rămas acasă și am devenit din ce în ce mai alienat.

Asher s-a mutat cu logodnica lui, Ingrid Joost, în Auckland, unde erau amândoi ingineri la o companie care producea *antipodali,* vehicule care pătrund prin straturile subterane ale planetei și ies pe partea cealaltă. Erau în pregătiri destul de avansate pentru nuntă, o chestie aparent doar un pic mai puțin complicată decât forarea unui tunel de 13 000 de kilometri prin fier și lavă. Xiao s-a căsătorit cu prietena lui din facultate, Noor Priya, și aveau o fată pe care o chema Fae și care era fără niciun dubiu cel mai drăguț lucru imaginabil. Laboratorul lui din Ciudad de México încerca să stabilească ce poate fi făcut din punct de vedere legal în legătură cu datele de teleportare, ca urmare a unui scandal recent în care o angajată spărsese arhivele scanărilor biometrice ale bărbaților de care îi plăcea și crescuse surogați sexuali cu același ADN printr-un sintetizator de modele plasmatice. Deisha, misterios de singură, ca întotdeauna, făcea naiba știe ce pentru un think tank secretos despre care a sugerat, dar niciodată nu a recunoscut deschis, că explora viabilitatea unei colonii marțiene făcând teste ale echipamentului dintr-un biodom din Antarctica. Un pic ironic, având în vedere că Deisha era faimoasă pentru răceala afișată în relația cu prietenele noastre de-a lungul timpului, chiar dacă s-a dat pe brazdă considerabil față de Noor odată ce s-a născut Fae.

Ultima oară când ne-am întâlnit cu toții a fost la nunta lui Xiao de acum trei ani. Dar la două săptămâni după ce a murit mama, prietenii mei au avut toți o zi suspicios de liberă și s-au teleportat de la casele lor îndepărtate. După înmormântare, principala mea activitate fusese culcatul cu cele trei foste ale mele și eradicarea ulterioară a oricărui vestigiu de afecțiune pe care îl mai aveau pentru mine nerăspunzându-le la mesaje, așa că întâlnirea cu Deisha, Xiao și Asher părea o pauză destul de mișto de la a fi un idiot îndurerat și egocentric.

25.

Asher pilota mașina zburătoare, Xiao era în față, lângă el, eu și cu Deisha eram în spate, zburam pe deasupra rezervației biosferice Faleza Niagara – 40 000 de kilometri pătrați de sălbăticie de o parte și de alta a graniței SUA-Canada, parte a unui lanț global de sanctuare de mediu desemnate să crească neatinse de ingeniozitatea umană. Nimeni nu a mai locuit acolo de la migrațiile urbane masive din anii ’70, când accelerarea tehnologiei a făcut inutile producția industrială și extragerea de resurse, iar de deasupra se mai putea vedea din când în când câte un oraș recâștigat de natură, cu clădirile acaparate de vegetație densă. Nu mai fusesem într-o mașină zburătoare de când una îmi omorâse mama cu două săptămâni în urmă, dar ori nu și-a dat nimeni seama, ori era o formă foarte intensă de terapie prin confruntare.

După o oră în aer, ne-am decis să coborâm într-unul din orașele abandonate – Ubly, Michigan, deși nimeni nu-i mai spusese așa de când plecaseră ultimii oameni, în 1978, dacă e să ne luăm după ziarul care încă rămăsese într-o cutie ruginită de pe strada principală a orașului. Era o zi răcoroasă de aprilie, dar fibrele termale din hainele noastre ne țineau de cald în timp ce ne uitam prin jur.

În felul lui mizer, erodat și acoperit cu mușchi, orașul părăsit părea un fel de monument al trecutului pe care îl lăsasem în urmă, din timpurile când umanitatea părea antrenată într-o perpetuă cursă cu entropia musculară a planetei înseși, aflându-se tot timpul doar cu un pas înaintea acaparării ei de către natură. Majoritatea clădirilor se prăbușiseră, învelite în crengi și

vrejuri, dezmembrate meticulos de elemente. Odată cu putrezirea lemnului și cu fărâmițarea cărămizilor, reapariția copacilor și a pământului a mai avut nevoie de un singur ingredient: lipsa oamenilor…

Dac-am fi fost niște copii sarcastici, ne-am fi distrat pe seama tehnologiei învechite – case din lemn și cărămidă în loc de polimeri sintetici și aliaje recombinante. Dar atmosfera excursiei era încordată, fără glume știute numai de noi sau anecdote nostalgice sau chiar fără încercarea de a afla ce-au mai făcut vechii prieteni. Ca să dezamorsez tensiunea din aer, am adus în discuție un fiasco științific recent, genul de chestie despre care-am fi râs groaznic când eram adolescenți.

— Ați auzit de clinica de slăbire cu zero gravitație? am zis. OK, deci, au pus o unitate medicală pe o stație orbitală pentru a testa proceduri experimentale pe oamenii care nu par să poată arde grăsimi în gravitație normală. Dar ceva a mers groaznic de greșit, iar clienților le apar excrescențe pline de grăsime, la fel de mari ca pepenii galbeni, la subraț și în spatele genunchilor, care trebuie în final să fie drenate și reconstruite cosmetic.

— Cred c-am auzit despre asta, da, a zis Xiao.

— Eu am ratat știrea, a zis Asher. Dar sună, na, hilar.

— Nu, nu sună, a zis Deisha. Sună îngrijorător pentru oamenii cărora li s-a-ntâmplat.

— Hai acuma, am zis eu, chestiile astea ți se păreau și ție amuzante.

— Când eram copil, a zis ea. Înainte de a încerca pe bune să fac ceva și înainte de a realiza cât de greu e. Dacă proiectul la care lucrez eu eșuează, o să râzi și de mine?

— Hai să ne-ntoarcem la mașina zburătoare, a zis Xiao. Nu trebuie să vorbim despre asta.

— Sigur, hai să nu vorbim niciodată despre asta, a zis Deisha. Hai să ne întâlnim în continuare fără el și să vorbim despre cât de îngrijorați suntem în legătură cu ce face el cu viața lui.

— Deisha, mama lui tocmai a murit, a zis Asher.

— Corect. Așa că hai să vorbim despre asta. În loc să ne purtăm de parcă suntem și acum tot copiii ăia care făceau mișto de toți ratații cărora chiar le pasă de lucruri. Pentru că, ghici ce? Ei aveau dreptate, și noi nu. Te simți bine când îți pasă. Și știi ce te face să te simți chiar și mai bine? Să contribui cu ceva, orice,

la lume. Nu zic nimic altceva, Tom. Fă ceva. Fii ceva. Creează ceva.

— Cum? am zis. Eu nu sunt *cineva.* Și o să fie din ce în ce mai rău. Tata își testează prototipul în iulie. Și când o să funcționeze, pentru că bineînțeles c-o să funcționeze, el o să fie un geniu și mai mare, iar eu o să fiu un... nimic și mai mare.

Nimeni n-a știut ce să mai zică. Problema când cunoști oamenii prea bine e că toate cuvintele lor nu mai înseamnă nimic și tăcerile lor înseamnă totul.

26.

Ne-am întors cu toții la mașina zburătoare, trecând pe lângă clădirile ponosite înghițite de floră, cu Xiao și Asher luând-o înainte să vorbească discret despre nuntă – Xiao urma să fie cavaler de onoare. Mi-am dat seama că Deisha de-abia aștepta să zică mai mult, dar nu eram în stare să ascult, pentru că stăteam cu gândul la cum se întâlniseră ei trei fără mine, ca să poată discuta ce dezastru uriaș ajunsesem să fiu.

Ce mai rămăsese din trotuar se dezintegra încet, dar sigur, fiecare crăpătură era plină de buruieni care-ți veneau până la genunchi, așa că mă uitam pe unde merg, să nu mă împiedic. Ăsta e singurul motiv pentru care am văzut strălucirea metalică îngropată dedesubt. Era un vechi ceas de buzunar. Carcasa placată cu aur era roasă și pătată, dar pentru că era închis capacul, sticla dinăuntru nu era prea zgâriată. Ceasul principal avea limbi cu săgeți în vârf pentru ore și minute și sub el era un ceas mai mic, scobit, cu o limbă subțire, delicată, pentru numărarea secundelor. Pe cadranul de porțelan scria HAMILTON WATCH CO., 1909.

Când inventezi trenul, inventezi și deraierea. La începutul secolului douăzeci, accidentele de tren erau comune, pentru că trenurile care rulau pe aceleași șine nu erau sincronizate cu precizie. Ora exactă era cu adevărat o chestiune de viață și de moarte. Un ceas ca ăsta era făcut să protejeze oamenii. Toate tehnologiile din lumea mea erau conectate la un cronometru global, coordonate la microsecundă, o planetă de oameni trăind la unison. Dar ceasul ăsta de buzunar era dintr-o eră a izolării

temporale, de pe o planetă unde fiecare om trăia în propria definiție a timpului.

Așa mă simțeam și eu. Deisha, Xiao și Asher trăiau în zone cu fus orar diferit, dar reușeau cumva să țină legătura, în timp ce eu rămâneam în urmă.

— Tom, a zis Deisha, trebuie să vezi asta.

De supărare eram pregătit să-i zic ceva de căcat în replică, dar se oprise în fața unei clădiri din cărămidă roșie, cu două etaje, ale cărei decorațiuni de lemn purtau încă amprente de vopsea crem și se uita printr-o fereastră. Sticla era spartă și murdară și când m-am uitat prin ea am văzut că fusese cândva o bibliotecă. Podeaua era plină de sute de cărți descompuse, iar din resturile de hârtie creșteau o duzină de pini fusiformi, întinzându-se după lumina soarelui, care radia prin acoperișul pe jumătate prăbușit. Deisha a făcut ochii mari la mine într-un fel jucăuș pe care nu-l văzusem probabil în cel puțin zece ani. Devenise din ce în ce mai dură de-a lungul anilor și nu aveam nici cea mai vagă idee dacă asta era doar o evoluție firească sau o consecință a erorii umane. Nu mai eram așa de apropiați cum obișnuiam să fim. Intimitatea frenetică a prieteniei adolescentine dispăruse de mult.

— N-ar fi trebuit să zic toate lucrurile alea, a zis Deisha. Dar nu știu când o să am altă oportunitate. Nu ne mai vedem deloc.

— Trăiești într-o bază secretă, în Antarctica, am zis.

— Avem un teleportator, a zis ea. Am putea vorbi. *La propriu.*

Prietenii mei și cu mine obișnuiam să discutăm despre dramele relațiilor noastre adolescentine, dar, în afară de câte-o glumă porcoasă din când în când, nu vorbeam despre sex. Și *niciodată* nu discutam despre Deisha în felul ăla. Era o înțelegere mutuală, tacită, dar cimentată în timp, între noi că nu vom trece linia cu ea. Dar stând lângă ea, umerii noștri atingându-se, privind printr-un geam murdar cum ies copacii dintr-o grămadă de cărți făcute praf, am început să mă gândesc cât de netrecut era de fapt linia aia. Era, până la urmă, o linie, dacă nu putea fi trecută?

Înapoi la mașina zburătoare, Xiao și Asher sintetizau sandvișuri și bere. Am zburat înapoi în oraș în tăcere, Asher oprind pilotul automat și conducându-ne acasă chiar el, Deisha uitându-se în gol la copacii de sub noi, Xiao ațipind pe umărul meu pe bancheta din spate, eu încercând să mă concentrez pe

durerea mea pentru a nu-mi imagina cum ar putea fi să-mi sărut cea mai apropiată prietenă. Există un cuvânt pentru ceva ce știi că n-ar trebui să faci, că ar fi greșit în toate felurile care contează pentru tine, dar ești destul de sigur că o s-o faci oricum? Sau e doar – uman?

Dintr-odată am realizat că ceasul vechi era la mine-n buzunar. Nu avusesem de gând să-l iau cu mine. Conform legilor internaționale, nu aveai voie să scoți nimic dintr-o rezervație de biosferă. Comisesem, din greșeală, prima mea infracțiune. Aveau să urmeze mai multe.

După ce ne-am luat la revedere de la Asher și Xiao, i-am spus Deishei că putem vorbi *la propriu* acum, dacă avea timp. Deja îmi petrecusem nopțile funerare cu Hester, Megan și Tabitha, așa că nu pot să mă prefac că nu știam unde puteam ajunge. La mine acasă, i-am spus ultimele cuvinte ale mamei, am plâns, ea m-a ținut în brațe, am sărutat-o, m-am culcat cu ea. Oare găsisem o altă cale să alienez pe cineva căruia-i păsa de mine? Probabil. Dar mie-mi place să le folosesc pe cele cu succes garantat.

A doua zi am acceptat slujba de la laboratorul tatălui meu. Trei zile mai târziu, am cunoscut-o pe Penelope Weschler. I-am mai văzut pe Deisha, Xiao și Asher o singură dată – un bar, glume proaste și zâmbete triste, Deisha păstrând distanța, vizibil încordată când ne-am îmbrățișat la sfârșit, prieteni vechi îndepărtându-se unul de altul pentru că asta fac prietenii vechi.

27.

Viața e definită în cea mai mare parte de felul în care reacționezi la eșec. Niciodată nu am avut succes la nimic, așa că pentru mine eșecul e practic sinonim cu viața. Dar pentru alți oameni, oameni care au succes în mai mult sau mai puțin toate încercările lor, oameni ca tata și Penelope, reacțiile la eșec pot fi imprevizibile.

De exemplu, după ce a trebuit să renunțe la cariera ei de astronaut, Penelope a făcut o groază de sex neprotejat cu străini. Se întâlnea cu ei undeva, se ducea la ei acasă, și dacă era menționată problema contracepției – și incredibil de puțini dintre ei deschideau subiectul, presupunând că dacă ea nu zicea

nimic, atunci era de la sine înțeles că lua medicația corespunzătoare – nu mințea niciodată, pur și simplu spunea că nu folosește protecție și, dacă voiau, erau liberi să încerce să vadă ce se întâmplă. Majoritatea dintre ei făceau asta fără să stea prea mult pe gânduri, mult prea încântați că femeia asta avidă și frumoasă îi voia, ca să se mai împiedice de obstacole minore, iar cei câțiva care stăteau pe gânduri erau foarte ușor seduși de aviditatea și frumusețea ei.

De ce să faci sex neprotejat când sunt atâtea feluri simple în care poți evita concepția? Pentru că, na, destinul sau ceva. Penelope s-a gândit că destinul i-a proiectat creierul pentru a fi astronautul perfect, dar în același timp i-a hărăzit și un defect neurologic indetectabil care să o împiedice să meargă vreodată în spațiu. Destinul o futuse. Așa că acum futea și ea destinul. Își punea corpul la bătaie într-un pariu care putea să implice un final cu o nouă viață în peisaj, și fiecare dimineață în care nu se trezea însărcinată era una în care rămânea cu un pas înaintea destinului.

Își spunea că dacă ar fi fost să se întâmple, ar fi păstrat copilul. Indiferent al cui era, ar fi încercat să facă lucrurile să meargă cu el. Și-ar fi concentrat ambiția extraordinară pe a fi mamă. Poate că nu avea să călătorească între planete, dar avea să fie cea mai bună mamă care trăise vreodată.

Doar că Penelope n-a rămas gravidă. Indiferent de numărul de oameni cu care se culca, destinul nu se lăsa futut.

Bineînțeles că nu știam lucrurile astea când m-am culcat cu ea. Credeam că sunt special. Mă gândeam că urma să se îmbarce într-o misiune experimentală, deschizătoare de drumuri, prin spațiu și timp, din care nu știa dacă se va mai întoarce, și voia să și-o tragă pentru ultima oară. Și, dintr-un motiv inexplicabil, îi plăcea cum arăt.

Când n-a zis nimic de protecție, ei bine, am fost unul dintre tipii ăia care presupuneau că se ocupa ea de asta. Nimeni nu s-a așteptat vreodată ca eu să mă ocup de *ceva.* Cu atât mai puțin de ceva atât de însemnat ca prevenția fertilizării ovulului ei de către sperma mea.

Dacă toată chestia asta sună oarecum moralizator, înseamnă că m-am exprimat prea echivoc. Nu mă deranjează deloc că Penelope s-a culcat cu o mulțime de necunoscuți. Am fost și eu unul dintre ei. Ce mă deranjează e că am fost mult prea prost ca

să-mi dau seama că pentru ea nu însemna nimic. Cel puțin nu ce aș fi vrut eu să însemne.

28.

Aș putea descrie noaptea mea cu Penelope și poate chiar sunt un scriitor destul de priceput încât aș putea chiar transmite ceva din erotismul ei amețitor. Dar nu am să o fac. O mai văzusem dezbrăcată, dar vederea chiar e simțul cu cel mai puțin farmec. Felul în care o *simțeam,* pielea ei pe pielea mea, greutatea ei deasupra mea, corpul meu în corpul ei, gust și miros, sunetele pe care le scoteam, densitatea experienței senzoriale făcea irelevant felul în care ea arăta. Deși îmi aduc aminte fiecare detaliu din felul în care arăta, pentru că îmi spusese să las lumina aprinsă.

Deja am zis prea mult. Vreau să rămână personal, măcar *asta,* dacă nu altceva. Știu că nu contează, că n-a contat, dar a contat, încă mai contează pentru mine.

Hai să mai încerc o dată – m-am culcat cu ea.

După aceea, stând în patul meu, pentru că a venit la mine, ca să poată pleca oricând, am vorbit.

Asta am vrut să spun, că nu au fost doar treișopt de minute de aerobic și un rămas-bun mincinos. A rămas aprobe trei ore. Am stat strânși unul în altul și am vorbit despre viețile noastre. Mai mult ea despre a ei și eu am ascultat, am încercat să pun întrebările potrivite și să țin minte răspunsurile, în caz că nu era doar o aventură de-o noapte, în caz că devenea ceva mai mult.

Știu, e adorabil și trist că am crezut că ăsta ar fi putut fi începutul unei relații.

Mi-a vorbit despre copilăria ei, despre pregătirea de astronaut, despre eșecul ei, despre depresia ei, despre perioada ei de sex irațional. Toate lucrurile pe care ți le-am spus despre ea sunt lucruri pe care ea mi le-a povestit în noaptea aia. La momentul ăla am fost fascinat. Dacă îmi spunea lucrurile astea intime, trebuia să *însemn* ceva pentru ea.

Acum mi se pare mult mai plauzibil că erau doar o paradigmă definitorie a felului în care Penelope se sabota singură. Adică, eu eram fiul șefului. Fiul șefului, despre care toată lumea știa că-i un distrus. Și ea se culcase cu mine, îmi spusese problemele ei

și stătuse trează jumătate de noapte când dimineață la prima oră trebuia să ajungă la laborator pentru a porni într-o călătorie experimentală în timp, în valoare de un miliard de dolari – eram mult prea îndrăgostit ca să înțeleg ce se întâmpla cu adevărat.

Și adevărul e că încă nu-mi pasă. Chiar și după tot ce s-a întâmplat... am iubit-o. Nu cred că asta justifică acțiunile mele ulterioare. Dar le explică.

La un moment dat, atât de târziu în noapte că era dimineață devreme, Penelope mi-a spus de ce se decisese să schimbe spațiul cu timpul și să devină crononaut.

— Mi-am petrecut toată viața încercând să fiu cel mai bun astronaut care-a existat vreodată, a zis, și singurul lucru pentru care o să fiu ținută minte e un studiu de caz preventiv pentru proceduri sigure de anulare a misiunii. Chestia asta m-a deprimat o perioadă foarte lungă. Până când într-o zi mi-am dat seama. Nu contează dacă ești cel mai bun, atâta timp cât ești primul.

Bineînțeles că înțelegeam. Era lecția pe care o învățasem la doișpe ani – greșelile tale, rănile tale, compromisurile tale, eșecul și durerea și putrefacția, totul e luat de vânt ca frunzele uscate dacă reușești să fii primul.

29.

La un moment dat am adormit îmbrățișat cu Penelope și mai târziu ea s-a desfăcut din îmbrățișare și a plecat pe nesimțite. Pentru prima oară n-am întârziat la serviciu. Locul fremăta. O mulțime de supervizori militari, guvernamentali, științifici și corporatiști verificau dispozitivele de comunicare la intervale de cincisprezece secunde. Era apogeul vieții tatălui meu – prima misiune înapoi în timp a umanității.

Totul era pregătit. Mai rămăseseră doar verificările medicale de rutină, pentru a se asigura că echipa principală de crononauți era în gata de misiune. Dar având în vedere că fuseseră testați în fiecare dimineață în ultima lună, ce s-ar fi *putut* schimba față de ultima zi?

Am intrat în centrul medical, încercând să par nonșalant în timp ce ochii mei se uitau în toate părțile, căutând-o pe Penelope și gândindu-mă ce față va face când avea să mă vadă.

Mă simțeam de parcă restul vieții mele urma să depindă de expresia ei facială inițială, de dinainte ca barierele emoționale să-i blocheze reacțiile nonverbale. Voiam s-o văd înainte de a mă vedea ea pe mine, ca să observ orice s-ar fi citit pe fața ei – entuziasm, regret, rușine, speranță, iubire.

Mare idiot mai sunt!

Bănuiesc că asta-i problema când ești obișnuit să te trezești în propriile tale vise. Devine foarte ușor să confunzi iluziile romantice cu realitatea.

Am reușit să o văd primul pe Penelope. Era înconjurată de o echipă de tehnicieni medicali agitați. Camera era ciudat de liniștită, ca imediat după o avalanșă sau când cineva e lansat în vacuumul-aspirator al spațiului. Nimeni nu vorbea, pur și simplu așteptau ca Penelope să zică ceva în timp ce se uitau în oricare altă direcție, numai la ea nu. Singurul care se uita direct la ea eram eu. Și când m-a văzut, a reacționat cum nu mă așteptam niciodată s-o facă.

Părea feroce. Nimeni nu se uitase la mine așa, așa feroce, de când aveam doișpe ani și mama era în fața ușii lui Robin Selter, la nouășpe zile după ce fugisem de-acasă.

Și după aia Penelope Weschler a făcut ceva de neconceput. A izbucnit în lacrimi.

30.

Era însărcinată.

Nu era o sarcină dezvoltată. Fertilizarea de-abia se întâmplase. Cel mai ambițios spermatozoid al meu se cuplase la ovocitul ei secundar undeva în treimea exterioară a trompei ei uterine. În stadiul ăsta, după șase ore, zigotul nu se divizase nici măcar o dată. Era încă un organism unicelular. Mitoza urma să se petreacă în vreo optsprezece ore. Douăzeci și trei dintre cromozomii mei și douăzeci și trei dintre cromozomii ei se înfășuraseră unul în altul și au format un fus de diviziune, migrând dintr-o parte în alta a globului microscopic dinăuntrul ei. Viața umană în stadiul ei cel mai vremelnic.

Sunt cam 37 000 000 000 000 de celule în corpul uman. Asta fără să numărăm microorganismele din tractul tău digestiv. 37 de trilioane de celule care conțin ADN-ul tău. În momentul ăla, la

șase ore după ce ejaculasem în vaginul ei precum cel mai mare cretin, anonimul zigot Weschler/Barren era o singură celulă. Mai avea nevoie de 36 999 999 999 999 până să devină ceva căruia să-i poți pune, legal, un nume.

Cum să zic, pierzi între 30 000 și 40 000 de celule de piele în fiecare oră, aproape 1 000 000 pe zi, trei kilograme pe an, o ploaie de celule moarte care se desprind și plutesc în aer.

Cât de mult înseamnă o celulă printre toate celelalte?

Destul cât să-i termine lui Penelope cariera de crononaut.

Nu conta că zigotul – zigotul nostru – era un organism unicelular. Îi modifica compoziția genetică într-un mod de neconceput. Scopul verificărilor medicale zilnice era acela de a sistematiza o hartă ultra-precisă de prognoză pentru toate schimbările fiziologice ciclice ale echipei de crononauți. Până și o celulă în plus deforma harta de prognoză și îi altera lui Penelope matricea unică ADN.

Penelope a insistat că va întrerupe imediat sarcina. Nici nu era prea mult de *întrerupt* – o celulă inutilă. O intervenție de zece secunde realizată de o dronă farmaceutică o putea curăța de orice urmă de mine.

Irelevant. Protocolul e protocol. E călătorie în timp. Corpul uman e atât de complex, atât de spinos, are instrumente atât de bine acordate, energiile puse în joc sunt atât de puternice – totul e mult prea complicat, periculos, important. Chiar dacă Penelope făcea imediat întreruperea, în corpul ei se produseseră deja schimbări fiziologice minore, dar detectabile. Sistemul ei ar fi trebuit să fie curățat de toxinele folosite pentru a întrerupe sarcina. Ar fi trebuit să treacă printr-un proces de diagnosticare și să coreleze noile rapoarte medicale cu cele vechi, pentru a se asigura că misiunea de un trilion de dolari nu va fi dată peste cap de ceva neașteptat.

Cum să zic, la fel de *neașteptat* ca principalul crononaut să facă sex neprotejat cu fiul idiot al geniului care a avut ideea în primul rând și apoi a convins mai multe grupări corporatiste, guvernamentale și științifice să investească sume imense de bani în planul lui măreț.

Chiar dacă *ar fi putut* amâna misiunea vreme de două luni, cât le-ar fi luat să confirme că Penelope era pregătită – soluția nu era una fezabilă. Era o inițiativă finanțată atât din fonduri publice, cât și private. Necesita o transparență totală. Tata nu

putea să ascundă treaba asta de investitori. Nimeni nu ar mai fi autorizat participarea lui Penelope după o eroare de judecată ca asta.

Nu, pentru Penelope se terminase. Nu avea să călătorească niciodată în timp.

De aceea exista o echipă de rezervă: să asigure continuarea misiunii. Dacă se întâmpla ceva care determina îndepărtarea unui membru titular din echipă, un însoțitor de avarie era antrenat, verificat, examinat și gata să-i ia locul.

Penelope nu mai era în prima echipă. Și eu eram însoțitorul ei de avarie. Ceea ce însemna, conform protocolului, că eu trebuia să-i iau locul în misiune.

31.

Nu-mi amintesc că Penelope să mă fi atacat. Îmi amintesc numai privirea ei și că m-am gândit cât de amuzant era că avusesem fantezii cu felul în care urma să se-ndrăgostească de mine. Pentru că singurul lucru din ochii ei era ura, rece ca gheața, fierbinte ca smoala. A urlat că o făcusem intenționat. Că voiam să îi iau locul. Că fusese un plan diabolic și că nu puteau să mă lase să scap.

E ciudat că m-am simțit oarecum flatat? A crezut că eram destul de viclean să mă gândesc la un plan atât de genialo-dezgustător. Însemna asta că era, cum să zic, *impresionată* de mine și că până la urmă un fel de alchimie emoțională avea să preschimbe ura în iubire?

Simplul fapt că mă gândeam la lucrurile astea complet nebune în timp ce Penelope încerca să mă bată măr cu mâinile goale și tehnicienii medicali se mișcau frenetic încercând să o țină sub control dovedea *fără îndoială* că nu eram destul de viclean să pun la cale, darămite în aplicare, un plan precum seducerea și fertilizarea ei pentru a-i lua locul în misiune.

Nu înțelegea că nu-mi păsa de misiune? *Uram* ideea de călătorie în timp. Era obsesia tatălui meu, nu a mea. Rămăsesem prin preajmă ca dublură doar ca să fiu în preajma ei. Presupun că niciunul dintre noi nu îl cunoștea pe celălalt.

Biologia nu are nevoie de suflete-pereche pentru a-și face treaba.

Cei de la securitate au năvălit înăuntru, au luat-o pe Penelope de pe mine și au scos-o din cameră. Tehnicienii medicali s-au grăbit să-mi vindece zgârieturile superficiale cu lămpile lor regenerative de piele și, în timp ce stăteam acolo, ochii mei s-au oprit pe un ecran din perete. În imagine era un cerc cu margini neclare și cu o adâncitură în vârf.

Era celula dinăuntrul lui Penelope. Celula noastră.

32.

Am stat alături de Penelope în biroul tatălui meu, în timp ce ea îi explica, în termeni preciși, medicali, ce se întâmplase cu o noapte în urmă, pașii pe care avea să îi urmeze ca să rezolve situația și motivele pentru care încă era cea mai calificată persoană să conducă misiunea.

Să o auzi pe persoana cu care te culcaseși cu o noapte în urmă descriindu-i toată situația tatălui tău în timp ce tu stai acolo ca un copil pedepsit e groaznic de incomod, dar *mult mai rău* era să fiu martor la felul în care Penelope încerca să întoarcă întreaga situație umilitoare în favoarea ei. Stratul de raționalitate calmă în care se învelise cumva după ce fusese scoasă din centrul medical de cei de la securitate în timp ce dădea din picioare și urla, cu vreo zece minute în urmă, era atât de dureros de șocant, că îmi era greu să fiu în aceeași cameră cu ea.

Era o turnură incredibilă a lucrurilor, având în vedere faptul că abia trecuseră unșpe minute de când tot ce îmi doream de la viață fusese să fiu într-o cameră cu ea, orice cameră, de oriunde.

Tata a ascultat, cu spatele la noi, privind prin peretele de geamuri prin care se vedea platforma principală, unde se afla Aparatul de Transport Crono-Spațial – *mașina timpului.* Ceasul care măsura timpul până la lansare afișa deja numere mici. Mai erau 47 de minute până la momentul anunțat cu atât de mult fast de tatăl meu, cu un an înainte. O mulțime de tehnicieni pierdeau vremea, așteptând stânjeniți noi ordine, când ar fi trebuit să facă ultimele pregătiri pentru lansarea misiunii.

Îmi aduc aminte că m-am gândit ce de rahat era toată chestia aia. Știam sigur că tata proiectase aparatul pentru a putea fi

operat de o singură persoană. Tehnicienii erau toți de fațadă. Ca investitorii să simtă că au băgat bani într-un proiect complex. Sigur, fiecare persoană de pe platformă avea o sarcină specifică, dar toate funcțiile erau automatizate. Când calculele sunt atât de precise, intervenția umană e un hazard. Planul tatălui meu fusese de la început ca numai el să controleze interfața. Era singurul în care avea încredere s-o facă așa cum trebuie.

Astea sunt lucrurile la care te gândești când viitorul ți se năruie în fața ochilor.

Tata a întrerupt monologul dispersat al lui Penelope. A zis că îi înțelegea punctul de vedere, dar că nu mai conta. Crononauții aveau nevoie de o judecată lucidă sub presiune intensă, unde până și o scăpare aparent minoră putea să aibă rezultate cataclismice. Simplul fapt că făcuse o asemenea eroare personală dezastruoasă în ziua asta, dintre toate, însemna încetarea colaborării ei la proiect. Nu puteai să te încrezi în ea, a zis el. Nu era *demnă* de încredere.

Tulburată, Penelope a zis că era foarte convenabil că eu urma să-i iau locul – propriul lui fiu. La care tata a părut, cum să zic, *complet* dezgustat. A zis că în niciun caz nu avea de gând să mă trimită pe mine în misiune. Experimentul era acum amânat pentru o perioadă nedeterminată de timp.

Ziua aia era ziua pentru care tata lucrase vreme de treizeci de ani.

Eu nici măcar nu am apucat să zic ceva. Dar bănuiesc că expresia mea era suficientă ca să îl scoată din minți. După treizeci și doi de ani de dezinteres rece, am simțit căldura furiei lui. Când eram mic, îmi doream să îi pese îndeajuns de mult încât să se enerveze, dar acum furia lui autentică pur și simplu m-a pulverizat. Ochii lui aveau o dimensiune tulbure, pe care nu o mai observasem. Pielea de sub bărbie îi era mai lăsată. Când urla vocea i se subția cu o octavă, retezând cumva din elanul mâniei.

Esența era că își dorea să nu mă fi născut niciodată.

Că totul ar fi fost mai bine dacă n-aș fi existat. Letargică, fără scop, în van, viața mea nu avea nicio valoare. Mai rău, distrusesem viețile unor oameni mai buni ca mine. Adică el și, într-o măsură mult mai mică, Penelope. Că mama era norocoasă

să fi murit înainte de a vedea cu ochii ei grandoarea eșecului, care eram.

Dintr-odată am înțeles totul – tata credea că ce făcusem eu cu Penelope era despre *el.* Un act de agresiune patricidă. Penelope Weschler era aleasa lui, liderul misiunii noastre, crononautul cu care toți ceilalți erau comparați și la înălțimea căruia nu se ridicau, iar în noaptea dinaintea experimentului care se presupune că va cimenta moștenirea lui științifică, nu numai că fac sex cu ea, dar o las însărcinată. De parcă aș fi *revendicat-o.*

Sincer să fiu, niciodată nu am luat în calcul că îngropată adânc în setea și dorința mea ar putea fi o rădăcină spinoasă a răzbunării. Nu, era mult prea bolnav, chiar și pentru mine. Așa că eram total indignat, în pana mea. Na, normal că tatăl meu arogant, egocentric și incapabil să fie vesel urma să-ncerce să-mi ia chestia asta și s-o facă a lui. Poate că ne simțim cel mai jigniți de adevăruri pe care nu le putem accepta.

M-am decis că era momentul să pun întrebarea fundamentală a vieții mele.

— De ce m-ai făcut?

— Pentru că aveam de lucru, a zis tata, și maică-ta era singură.

Ziua aia trebuia să fie unică în istoria omenirii. Și a fost. A fost ziua în care tata a fost pentru prima dată sincer cu mine.

Ascultându-l cum tună și fulgeră în timp ce femeia pe care o iubeam stătea acolo și se gândea cum să întoarcă toată chestia asta în avantajul ei, m-am simțit de parcă aș *fi* călătorit în timp, înapoi la toate momentele în care tata ar fi putut să se enerveze pe mine, ar fi putut să se *orice* pe mine. Era o mostră de cum ar fi fost să cresc cu acest tată, cu cel sincer, nu cu mincinosul, geniul, fantoma.

Atunci când am fugit de acasă pentru nouășpe zile, *asta* am vrut. În schimb, maică-mea mi-a făcut un sandviș cu brânză topită la cuptor și a refuzat să deschidă subiectul. Tata a intrat în bucătărie și, fără ca măcar să-și dea seama că mă întorsesem, a luat sandvișul, crezând că e pentru el, și s-a grăbit înapoi în birou ca să-l mănânce în spatele ușii grele, închise. Mama a plâns și eu am ținut-o în brațe și mi-am cerut iertare iar și iar.

În final veninul tatii s-a mai consumat și Penelope a încercat să readucă discuția în zona importanței pe care ea încă o mai putea avea pentru misiune.

— Te-ai culcat cu fiul meu, a zis tata. N-o să mai faci niciodată parte din misiunea asta sau din oricare alta. Toată lumea o să știe ce-ai făcut. Pentru tine s-a terminat.

— Misiunea asta înseamnă totul pentru mine, a zis Penelope. Vă rog, dr. Barren…

— Dar, te rog, spune-mi Victor, a zis el. Dacă tot nu mai lucrezi pentru mine.

Nu știu dacă încerca s-o rănească sau dacă pur și simplu ecourile furiei lui pentru mine erau corozive pentru toți cei care se apropiau de el, dar ceva dinăuntrul ei s-a stins. A amorțit, s-a făcut palidă la față, i s-au umezit și opacizat ochii. A înțeles.

Tata i-a spus să întocmească un raport final în timp ce el avea să îi informeze pe investitori că, din cauza unei probleme nefericite de personal, experimentul a fost amânat până la noi dispoziții.

Chiar mergea până la capăt. Anula prima misiune înapoi în timp. Urma să fie o parte a poveștii acum. Cea mai bună zi din viața mea urmată de cea mai groaznică zi din viața mea. Toată lumea avea să știe. Toată lumea avea să știe de-a lungul secolelor.

Penelope a plecat fără să mai zică altceva. M-am ridicat și eu să plec, dar a zis că nu terminase cu mine încă. Nici măcar nu mai era nervos, ca și când ultima directă pe care i-o trăsese lui Penelope eliminase tot veninul și acum putea să fie iar detașat și superior. Tata i-a dat înainte, enumerând toate dezamăgirile succesive pe care i le pricinuisem de-a lungul anilor – rezultatele academice mediocre, lipsa de interes, cariera inexistentă, incapacitatea de a dezvolta măcar o relație semnificativă din punct de vedere social, cultural sau politic – și, sincer, am fost surprins că își amintea *oricare* din chestiile alea având în vedere că își dăduse atât de rar seama când fuseserăm în aceeași cameră.

Și atunci am înțeles ceva care m-a făcut aproape să explodez.

Penelope nu se ducea să facă un raport. Nu mai avea nimic de zis. Se ducea altundeva și se ducea acum.

33.

Cu tot geniul lui, tata n-avea nici cea mai vagă idee de ce m-am aruncat înspre ușă. Nu și-a dat seama ce urmează să facă Penelope.

Am alergat pe hol, mi-am luxat glezna când am luat un colț prea repede, m-am lovit de un perete destul de tare încât să mă aleg cu o vânătaie și am sărit câte două scări în timp ce prin picior mă săgeta durerea. Am știut că am dreptate pentru că am auzit zgomotul ăla basso profondo din spatele ușii laboratorului cu tavan înalt în care erau sferele de defuziune.

Una dintre sfere era activă.

Am rămas țintuit de podea, iar mintea îmi era mai goală ca niciodată. Poate asta a simțit Penelope când a pătruns în spațiu. Am auzit oameni alergând în camera din spatele meu, tehnicieni urlând unul la altul cum că protocoalele de securitate au fost încălcate. Alarmele au sunat exact ca în ziua în care Penelope și cu mine ne-am văzut dezbrăcați pentru prima oară. Dar acela era începutul a ceva, iar acesta era sfârșitul.

Penelope a ieșit din sfera de defuziune. Doar că ușița încă era blocată. A ieșit direct prin ea. Ceea ce ar fi trebuit să fie imposibil, pentru că sfera de defuziune e construită dintr-un compozit de mare densitate care suprimă imaterialitatea. Cel puțin în parametri normali. Nimeni nu a văzut ce se întâmplă când parametrii nu sunt respectați.

De aia toată lumea a amuțit când ea a ieșit din capsulă. *Prin* capsulă.

Penelope nu părea să fie diferită. Avea strălucirea aia pe care o ai când ești imaterial, de parcă moleculele stratului tău exterior de piele nu pot interacționa cum trebuie cu moleculele coerente de aer din jurul tău. Dar în afară de asta, arăta la fel ca întotdeauna.

Doar că nimeni nu putea s-o atingă sau s-o prindă sau s-o tragă înapoi în sfera de defuziune. Nu conta cât de tare țipa sau plângea sau o implora cineva să nu facă asta. Nu conta cât de bine putea înțelege cineva că tot ce-a vrut de la viață se făcea una cu pământul. Nu conta că măcar una din celulele din fantoma care fusese corpul ei era pe jumătate a altcuiva.

Nu conta, pentru că ce voiam eu era imaterial.

Am fi putut face atât de multe. Am fi putut aduce o nouă viață în lumea asta plină de minuni și viața aia ne-ar fi putut schimba pe amândoi, ne-ar fi făcut mai buni, ar fi reparat ceasurile defecte din creierele noastre, ceasuri care nu ne permiteau să fim fericiți, când fericirea era atât de ușor de atins. Nu era doar un *cineva* înăuntrul ei. Era un *undeva,* un loc în care ne-am fi putut elibera amândoi de cei care nu avuseserăm intenția să devenim, pentru că asta e magia faptului de a crea viață – fiecare decizie greșită pe care ai luat-o vreodată devine un pas pe drumul înșelător către casă. Pentru un scurt moment am avut o casă. Era de mărimea unei celule, dar era suficientă pentru a încăpea în ea tot ce dorisem vreodată.

M-am prăbușit pe podea și m-am uitat fix la ea. Penelope m-a privit și ea.

Și-a atins stomacul. Îmi place să cred că ăla a fost momentul în care s-a răzgândit și s-a hotărât să păstreze copilul și să fim o familie.

Dar bineînțeles că era prea târziu. Chiar dacă ar fi vrut să fugă înapoi în sfera de defuziune și să inverseze procesul, nu se mai putea mișca. Se dezlipea. Neuronii ei nu mai erau capabili să-i miște mușchii, mușchii ei nu mai erau capabili să-i transporte oasele, oasele ei nici măcar nu mai erau oase, inima ei, inima lui, inima copilului nostru nu avea să bată niciodată în ceea ce nu mai era pântecul ei.

S-a dematerializat în fața mea. Ei. Ei s-au dematerializat în fața mea. Mâna ei era pe stomac. Ochii ei erau înghețați de teroare, regret, suferință. Și ai mei.

Am vrut să memorez fiecare contur de-al ei cât încă mai avea unul, dar era imposibil să îmi desprind privirea de pe ochii ei. Moleculele ei s-au îndepărtat unele de altele, au luat-o în toate direcțiile, prin pereți, tavan, podea, până când n-a mai rămas nimic.

34.

Nu e ca și când totul era perfect în lumea mea. Oamenii încă mai sufereau de anxietate și stres și chimie neurală dereglată. Uzul de produse farmaceutice era agresiv. La fel era și panica

de statut[4]. Puterea încă mai corupea, infidelitatea încă mai durea, căsătoriile încă se mai destrămau. Iubirea încă putea fi neîmpărtășită. Copilăria putea fi un loc de joacă sau o pivniță. Unii oameni sunt pur și simplu structural nepricepuți în pat și nicio cantitate de pornografie interactivă nu poate schimba asta.

Dar în lumea construită pe baza energiei nelimitate a Motorului Goettreider, petrolul era irelevant, resursele de bază erau bogate și toată lumea avea acces la tot felul de îmbunătățiri tehnologice. Nu toată lumea alegea să trăiască în tehno-utopia noastră globală și nu era ca și când țările nu aveau relații tensionate sau relații diplomatice, dar armamentul era atât de sofisticat și viața atât de confortabilă, că nu existase un conflict geopolitic real vreme de treizeci de ani. Pentru ce să te mai lupți?

Îmi pare rău dacă sună incredibil sau insensibil, dar așa e.

Descoperirile științifice erau principalul factor motivațional al societății, având în vedere că și cele mai obscure teorii puteau fi puse în aplicare datorită resurselor bogate. Religia nu prea avea loc în sfera publică. Sute de milioane de oameni erau încă religioși, dar mai degrabă sub formă de manifestare culturală. Ca dansurile populare sau găluștele umplute.

Moralitatea nu a decăzut în nihilism. Oamenii erau buni, oamenii erau obraznici, oamenii erau generoși, oamenii erau lacomi, oamenii erau curajoși și lași, perspicace și grei de cap, care se sacrificau pe sine și care se distrugeau pe sine, încăpățânați și comozi, fericiți și triști. Încă mai puteai să te bați cu cineva dacă ziceai ceva greșit unei persoane greșite la barul greșit. Oamenii răniți încă mai luau decizii proaste. Oamenii deștepți uneori făceau lucruri cretine. Dar era loc pentru toată lumea pe Pământ.

Ce e religia? Ce e filosofia? Ce e arta? E-o întrebare – *de ce*?

Într-o lume nenorocită de inegalități sistemice și nevoi toxice, răspunsul e evaziv și nesatisfăcător. Și mai există și un *din cauza* pe care poți da vina. Din cauza naturii umane. Din cauza banilor. Din cauza guvernului. Din cauza unor păpușari magici

[4] Termen teoretizat de sociologul american C. Wright Mills în cartea lui, *White Collar. The American Middle Classes,* din 1951. Wright Mills consideră această panică de statut lupta frustrantă a unui individ de a se regăsi pe sine într-o „piață de străini”, unde prestigiul e fragil, iar visurile sunt considerate a fi false.

care ne manipulează din vizuina lor cerească. Acest *din cauza* nu poate niciodată să răspundă la *de ce.*

Diferența existențială dintre lumea mea și lumea asta e că în lumea din care vin eu acest *din cauza* e evident – uită-te în jur. Nu e nevoie să întrebi *de ce.* Răspunsul era clar. Eram fericiți. Scopul nostru era să fim așa în continuare și, dacă puteam contribui cumva, să îi facem pe cei de după noi să fie și mai fericiți, așa cum făcuseră și cei dinaintea noastră.

Da, înțeleg că asta e o definiție destul de funcțională a ideologiei – un sistem de convingeri atât de acaparant, încât face orice întrebare inutilă.

Nu era perfect. Se făceau greșeli. Se petreceau accidente. Erau înfrânte ambiții. Erau răniți oameni. Mureau mame. Copiii nu erau capabili să înțeleagă de ce nu îi iubeau tații lor. Femeile rămâneau însărcinate și nu voiau copiii. Se sinucideau oameni.

Dar era o lume bună, o lume rațională, miliarde de oameni cu vieți care însemnau ceva, unii egoiști, unii altruiști, majoritatea și, și. Niciunul dintre ei nu a meritat ce le-am făcut.

35.

Mă trezesc într-un spital, gândurile mele sunt noroioase și dispersate. La început mă gândesc că am asurzit, dar sunt numai amortizoarele de sunet din cabina sterilă de recuperare. Ochii mei au nevoie de mult timp pentru a se focaliza, ca și când undele de lumină care se rotesc în sus de-a lungul nervilor mei optici se tocesc în tranzit. Trebuie că i-am speriat ca dracu’ dacă m-au îndopat așa tare cu medicamente. Poate că tot ce s-a întâmplat după aceea a fost din cauză că doctorii n-au nimerit dozajul. Poate că scannerele neurale mi-au calibrat greșit nivelul de endorfine. Poate că niciuna din alegerile pe care le-am făcut după aceea n-au fost cu adevărat alegeri.

Mă rog, câte din alegerile noastre sunt alegeri cu adevărat? Creierul e o furtună lichidă cu fulgere care se învârte și pocnește într-un kilogram și jumătate de carne umedă. Există deciziile conștiente cu adevărat sau e totul un impuls instinctiv îmbrăcat frumos într-o logică malformată?

Astea sunt întrebările pe care sigur nu mi le puneam în timp ce aburul chimic s-a evaporat și adevărul de plumb a ceea ce se

întâmplase a apărut la orizont. Penelope dispărută. Celula noastră dispărută. Geniul tatălui meu făcut țăndări. Laboratorul lui abandonat. Misiunea amânată pe termen nedefinit. Întreaga echipă, crononauți, tehnicieni, sfătuitori, tata, cu toții închiși în camere izolate comunicațional în timp ce avocații se strângeau pentru interogatorii, prevestind un potop de sancțiuni legale, reputații stigmatizate, represiuni guvernamentale, audituri corporative, privarea întregului câmp de studiu al călătoriei în timp de o generație.

E extraordinar câte daune poate produce un penis.

36.

În lumea mea, oamenii aveau o relație diferită cu autoritățile. Sintetizatoarele de mâncare, reciclanții de haine și turnurile imense, interconectate, de locuințe însemnau că nimeni nu ducea lipsă de mâncare sau adăpost. Furturile nu mai erau profitabile pentru că totul era codificat și urmărit prin GPS, așa că, chiar dacă furai ceva, nu puteai să-l folosești sau să-l duci undeva. Bolile mintale și abuzul de droguri existau, dar erau tratate ca probleme de sănătate. Medicamentele erau autosintetizabile în orice clinică locală. Puteai să dezvolți o dependență de amplificatoare de spumă sau bomboane binare sau morfocaină și să te duci să dormi sub un pod sau ceva dacă chiar voiai, dar nimeni nu făcea asta.

Pur și simplu, nu era o lume rebelă. Poate că asta sună penibil și nu, precum punkul, de exemplu, doar că punkul nici nu a existat în lumea mea. Nu era nevoie de punk.

Asta nu înseamnă că entropia nu a aruncat niciodată sistemul în dezordine, doar că atunci când o făcea, majoritatea oamenilor așteptau răbdători ca autoritățile să-și facă ordine-n ogradă, ca să ne putem întoarce la siguranță și confort și bunăstare. Toate nevoile noastre materiale erau administrate de corporații dotate cu departamente de servicii clienți excelente, astfel încât guvernele alese erau acolo doar pentru supraveghere legală, siguranță publică, contracte comerciale internaționale și asistență în caz de dezastre. Oamenii aveau încredere în sistem.

De asta a fost ușor să ies pur și simplu din spital, chiar dacă tehnic vorbind trebuia să rămân în custodia poliției până la alte

indicații. Nimeni nu m-a oprit, pentru că nu era tipul de societate în care oamenii încălcau deliberat protocolul.

Statul întins în cubul de recuperare izolat acustic trebuia să fie comod și liniștit. Doar că, singur cu gândurile mele, mă simțeam mai degrabă îngropat de viu într-un sicriu. Creierul meu respingea orice evaluare ordonată a situației, ca și când organul însuși se închisese în sine pentru a preveni contaminarea. Poate creierul tău să formeze crustă pe amintire cum face pielea pe rană? Creierul meu sigur asta încerca să facă. Am deschis cubul și m-am uitat în jur, în camera fără geamuri în care era așezat. Nu era niciun paznic. Nimeni nu s-ar fi gândit că trebuie să fiu păzit. Mi-am reconstituit îmbrăcămintea și am luat-o la pas pe hol. Tehnicienii medicali erau toți ocupați cu pacienți, iar cei care m-au văzut au presupus că plecam din spital pentru că aveam voie s-o fac. Nonșalanța mea nu era nepăsare în fața presiunii. Era șoc acut. Sângele meu era lavă. Din inima mea ieșeau flăcări. Dar durerea care îmi aprindea nervii nu-și putea găsi drumul înspre mintea mea amorțită.

În fața spitalului era o piață largă cu locuri de aterizare pentru mașinile zburătoare, cu pontoane pentru capsulele de tranzit și platforme de teleportare. Sute de oameni se mișcau într-o direcție sau alta, mergând la serviciu, vizitând pacienți, făcându-și analize, lăsând parteneri, luând membri ai familiei, bârfind cu colegi, povestind cu prieteni, flirtând cu necunoscuți, un nod fractal al vieții de zi cu zi. În soarele după-amiezii, nimeni nu știa prin ce trecusem.

Am privit încrengătura de mașini zburătoare trecând pe deasupra mea. Pentru că sunt văzute de jos la fel de des ca de sus, părțile inferioare ale mașinilor zburătoare sunt proiectate pentru a fi la fel de plăcute precum cele superioare, coastele netede ale unor țevi fluorescente și carcasele rotunde ale motoarelor antigravitaționale vibrând de la forța pasivă. Am realizat că nu-mi aduceam aminte ce se întâmplase cu șoferul mașinii zburătoare care o omorâse pe mama. Nu puteam să-mi imaginez fața lui sau să-mi aduc aminte numele lui. Era rănit? Internat în spitalul din care tocmai plecasem? Venise la înmormântare, stând stingher undeva în spatele mulțimii, nesigur dacă ar trebui să-și exprime condoleanțele în persoană sau să rămână mut și jenat la periferie? Cum se simte în

legătură cu ce i-a făcut familiei mele? Prezența lui a fost ca o umbră formată printr-un truc al luminii, persoana asta care a schimbat totul în viața mea, dar pe care o uitasem complet.

Am zâmbit amabil tuturor oamenilor pe lângă care-am trecut traversând piața și urcând într-o capsulă de tranzit.

Nu puteam să-mi explic ce fac. N-aveam niciun plan. Aveam iar doișpe ani și fugeam de-acasă. Într-un loc în care nu m-ar fi putut găsi nimeni niciodată.

37.

M-am întors la mine în apartament. Nu eram îngrijorat că aveam să fiu urmărit de poliție, așa că am luat o capsulă de tranzit, am rămas în rețeaua publică, supravegheată, și am intrat pe ușa din față în mijlocul zilei. Nu mă ascundeam. Fugeam. E o diferență.

Nu aveam nimic de împachetat, dar voiam să iau cu mine un curățător-de-corp și să-mi reconstitui îmbrăcămintea. În dormitor l-am văzut – un fir de păr de-al lui Penelope. Era destul încât să-mi fac în incubator o păpușă sexuală animată, identică genetic, cu piele suplă și căldură înăuntru și inteligență artificială în medie. Ar fi făcut tot ce-aș fi vrut eu, oricând aș fi vrut eu și ar fi arătat exact ca ea.

Și dacă drumul ăla se dovedea a fi mult prea ușor de parcurs, prea lipsit de spontaneitate, puteam să mă loghez pe un site de matrimoniale și să găsesc o necunoscută care să vrea să poarte machiaj digital – o proiecție în timp real aplicată virtual pe fața ei – când e cu mine. Putea să arate ca oricine voiam eu, putea să arate ca un tigru sau un delfin sau o călugăriță, dacă asta mă excita, dar ar fi o ființă umană vie, imprevizibilă, care ar fi fost satisfăcută de toată afacerea asta din propriile ei motive ciudate.

Sau aș fi putut să scanez o poză cu ea și s-o introduc în unul din nenumărații algoritmi de matrimoniale și să găsesc o femeie care arăta cât se poate de mult ca ea și să-i spun tot ce trebuia să-i spun ca s-o fac să se îndrăgostească de mine și să folosesc suplimenți feromonali de pe piața neagră ca să ne leg hormonal și poate chiar să-i scad progresiv stima de sine până la punctul în care ar crede că operațiile estetice sunt ideea ei și puteam să

mă căsătoresc cu ea și să fac un copil cu ea și să trăiesc până la adânci bătrâneți cu un simulacru de viață care s-a dizolvat în fața mea.

Ce vreau să zic e că a fost un moment în care am avut și alte opțiuni. Nu unele chibzuite. Opțiuni nechibzuite. Ciudate, bolnave, autodistructive. Dar opțiuni care aveau consecințe limitate la câmpul meu emoțional. Puteam s-o las la nivel personal.

Dar n-am făcut-o.

Poate că în timp pur și simplu aș fi trecut peste. Aș fi săpat o groapă și aș fi îngropat-o și aș fi construit altceva peste. Dar atunci nu mai aveam timp de „în timp”.

38.

Laboratorul era sinistru. Având în vedere că de obicei ajungeam mai târziu și plecam mai devreme, eram obișnuit cu el extrem de aglomerat. Dar acum era gol.

Tata a conceput aparatul pentru călătoria în timp ca fiind elegant în design și simplu de manevrat. Până și un idiot putea să-l acționeze. Sau un fiu profund dezamăgitor.

În cazul în care construiești o mașină care necesită cincizeci de oameni pentru a funcționa, ce se întâmplă dacă ceva merge greșit pe durata unei călătorii în timp? Să zicem că echipa e incapacitată și viețile lor, viitorul proiectului, *întregul* viitor depinde de un supraviețuitor rănit sau dezorientat care activează stângaci protocolul-bumerang de urgență ca să îi aducă pe toți înapoi în prezent? Nu conta cât de complex era ornată mașinăria și incredibil de precisă calibrarea ei, aparatul în sine era ușor de folosit pentru că era o necesitate.

Nu s-a activat nicio alarmă când am fost identificat la intrare. Cum spuneam, autoritatea nu funcționa așa în lumea mea. Nimeni nu ar fi intrat prin efracție în laborator, având scopuri necurate. Nu aveam corporații competitoare sau rivali științifici. Tata era un pionier într-un domeniu cu puțini specialiști. Și pe cei care existau îi angajase deja să lucreze pentru el.

Nici în fața camerei arcuite, ca un hangar, în care era aparatul de călătorie în timp, nu existau măsuri sporite de securitate. Premisa era că nimeni nu alegea de bunăvoie să treacă prin

ușile glisante înspre aerul rece, antiseptic din fața mașinii ăsteia pentru construcția căreia se cheltuiseră trilioane și de la care se așteptau să genereze un profit de gradul catralioanelor, dacă nu avea un motiv bun. Când au construit edificiul, circumstanțele actuale – proiectul întrerupt, liderul echipei mort, moștenirea tatălui meu țăndări – nu erau printre obiectivele pe termen lung.

Și, cu toate astea, eram acolo.

Aparatul de Transport Crono-Spațial nu e atât de mare, având în vedere ce face. O construcție axială centrală ce leagă șase cabine ovale atârnate de niște instalații strălucitoare de metal și flancate de niște panouri luminoase de bord. Fiecare cabină era concepută pentru a putea fi plasată în colțul oricărei case de bun-gust. inofensivă, emanând o groază de posibilități.

L-am pornit.

O mașină care nu e folosită niciodată e ca un copil care nu se naște niciodată.

39.

Lionel Goettreider nu a trăit să vadă viitorul pe care l-a inventat. El și Cei Șaisprezece Martori la experimentul original au fost morți în trei luni, uciși de cantitățile neașteptat de mari de radiație tau emise de prima pornire a Motorului când a fost pornit prima dată. Goettreider nu a prevăzut cât de puternică urma să fie invenția lui. Sau cât de letală pentru cei din audiență.

Nu conta ce expresie fusese pe fețele alea faimoase în momentul în care viitorul a erupt din dispozitivul lui Goettreider – sceptică, uluită, aeriană, încântată, geloasă, nervoasă, gânditoare, speriată, detașată, îngrijorată, exaltată, nonșalantă, îngrozită, obosită, îndrăzneață sau înțeleaptă – toți fuseseră iradiați fatal. Degradare hematopoietică ce duce la anemie aplastică, divizare neregulată a celulelor, denaturare genetică, lichefiere gastrointestinală și cădere vasculară, leziuni neuronale catastrofice, comă, rugăciune, moarte.

Goettreider însuși a murit primul. Ca Moise la granița Pământului Făgăduinței. Ceilalți l-au urmat unul câte unul, martiri ai științei.

Dacă în lumea mea există o religie, ea e sacrificiul de sine pe altarul descoperirilor. Lionel Goettreider și-a dat viața ca lumea să poată înflori într-un paradis mult peste tot ceea ce-și putea imagina. Faptul că sacrificiul fusese accidental e considerat poetic.

Întoarcerea în timp pe 11 iulie 1965 era un pragmatism, pentru că urma de radiații lăsată de Motorul original e o ancoră în trecutul nostru, firimituri de pâine făcute din atomi semidegradați care formează o cărare ca-ntr-un desen în care unești punctele până la coordonatele spațio-temporale exacte corespondente momentului când s-a născut lumea mea. Dar același șir atomic e și o urmă de sânge sau otravă sau poezie, pentru că e aceeași radiație care i-a omorât pe Goettreider și pe Cei Șaisprezece Martori.

De asta e Motorul Goettreider original diferit de toate celelalte, de asta e cel pe care îl putem urmări prin timp și spațiu, cel cu defecțiunea fatală, fixată în modele subsecvente datorită sacrificiului inconștient făcut de acei șapteșpe oameni în templul sfânt al gloriosului nostru viitor.

A călători în timp pentru a vedea creația lumii mele nu e doar un experiment științific sau o curiozitate istorică. E și o investigație a unei crime. Înseamnă să fii martor la nașterea viitorului și la moartea persoanei care l-a făcut posibil.

Tot timpul mi-a plăcut faptul că vizionarul ăsta impresionant a fost distrus de faptul că s-a subestimat. Dacă Motorul nu s-ar fi dovedit a fi epocal, Goettreider era un eșec catastrofic.

Ceea ce face o redare artistică a Activării interesantă nu sunt reacțiile celor șaisprezece Martori – ele au devenit formalizate în timp – ci e expresia pe care alege artistul să o pună pe fața lui Lionel Goettreider în momentul în care dă drumul invenției sale în lume. Sceptic? Uluit? Aerian? Încântat? Nervos? Gânditor? Speriat? Detașat? Îngrijorat? Exaltat? Nonșalant? Îngrozit? Obosit? Înțelept? Alegerea acestui detaliu de către artist spune totul despre lucrare.

Adevăratul motiv pentru care tata voia să fie martor la moment era acela că voia să-i observe fața lui Goettreider chiar înainte de a-și porni invenția – să vadă dacă recunoștea expresia aia în oglindă. În esență, să afle dacă Victor Barren și Lionel Goettreider sunt la fel de asemănători cum crede el că sunt.

Și eu sunt curios. Pentru că se pare că sunt mai asemănători decât anticipase tata. Genii care au calculat greșit ceva esențial, ceva ce a avut consecințe neprevăzute care la rândul lor au pulverizat tot ce știau ei și au schimbat lumea.

Pentru Goettreider, defecțiunea fatală a fost radiația tau. Pentru tata, am fost eu. Eu am fost defecțiunea fatală.

40.

Am mers prin laboratorul gol până în zona cabinelor crononauților, unde erau vestiare pentru schimbat și dulapuri pentru obiectele noastre personale. Am deschis dulapul lui Penelope. Nu era mare lucru înăuntru. Costumul ei de piele era sigilat în pachetul lui cu gel steril, pentru a asigura necontaminarea înainte de călătoria în timp pe care nu urma s-o mai facă niciodată. O uniformă de rezervă era împăturită la dungă pe raft, lângă un mănunchi de elastice de păr pentru coada ei. Și altceva – un ceas vechi de buzunar.

Nu știu cât am stat acolo, dar într-un final corpul îmi tremura atât de tare de la hohotele aspre de plâns că a trebuit să mă așez. Am ținut ceasul în mână, frecând metalul rece cu degetele.

Cu vreo șase săptămâni în urmă, făceam o simulare a protocolului-bumerang de siguranță al mașinii timpului, stabilind cât de repede am putea să-l activăm manual dacă o eroare de calcul ne-ar fi blocat în afara spațiului. Penelope a reușit, de fiecare dată, să salveze echipa. Eu am reușit să-i omor pe toți de câteva ori. La analiză, Penelope mi-a zis că în loc să perceapă totul ca pe o singură procedură cu posibile consecințe fatale, o împărțea într-o serie de sarcini individuale, una pe secundă, și le număra în cap în timp ce le făcea, fiecare secundă o unitate discretă de timp, ca un ceas vechi ticăind momentele într-un ritm regulat.

A doua zi, am adus ceasul de buzunar pe care îl găsisem în orașul ăla abandonat, cu prietenii mei, și i l-am arătat, ca un cățeluș aducându-i stăpânului o minge. I-am explicat că nu funcționa, dar poate aș fi putut să-l rog pe unul dintre tehnicieni să-l repare.

— Nu face asta, a zis Penelope. Ori o să fie enervați că o dublură îi face să-și piardă vremea, ori o să fie îngrijorați că dacă te refuză îi spui tatălui tău.

— Oh, am zis. Da. Ok, sigur.

— Dă-mi-l mie, a zis ea. Dacă le zic eu s-o facă, n-o să se gândească la asta ca la un favor.

I-am dat ceasul de buzunar și nu l-am mai menționat niciodată. Mi-am zis că, și dacă își mai aducea aminte de conversația aia, n-avea cum să fie o prioritate pentru ea.

Ceasul de buzunar ticăia în mâna mea, secunde și minute și ore, în timp ce eu stăteam acolo, gândindu-mă ce însemna că Penelope îl reparase, dar nu mi-l dăduse niciodată înapoi. Mi-am deschis dulapul, mi-am dat jos hainele, am desigilat pachetul cu gel și mi-am pus costumul de piele. Știam ce aveam de făcut.

Aveam să fiu ceea ce ea nu putea – *primul*.

41.

Mai sunt atâtea lucruri despre lumea mea pe care nu ți le-am spus.

Aerul. Nu e ca aici. Are o anumită calitate de delicatețe, de ușurință, ca și când ai fi pe o barcă într-un lac imens, nu oceanul cu mirosul lui de alge, pur și simplu un spațiu gol, curat și dulce. Nimeni nu s-a mai chinuit să ardă carbon după 1968. Așa că nu mai era niciun reziduu înțepător, uleios în atmosferă. Probabil îți dai seama de asta numai când ești obișnuit cu altceva, ca un pește de apă dulce aruncat în mare căruia i se ard branhiile de la apa sărată.

Inginerie botanică, ce să zic, nici nu-ți imaginezi. Case făcute integral din copaci care îți filtrează organic aerul, generează electricitate prin niște cicluri naturale de întrerupere din pământ și îți cresc fructe și legume proaspete pe pereții de la bucătărie. Nu erau tocmai la tot pasul, dar puteai să închiriezi una pentru o vacanță. Unii oameni trăiau în ele tot timpul.

Atât de multe anxietăți sociale au fost eliminate pe parcurs, pentru că de fiecare dată când te întâlneai cu cineva puteai pur și simplu să faci o scanare rapidă și să primești datele aferente, care îți spuneau dacă vă potriveați mai bine ca prieteni, iubiți, soți sau străini. Și nu e ca și când trebuia neapărat să faci ce

sugerau datele respective, mulți oameni le ignorau și aveau uneori rezultate excelente, alteori dezastruoase. Puteai chiar să afli dacă persoana în cauză avea un istoric al ignorării datelor aferente și dacă asta se terminase bine sau rău.

Aș putea să merg așa la infinit, să-ți fac liste cu lucruri care pot părea cumva cool sau groaznic de tehnice, în funcție de înclinațiile tale – dar înțelegi ideea.

Sau poate nu-nțelegi ideea – minunea banală a fiecărei zile. Niciodată nu m-am gândit la aerul pe care îl respiram. Niciodată nu mi-am făcut vacanța în una din casele-copac. Consideram că profilurile de date erau de ajutor, dar gadgetul meu preferat era detectorul de feromoni care scotea un *ding* discret când femeia cu care interacționai emana hormoni de atracție, așa că știai măcar că e destul de interesată de tine ca să vorbiți în continuare.

Până și *asta,* scriind o narațiune cuvânt cu cuvânt și pretinzând că nu știu cum se termină – e ciudat pentru mine. Dacă nu ești un fan înrăit al romanelor, cum era mama, cineva care se simte bine când e plimbat de mânuță ca un copil, printr-o grădină-labirint, în lumea mea majoritatea divertismentului narativ e cel puțin pasiv-interactivă, folosindu-se de aceeași tehnologie neurală de urmărire care îi permite simulatorului virtual de mediu să te elibereze dimineața de vise. Fiecare poveste e personalizată, dorințele, fricile, anxietățile, capriciile și ciudățeniile tale amestecate într-o acțiune prestructurată, ca un schelet pe care creierașul tău bolnav construiește un corp unic.

Déjà-vu-ul e crucial în paleta narativă, senzația aceea tulburătoare că ai mai auzit povestea, dar nu poți să o localizezi exact. Disconfortul ăla straniu, vibrant, e una dintre cele mai mari plăceri ale poveștilor noastre și e aproape în totalitate absent aici. Aici, oamenii se plâng când cred că știu continuarea unei povești. De parcă acțiunea ar fi ceea ce contează cu adevărat. În lumea asta, aceleași cuvinte sunt mereu în aceeași ordine, așezate acolo conform excentricităților psihologice ale autorului. Nu-mi *place* sentimentul că povestea asta e despre mine. În lumea mea, fiecare poveste e despre *tine.*

Îmi pare rău, iar am început. Ca un tip care la prima întâlnire îți vorbește non-stop despre fosta lui și insistă că o face doar ca să-l cunoști mai bine, nu pentru că nu poate să treacă peste. Nu

vreau ca partea asta din povestea mea să se termine, dar știu că a venit timpul.

42.

Cronometrul arăta 00:00:00. Timpul expirase.

Erau șase cabine în aparatul de călătorie în timp, una pentru fiecare membru al echipei standard de crononauți. Deja îmi pusesem costumul de piele pe mine când m-am așezat în cabina concepută pentru Penelope și însoțitorul ei de avarie – eu. Pot să mint și să zic că am avut un moment de remușcare sau măcar de ezitare, dar eram într-o stare de șoc mult prea accentuată.

Acționam din instinct, dar nu din instinctul de autoconservare. Voiam răzbunare, înțeleg acum, chiar dacă la momentul respectiv aș fi numit-o dreptate. Iar asta e isteric și melodramatic, știu, dar eram într-o stare de spirit isterică și melodramatică.

Dacă aș fi putut, m-aș fi întors în timp doar cât să-i salvez viața lui Penelope. Aveam nevoie doar de o jumătate de zi. Din păcate, mașina timpului nu funcționează așa. O fi ea cea mai avansată tehnologie construită de om, dar e încă doar un prototip. Chiar dacă știam cum să reprogramez codul ei de navigare spațio-temporală, ceea ce *evident* că nu știu, aparatul avea, în mod deliberat, o singură destinație.

Așa că, nu, nu puteam s-o salvez pe Penelope. Dar puteam să termin ce începuse ea.

Urma să fac ceva ce nu-mi putea fi luat de tata. Urma să fiu primul om care călătorește în timp. Chiar dacă eram dat în judecată sau arestat sau, nu știu, executat – adică e *ilegal* să călătorești în timp? –, urma să fie o realizare incontestabilă. Nu conta cine altcineva o făcea, eu aveam să fiu întotdeauna primul.

Având în vedere că erau poate ultimele mele momente de viață, nu am stat pe gânduri cum aș fi stat dacă aveam mintea limpede. Dar nu aveam mintea limpede. Nu aveam *minte* deloc. Făceam, o serie de acțiuni pe care le repetasem, în ordine, fără ezitare. Aparent nu fusesem atent doar la Penelope în sutele de ore de simulări.

Aparatul de Transport Crono-Spațial are o procedură de acces în trei pași – scanarea genetică, introducerea unei parole elaborate și apăsarea unui buton mare, roșu. Biologic, intelectual, fizic.

Am activat mașina timpului.

Nu există un fenomen vizual sau auditiv asociat cu călătoria în timp. Dar tata a fost îngrijorat că primii oameni care vor prelua tehnologia s-ar fi simțit dezamăgiți dacă nu era și un fel de zumzăit acolo. Era inutil științific vorbind, pur și simplu show. Pentru că să *călătorești în timp* nu era destul de cool pentru nesimțiții ăia bogați care reușeau să își facă loc în prima linie când tehnologia urma să fie avizată pentru uzul personal.

Așa că a fost angajată o echipă de psihologi pentru a-și da seama cum să-i facă pe oameni să aibă o reacție emoțională în timpul experienței lor și au venit cu ideea de a introduce un vâjâit melodios și o lumină caldă care să strălucească ușor și să arate ca ritmul cardiac pe un ecran.

Psihologii ăia erau buni la ce făceau. Când au început vâjâitul și când a apărut strălucirea, suferința și furia și șocul au dispărut. M-am simțit din nou cu picioarele pe pământ și plin de speranță și liber.

Și am realizat cu o claritate deplină că toată chestia asta era o idee groaznic de proastă.

Dar era prea târziu. Căcatul ăla de vâjâit și căcatul ăla de strălucire ar fi fost excelente, cum să zic, chiar *înainte* de a activa dispozitivul, nu imediat *după*...

Am simțit cum mi se strânge creierul, ca și când s-ar fi strâns ca un melc în cochilie. Am avut senzația incomodă că alunec pe gheață, că mă prăbușesc în gol înspre un contact devastator care nu a venit niciodată, suspendat în momentul când echilibrul pierde în fața gravitației. Mi-am simțit sângele greu, gros, cu venele și arterele arcuindu-se ca prosoapele ude pe sfoară. Unghiile de la mâini și de la picioare mă gâdilau și se îndoiau ca și când ar fi crescut incredibil de repede, încovoindu-se în spirale de cheratină calcaroasă. Globii oculari îmi pulsau, umplându-se de o lumină greșită, mâzga din interiorul lor începând să fiarbă. Simțeam gusturi stranii pe limbă – ceai amar, lămâie putrezită, iarbă dulce, buzele lui Penelope. Firele de păr din cap păreau să scobească înspre interior, pătrunzând prin craniul meu și înfășurându-se în jurul dendritelor. Sau poate

că dendritele scobeau înspre exterior, eclozând din scalpul meu ca pielea delicată, fibroasă a unei stele de mare.

Totul părea foarte, foarte ciudat.

Apoi am dispărut.

43.

REZUMAT - Capitolele 1-42

Tom Barren trăiește în lumea pe care ar trebui să o avem. Utopia tehnologică imaginată de SF-urile anilor ’50 a devenit posibilă când, în 1965, Lionel Goettreider, un om de știință, a inventat o modalitate nouă, radicală, de producere a energiei – curate, puternice, infinite. Stimulat de Motorul Goettreider, progresul științific a accelerat enorm. În 2016, oricine are tot ce îi trebuie pentru a trăi o viață fericită, confortabilă. După automatizarea sau sintetizarea funcțiilor de zi cu zi, cei mai mulți oameni lucrează pentru a dezvolta singurul domeniu care încă mai contează – divertismentul.

Aproape ca toți ceilalți oameni din această lume, Tom lucrează într-un laborator. Șeful său e tatăl său, Victor Barren, un geniu deschizător de drumuri într-unul dintre cele mai inovative domenii – călătoria în timp. Știința în sine e revoluționată și sclipitoare, dar pentru a intra în posesia fondurilor necesare și a autorizației guvernamentale pentru a-și realiza experimentele, Victor a ambalat-o ca o formă exclusivistă de turism.

După moartea neașteptată a mamei lui, Rebecca Barren, Victor îl invită pe Tom să lucreze pentru el din vinovăție și milă. Relația lor fusese mereu una distantă, pentru că Victor fusese întotdeauna ocupat cu munca lui importantă de cercetare, iar Tom, întotdeauna ocupat să fie o dezamăgire cruntă.

În laborator, lui Tom îi este încredințat rolul de a se antrena alături de Penelope Weschler, liderul echipei care urma să participe la prima misiune înapoi în timp – pentru a putea să îi ia locul în cazul improbabil ca ei să i se întâmple ceva insurmontabil.

Destul de repede, Tom se îndrăgostește lulea de Penelope. Presupune că ea nu e interesată absolut deloc de el, pentru că în general îl ignoră. Dar Penelope are propriile probleme, mult mai complicate decât realizează cineva. Doar că se pricepe foarte bine la a le ascunde.

În noaptea dinaintea misiunii, Tom și Penelope se întâlnesc întâmplător la o recepție organizată de finanțatorii proiectului. Se culcă împreună. E cam cea mai bună noapte din viața lui Tom.

Dar ziua următoare se dovedește a fi cea mai rea zi din viața lui Tom. La consultul medical de rutină de dinaintea misiunii, Penelope află că Tom o lăsase însărcinată, lucru care o elimină automat din misiune. Dat fiind faptul că Tom e dublura ei oficială, îl acuză pe acesta de premeditare. Victor, cuprins de furie și rușine că munca lui de-o viață fusese amenințată de acțiunile iresponsabile ale fiului său, explodează la adresa celor doi și amână misiunea. Umilită, cu realizările profesionale acum de neatins, Penelope alege o variantă groaznică – se sinucide.

Proiectul este oprit pe termen nelimitat. Laboratorul este abandonat până la momentul în care acest dezastru legal urmează a fi soluționat. În stare de șoc de la suferința pricinuită de Penelope și mânat de furia împotriva tatălui său, Tom face un lucru incredibil de stupid – se furișează în laborator și se trimite pe sine înapoi în timp.

44.

Când m-am materializat în trecut, am trecut inițial printr-o sinestezie, simțurile mi s-au amestecat, pipăit cu gust cu miros cu auz cu văz cu pipăit și apoi totul s-a contractat în sine, ca gelatina care se fixează într-o formă. Chiar dacă invenția lui tata face călătoria în timp instantanee, el vine și cu o lovitură viscerală care face o teleportare de rutină pe Lună să pară un masaj la picioare. Tocmai am devenit primul călător în timp din istorie, dar nu simt cu adevărat grandoarea momentului, pentru că încerc din răsputeri să nu vomit micul dejun din 2016 pe podeaua lui 1965.

Îmi ia câteva secunde să mă echilibrez și să percep ce e în jurul meu și atunci îmi dau seama – sunt în laboratorul în care se

născuse viitorul. Întreaga clădire fusese transformată în muzeu, bineînțeles, cu Motorul Goettreider original încă în funcțiune în laboratorul fără geamuri, de 50 de metri pătrați, de la subsolul secțiunii B7 a Centrului Statal de Știință și Tehnologie din San Francisco. Dar să îl vizitez în timpul meu nu e același lucru, normal, cu *a fi aici.*

Pot să simt mirosul de clor ridicându-se din podeaua spartă de gresie. Lumina caldă și fixă a unor becuri din niște cuști de metal împrăștie o strălucire cărămizie pe fiecare suprafață. Mașinăria e de ultimă oră pentru vremea aia, dar arată adorabil de arhaic, ca și cum te-ai uita la o operație pe inimă făcută cu bețe ascuțite.

Acolo e și Motorul Goettreider. E gros și demodat în comparație cu versiunile mai subțiri, îmbunătățite, pe care le-a proiectat Goettreider în ultimele săptămâni din viață, pentru a fi construite după moartea lui. Carcasa e de oțel mat, prelucrat manual de Goettreider, pentru a se plia pe cerințele lui. Bobinele de absorbție sunt făcute din role groase de filamente elastice. Manometrele au săgeți reale care oscilează în cadranele lor, iar contoarele au numere mici ștanțate în inele de metal care se învârt în jurul axelor. Roțile dințate arată amuzant de mari și greoaie, iar gurile de aerisire ar putea să treacă oricând drept hornuri care scot fum. Piesa de bază, Emițătorul Radiometric de Câmp de Pulsiune, e singura care pare să arate oarecum modern – pentru că forma ei inovatoare, cu unghiurile gradate și petalele ondulatoare și segmentarea interblocabilă a influențat atât de tare stilul contemporan, acaparând arhitectura, moda, mutațiile corporale artificiale, bucătăria, absolut totul.

Stând în camera aia și uitându-mă direct la ea, mi se pare că mașinăria care a schimbat lumea e hilar de artizanală. E un miracol că observatorii strânși acolo au avut o altă reacție în afara datului ochilor peste cap cu superioritate.

Munca lui Goettreider era considerată vag interesantă dintr-o perspectivă teoretică, dar nu tocmai promițătoare. Un birocrat cu îndeajuns de multă autoritate pentru a aproba finanțări minore îl luase la suflet pe Goettreider pentru că acesta completase formularele administrative pentru finanțare cu o incredibilă migală, iar birocratul era un om care aprecia hârțogăraia bine făcută mai mult ca orice.

Motorul Goettreider în sine e destul de compact, dar gurile de aerisire și tuburile de agenți răcitori grupate în mănunchiuri ocupă mult spațiu, gata să oprească dispozitivul dacă funcționează greșit – ca să nu erupă într-o furie a distrugerii globale.

În timp ce îmi dau seama unde mă aflu, realizez că nu sunt singur. Cineva e aplecat deasupra unui caiet, scrijelind ecuații cu un creion. Recunosc caietul înainte de a recunoaște omul, pentru că îl văzusem deja într-o vitrină impenetrabilă în interiorul Muzeului Goettreider – e caietul în care Lionel Goettreider și-a făcut ultimele calcule înainte de a da drumul Motorului.

Ceea ce înseamnă că persoana care notează acum cifrele alea faimoase cu un creion galben pe jumătate ros e Lionel Goettreider.

45.

Lionel Goettreider nu era faimos când a murit, rămășițele incinerării lui fiind împrăștiate în vântul puternic din strâmtoarea Golden Gate și dispărând în largul Pacificului. Așa că, la-nceput, nimeni nu s-a gândit să afle ce alte păreri avea în afara specificațiilor tehnice pentru Motor. Mai târziu, bineînțeles, o extraordinară industrie globală a supozițiilor și abstracțiilor răsărea din fiecare frază rememorată de puținele sale cunoștințe și puținii săi colegi, oameni care voiau să fie cunoscuți pentru că-l cunoscuseră.

Născut în Aarhus, Danemarca, în 1923 – în lumea mea sunt vreo cinșpe sărbători daneze diferite dedicate lui –, Lionel Goettreider a crescut într-o familie de clasă mijlocie, cu mamă daneză, tată polonez și doi frați mai tineri, a avut o copilărie caldă și plăcută, tulburată doar de izbucnirile ocazionale de paranoia ale tatălui său. Când germanii au invadat Danemarca în 1940, paranoia tatălui său a început să aibă un obiect real – cineva chiar venea după el. Dar viața a continuat, ca de obicei. La șapteșpe ani, Lionel a primit o bursă la Institutul de Fizică Teoretică de la Universitatea din Copenhaga și, în timp ce guvernul danez ceda în fața autorității naziste și mintea tatălui său era infectată de frică, Lionel s-a mutat la Copenhaga, ca să

trăiască alături de mătușa lui și să studieze sub îndrumarea fondatorului institutului, fizicianul câștigător de Nobel, Niels Bohr, idolul lui științific.

Pe 29 septembrie 1943, Bohr a primit din timp un avertisment că naziștii plănuiau o acțiune masivă împotriva evreilor din Danemarca pe 1 octombrie, presupunând că toți urmau să fie acasă, pentru Roș Hașana. Bohr a plecat imediat în Suedia, unde, legenda spune, l-a convins pe regele Suediei, Gustaf al V-lea, să se coordoneze cu regele danez, Christian al X-lea, pentru a salva evreii din Danemarca. Printre cei peste 7 000 de evrei care au trecut strâmtoarea Oresund spre Suedia în bărci de pescuit, bărci cu vâsle și caiace a fost și Lionel Goettreider. Salvarea lui a fost un cadou extraordinar pentru lume, dar o tragedie personală amară.

Cu cinci luni înainte, tatăl său a auzit de la niște prieteni din Polonia că evreii fuseseră adunați și li se promisese azil dacă urmau să coopereze, doar ca să fie internați în lagăre de concentrare. Tatăl lui a convins-o pe mama lui că familia trebuia să plece din Danemarca înainte să fie prea târziu. Lionel, ocupat cu studiile lui și convins că regele danez avea să-l protejeze, pentru că Bohr insista că așa era situația, a refuzat să li se alăture părinților și fraților săi când aceștia au plătit niște pescari să-i ducă peste Marea Nordului, în Scoția. Lionel nu a mai primit niciodată vești de la ei. După război, a aflat că o patrulă germană interceptase barca și familia lui fusese trimisă în lagărul de exterminare Chelmno, nu departe de locul de naștere al tatălui său, Łódź, Polonia. Așa că Lionel Goettreider a fost salvat de încrederea într-un încoronat.

La câteva zile după sosirea în Suedia, crezând că familia lui era în siguranță, în Scoția, netrecându-i prin cap că erau deja într-o groapă comună din pădurea Rzuchow, Lionel Goettreider stătea întins într-un câmp de lângă ferma la care locuia, privind stelele unei nopți reci, senine. Se gândea cum războiul părea sfârșitul lumii, dar, de fapt, indiferent de ce-și făceau oamenii unul altuia, mișcarea Pământului în sistemul solar era total neafectată, orbita lui neschimbată și de neschimbat, constantă, pentru totdeauna. Se simțea neputincios, singur într-o țară străină, dar își găsea alinare în acea rotire eternă. Nu doar alinare – *putere.*

Și în acel moment lui Lionel Goettreider i-a venit o idee.

După război, și-a făcut masterul la Oxford și doctoratul la Stanford, rămânând în San Francisco până la moartea sa din 1965. Acolo a fost fondat Institutul Goettreider pentru Fizică Avansată în 1972, care a început să pregătească cele mai strălucitoare minți ale lumii și cei mai ambițioși tineri oameni de știință pentru a deveni și mai strălucitori, și mai ambițioși, inclusiv pe Victor Barren, care și-a făcut două din cele trei doctorate acolo. Dacă ar trebui să pun degetul pe ziua în care tata m-a trecut pe linie moartă, ar fi ziua în care aplicația mea la Institutul Goettreider a fost respinsă. Era considerat unul dintre cei mai apreciați absolvenți și cu toate astea nu au făcut o excepție pentru singurul său copil. M-am mutat de la ai mei în apartamentul de la etajul 184 și m-am înscris la Universitatea din Toronto.

Când era întrebat despre experiențele lui de război, tot ce zicea Lionel Goettreider era că Niels Bohr îi salvase viața. S-a întors în Danemarca o singură dată, pentru înmormântarea lui Bohr din 1962. Și se pare că nu a mai avut niciodată încredere în altcineva. Puținii săi prieteni erau doar colegi politicoși. Trăia singur. Nu s-a căsătorit și nu a avut copii. Ceea ce a avut, în locul oamenilor, au fost infinitele posibilități ale minții sale și o determinare implacabilă de a construi o lume mai bună.

Sau asta se predă în fiecare școală de pe planetă.

46.

În 1965, Lionel Goettreider avea patruzeci și doi de ani. Nu era vreun înțelept Înalt Prelat al Științei. Era doar un bărbat nici prea tânăr, nici prea bătrân.

Avea o față lungă, unghiulară, pomeți proeminenți, un nas încovoiat care arăta de parcă ar fi fost spart într-o bătaie cu mult timp în urmă, buze pline, arcuite, păr creț, șaten, des și sprâncene ascuțite care se zbârleau deasupra ochelarilor, ai căror lentile erau murdărite de amprente pe margini. Ochii lui aveau iriși tricolori, un inel albastru, un inel verde, un inel căprui. Avea gene lungi și o încrețitură mare a pielii între sprâncene. Avea un pic peste un metru optzeci, umeri largi, dar lăbărțați, mâini și picioare prea lungi pentru trunchiul lui.

Astea sunt câteva din lucrurile pe care le observi când stai chiar în fața celei mai importante persoane din istorie, iar el nu te poate vedea, pentru că ești acoperit de un câmp dislocator care deformează fotonii din jurul corpului tău, făcându-te invizibil aparatelor foto și ochiului.

Dar exista ceva ce nu anticipasem – mirosul.

Nasul lui Lionel Goettreider se încrețește. Inspiră rapid și face ochii roată prin laborator. *Miroase* ceva care nu ar trebui să fie acolo. Se uită în jur, încercând să-l găsească. Șocat, fac un pas în spate. Pentru că mă miroase, de fapt, pe mine.

E de neconceput că tata a neglijat ceva atât de elementar ca mirosul, dar după aia îmi dau seama – ar trebui să fiu imaterial. Moleculele mele ar trebui să fie dezmembrate, intangibile și, în consecință, *de nemirosit.* Dar nu am trecut prin sfera de defuziune înainte de a mă întoarce în timp. Asta înseamnă că, în ciuda invizibilității mele, pot atinge lucrurile. Nici măcar n-o fac deliberat. Moleculele din corpul meu pot interacționa cu moleculele din jurul meu. Dacă eram imaterial, compușii volatilizați care săreau din mine prin aer ar fi trecut direct prin receptorii olfactivi din nasul încovoiat al lui Lionel Goettreider. Dar nu sunt imaterial.

În întreaga mea viață, toată lumea a așteptat să fac ceva spectaculos. Să dovedesc că eram fiul tatălui meu. Ei bine, într-un final am făcut-o – doar că s-a dovedit a fi spectaculos de stupid.

Am făcut o greșeală foarte, foarte mare.

În timp ce mă îndepărtez de el, mă lovesc de o consolă și răstorn cana de cafea de pe ea. Lichidul negru, uleios, dinăuntru se varsă. Un firicel de cafea picură pe porțelanul alb, înaintând către suprafața metalică, verde-cenușiu a consolei.

Goettreider îl vede și el. Dungile de pe nasul lui se transmit mai departe sprâncenelor lui, iar încrețitura dintre ele devine și mai accentuată. Cafeaua băltește la baza cănii. El o ridică, șterge lichidul cu mâna și mâna de halatul lui alb, scrobit, de laborator. Se uită în jur, nedumerit.

Nu știu dacă din cauza traumei emoționale provocate de sinuciderea lui Penelope nu am intrat în sfera de defuziune sau dacă sunt un pur și simplu un idiot total – și faptul că aparatul de călătorie în timp *putuse* fi activat fără a-mi confirma imaterialitatea arată o scăpare majoră a tatălui meu, lucru care

mi-ar fi prilejuit mult mai multă satisfacție dacă nu încercam din răsputeri să nu-mi pierd cumpătul.

Caut cu ochii un loc în care să pot sta fără a avea vreo șansă de a atinge ceva sau pe cineva. Dar problema nu e doar acțiunea deliberată. Corpul meu e o avalanșă de răspunsuri, căldură, hormoni, gaze, chimicale, radiații, toate autonome. Încerc să-mi fac un plan, dar gândurile mele sunt un amestec de regret, panică și scârbă de sine, ca și când cineva ar fi agitat o sticlă de suc cu acid și ar fi desfăcut dopul înăuntrul creierului meu. Mintea mi se pare dublată, triplată, cvadruplată în mod ciudat, ca un fel de bâlbâială cognitivă sau ecou cognitiv sau – bănuiesc că *așa* e frica. Cu siguranță că trăisem o viață ușoară, pentru că îmi e greu să mă concentrez să pun un picior în fața celuilalt.

Mintea mă trăda, cum mă mai trădase de-atâtea ori în viață, dar de data asta nu mai era nimeni care să mă salveze de mine. Nicio mamă cu privire feroce bătând la ușă pentru a-și lua acasă fugarul sexualizat între timp. Era foarte asemănător cu momentul în care realizezi că nu mai visezi, că te-ai trezit la tine în pat și trebuie să te pregătești de treabă. Doar că în cazul ăsta treaba mea e să scap dracului din trecut.

E un cotlon pe una dintre părți, format de două console care nu se ating în partea din spate. Mișcându-mă cât mai silențios cu putință, mă strecor acolo ca să-mi trag sufletul înainte ca toată chestia asta să scape și mai tare de sub control. Calc pe un rucsac de piele, cu curelele lui de alamă lăsate desfăcute, dat la o parte din drum. Înăuntru lui e o cutie împachetată cu o fundiță lucioasă pe ea. Recunosc rucsacul, era al lui Goettreider – asocierea cu el garantează faptul că nu aveau să se demodeze niciodată. Dar cadoul dinăuntru e un detaliu pe care nu îl observasem în niciuna dintre simulări. E bine să te concentrezi pe lucrurile mici în loc să privești în ansamblu. Ansamblul fiind că tocmai am fost aproape de un dezastru total.

47.

Cea mai mare problemă cu modelarea eficientă a impactului cognitiv al călătoriei în timp asupra unui subiect uman e că nimeni n-o făcuse niciodată.

Te poți întreba de ce tata n-a putut să facă pur și simplu o încercare înainte, cum să zic, să trimită crononauții înapoi un minut sau o oră sau o zi, să-și ia niște notițe, să facă niște calcule, să aibă confirmarea că e măcar un pic sigur? Tot *călătorie în timp* s-ar fi numit sau nu ar fi fost îndeajuns de spectaculos?

Ei bine, nu, normal că nu. Câțiva dintre sfătuitorii prudenți ai tatălui meu ridicau întrebările astea din când în când. Dar erau expediați rapid ca având lipsa necesară de fermitate pentru o asemenea încercare deschizătoare de drumuri și încurajați să își exprime prudența în laboratorul altcuiva.

Vin dintr-o lume unde imposibilul e ceva normal. Așa că experimentul care urma să-i definească posteritatea tatălui meu nu putea să fie doar un succes. Trebuia să fie dramatic. O lovitură de grație. O declarație încrezătoare, vizionară, care să nu fie uitată niciodată. Era o misiune care urma să fie martora celui mai important experiment științific din istoria omenirii, pentru că ăsta e tipul de comparație care voia tata să-l facă oamenii după aia chiar cu *el.* Scopul lui era să se asigure că numele de Barren și Goettreider erau menționate în aceeași propoziție cât se poate de des.

Și iată-mă aici, adevăratul martor al istoriei, îndeplinind visul de grandoare al tatălui meu – dar catastrofa mea de creier năruie până și chestia asta, singura mea mare șansă de a-mi pune amprenta pentru totdeauna pierzându-se în fundături tangențiale și memorie și expozeuri ostentative. E greu de crezut că am petrecut luni de zile antrenându-mă pentru asta – umăr la umăr cu Penelope, destul de aproape ca să simt mirosul de liliac și portocală din părul ei, pentru că stăteam în direcția în care bătea mult prea tare aerul condiționat. Gândurile mi se spărgeau în ele însele, disipate și goale, un sistem de navigare funcționând greșit, ca ăla din mașina zburătoare care a omorât-o pe mama.

Am venit aici ca să fac ceva ce nimeni altcineva nu a mai făcut. Să fiu primul. Să fac istorie fiind martorul istoriei. De undeva din ceața fractală a conștiinței mele noroioase vine un ordin sonor, clar, îngropat adânc în timpul antrenamentului meu de crononaut – *concentrează-te.* Concentrează-te pe informațiile concrete. Ce vezi. Ce auzi. Ce miroși. Ce guști. Ce atingi. Nu contează ce simți. Durerea nu contează. Suferința, furia,

umilința, dragostea, uluirea, niciuna dintre astea nu contează. Concentrează-te pe ce e real.

Faptul că ești într-o mare belea e real. Faptul că ai făcut o greșeală e real. Oportunitatea de a te ridica la nivelul unei provocări, chiar dacă e o provocare a propriei tale stupidități, e reală.

48.

Lionel se uită în jur, intrigat de mișcările-fantomă. Dar înainte de a putea investiga mai departe, pe singura ușă a laboratorului, de oțel gros, cu o yală grea, pe care o închide, intră o femeie. O recunosc imediat – e Îndrăzneața.

Numele ei e Ursula Francoeur, profesor de fizică la Universitatea Stanford, prima profesoară titulară de fizică pe care au avut-o, dacă-mi aduc bine aminte de la seminarele din liceu. E jumătatea singurului cuplu căsătorit dintre cei Șaisprezece Martori. Soțul ei e *Gelosul,* Jerome Francoeur, birocratul care a aprobat finanțare lui Goettreider. De ce ar fi gelos un administrator al fondurilor federale pentru știință și tehnologie pe un om de știință obscur, chiar și în momentul lui de triumf neașteptat, e unul dintre misterele acestui fascinant moment din istorie.

Abia procesez că e puțin cam ciudat că Ursula Francoeur a încuiat ușa – istoria afirmă că de-abia se cunoșteau – când Lionel Goettreider o privește cu un zâmbet foarte straniu. Anxios. Grijuliu. Plin de semnificații. Sunt foarte multe lucruri în zâmbetul ăla.

Și apoi sunt martor la ceva ce nu am auzit să fie menționat în niciuna dintre nenumăratele analize biografice, discuții științifice, inițiative artistice sau reprezentări virtuale, ceva la care nimeni nu s-a *gândit* măcar până când s-a întâmplat chiar în fața mea.

Lionel și Ursula se sărută.

49.

Nu e primul sărut. E un sărut lacom, apăsat, aprins, între două guri care se cunosc bine.

Ce căcat?! Știu că pentru tine nu înseamnă prea mult, așa scos din context, dar pe mine mă dă peste cap. Nimeni, și vreau să spun *nimeni,* nu știe că Lionel Goettreider și Ursula Francoeur aveau, ce mai exact, bănuiesc că o aventură? De asta e ea îndrăzneață? De asta e soțul ei Gelos? Îi suspecta? Ce ar fi însemnat pentru Goettreider ca experimentul lui să eșueze, ca el să fi trăit, ca oricare dintre ei să fi trăit?

Chiar și în ultimele săptămâni, când Goettreider și majoritatea celorlalți Martori muriseră de la radiații, niciunul dintre soții Francoeur n-a spus nimic care să fi putut sugera că Ursula avea o aventură cu Lionel și Jerome știa.

Dar sunt aici, împart momentul ăsta secret numai cu câteva minute înainte ca experimentul să înceapă. Și nu-i un pupic. E un sărut în toată regula. Mă simt ca un pervers stând acolo și uitându-mă la ei, dar e mult prea nebunesc ca să mă uit în altă parte.

Chiar dacă ar fi singurul lucru pe care îl văd în trecut, deja am schimbat studiul lui Goettreider pentru totdeauna. Privirea de pe fața lui când se desprinde de ea, cum să zic, fiecare copil de generală a văzut mii de imagini cu fața lui Goettreider, dar pot spune fără ezitare că niciuna dintre ele nu arată așa – *carnală.*

— O să ajungă imediat, zice Ursula. Mă duc să descui ușa.

— Promite-mi că vii la mine diseară, zice Lionel.

— Nu pot, zice ea. Cred că știe că se-ntâmplă ceva.

— Cu noi?

— Nu, zice ea. Cu mine. Nu pot să fac asta. Nu pot să mă duc acasă și să-l ating după ce-am fost cu tine. Mă face să fiu distantă. Rea. Nu merită asta.

— Nu te merită pe tine, zice Lionel.

— Știi că urăsc să vorbești așa. Asta nu-i o telenovelă. E viața mea.

— E și viața mea, zice el.

— Nu-i același lucru, zice ea.

— Ai dreptate. Îmi pare rău. Știu că ai mult mai multe de pierdut. Dar dacă-mi reușește experimentul ăsta…

— Nu crezi c-o să-ți reușească?

— Nu știu, zice el. Calculele mele, randamentele pe care le obțin, toate par imposibile. Dar soțul tău zice c-o să-mi retragă finanțarea dacă nu am niște rezultate concrete. Ceva ce pot să public. Chiar dacă nu-mi reușește, tot o să am niște date reale în loc de o grămadă de teorii mâzgălite pe o hârtie.

— Știi că Donald Hornig îl ascultă pe Jerome…

— Hornig a fost numit de Kennedy. Toată lumea spune că Johnson nu ia în considerare cele spuse de consilierii săi științifici pentru că sunt toți împotriva Războiului din Vietnam.

— Asta nu are legătură cu Hanoiul. Are legătură cu Luna. Dacă poți să generezi fie și o fracțiune din energia pe care o preconizezi, ar putea fi o contribuție extraordinară la programele Gemini și Apollo. Asta e moștenirea pe care o vrea Johnson, cea pe care fiecare bărbat, femeie și copil de pe Pământ să o poată vedea doar privind cerul nopții.

— Ursula, de ce m-ar ajuta *soțul* tău să ajung la președinte? spune Lionel.

— Chiar nu te pricepi la politică, nu-i așa?

— Nu așa funcționează mintea mea, zice el.

— Îmi place cum funcționează mintea ta, spune ea. Mintea și alte părți din tine.

Stau în picioare, unul aproape de celălalt, cu trupurile lipite ca doi magneți. Ursula privește ușa încuiată. Știe că ar trebui s-o deschidă.

— Mulți oameni l-au întrebat ce faci tu aici, jos, zice ea. Aduce câțiva colegi.

— Ce înseamnă câțiva?

— Nu știu, zice ea. Vreo doișpe sau pe-acolo.

— Deci dacă ratez toată chestia asta, o să par un mare idiot.

— Încearcă numai să nu arunci în aer jumate de oraș, zice ea.

— Mai degrabă jumate de continent, zice el.

— Te rog, spune-mi că glumești.

— În mare, glumesc.

— Mă rog, dacă ăsta e sfârșitul, mă bucur că avem noaptea trecută, zice Ursula.

— Și eu, zice Lionel.

Se sărută din nou.

Zăngăne clanța. Ochii Ursulei se alarmează. Lionel face un gest către gura ei, către rujul ei întins. Scoate un tub din geantă,

se rujează din nou în timp ce el își verifică înfățișarea în suprafața reflectoare a învelișului de oțel al Motorului, ștergându-se la gură cu dosul palmei.

Lionel deschide ușa, face un comentariu penibil despre cum e clanța lipicioasă. Jerome Francoeur intră în încăpere, cu un zâmbet politicos pe față, care se schimbă puțin când vede că soția lui era deja în laborator, urându-le celorlalți bun venit, vorbindu-le despre cât de entuziasmată e că vor vedea și ei ce a copt Goettreider în subsolul ăla.

Intră pe rând – Scepticul, Uluitul, Aerianul, Încântatul, Nervosul, Gânditorul, Speriatul, Detașatul, Îngrijoratul, Exaltatul, Nonșalantul, Îngrozitul, Obositul, Înțeleptul. Îndrăzneața vine lângă Gelos, îl ia de mână în timp ce povestește una-alta cu ceilalți.

E duminică, în rest clădirea e goală. O aluzie la cât de puțin se aștepta de la experimentul care a schimbat lumea – nimeni nu a vrut să piardă timp din orele lor ocupate de lucru pentru încercarea obscură a unui om de știință aproape necunoscut. Istoria spune că cei din audiență au acceptat să vină din curiozitate profesională și devotament pentru marile idealuri ale descoperirilor științifice. Dar din felul în care se poartă, politicoși, dar nerăbdători și din familiaritatea de gazdă a Ursulei, adevăratul motiv e clar – toți sunt acolo ca o favoare pentru soția omului care semnează cecurile prin care își finanțează cercetările.

Bărbatul ăla, Jerome Francoeur, se uită câș la Lionel, cu o privire în ochi ca aia pe care o ai când îți stă pe limbă un cuvânt.

Lionel evită contactul vizual cu oricine. Scrie în carnețelul lui, studios, cu sprâncenele încruntate. Și apoi vede urma de ruj de pe mâneca cămășii lui, de cum s-a șters la gură. Se uită la urmă și se uită din reflex la Jerome, care se uită la Lionel și vede urma. Poate că Lionel Goettreider e un geniu. Dar nu e tocmai discret.

Lionel se uită în altă parte, încearcă să se concentreze pe calculele lui. Jerome o strânge destul de tare de mână pe Ursula ca să o distragă de la conversația ei. Când se uită la soțul ei, el nu o privește în ochi.

50.

Lionel ignoră mulțimea, pe tâmple îi apar picături de transpirație, cercetează o serie de manometre. Și observă ceva… ciudat. Fixează o valoare. Se încruntă.

— E totul în regulă, domnule Goettreider? zice Jerome.

— Bineînțeles, zice Lionel. Trebuie doar să verific datele încă o dată.

— Toată lumea de-abia așteaptă să vadă ce poate face invenția ta, zice Jerome. Suntem gata să fim impresionați.

— Jerome, te rog, zice Ursula, ai răbdare.

— Poporul american a plătit pentru toate astea, zice Jerome, și e datoria mea să mă asigur că își recuperează investiția.

Observatorii adunați acolo schimbă priviri jenate, deși e greu de spus dacă le e rușine de Lionel sau nu se simt confortabil cu Jerome făcând gălăgios pe deșteptul.

Lionel conectează un dispozitiv la consolă, un contor Geiger-Müller modificat de el, construit pentru a analiza perioada de înjumătățire a frecvenței undelor de radiație, ideea fiind aceea că Motorul ar fi putut genera tipuri de radiație nedescoperite încă și că el trebuia să le identifice și să le catalogheze. Dar acum bulbii primitivi, colorați, de pe dispozitiv se aprind și senzorii lui emit o serie de semnale auditive ascuțite în vreme ce cadranele arată o mișcare ondulatorie. Detectează o urmă de radiație de proveniență necunoscută. Lionel mâzgălește la repezeală niște calcule și, agitat, o cheamă pe Ursula să arunce o privire. Murmură ceva amândoi, prea încet ca să-i pot auzi din poziția mea, dar apoi curiozitatea pare să o facă pe Ursula să renunțe la discreție.

— Cum e posibil așa ceva? zice ea. Nici măcar nu i-ai dat drumul încă.

E o întrebare foarte bună. Cum ar fi *putut* să fie emis un tip nedescoperit de radiație când Motorul nici nu fusese activat? Și răspunsul e – eu.

Prea târziu îmi aduc aminte că imaterialitatea nu e numai pentru a-i împiedica pe crononauți să răstoarne căni de cafea. E pentru a te asigura că nimic din viitor să nu poată fi fizic prezent în trecut. Lucruri ca, de exemplu, tipuri nedescoperite de radiație.

51.

În sinea mea se dă o luptă între nevoia panicardă de a mă reîntoarce în prezent înainte de a da ceva irevocabil peste cap în 1965 și fascinația mea arzătoare pentru lucrurile la care sunt martor, amândouă fiind cumva îmbibate de începutul conștientizării că am dat *deja* ceva irevocabil peste cap în 1965, caz în care 2016-le meu poate nici nu mai există.

Dar, nu, faptul că eu exist în 1965 înseamnă că 2016-le e încă acolo, pentru că trebuie să fi venit de undeva… nu? Știi că ai o zi fututā când *ontologia* devine o chestiune de viață și de moarte.

Tata a înserat câteva dispozitive tehnice de siguranță în aparatul de călătorie în timp, pentru a se asigura de întoarcerea automată în exact același punct în spațiu și timp din care plecasem – ceea ce crononauții numesc „protocol de bumerang”, pentru că… de fapt, nu știu de ce, poate pentru că pur și simplu sună mișto. Dispozitivele de siguranță ar trebui să mă facă să mă rematerializez în laboratorul tatălui meu la un minut după ce le activez. Ce vreau să zic e că, presupunând că Motorul Goettreider nu funcționează greșit atunci când va fi pornit, poate i-am stricat mecanismele interne calibrate inexact cu vreun tip imprevizibil de energie căpătată în călătoria mea prin timp și spațiu, și vaporizează jumate de continent, incluzând parcela de teren din Toronto pe care urmează a fi construit laboratorul tatălui meu.

Bănuiesc că măcar ar trebui să aștept să văd ce se-ntâmplă când Lionel trage maneta înainte de a zbura ca un bumerang înapoi într-un viitor care poate să nu fie acolo.

52.

Lionel pare să fie hiperconștient de faptul că starea generală de spirit din cameră se schimbă din curiozitate în nerăbdare. Cineva îl întreabă pe Jerome cât de mult urma să mai dureze și el dă din umeri afectat, zâmbind superior, bucurându-se de mirosul eșecului care se ridică în aer.

Mă așteptam să fiu martor la un punct crucial de cotitură al descoperirilor omului, un moment minunat și grandios, dar e ros

de infidelitate nepăsătoare și politici administrative penibile și transpirație lipicioasă curgând pe fruntea care acoperă cea mai mare minte din istorie.

— E în regulă, îi zice Lionel Ursulei, zâmbind agitat către ceilalți, anomalia nu este la un nivel atât de semnificativ încât să afecteze experimentul.

Ce nu realizează Lionel e că tocmai descoperise *radiația tau* – urma pe care eu o urmărisem înapoi în timp, semnătura energetică unică aparținând chiar Motorului Goettreider, făcând vârtejuri prin moleculele mele și anunțându-și, paradoxal, prezența cu câteva minute înainte de a apărea în lume deci, da, mare greșeală din partea mea.

Ursula ezită, dar se așază pe scaunul ei. Nu e clar dacă e tulburată de nivelul de radiație sau de furia încordată, prădătoare din ochii soțului ei când se așază lângă el.

— Vă mulțumesc pentru că sunteți prezenți la ceea ce eu sper să fie o experiență edificatoare, spune Lionel, uitându-se la observatorii adunați acolo. Cred că domnul Francoeur v-a explicat tuturor natura muncii mele și deja ați fost îndeajuns de răbdători când m-ați privit aranjând echipamentul, așa că o să spun doar că dacă, și realizez că e un *dacă* fundamental, dar dacă teoria mea se susține și rotația constantă a planetei poate fi valorificată pentru a reprezenta o sursă de energie eficientă și îndestulătoare, ar însemna enorm pentru încercările noastre tehnice. Bineînțeles, nu mă aștept la prea multe de la experimentul de astăzi. Dar ar trebui măcar să arate că există în teoriile mele ceva care merită studiat în continuare.

Nu există nicio înregistrare a ceea ce Goettreider a zis înainte de a porni Motorul. Nu avea niște notițe pregătite, a vorbit liber. Esența a fost reprodusă de mai mulți Martori în săptămânile care au urmat, înainte de a muri, dar ei erau oameni de știință și niciunul nu a fost foarte atent la cuvintele spuse de el înainte de a porni dispozitivul și de a-i năuci pe toți cu energia pe care a dezlănțuit-o. În zecile de ani care au urmat, mii de scriitori au încercat să-și imagineze discursul lui, impregnându-l de pompă și profeție, politică și filosofie. Cercetătorii au disecat toate posibilitățile lui. Poeții l-au făcut lung și nefiresc.

Și eu tocmai auzisem ceea ce el zisese cu adevărat, prudent și modest și cu o urmă subsidiară de respect de sine. Mereu fusese un subiect de discuții în contradictoriu dacă Goettreider

știa ce urma să descopere sau nu – dar stând aici, ascultându-i cuvintele, văzând felul în care se poartă, cu siguranță că avea ambiții mărețe, dar așteptări minime. Arată ca un tip care mai mult speră să evite o umilință publică.

Ursula încuviințează ușor din cap înspre Lionel, în semn de încurajare, iar el își îndreaptă spatele. Ochii lui se plimbă pe consolă pentru a se asigura că totul e la locul lui. Trage aer în piept, ridică jucăuș o sprânceană înspre observatori și trage maneta de activare pentru a porni Motorul Goettreider.

53.

Sunt încă înghesuit în cotlonul meu, în spatele observatorilor, așa că am aproximativ treizeci de secunde pentru a mă repoziționa, în timp ce dispozitivul se încălzește, dacă vreau să văd atât cum Motorul își începe ciclul de operare, cât și fețele Martorilor adunați acolo, pentru a surprinde reacțiile lor celebre.

În străfundul minții mele mă gâdilă ceva care-mi spune că sunt în siguranță acolo unde sunt, chiar dacă nu am cea mai bună imagine asupra experimentului și a observatorilor, că cea mai bună cale pentru a mă asigura că nu am niciun fel de interacțiune materială cu evenimentele respective e să stau pe loc. Din nefericire, rațiunea nu se poate compara cu vanitatea și curiozitatea.

Bobinele de absorbție încep să trosnească, mă strecor afară din cotlon și mă poziționez în partea opusă a camerei față de locul în care stă Lionel, încă având mâna pe manetă, așa că am o imagine clară asupra observatorilor. Toți au aceeași expresie pe față, vag interesați, vag neimpresionați. Cu excepția Ursulei, care era încordată de tensiune, mușchii feței contractându-i-se în timp ce strângea din dinți.

Motorul se încălzește și emite un huruit care îmi face organele să vibreze ca gelatina. Obiecte mai ușoare, ca de exemplu cana pe care am răsturnat-o, se clatină. Câțiva observatori schițează jumătăți agitate de zâmbet, dar acum toată lumea e atentă. Lionel se uită fix la invenția lui, cu mâna pe manetă, gata să o oprească dacă lucrurile iau o întorsătură greșită, dar fascinat de ceea ce putea să se întâmple.

Ce se întâmplă de fapt e că o fâșie strălucitoare, radiantă, de fum iese din bobinele de absorbție și împânzește laboratorul, învăluind observatorii într-o spirală de forma unei amprente argintii de lumină.

Câțiva oameni țipă. Câțiva își ridică mâinile ca să se apere cu ele. Restul pur și simplu se uită fix, șocați. Ursula râde, senină, încântată. Fumul nu le face rău, chiar dacă părul tuturor se ridică în aer de parcă și-ar fi pierdut atracția gravitațională.

Încă o fâșie strălucitoare de energie se spiralează, inofensiv, prin cameră.

Și atunci văd cele șaisprezece fețe. Nu-s chiar cum se spune. Da, aia e clar Sceptică, Uluit e probabil mult spus, dar ochii lui sunt destul de măriți, Aerianul e orice numai asta nu, Încântatul pare mai degrabă confuz, Nervosului îi e pur și simplu frică de spectacolul de lumini, Gânditoarea realizează că e martoră la ceva fără precedent, la fel și Speriatul, dar lui nu-i plac implicațiile, Detașatul e mai degrabă zăpăcit, Îngrijoratul e mai degrabă curios, Exaltat ar fi mult spus, Nonșalant ar fi puțin spus, e greu să diferențiezi. Îngrozitul de Obosit, Înțeleptul e mai mult impresionat și, în timp ce Gelos e extrem de precis, Îndrăzneața nu se întrevede nicicum – e Mândră.

Încă o fâșie argintie, strălucitoare iese din Motor și asta se îndreaptă chiar spre mine. E hipnotizantă. De aproape, pot să văd că în interiorul spiralei ca o amprentă energetică – dungile ca de moluscă învârtindu-se înspre propriul centru care au ajuns să simbolizeze tot ce ne-a lăsat geniul lui Goettreider – efectul de strălucire apare pentru că spirala mare e formată din nenumărate amprente mai mici, care la rândul lor sunt formate din amprente din ce în ce mai mici, o infinitate de amprente învârtindu-se în sine până la nivel subatomic, fiecare dintre ele un fus de putere electrică pură care deschide calea înspre un viitor pe care Martorii l-au văzut numai în paginile revistelor ieftine de SF-uri pe care le citesc, trei sferturi rușinați și un sfert entuziasmați, întrebându-se de ce ar fi nevoie ca visele lor să se facă realitate. Ca proiectorul virtual care mă trezea în fiecare dimineață, în momentul ăsta ei toți erau în limbo, între trecutul pe jumătate trezit și viitorul pe jumătate adormit. Nu o știau încă, dar Motorul Goettreider era mijlocul prin care cele mai îndrăznețe vise ale lor urmau să devină realitate.

— Doamne Dumnezeule! strigă Lionel.

Toată lumea se uită la el. Eu mă uit la el. Și realizez că se uită fix la mine.

Poate să mă *vadă.*

Pentru că fâșia strălucitoare, magnifică, de care mă minunam, a spart câmpul de invizibilitate care mă acoperea, făcându-mă translucid, dar vizibil – și aș fi jubilat la această altă eroare colosală din mărețul plan al tatălui meu dacă nu eram prea ocupat să am un atac de panică. Lionel Goettreider e împietrit și palid, se uită fix la fantoma care stă cu gura căscată în cealaltă parte a laboratorului său.

Se dovedește că eu sunt cel de-al Șaisprezecelea Martor – Idiotul.

54.

Umblu la comutatorul de reinițializare de urgență din tabloul de comandă de la încheietură. Mă face iar invizibil înainte să se întoarcă Cei Șaisprezece Martori în direcția mea.

— Ai văzut aia? a zis Lionel. A văzut cineva aia?

— Să văd ce? zice Ursula. Lionel, ce-i?

— Deci e Lionel mai nou, a? zice Jerome.

Încă o fâșie iese din Motor. Nimeni nu știe unde să se uite. Cel mai important experiment din istoria omenirii are loc în fața lor și ei toți se uită la spațiul gol în care stau eu, pe cale să activez protocolul-bumerang de urgență și să plec naibii din trecut.

Toată lumea știe ce se întâmplă mai departe.

După spectacolul pirotehnic inițial, Motorul se stabilizează. Radiind, Goettreider bagă un bec în aparat, pentru a dovedi că generează putere electrică. Becul strălucește tare, mult prea tare, se supratensionează și se sparge. Fire de electricitate erup, împânzind tavanul de beton. Se ia curentul în toată clădirea, apoi pe toată strada, apoi în tot cartierul, apoi în tot orașul, apoi pe tot continentul. Dar în întuneric și confuzie, Motorul funcționează în continuare, înghite o cantitate inimaginabilă de wați, umplând foarte repede bateria de mare putere pe care Goettreider o pregătise în cazul neașteptat în care invenția lui ar fi funcționat cu adevărat. După ce se termină nebunia penei de curent și după ce Motorul e evaluat de mai multe echipe cu jurisdicții intercalate și când procesul de

verificare e complet, întâi Statele Unite, apoi Canada, apoi Mexicul și America Centrală, apoi majoritatea lumii se conectează la Motor și funcționează cu energia lui până când o rețea de Motoare dedicate sunt construite în centre de releuri din întreaga lume. Câteva țări insistă să își păstreze propriile lor forme de a genera electricitatea, dar pe patul de moarte, alb ca varul și atrofiat de otrăvirea cu radiație, cu dinții și unghiile și părul căzute, cu ochii moi și orbi, cu organele o supă neagră și noroioasă, Goettreider renunță la orice drept legal asupra proiectului său, dând posibilitatea oricui să construiască propriul Motor. A murit fără a fi căsătorit sau a avea vreun moștenitor, părinții lui și majoritatea rudelor fuseseră omorâți în timpul Holocaustului, nu avea pe nimeni pentru care ar fi contat banii, așa că a făcut lumii cadoul puterii electrice nelimitate, iar lumea i-a făcut cadou imortalitatea. Viitorul a început.

Dar iată ce nu ar trebui să se întâmple.

Goettreider nu ar trebui să se panicheze după ce a văzut un străin translucid într-un costum de piele pe corp în laboratorul lui.

Nu ar trebui să tragă de maneta de activare și să oprească Motorul Goettreider la jumătatea drumului.

Motorul nu ar trebui să vibreze și să sclipească, din cauză că incredibila cantitate de energie pe care o generează nu are unde să se ducă.

Fâșiile inofensive de lumină argintie nu ar trebui să se facă de un albastru strălucitor.

Un impuls albastru nu ar trebui să pătrundă în consola de control, topind metalul și sticla, arzând direct prin beton și împrăștiind flăcări pe perete.

Ursula nu ar trebui să urle la Lionel să plece de lângă mașinărie.

Următorul impuls albastru nu ar trebui să se îndrepte chiar spre ea, ca și când ar fi fost țintit deliberat.

Jerome nu ar trebui să urle ceva incoerent, să se arunce în față și să o împingă pe Ursula la o parte.

Impulsul albastru nu ar trebui să îi sfâșie pielea și mușchiul de pe braț, chiar sub cot și să treacă prin peretele din spate, pe când Jerome se ține de membrul lui scheletic, cu sângele cauterizat de impact, schelălăind de teroare și agonie în timp ce oasele expuse se dezintegrează într-o cenușă ca pulberea.

Ursula nu ar trebui să-și deschidă gura ca să scoată un sunet pe care nu-l scoate niciodată și soțul ei cade în genunchi, fluturându-și ciotul și intrând în stare de șoc.

Ceilalți paișpe observatori, cu toții minți ascuțite și concludente de oameni de știință, nu ar trebui să se transforme într-o gloată crizată, toată numai plânsete, urcați unul pe altul, țipând de frică, răsturnând scaune și aruncându-se către singura ușă, împiedicându-se unul de altul, rupându-și degetele, băgându-și dinții tari în buzele moi în timp ce un alt impuls albastru se răsucește spre tavan, penetrându-l și intrând în camera de deasupra, topind o grindă de oțel în momentul contactului, și aruncând flăcări prin crăpăturile care împăienjenesc tavanul, făcând bucățile de beton să se încovoaie amenințător.

Lionel nu ar trebui să își ridice degeaba brațele ca să se apere, căldura erupe din gurile de admisie ale Motorului și acesta are convulsii de colaps, bășicile clocotesc și se sparg în palmele lui, genele și sprâncenele lui pufoase iau foc, dar el e mult prea hipnotizat de calamitatea din fața lui ca să poată clipi.

Dar, de fapt, eu nu trebuie să fiu aici. Așa că tot ce nu trebuie să se întâmple se întâmplă.

Adevărul e că tuturor oamenilor din camera asta le e destinat să moară. Dar *după* ce fac istorie, rămânând în memoria viitorului ca vizionari martirizați. Nu așa, urlând și împingând și târându-se în patru labe după adăpost, cu Ursula ținându-și soțul înșelat și mutilat în brațe, iar cea mai mare minte a lumii holbându-se la ruinele geniului său, în timp ce vârful nasului îi arde până la cartilaj.

În momentul ăsta de haos și de groază, descopăr ceva chiar drăguț despre mine – sunt destul de calm sub presiune. În loc să involuez într-o amibă smiorcăită de teroare, alerg prin laborator, invizibil, îl dau pe Lionel de lângă Motor cu toată forța pe care o am, împingându-l în peretele îndepărtat, măcar câțiva metri mai aproape de siguranță.

Încă un impuls albastru strălucitor iese din Motor, trecând chiar prin mine. Ar trebui să fiu ars de viu, dar costumul meu a fost proiectat pentru a fi incredibil de rezistent la daunele fizice. Ce reușește să *facă* însă e să trimită un curent catastrofic prin circuitele lui, cauzând o cădere de sistem. Din fericire, tata și inginerii lui au atașat o setare de avarie – în eventualitatea unei

erori totale, protocolul-bumerang de urgență se activează automat.

Într-o secundă o să mă întorc acasă.

Împotriva tuturor așteptărilor și poate pentru singura dată în viață, creierul meu dă dovadă de eficiență maximă. O secundă e de ajuns pentru ca sistemul meu nervos să transmită un mesaj simplu mușchilor din umărul, brațul, mâna și degetele mele. Mesajul e ăsta – pornește înapoi Motorul, ca să nu distrugă jumătate de continent.

Trag de maneta de activare cu mâna mea invizibilă.

Și dispar.

55.

REZUMAT - Capitolele 44-54

Împins de la spate de șoc, suferință, furie și stupizenie, Tom Barren folosește prototipul mașinii timpului construit de tatăl său pentru a călători din 2016 în 1965, cu câteva minute înainte ca Lionel Goettreider să activeze pentru prima oară invenția sa care a schimbat lumea – Motorul Goettreider.

Invizibil pentru aparatele foto-video și pentru ochiul liber, din cauza stării lui de agitație, Tom a omis să se imaterializeze și în consecință este capabil să interacționeze fizic cu mediul înconjurător. Ceea ce face în scurtă vreme, accidental, atrăgând atenția nedumerită a lui Lionel Goettreider.

Curiozitatea lui Lionel este întreruptă de Ursula Francoeur, unul dintre celebrii șaisprezece observatori care au fost martori la experimentul lui Goettreider. Cei doi cred că sunt singuri, așa că Tom află un lucru nedescoperit până atunci de nimeni – că Lionel și Ursula au o aventură.

Ajung și ceilalți cincisprezece observatori, inclusiv soțul Ursulei, Jerome Francoeur, funcționarul guvernamental care a aprobat cercetările lui Lionel și care are control asupra finanțării proiectului. Nimeni din cameră nu se așteaptă să se petreacă un lucru incredibil.

Lionel face calculele finale și observă ceva straniu – o urmă a unui tip de radiație neidentificat până la acel moment. Tom realizează că *el* emană radiația. Pentru că nu este imaterial, energia pe care a adus-o cu el înapoi în timp apare pe aparatele lui Lionel.

Din fericire, presiunea socială a momentului primează în fața îngrijorărilor lui Lionel. Viitorul cercetărilor lui depinde direct de experimentul pe care urmează să-l facă, iar orice aparență a ezitării ar putea să îl alimenteze și mai tare pe un Jerome deja suspicios și resentimentar.

Trage maneta pentru a activa Motorul.

Inițial, totul merge conform planului. Motorul se încălzește, acumulează cantități enorme de energie. Fâșii de lumină argintie, sclipitoare se arcuiesc sălbatic prin cameră, orbitoare, dar inofensive.

Până când una dintre fâșii îl lovește pe Tom și îi perturbă câmpul de invizibilitate. Lionel e singurul care îl vede. Dar bineînțeles că are un șoc atunci când zărește o figură fantomatică în propriul laborator.

Panicat, Lionel trage maneta în jos, oprind brusc motorul chiar în clipa când ajunge la puterea maximă, dezlănțuind torente de energie. Aparatul e pe cale să explodeze. Fâșiile strălucitoare, inofensive se transformă în spirale albastru strălucitor de distrugere, găurind pereții de ciment, topind grinzile de susținere din oțel, aproape prăbușind tavanul pe ei. Jerome o împinge, curajos, pe soția lui, Ursula, din calea unui impuls și își pierde brațul de la cot în jos. Ceilalți observatori încearcă să își facă drum înspre siguranță, dar nu au nicio scăpare. Lionel, cel mai apropiat de Motorul supra-încălzit, face bășici și arde. Dacă nu e oprită, explozia aparatului urmează să vaporizeze jumătate din America de Nord.

Tom nu are de ales, trebuie să ia atitudine și îl împinge pe Lionel într-un loc mai sigur. În timp ce căldura imensă iradiată de Motor prăjește circuitele aparatului de călătorie în timp – activând funcția de întoarcere automată în caz de avarie, care îl teleportează înapoi în timpul său – trage de maneta Motorului în sus, pornindu-l din nou înainte de a fi prea târziu.

Neștiind dacă ultima sa încercare disperată a funcționat, Tom dispare.

56.

Futu-i. Futu-i futu-i futu-i futu-i futu-i căcat futu-i. Futu-i futu-i futu-i. Căcat. Futu-i futu-i futu-i. Futu-i futu-i căcat căcat căcat căcat futu-i. Futu-i futu-i futu-i futu-i căcat futu-i căcat căcat futu-i căcat căcat futu-i. Futu-i futu-i căcat. Futu-i futu-i futu-i futu-i futu-i futu-i futu-i futu-i futu-i futu-i futu-i futu-i futu-i futu-i futu-i căcat futu-i futu-i futu-i căcat futu-i fuțu-i futu-i futu-i futu-i futu-i futu-i futu-i futu-i futu-i futu-i futu-i futu-i futu-i. *Căcat.* Căcat căcat căcat futu-i futu-i. Căcat căcat futu-i căcat căcat futu-i căcat căcat căcat căcat căcat căcat căcat căcat căcat futu-i căcat. Futu-i futu-i căcat futu-i futu-i futu-i căcat. *Futu-i.*

57.

Te trezești într-un spital.

Te trezești într-un spital și ei îți spun că ai avut un atac pe un șantier de construcție.

Te trezești într-un spital și ei îți spun că ai avut un atac pe un șantier de construcție și nu sunt siguri ce a funcționat greșit în creierul tău, dar orice ar fi fost, a presupus faptul că te zvârcoleai și te zbăteai pe betonul abia turnat zicând „futu-i” și din când în când „căcat”, iar și iar și iar.

Îți spun că numele tău e John Barren.

Îți spun că numele tău e John Barren și nu știu de ce crezi că numele tău e Tom Barren.

Îți spun că numele tău e John Barren și nu știu de ce crezi că numele tău e Tom Barren, dar că probabil are legătură cu atacul și zvârcolitul și zbaterea și înjuratul.

Faci tot ce poți să rămâi calm.

Faci tot ce poți să rămâi calm și să le explici că nu știi de ce cred ei că numele tău e John și nu Tom.

Faci tot ce poți să rămâi calm și să le explici că nu știi de ce cred ei că numele tău e John și nu Tom, dar tocmai ai văzut niște lucruri remarcabile, care vor schimba pentru totdeauna felul în care ne raportăm de la departe cele mai importante zece minute din toate timpurile și, dacă ai putea doar să-ți vezi tatăl, chiar dacă el e nervos pe tine, ceea ce consideri justificat, dar dacă ai putea doar să-i spui ce ai văzut, știi că are să înțeleagă cât de important e și că o să te ajute să le explici de ce până și simplul fapt că ești viu, că ei *toți* sunt vii demonstrează că nu ai distrus totul, așa cum puteai s-o faci, având în vedere că împotriva tuturor așteptărilor ai reușit cumva să rezolvi o situație care escalada destul de repede într-un haos cu adevărat abject și, uite, chiar dacă știi că nu există vreun premiu pentru că *nu* ai distorsionat în mod irevocabil linia timpului și a istoriei umane, în circumstanțele actuale un simplu *mulțumesc* nu te-ar deranja deloc.

Se uită la tine.

Se uită la tine și realizezi.

Se uită la tine și realizezi că sunt părinții tăi.

Mama ta e în viață.

Mama ta e în viață și tu începi să plângi.

Mama ta e în viață și tu începi să plângi și nu te poți opri.

58.

Nu mă pricep prea bine la suspans, așa că o să trec peste subterfugiul narativ și o să-ți explic ce dracu' se întâmplă – sunt aici. Adică *aici.* Aici unde ești *tu.* Aici unde nu trebuie să fiu.

E luni, 11 iulie 2016, ora 17:57. Aparent, am fost inconștient aproape trei ore.

Când protocolul-bumerang de urgență al aparatului de călătorie în timp a fost activat de posibila explozie a Motorului Goettreider, am fost transportat automat înapoi în timpul meu, mai exact șaizeci de secunde mai târziu față de când plecasem – tata ar fi putut programa întoarcerea în același timp, dar s-a gândit că drama unui minut de suspans i-ar fi entuziasmat mai mult pe investitori.

Doar că n-am reapărut în laboratorul lui abandonat. Pentru că *aici* laboratorul ăla nu a fost construit niciodată. Pentru că *aici* tata nu a inventat niciodată călătoria în timp. Pentru că *aici,* 11 iulie 1965 nu e ziua care a schimbat istoria. Pentru că *aici* e doar o zi normală.

Înțelegi? Sunt în aceeași lume în care ești și tu. Lumea în care crezi că ai fost *dintotdeauna.* Neinteresantă, ștearsă, neatractivă, de-abia evoluată față de 1965-ul din care tocmai am plecat.

Știu că tu crezi că s-a schimbat enorm de-atunci, din cauza iPhone-urilor și a atacurilor cu dronă și a imprimantelor 3D și a, cum să zic, covrigilor fără gluten. Dar pentru mine chestiile alea par din anii ’70. Spitalul în care m-am trezit ar fi putut fi la fel de bine o cameră medievală de tortură, la cât de grosolan și de barbar arată totul.

Am reușit să nu las Motorul Goettreider să distrugă jumătate din America de Nord – dar Motorul Goettreider în sine și lumea pe care a generat-o energia lui infinită… nu a existat niciodată.

Nu a existat niciodată și asta te face să crezi că povestea mea de până acum a fost un SF semicoerent.

Am încercat să le explic toate lucrurile astea părinților mei și au fost calzi, grijulii, preocupați, plini de compasiune, sperând că erau nișe scurtcircuite temporare, nu o calamitate neurologică incurabilă. Doctorii n-au fost nici ei de prea mult ajutor cu aparatele lor medicale medievale. Știam că nu înnebuneam, dar știam și înspre ce urma să ducă totul după o serie de teste care nu arătau nimic în neregulă cu creierul meu – consult psihiatric.

Și apoi sunt salvat, sau, mă rog, de o intervenție neașteptată a cuiva.

Părinții mei au o conversație aprinsă, dar în șoaptă, cu un grup de doctori când se deschide ușa camerei mele.

Ea are ochi pătrunzători, o gură uriașă și o încrețitură permanentă între sprâncenele ei arcuite din cauza unei

predispoziții generale pentru expresii faciale sceptice. Pare ciudat de familiară pentru cineva pe care nu-l văzusem niciodată.

Părinții mei o îmbrățișează, și ea încearcă să scape. Vine lângă patul meu, uitându-se la mine de parcă s-ar fi așteptat măcar un pic ca toată chestia asta să fie o glumă complexă.

— Ce pula mea, frate? zice ea. Îi sperii ca dracu’ pe mama și pe tata.

Aparent, am o soră.

59.

Numele surorii mele e Greta Barren. E cu trei ani mai mică decât mine.

Preia imediat controlul situației, îi roagă pe doctori să ne ierte puțin pentru a putea vorbi în privat, le spune tatii și mamei – care, mă repet, e în *viață* – să se așeze. Și părinții mei o ascultă supuși, înghesuindu-se pe canapeaua portocalie, jerpelită, de sub geam, în timp ce Greta – care, mă repet, e *sora* mea – se sprijină pe peretele de lângă patul meu, cu brațele încrucișate, sprâncenele încruntate și mă roagă să mai spun o dată povestea.

Cu toată luciditatea de care sunt capabil – având în vedere faptul că sunt într-o realitate care nu ar trebui să existe, vorbind cu o soră care nu s-a născut niciodată, în timp ce mama mea moartă se ține de mână cu tata, ceva ce nu văzusem în viața mea –, explic ce s-a întâmplat. Greta ascultă, dă din cap, nu mă întrerupe. Dar când ajung cam pe la jumătate din poveste, sprâncenele ei se relaxează și buzele i se lipesc una de alta ca și când ar încerca din răsputeri să nu zâmbească. Lucru care începe să mă enerveze. Dar îi dau înainte, descriind evenimentele care au avut loc în laboratorul lui Goettreider, pe 11 iulie 1965, și cum totul a culminat cu aterizarea mea aici, cu ei, în loc de unde ar trebui să fiu, acolo, fără ei.

Când termin, Greta se uită în ochii mei și izbucnește în râs.

— Oameni buni, zice, întorcându-se spre părinții mei, e *romanul* lui.

60.

Mama și tata habar n-au despre ce vorbește soră-mea.

— Nu vă mai aduceți aminte de poveștile alea pe care le scria când era mic? zice Greta. Despre cum a trăit în cum era, viitor sau ceva de genul? Și desenele alea pe care le făcea, știți de care zic, clădirile alea ciudate cu spirale? Mașini zburătoare, roboți, ghiozdane cu propulsie, căcaturi din ăstea?

— Bineînțeles că ne aducem aminte, zice mama. Dar ce-are asta de-a face cu romanul?

— Acum vreo câteva luni, cred, zice Greta, mi-a zis că a găsit câteva din vechile lui povești și desene și credea că se putea scoate o carte bună sau un film sau ceva din ele. A zis că o s-o scrie și o să-l roage pe producătorul ăla s-o citească. Știți care, ăla care și-a făcut casă în Malibu.

— Am văzut ultimul film al producătorului ăluia, zice tata, ăla care a câștigat Globul de Aur. Toate informațiile științifice sunt greșite. Chiar m-am gândit un pic să-i scriu și să-i explic că știința propriu-zisă e *fascinantă* și nu-i nevoie să o împopoțonezi cu tot felul de lucruri ca să faci acțiunea să se lege.

— Dragule, lasă astea, zice mama.

— Îmi pare rău, zice tata. Sigur că mi s-a luat o piatră de pe inimă că nu e o problemă neurologică mai gravă sau... mă rog, mi s-a luat o piatră de pe inimă.

— Încă nu-s sigură că înțeleg, zice mama. Când a scris o carte?

— Nu cred c-a scris-o, zice Greta. Dar lucrurile despre care vorbea, toată chestia asta cu călătoria în timp, asta e acțiunea romanului. Când mi-a povestit despre el, am crezut că glumea. Pentru că, na, când naiba să aibă timp să scrie o carte? Dar, oricum, ideea e că și dac-a scris-o, și dacă nu, n-a avut vreun atac schizo sau ceva de genul. Pur și simplu s-a zăpăcit un pic și a amestecat ideea asta de poveste pe care-a avut-o cu, gen, viața reală. O să fie OK.

Mama și tata se uită la Greta cu recunoștință.

Eu stau în capul oaselor pe patul de spital, frustrat, jignit, iritat, pentru că știu că nu are dreptate, nu-i un rahat de *poveste,* e viața mea...

Problema e, cum să zic, dacă are dreptate? Sunt eu atât de *sigur pe mine* pentru că am dreptate – sau pentru că creierul meu e un pic șubred din cauza unor motive încă nedeterminate și principiul realității mele e într-un flux existențial miraculos?

— Hai, fraiere, lasă vrăjeala, zice Greta, pupându-mă pe obraz. Am o-ntâlnire în seara asta.

61.

Aparent, numele meu e John Barren. Aparent, m-am născut în aceeași zi: 2 octombrie 1982. Aparent, sunt *arhitect.*

Mi-am luat masterul în arhitectură la Institutul de Tehnologie din Massachusetts cu cinci ani în urmă, am făcut un an de studii la Academia Regală Daneză de Arte Frumoase din Copenhaga și m-am angajat la o firmă supertare din Amsterdam. Am contribuit la o varietate de proiecte peste tot în lume, inclusiv la casa producătorului ăluia din Malibu, la o clădire de birouri din Kuala Lumpur, la altă clădire de birouri din Boston, la o stațiune de schi din Elveția, la un turn bancar din Singapore și la un centru de convenții din Dubai.

Cu nouă luni în urmă, firma fusese contactată pentru realizarea unui turn de apartamente în Toronto, orașul meu natal. După ce m-am certat cu șefii mei pentru designul proiectului, am luat ceea ce pare o decizie „super la cald”, mi-am dat demisia și am decis să merg pe cont propriu. Din motive pe care nu le înțeleg, dar care s-ar părea că au implicat un discurs pasionant în fața consiliului director al companiei de dezvoltare despre cum turnul ăsta nu doar că va redefini profilul orașului Toronto, dar chiar și felul în care lumea înțelege ce poate însemna o clădire, o proclamație a Canadei ca avangardă a arhitecturii moderne în lume – habar n-am ce-nseamnă asta mi-a fost încredințat controlul total asupra proiectului și m-am întors la Toronto cu șase luni în urmă pentru a-mi deschide propria firmă. Am făcut programări la câteva comisii de rang înalt, am angajat câțiva arhitecți începători care se îmbracă mai mult în haine negre, mulate și poartă ochelari excentrici și am fost subiectul câtorva articole de presă care nu priveau cu ochi tocmai buni filosofia mea vizionară în materie de design.

E o nebunie în sine, pentru că eu nu știu absolut nimic despre arhitectură.

Doar că, în mod imposibil, știu. Sunt acolo înăuntru, rostogolindu-se prin creierul meu, ani de studiu și calcule și experimente și eșecuri și eșecuri și eșecuri și un proiect nu tocmai oribil în întregime și eșecuri și eșecuri și eșecuri și o privire scurtă a unei chestiuni nu chiar atât de rușinoase și eșecuri și eșecuri și eșecuri și eșecuri și apoi un succes minor și apoi un succes nu chiar atât de minor și apoi categoric o cădere în iluzii narcisiste luând-o pe cont propriu cu niște declarații cam neclare, dar articulate cu încredere, despre viitorul arhitecturii.

Chiar și-așa, trebuie categoric să fiu un impostor, cum aș putea eu – care n-am avut o idee originală și n-am creat nimic de valoare în viața mea, care nu am făcut decât să dezamăgesc și să nu impresionez pe nimeni – să realizez *orice altceva* în afară de a descoperi noi feluri de a distruge nu numai viața mea și viețile celor pe care-i iubesc, ci și integritatea fundamentală a continuumului spațiu-timp.

Și apoi văd niște poze ale clădirilor la care-am lucrat. Și înțeleg totul.

După ce sunt externat din spital, insist ca mama, tata și soră-mea să mă ducă la șantierul unde am avut atacul. E o gaură pătrată în pământ, cu fundația turnată și cu primele câteva etaje cu un schelet de oțel. În containerul mobil de la fața locului e un model detaliat al clădirii, iar eu mă uit la el multă vreme. Pentru că e exact cum ar trebui să fie lucrurile.

Indiferent de amintirile contradictorii care îmi trec prin cap, știu că sunt Tom Barren, din adevăratul 2016 – dar John Barren e și el în mine, amintirile și gândurile și preferințele și opiniile lui lipindu-se de propriile mele amintiri și gânduri și preferințe și opinii ca reziduul unui bandaj.

Apropo, știu asta doar pentru că mi-am dat jos bandajul care acoperea locul din care îmi luaseră sânge – în lumea mea, să încerci să acoperi o rană cu o bucată de material aderent ar fi părut învechit într-un fel de neînțeles.

Dar încep să înțeleg. Până în după-amiaza asta, când conștiința mea a preluat cumva controlul, conștiința lui John era cea dominantă. Eu – eu, Tom – am fost și eu acolo, împăturit ca o bancnotă în buzunarul de la spate ai unor blugi care fuseseră spălați – o altă analogie care nu ar fi avut niciun sens pentru

mine înainte de a ateriza într-un loc unde hainele sunt făcute din vegetație procesată sau piele de animal în loc de molecule recombinative care pot fi configurate după dorința și toanele fiecăruia.

Era o barieră între noi, între mine și John, dar era spongioasă. De la primele lui momente de conștiență, John s-a hrănit din primele mele momente de conștiență. A văzut ce am văzut și eu, dar a perceput lucrurile alea ca pe imaginația lui. Desenele din copilărie care înfățișau peisaje urbane vaste, ciudate – le-am scos dintr-o cutie din subsolul părinților mei și sunt reproduceri înfricoșător de asemănătoare ale orașelor din lumea mea. Ideile inovative pe care le introdusese în designurile lui de la firma olandeză, conceptele îndrăznețe care l-au făcut demn de atenție, dar și de invidie și de dispreț în rândul colegilor lui, o țintă a subminărilor și imitațiilor – sunt tipice clădirilor celor mai simple și comune din lumea mea.

Toate conceptele lui presupus noi de design, efectele structurale imprudente, interioarele lucioase, dar organice și ornamentele exterioare moderne, dar regale, integrarea materialului și a mediului, complexitatea mascată în simplitate și, bineînțeles, *spirale,* spirale peste tot – sunt concepte copiate angro din arhitectura realității mele. Proiectele pe care le dezvoltă acum, inclusiv turnul de apartamente din Toronto care se ridică înspre cer pe degetele scheletice de oțel, sunt jafuri la drumul mare ale clădirilor din lumea mea, lumea pe care ar trebui să o avem. Turnul din Toronto arată aproape *exact* la fel ca clădirea care e fix în același loc în cealaltă lume. A recreat ceea ce ar fi trebuit să fie acolo și l-a făcut al lui.

Nu-s un vizionar, sunt un plagiator. Doar că plagiez clădiri care nu au existat niciodată, proiectate de arhitecți care nu s-au născut niciodată, într-o lume care nu a fost niciodată.

62.

Tata, Victor Barren, e profesor de fizică titular la Universitatea din Toronto, cu specializarea fotonică – un substitut al electronicii convenționale cu fotoni exponențial mai rapizi și încăpători în locul electronilor triști și micuți, dând proiectelor aspiraționale precum calculatoarele cuantice energia necesară

pentru a funcționa eficient. Predă cursuri la licență și masterat, publică în reviste științifice anonime, a petrecut șapte ani ca reprezentant al departamentului său în consiliul uniunii campusului, a aplicat de două ori pentru a fi șef de departament și a fost respins de tot atâtea ori și intră ocazional în direct la știrile locale, când se întâmplă vreun eveniment destul de atractiv în lumea fizicii încât să acapareze atenția pasageră a publicului general, în mare parte pentru că are o voce adâncă, fermă, care e contrabalansată de tendința lui de a face glume nesărate cu referințe din filme SF cunoscute, în timp ce explică principii științifice complexe.

Nu e considerat de către nimeni, nici de el însuși, un geniu. Nici măcar nu are nu știu ce succes. Singura lui încercare de a produce o carte de știință de consum a fost un fiasco, o lucrare scurtă, vie și plină de jocuri de cuvinte, numită *DeLoreanul și cabina de poliție – Arta și știința călătoriei în timp.*

Da, tata și-a păstrat fascinația pentru călătoria în timp, dar nu în context profesional. Când vorbea cu colegii de la universitate se referea ca blegul la cartea lui ca la o poznă, un hobby amuzant și copilăros bazat pe frustrarea unui om de știință față de șicanările tehnice ale poveștilor cu călătorii în timp scrise de incompetenți care mai degrabă ar deforma știința propriu-zisă după coordonatele mașinațiilor lor narative decât să accepte provocarea grea, dar plină de satisfacții, de a trata subiectul cu claritate și precizie.

Tata e jovial, vorbăreț, uneori distrat, generos cu timpul și sfaturile lui, admirat de studenți, devotat mamei, răbdător și cald cu copiii lui, o persoană bună, afectuoasă, plăcută.

Omul ăsta nu e tata. E imposibil ca tata și omul ăsta să aibă același ADN.

63.

În ciuda haosului politic generalizat, a disfuncțiilor sociale, incompetenței tehnologice și toxicității putrede a acestei lumi, un lucru *e* mult mai bun aici – cărțile.

În lumea mea, nimeni nu citește cărți dacă nu e un purist vădit, perseverent – sau cineva ca mama, care fetișizează arta

unei ere de mult trecute, probabil pentru că e ultima dată când a fost fericită.

Dar oamenii obișnuiți nu citesc cărți acolo. Pactul cvasitelepatic dintre autor și cititor prezenta puțin interes pentru publicul larg. Pentru că mediul dominant al narațiunilor din lumea mea implica integrarea totală a subconștientului individului în acțiune, evocând minuni și terori personale ascunse, familiaritate și încântare, dorințe și furii și declanșa o stare de catharsis atât de acaparantă și esențială că ideea de a citi pagină cu pagină o carte care nici măcar nu are *intenția* de a fi despre cutia secretă din mintea ta – de ce ar vrea cineva să facă asta ca să se cum să zic, distreze? Sigur, în cazul în care nu ești înclinat fundamental să fii sublimat de o personalitate mai puternică, caz în care să citești o carte unde fiecare cuvânt e fixat la locul lui de alegerile deliberate ale unei viziuni în control, predând cheile de la propria ta imaginație unui străin pe care cel mai probabil n-o să-l întâlnești niciodată, e un fel de plăcere masochistă.

Sau cel puțin pe mine așa m-au făcut romanele să mă simt. Doar că, venind aici, trebuie să recunosc că sunt o droaie de romane bune. Oamenii din lumea asta consideră romanul o formă de artă pe moarte. Dar în lumea mea e un cadavru mumificat care strânge în pumnii uscați rămășițele bogăției pierdute, așa că până și rafturile unei librării cu un stoc nu foarte mare de cărți sunt copleșitoare prin splendoarea și varietatea lor.

Mama, Rebecca Crittendale-Barren, e profesor titular de literatură, cu specializare în narațiunea serializată a Epocii Victoriene – Wilkie Collins, George Eliot, Elizabeth Gaskell, Thomas Hardy, Robert Louis Stevenson și, bineînțeles, Charles Dickens. A fost șef de departament vreme de zece ani și cu trei ani în urmă a devenit Decanul Facultății de Arte și Științe a Universității din Toronto. Are un spirit colegial și e deschisă la minte, dar are intenții ferme și e uneori a dracului. Are o minte ageră când vine vorba de calcule politice și de dezarmarea adversarilor intelectuali, e sinceră în ceea ce privește ambițiile ei și niciodată nu se dă în lături de la o luptă necesară. Filosofic vorbind, consideră că toți cei care nu sunt de acord cu ea nu sunt destul de informați, presupunând că atunci când vor afla

cum stau de fapt lucrurile vor înțelege că a avut de la început dreptate.

Are o pasiune vinovată pentru ornamentele de prost gust din magazinele de cadouri, care deschid perspective simple, dar intense. Pe peretele biroului ei atârnă o pânză brodată, înrămată, pe care scrie, cu litere rotunjite, tradiționale – „*Trebuie să îngăduim bucuros pe cei neînțelepți, altfel cum i-am putea opri din a fi neînțelepți*?”

Femeia asta e mama. E mama eliberată de geniul tatălui meu.

64.

Poate că acum te întrebi – dacă a alterat istoria, cum de încă mai e în viață? Cum poate să existe? Cum se pot schimba atât de multe, practic *totul,* dar cumva *exact același* spermatozoid a intrat în *exact același* ovul în exact *același moment* și a ieșit *exact același* idiot?

Ei bine, n-avea cum, n-are cum, n-ar fi avut cum. Schimbând istoria înainte de a mă naște, n-ar trebui să mă *fi* născut. Dar s-a-ntâmplat, m-am născut, sunt aici.

De fapt, eu sunt ceea ce se numește o *ancoră temporală.* Existența mea a deformat cronologia pentru a se asigura de existența mea. Oricare ar fi fost traiectoria evenimentelor fără mine, ea a fost suprascrisă de o serie de evenimente subsecvente care m-au adus aici, la fel cum eram și acolo. Termenul tehnic – scuze, termenul *teoretic* pe care l-am confirmat neintenționat – este acela de *piedică temporală.*

Indiferent ce s-a întâmplat între 11 iulie 1965 și 2 octombrie 1983, calculul probabilităților cuantice cerea ca tata și mama să fie exact cine erau și să se acupleze exact când au făcut-o pentru a mă face exact cum sunt.

Alți oameni, într-o măsură sau alta *toți* ceilalți oameni născuți după 11 iulie 1965, n-au fost așa de norocoși. Efectul de domino a început lent. Milioane de oameni s-au născut la timp, neafectați de efectul meu de deformare. Dar până în 2016, miliarde de oameni care nu trebuiau să trăiască niciodată s-au născut și miliarde de oameni care trebuiau să trăiască nu s-au născut.

Eu personal am cauzat nu moartea, ci *inexistența* a miliarde de oameni. Că am cauzat în același timp și *existența* a miliarde de oameni nu mă face să mă simt mai bine. Devotamentul meu emoțional e pentru cei care nu au existat niciodată din cauza mea.

Nu c-aș vrea să par oribil de superficial, dar nici măcar nu există un nume pentru crima mea. *Cronocid*? Faptul că trebuie să scot din joben un termen SF pentru a o defini nu face decât să clarifice enormitatea situației, imposibilitatea de a procesa așa ceva. E destul de greu să percepi moartea, conceptul îți scapă printre degete, mintea ta se uită tot timpul în altă parte și caută o metaforă.

Patru miliarde de oameni s-au născut între 1965 și 2016. De fapt, în lumea mea numărul era mai apropiat de trei miliarde, pentru că aveam mijloace contraceptive mai eficiente, mai puțină religie și mai mult divertisment. Chiar și așa, sunt o groază de vieți de înlocuit în existență, mai ales având în vedere că miliardul ăsta în plus e blocat în bășica asta umedă de lume. Și a fost o catastrofă incredibilă pentru ecosistem. E ca și când planeta ar putea susține un tonaj specific de viață, așa că pentru fiecare om care se naște, cineva trebuie să moară, o altă specie să fie aruncată la canal.

N-am vrut să fac nimic din toate astea, dar nu e nimeni altcineva pe care să pot da vina. Nici măcar pe tata. Și e clar că am deviat de la acțiune, pentru că *întotdeauna* am putut să dau vina pe tata pentru orice mergea greșit în viața mea – superputerea mea e să dau vina pe tata.

Dar nu pot să i-o pun în cârcă, nu și oroarea a ceea ce-am făcut, nu și vinovăția pe care o simt din cauza incapacității mele de a o înțelege cu adevărat. Oricare ar fi greutatea karmică sau consecința morală, ele sunt ale mele, va trebui să le accept când se vor instala, așa cum sigur o vor face. Existența nu-i un lucru cu care să arzi gazul degeaba.

65.

Apropo, nu există niciun roman, OK? John n-a scris niciodată nimic care să se încadreze în categoria asta. Dar sunt notițe, pagini peste pagini de notițe scrise de mână într-o agendă de

moleschin, ceea ce eu sincer cred că e cam snob. Poate că sunt doar defensiv pentru că scrisul meu de mână e oribil. Nimeni nu mai scrie de mână în locul din care vin eu. Nu e considerată o abilitate care trebuie predată la școală. Adică sunt *capabil* s-o fac, dar niciodată nu e nevoie.

Asta a dus la un dezastru total la spital. Doctorii mi-au dat un test cognitiv standard, rugându-mă să scriu anumite cuvinte de mână și comparând rezultatul cu scrisul meu din trecut. Bineînțeles că nu arătau nici măcar un pic la fel. Mâzgăliturile mele dezordonate erau atât de diferite de scrisul caligrafic de arhitect al lui John, încât au fost convinși că avusesem un atac cerebral.

A trebuit să fac un set de teste și nu au arătat nimic, așa că asta a dus la un alt set de teste și nici ele nu au arătat nimic, așa că asta a dus la o droaie de conversații în șoaptă și jargon medical și priviri îngrijorate, până când, într-un final, am găsit o soluție excelentă, și anume mi-am petrecut câteva zile învățând cum să scriu ca John. Următoarea dată când m-au testat, imitația mea a fost destul de bună ca să-i facă s-o lase moartă.

Am realizat ceva despre doctorii de aici – în cele mai multe cazuri, habar n-au ce se întâmplă în corpul tău dacă nu se potrivește perfect cu prezentarea standard. Un singur lucru trebuie să fie puțin atipic și nu mai înțeleg nimic. Normal, n-ar recunoaște asta niciodată. Ar trebui să predea un curs la medicină despre cum să acționezi cu o convingere absolută când n-ai nici cea mai vagă idee ce se întâmplă. Limbajul specializat îi ajută să păstreze aparența competenței, așa cum îi ajută și panica ambientală a pacienților și a familiilor lor. Din momentul în care am putut să-mi imit propriul scris de mână, au fost atât de ușurați că nu mai trebuiau să caute un răspuns aflat în afara capacității lor medievale, că m-au proclamat vindecat cât ai zice pește.

După ce am fost externat, am insistat ca părinții mei să mă ducă acasă. Într-o mașină care rulează pe niște cauciucuri pneumatice de-a lungul unor drumuri din bitum și piatră, propulsată de un motor cu combustie internă alimentat cu petrol rafinat. Apartamentul meu e într-un bloc fusiform în mijlocul unei duzine sau ceva de genul de alte blocuri fusiforme înghesuite lângă al meu, printre care vezi lacul Ontario, la un

etaj destul de sus ca autostrada suspendată care trece pe lângă grupul nostru de blocuri să nu pară grotesc de intruzivă.

Apartamentul are o groază de geamuri de sticlă – știi și tu, *nisip topit* în loc de rășină polimorfică – și nu *fac* nimic interesant, pur și simplu lasă lumina să intre și pe tine să vezi afară. Are și un dispozitiv care arată ca o locomotivă victoriană cu aburi, dar aparent e un espressor. Tot apartamentul e zugrăvit în nuanțe de gri și maro-închis, lemnos, plin de mobilă cu contururi ascuțite, joasă, pentru a accentua înălțimea tavanului. Bănuiesc că decorul ar trebui să impresioneze femeile, dar mie mi se pare cam de prost gust. Încep să mă îngrijorez că John Barren e un infatuat, ceea ce mă cam irită.

Pe unul dintre pereți e o ramă masivă în jurul a cam o sută de reviste vechi, aranjate în rânduri și coloane simetrice – toate sunt reviste SF din anii ’50, cu coperte pictate lugubru în care vezi aventurieri cu fălcile pătrate și femei de știință cu forme, roboți și pistoale-laser, navete spațiale și ghiozdane cu propulsie, pagini îngălbenite și colțuri roase. Mă holbez la sanctuarul ăsta ironic al lumii mele pierdute și mă face să vreau să-i dau un pumn în gură lui John. Doar că e gura *mea.*

Nu-mi prea pasă să-mi cercetez presupusa casă, trebuie să găsesc „romanul” ăsta de care vorbea Greta și, dacă e real, să văd ce scrie în el. Vârtejul amestecat de impulsuri care e memoria lui John mă trimite la agenda de moleschin de pe noptieră și exact asta caut.

Uite ce cred eu despre asta – toată viața lui, John a visat la viața mea. Când era mic, era considerată un rod al imaginației, încurajat și sprijinit de părinții lui și de profesorii amuzați, materializat în desene și diferite scene de joacă în care actorii principali erau niște figurine, iar singura persoană din public, sora lui mai mică Greta, avea o telenovelă SF numai pentru ea. Părea să aibă viziunile astea ale vieții mele simultan cu momentele în care eu le trăisem – eu aș trece prin ceva, iar el ar visa exact acel lucru. E o grămadă de desene într-o cutie de pe un raft din dulap și sunt superpsihedelice, momente ale vieții mele, refăcute în creion cerat și din hârtie colorată. E o serie întreagă, ca benzile desenate, cu casete și bule de dialog, despre atunci când am fugit de-acasă la doișpe ani. Sărutul cu Robin Swelter. Pumnul luat de la fratele ei. Fața feroce a mamei.

Crescând tot mai mult, John a avut în continuare visele astea, dar nu le mai povestea nimănui. Din când în când îi mai spunea Gretei, dar ea era ocupată să fie o prepuberă și să o doară-n cur de familia ei. Greta se ghidează după filosofia decentă de altfel conform căreia nu există în univers ceva mai plictisitor decât visele altcuiva.

Visele nu au încetat niciodată, dar John nu s-a mai gândit prea mult la ele când a crescut dintr-un adolescent într-un adult. Gradul în care peisajul urban al viselor lui recurente l-a împins de la spate să meargă la arhitectură și i-a stabilit estetica designului e clar – unul *imens.* Dar John nu știa că el copia, de fapt, lumea mea. Credea pur și simplu că e un geniu.

Cu patru luni în urmă, ceva s-a schimbat – John a avut un vis oribil că mama lui murise într-un accident, lovită de o mașină zburătoare. S-a trezit panicat, a sunat-o, dezorientat, supărat. Bineînțeles că încă era în viață. Dar amintirea aia atât de vie a rămas înăuntrul lui, dureroasă, de neatins.

A început să-și scrie visele în agendă. O ținea lângă pat, pentru ca în momentul în care se trezea să poată scrie orice-ar fi visat, înainte de a dispărea din câmpul conștiinței. Sunt pagini peste pagini de mâzgăliturі semilucide, detalii, observații, intuiții, lucruri pe care le-am zis și lucruri care mi-au fost zise, gânduri pe care le-am avut și nu le-am verbalizat niciodată. Totul e adevărat.

John s-a decis că inconștientul lui îi spunea o-poveste pe care trebuia s-o scrie. Ăsta era „romanul” lui – viața mea în lunile de când murise mama.

N-a început chiar să-l scrie. Dar a făcut un rezumat al „poveștii” pe laptop. De fapt, lucra la el în timpul unei pauze de cafea de la șantierul de construcții, cu câteva momente înainte de a intra într-o criză de înjurături și convulsii frenetice.

Ai citit deja ce a scris el – le-am inclus, sunt capitolele 43 și 55.

Deci, na!

66.

Am crescut singur la părinți, așa că e *foarte* ciudat să am dintr-odată o soră adultă care pare să mă cunoască – sau pe cel

care crede că sunt – mai bine decât oricine. Toate tâmpeniile mele par să o scoată din minți, dar în același timp pare total relaxată în raport cu ele. Niciodată n-am stat pe lângă o femeie cu vârstă apropiată de a mea fără să îmi fac griji că aș putea spune ceva care să mă facă neatrăgător. Chiar și femeile de care nu eram interesat trebuia să mă găsească atrăgător.

Dar cu Greta nu, nimic. Știu că pare *evident,* dar nu am niciun sistem de referință pentru dinamica dintre doi frați. Am fost singur la părinți. Niciodată n-am simțit o afecțiune necondiționată pentru cineva care nu m-a conceput biologic.

Răscolind potopul de amintiri ale lui John, din viața pe care n-am trăit-o, ea e acolo, Greta, sora mea, e acolo în toate momentele care m-au făcut cine sunt, cine e *el,* și nu pot să nu mă-ntreb dacă nu cumva toată viața am fost cam sexist.

Adică, recitind câteva dintre capitolele anterioare, felul în care am scris despre cum am văzut-o prima dată goală pe Penelope și cum m-am culcat cu fostele mele după ce a murit mama – mi-ar fi rușine dacă ar citi Greta chestiile alea. Nu încerc să repar gafe mai vechi legate de felul în care vorbesc despre femeile din viața mea... pur și simplu îmi e greu să realizez care îmi sunt propriile lacune, înțelegi?

O parte a problemei e că lumea asta e, practic, un puț de decantare plin de misoginism, drepturi ale bărbaților și constructe de gen complet demente, acceptate ca fiind normale de o majoritate scandalos de mare a oamenilor. În locul din care vin eu, egalitatea de gen e ceva firesc. Nu vorbesc de căcaturi fundamental absurde ca salarii egale pentru femei și bărbați. Ci despre faptul că nu e practic nicio diferență în felul în care bărbații și femeie sunt percepuți în termeni politici, economici sau culturali. Organele tale genitale îți influențează statutul la fel de mult ca și culoarea ochilor.

Bineînțeles, asta înseamnă și că unele lucruri care sunt considerate normale în locul din care vin eu ar părea superciudate aici. OK, de exemplu, când te desparți de cineva în lumea mea, e de apreciat dacă îi oferi persoanei de care te-ai despărțit o șuviță de păr pentru a intra, dacă dorește, în posesia unui surogat identic din punct de vedere genetic care să o ajute să treacă peste. Nu are conștiință, dar arată exact ca tine și poate fi folosit pentru funcții fiziologice rudimentare. De exemplu, știi tu, pentru sex. Înțelegerea e ca atunci când fostul

sau fosta se simte pregătită să treacă peste, îl va transforma într-o mâzgă biologică și îl va duce înapoi la producător pentru dezinfecție și reciclare. Descriind procesul, da, realizez că sună bizar și îți cam dă fiori, dar e mai degrabă ceva obișnuit.

De asta mă enerva devotamentul cumplit al mamei față de tata – nu neapărat pentru că voiam să fiu *eu* în centrul atenției ei, ci pentru că sacrificiul ei de sine era inutil. Nici măcar nu a *sesizat* majoritatea lucrurilor pe care ea le făcea pentru el până când n-a mai fost. Și-a dedicat viața unui om care probabil n-ar fi putut să găsească cinci adjective cu care să o descrie. Nu era niciun motiv să trăiești așa în afara unei alegeri deliberate. Era, de fapt, *mult mai greu* pentru cineva ca mama să nu facă nimic altceva în afară de a fi la dispoziția tatălui meu când atât de multe opțiuni se deschideau în fața ei. În fața *oricui.*

Dar poate încă mai sunt sexist. Alegerile ei sunt alegerile ei. M-am întors la capitolul 11 și am șters câteva comentarii legate de viețile personale ale fostelor mele iubite.

Măcar pe prietenii mei îi știu de 17 ani și tot nu mă simt ciudat împărtășind chestii personale legate de ei. Deși nu bag mâna în foc că Nestor, Megan sau Tabitha ar fi fost de acord dacă le-aș fi cerut acceptul. Iar dacă omiterea lor pare un gest de o chiar mai mare lipsă de respect, atunci e clar că nu ai nici cea mai mică idee cât de insuportabil eram ca iubit.

Intimitatea lor este meritată.

E ca apartamentul lui John. Prima mea impresie a fost că e conceput special ca să impresioneze femeile. Dar cu cât petrec mai mult timp în capul lui, cu atât îmi dau mai clar seama – e pur și simplu stilul lui. Am crezut că face parte dintr-un plan penibil de seducție pentru că asta aș fi făcut *eu* dacă aș fi avut măcar un pic de încredere în gusturile mele. Fiecare realizare din viața mea care a însemnat ceva pentru mine a presupus să impresionez pe cineva care nu era genetic predispus să fie atras de mine. Fac din moartea mamei o poveste despre cum mi-am tras-o eu. Fac din sfârșitul realității mele o poveste despre inima mea frântă.

Mă simt superior față de John pentru că vin dintr-o lume mai avansată tehnologic și social. Dar nimic din ea nu are ceva de a face cu *mine.* Pur și simplu m-am născut acolo. N-am contribuit cu nimic la ea – numai cu iluzia mea că o merit.

67

Am pornit pe un drum. În loc de vorbăraia despre epifaniile mele legate de gen, ar trebui să dezvolt „personajele”, pe mama, pe tata și pe soră-mea, în loc de a cataloga felurile în care nu sunt cum îi știam sau, în cazul Gretei, cum nu o știam.

Am luat cina la ai mei cu Greta și m-am trezit participând la discuții uzuale din variile fire narative ale telenovelei infinit de dense a vieții noastre de familie – despre politica din departamentul mamei, proiectele ei de cercetare, remarcile interesante și/sau prostești făcute de colegii ei în timpul întâlnirilor, despre politica din departamentul tatii, proiectele lui de cercetare, remarcile interesante și/sau prostești făcute de studenții lui în timpul orelor, despre ceva ce a zis un vecin, ceva ce a făcut un vecin, ceva ce plănuiește să facă un vecin, despre prânzul cu un vechi prieten care a povestit o întâmplare amuzantă și/sau tristă care i-a făcut să râdă și/sau plângă, toate astea condimentate cu remarcile sarcastice ale Gretei și presărate cu glumele mele, la care mama și tata râd mult prea zgomotos.

E confortabil și ușor. E terifiant cât de confortabil și ușor e să stai împrejurul mesei cu acești străini și trebuie să-mi reamintesc de fiecare dată că nu e real. Asta nu e familia mea. Confortul și ușurința sunt o minciună. Doar sentimentul că locul meu nu e aici e adevărat.

Părinții mei trăiesc în aceeași casă în stil victorian în care am crescut Greta și cu mine, într-un cartier numit Anexa, la vreo șase străzi de campusul universitar unde lucrează amândoi. Mama crede că nu există decorațiuni mai frumoase ca rafturile de cărți, iar casa e dovada vie a acestui lucru. Camerele sunt organizate pe categorii – romane contemporane au sufrageria, în bucătărie sunt cărțile de bucate, în dormitor, edițiile mai recente ale romanelor victoriene, în ceea ce obișnuia să fie dormitorul meu e acum camera mamei de critică literară, în baie, cărțile științifice interactive, de consum, ale tatii, cărțile serioase de știință ale tatii sunt în biroul lui, iar camera de zi este colonizată de ediții timpurii, bine păstrate, ale romanelor victoriene, cu cele câteva rare ediții princeps într-o vitrină de sticlă care atârnă într-un loc ciudat de pe perete, nu chiar în

concordanță cu restul camerei, dar care reușește să le țină atât vizibile, cât și ferite de lumina naturală. Fiecare cameră pare înghesuită și liniștită, pentru că rafturile groase de lemn fac pereții să pară cu vreo jumate de metru mai aproape, iar volumul de hârtie absoarbe cea mai mare parte din zgomotele ambientale.

Sunt în biroul tatălui meu, încercând să mă comport normal în timp ce caut cărți despre călătoria în timp și Greta apare în pragul ușii.

— Te porți ciudat, zice ea.

— Nu, nu mă port, zic eu.

— Faci o tonă de glume, zice ea.

— Și nu-s amuzante?

— Îs OK. Dar tu nu faci niciodată glume cu mama și tata. Tot timpul ești așa serios cu ei.

— Poate că-ncerc să am o relație normală cu ei, știi tu.

— Căcat, frate.

— Ce vrei de la mine, Greta?

— Ai avut o dracu-știe-ce chestie neurologică gravă și le-ai zis tuturor că ești un călător în timp, zice Greta.

— Și tu ai făcut mișto de mine, zic eu.

— Pentru că *nu* ești un călător în timp, zice ea.

— Mda.

— Și acum ești ciudat, omule. Ești plin de glume, de parcă n-ai fi avut o criză dementă cu convulsii acum trei zile. Dacă tu și mama și tata vreți să vă prefaceți că nu s-a-ntâmplat nimic, bine. Dar s-a-ntâmplat. Ceva e în neregulă. Nu te porți normal.

— Pentru că am făcut niște glume.

— Da. Fratele meu e o groază de chestii. Dar amuzant nu-i una dintre ele.

— Poate că îmi păstrez glumele pentru prieteni, zic.

— Care prieteni? zice Greta, lovindu-mă în umăr, mai tare decât era nevoie. N-ai niciun prieten. Îi ai pe oamenii cu care lucrezi și mă ai pe mine.

— Am prieteni, zic. Crezi că n-am niciun prieten?

— Pula mea, tu chiar crezi că ești din viitor?

— Nu. Nu-s din viitor.

Asta e, bineînțeles, adevărat. Nu-s din viitor. Sunt dintr-o cronologie alternativă. Sunt din aceeași azi. Numai că e o altă zi de azi.

68.

Mă trezesc încordat și groggy și iritat că proiectorul meu virtual de mediu s-a defectat, când îmi aduc aminte că sunt în dormitorul apartamentului lui John. Presupun că durerea îngrozitoare de cap e un alt spasm neurologic, ca ăla pe care l-am avut la șantier cu patru zile în urmă, dar după aia un singur cuvânt străpunge ceața mentală – *cafea.* Reușesc să îi fac ceva dispozitivului cu aburi până când scuipă un jet uleios de espresso. Durere de cap vindecată.

În sfârșit, ceva în lumea asta de căcat care face ce trebuie să facă.

Îmi doresc să fi avut un simț al umorului mai dezvoltat când vorbesc despre toate, na, hilaritățile astea frivole, în timp ce încerc să îmi găsesc locul în dezordinea asta înapoiată pe care voi o numiți civilizație. Bineînțeles, e ceva absurd la un adult care nu știe cum să deschidă un borcan cu unt de arahide sau să opereze un lift sau să folosească un card de credit. Pentru un observator extern, probabil arăt de parcă aș avea o traumă cognitivă debilitantă.

Deciziile conștiente sunt grele. Îmi ia o eternitate să-mi aleg hainele și ajung în niște blugi ciudat de strâmți și la ce aveam să aflu mai târziu că e o bluză de pijama.

Încercarea de a face apel la memoria lui John reușește numai când nu mă gândesc la ceva specific, ca de exemplu cum să folosesc laptopul sau telefonul mobil, care bipăie amândouă de la mesajele unei firme de arhitectură la care *sigur* n-o să răspund.

Recunosc aparatura de bucătărie de la orele de istorie din școala primară și mă entuziasmez când găsesc un sintetizator de mâncare, dar asta până îmi dau seama că-i un cuptor cu microunde. John mănâncă destul de des în oraș, așa că frigiderul e gol în afară de un iaurt și un avocado. *Știu,* e atât de poetic. Probabil te gândești că o să tai avocado-ul, pentru că arată copt, dar înăuntru o să fie tot maro și înmuiat, ca o metaforă. Doar că *chiar* îl tai și înăuntru *e* maro și înmuiat, dar nu-mi pasă de poezie, pentru că mi-e foame, așa că-l mănânc oricum. Are un gust subțire și apos. Înghit câteva linguri de iaurt înainte de a-mi da seama că a expirat acum două săptămâni. Să nu știu ce e o

dată a expirării nu mi se mai pare o chestie hilară, rezolvabilă cu un pic de adaptare, mai ales când vomit în chiuvetă pentru că tocmai am mâncat iaurt stricat.

Mă afectează lucrurile minore, de exemplu să nu știu cum să dau drumul dușului, fiindcă pentru mine dușul e cam cum e o latrină pentru tine – o revenire neobișnuită și cam scârboasă la o vreme de care te bucuri că a dispărut de mult. Și mă afectează lucrurile majore, ca fotografia înrămată de pe masă, în care sora, mama și tatăl meu zâmbesc lângă un străin cu fața mea.

Privesc poze cu John și-ncerc să-mi fac părul să arate ca al lui, dar niciodată, nici măcar o dată nu m-am spălat cu șampon și balsam – trebuie să citesc instrucțiunile de pe sticlă ca să aflu la ce e bun balsamul despre a-mi mânji părul cu ceva care se numește *spumă fixativă* nici nu încape discuție. În lumea mea, îți pui o cască de îngrijire pe cap și ea îți curăță, scurtează și aranjează părul. Aici, când părul meu crește prea lung, aparent trebuie să plătesc alt adult să-l taie cu *foarfeca,* un fel de meșteșug al îngrijirii.

Mă spăl, mă îmbrac și mănânc de unul singur și sunt mândru de mine, doar că astea sunt realizări demne de un copil precoce. Dar exact așa mă simt – un copil trezindu-se într-o casă goală, fără să știe dacă părinții lui dorm sau sunt morți, făcându-și rutina de dimineață pentru că e singurul lucru care ține panica la distanță.

69.

Nu pot să rămân aici. E minunat că mama e în viață și tata nu e un căcănar nepăsător, și Greta e, cum să zic, extraordinară. Obraznică, imprudentă și deșteaptă. Merită să trăiască mult mai mult decât merit eu. E clar că John are în viață o ordine pe care eu n-am avut-o niciodată. Are succes, e ambițios și impresionant. Chiar dacă toate ideile lui bune sunt furate din visele lui cu lumea mea, chiar dacă și-a restrâns viața doar la muncă și s-a convins pe el însuși că e destul, chiar dacă știu de ce – pentru că a avut tot timpul impresia asta constantă, pură și copleșitoare că nimic nu e așa cum ar trebui să fie, că toată lumea cu care se întâlnește, fiecare loc în care se duce, fiecare

gând din mintea lui e inexplicabil, dar irevocabil *greșit.* Ține pe toată lumea la distanță pentru că, la un nivel pe care nu l-a putut articula niciodată, dar în același timp nici nu l-a putut ignora niciodată, știe că ei nu ar trebui să existe. Singura excepție e Greta, dar numai pentru că ea a refuzat să fie dată la o parte și a luptat într-o bătălie nemiloasă, nesfârșită, contra vântului, pentru a-l ține pe John în lumea asta. Toată viața mi-am dorit ca părinții mei să îmi dea atenție. John are atenția lor necondiționată și îi dă la o parte, cronic. Are tot ce am vrut vreodată, dar nimic nu poate umple golul care se deschide în fiecare noapte în visele lui. Și acum golul a pus stăpânire pe el – eu, eu sunt golul.

Dar nu pot nici să cedez în fața lor. Nici în fața Gretei, nici în fața alor mei, nici în fața versiunii ăsteia a vieții mele. Trebuie să țin conștiința lui John îngropată adânc, închisă undeva, să înăbuș orice sentimente ar avea pentru oamenii care fac parte din structura vieții lui, pentru că lumea asta e o oroare umedă, soioasă și *nu pot să rămân aici.* Trebuie să-mi dau seama cum să refac cronologia și să ne duc pe toți în viitorul pe care ar trebui să-l avem. Sunt singurul care poate s-o facă și, oricât de plăcut ar fi interludiul ăsta, e incredibil de egoist să expun restul lumii, chiar realitatea, la groapa asta depravată de gunoi doar pentru că micuța mea viață s-a îmbunătățit. Nu eu sunt important, nu în comparație cu miliarde de oameni care n-au știut niciodată cum ar trebui să stea lucrurile.

70

Cum începi să schimbi ultimii cincizeci de ani ai istoriei într-o lume unde călătoria în timp e considerată un experiment imaginativ amuzant dacă stai să te gândești la ea? Chiar dacă domeniul ar fi existat, în absența unor progrese cruciale în câmpurile adiacente – teleportare, imaterialitate, invizibilitate, chiar și manufactura componentelor simple – tot demersul e inutil. Și, bineînțeles, planul lui tata depindea de urmărirea radiației emise de primul Motor Goettreider. Fără ea, chiar dacă aș fi rezolvat cumva problemele tehnice, tot nu aș avea nicio șansă să ajung în exact același loc în spațiu, la exact același moment în timp.

În plus, habar n-am cum funcționează de fapt oricare dintre lucrurile astea. Știu niște cuvinte specializate învățate în lunile în care-am lucrat la laborator și am socializat politicos cu acoliții tatălui meu, dar nu pot să construiesc o mașină a timpului de la zero, așa cum nu pot să construiesc espressorul lui John de la zero.

Există o cutie a Pandorei care așteaptă să fie deschisă – tata. Până la urmă, a scris o carte despre călătoria în timp, chiar dacă e considerată o pată excentrică pe reputația lui academică. Dar indiferent cât de caldă sau atentă pare să fie iterația lui de aici, nu-s pregătit să-i cer ajutorul în felul ăsta, nu încă.

Trebuie să aflu ce s-a-ntâmplat cu Motorul Goettreider. Totul pornește de la asta, tot ce a mers greșit și toate căile posibile de a îndrepta lucrurile. Folosesc laptopul lui John și caut „Motorul Goettreider" online – dar computerul îmi spune că nu există rezultate pentru căutarea mea. Încerc „Lionel Goettreider" – nimic. Un miliard de site-uri și niciunul nu menționează cea mai importantă persoană care a trăit vreodată.

Înainte de a mă da bătut, pentru că tot sunt pe internet, le caut pe fostele mele. Hester Lee, nimic. Megan Stround, nimic. Tabitha Reese, nimic. Robin Swelter, nimic. Încerc să dau de prietenii mei, dar nu găsesc nimic despre Deisha Cline sau Xiao Moldenado, despre Noor Priya sau Asher Fallon și Ingrid Joost. Nici măcar o urmă de-a lor online, nicio pagină pe rețelele sociale, niciun blog sau articol sau etichetă de orice fel. Nu există. N-au existat niciodată.

Găsesc site-ul oficial al localității Ubly, Michigan, orașul abandonat pe care l-am vizitat. Doar că aici nu e abandonat. Prietenii mei au dispărut, dar aproximativ 830 de oameni locuiesc acum în Ubly. Telefonul lui John estimează că un drum cu mașina până acolo ar dura cinci ore, de-a lungul bulevardului Don Valley înspre 401, apoi pe 401 până la intersecția cu 402, apoi peste podul Blue Water, pe 25, pe lângă lacul Huron, către East Atwater Road, care devine Strada Principală din Ubly când trece fix prin mijlocul orașului. Biblioteca pe care am văzut-o, cu copacii crescând din cărțile în putrefacție, încă e în picioare. Aș putea să bat la fiecare ușă din oraș să-l caut pe proprietarul ceasului de buzunar. Dacă ar mai fi în viață, dacă l-ar mai avea, aș putea să le fac o ofertă exorbitantă, să plătesc oricât. Aș

putea să țin în mână exact același ceas, așa cum am făcut atunci, în ultima zi în laborator.

Dar care ar fi fost rostul? E doar un ceas. Nu avea o viață. Nu avea o carieră, ca Deisha, sau o logodnică, ca Asher, sau un copil, ca Xiao. Nu era prietenul meu, chiar dacă eu nu eram tocmai cel mai bun prieten. Nu mă iubea, poate un pic, așa cum o făcuseră în felul lor Hester sau Megan sau Tabitha, pe perioade scurte și fără finalitate. Nu schimba traiectoria vieții mele cum a făcut-o Robin în cinci nopți stângace, pline de glorie. E un obiect.

Apoi, pentru că nu mă pot abține, caut „Penelope Weschler”.

Pentru cel puțin treizeci de secunde, mă holbez la ecran până mi se umezesc ochii și nu din cauză că mă zgâiesc.

Din cauză că e aici – Penelope Weschler. Există.

Doar că *nu* e Penelope Weschler.

71.

Penelope Weschler trăiește chiar aici în Toronto. I se spune *Penny.*

Are o librărie într-un cartier numit Leslieville, în partea de est a orașului, imediat după silueta năclăită de mâl cunoscută sub numele de râul Don. Pare să fie mișto. Sunt multe recenzii încântate despre ea online. Găzduiesc seri de lectură cu scriitori și cluburi săptămânale de carte. Se numește „Tiparul e mort”.

Dau clicuri ca un nebun pe-acolo până găsesc o fotografie cu ea.

Mă holbez la ea, năucit și în același timp ca un apucat.

Nu e Penelope Weschler. Sau nu, e, dar arată ca altcineva. *E* altcineva.

S-ar părea că, în ciuda schimbărilor pe care le-am cauzat în cronologie, tatăl ei, Felix Weschler și mama ei, Joanne Davidson, au devenit oricum iubiți în liceu și s-au hotărât să întemeieze o familie imediat după facultate, iar Felix încă a vrut să îi pună numele primei lui fiice după cel al iubitei lui bunici Penelope, iar Joanne încă a fost de acord. Penelope Weschler cea pe care o cunoșteam eu nu s-a mai născut pe 12 ianuarie 1985. Dar o alta s-a născut pe 9 iunie 1985, cu aproape cinci luni mai târziu decât acea Penelope.

În loc de Penelope „pe care am cunoscut-o”, la început am scris Penelope „a mea” și am șters – de parcă ar fi fost *vreodată* a mea, de parcă ar fi *putut* fi a mea.

Această Penelope îi semăna în anumite feluri, dar era diferită în altele. Ca și cum ar fi surori. Doar că nu sunt. Ea e o variantă genetică concepută cu cinci luni mai târziu de aceiași părinți, o combinație identică de cromozomi, cu un rezultat alternativ. Pistruii ei sunt altfel, ca o hartă a cerului de pe altă planetă. Culoarea părului, culoarea ochilor, forma bărbiei, prescripția optometrică, canalele epidermice ale amprentelor ei.

Felul în care sărută.

Iar o iau pe arătură. Ca orice lucru din viața mea, din amândouă viețile mele, lucrurile iau o întorsătură greșită când e implicată Penelope Weschler.

72.

Sunt pe trotuarul din fața librăriei „Tiparul e mort”. N-am sunat înainte, probabil că nici nu e aici și probabil ăsta e un lucru bun, pentru că nu gândesc limpede. Rețeaua gândurilor mele are pe fundal zgomot de valuri. A trebuit să vin imediat aici. N-am niciun plan.

Orarul e lipit de ușa de sticlă de la intrare. Librăria se închide în doișpe minute. E la parterul unei clădiri de cărămidă nevopsită, cu trei etaje, deasupra sunt apartamente, în dreapta un birou ponosit de avocatură, cu jaluzelele prăfuite trase, o cafenea în stânga, cu un barman bărbos în salopetă preparând băuturi cu spumă pentru o mână de clienți care stăteau înghesuiți pe niște scaune desperecheate la o masă lungă de lemn deschis, cu fețele strălucind albastru-translucid de la ecranele telefoanelor proptite înaintea lor. Un tramvai huruie de-a lungul Queen Street East, scoțând un sunet strident de la contactul cu șinele de metal fixate în asfalt.

Intru. E cald și luminos, miroase a cerneală și lipici. Rânduri de rafturi făcute din lemn refolosit, noduroase și plăcut asimetrice. Coperte și cotoare de toate culorile și pline de toate tipurile de litere. Exemplare semnate de autorii locali așezate la vedere. Cópii înrămate ale edițiilor mai vechi agățate pe perete.

Și Penny Weschler pe un taburet, în spatele tejghelei, citind un roman. Locul e gol. Nu și-a ridicat privirea, încă aș putea să plec fără să mă vadă.

Nu plec nicăieri.

Mă prefac că răsfoiesc cărțile, ca să am ceva la care să mă uit în loc să mă holbez la ea. Mulți dintre acești autori nu ar fi trebuit să se nască, dar iată cărțile lor aliniate pe rafturi, milioane de cuvinte care se presupune că nu ar fi trebuit să fie spuse. La litera V sunt opt romane de Kurt Vonnegut care nu ar trebui să existe. Îmi trec degetele peste cotoarele lor.

Fiecare pas mi se pare greu, de parcă prostia aia de inimă are propria ei gravitație, încercând să mă tragă la podea cu o forță pulverizantă, ca să mă lichefiez pe gresia retro, în mozaicuri și să mă scufund până în centrul topit al planetei.

Se uită la mine. Bunul-simț îmi spune să dau din cap, să zâmbesc încordat, să evit contactul vizual, *orice,* dar să nu mă holbez la ea ca un nebun. Mă decid să o iau ușor. Decizia mea nu ajunge nici măcar până la prima silabă.

— Penelope Weschler, zic.

— Hei, zice ea. Ăăă, scuze, ne cunoaștem de undeva?

Vocea îi e diferită pentru că laringele și limba și dinții și buzele îi sunt diferite. Dar felul în care te privește în ochi când îți vorbește este același.

— Da și nu, zic. Sunt dintr-o realitate alternativă.

Penny își închide cartea fără să pună vreun semn.

— Deci ne cunoaștem în altă realitate, dar nu în asta?

— Da, zic eu.

— Cum ai ajuns aici? În realitatea asta?

— E o poveste lungă.

— Pun pariu, zice Penny.

— Pot să-ți povestesc, dacă vrei.

— Ești John Barren, zice ea.

— De unde știi?

— Ți-am văzut poza. Tu ai proiectat turnul ăla care se construiește în centru. Oamenii de pe internet zic că ești un fel de geniu. Și nu numai cei de pe internet. Și oamenii reali.

— Ei bine, îi zic, am furat toate ideile dintr-o altă realitate.

— Realitatea din care vii, zice ea.

— Da. Reacționezi destul de bine la ce zic. Nu crezi că-s dement.

— Nu știu, zice ea. Ai putea să fii dement. Dar am camere de securitate care ne înregistrează și ești destul de cunoscut. Nu chiar faimos. Dar oamenii care sunt interesați de mersul orașului pot să te recunoască. Dacă faci ceva violent sau sărit de pe fix sau altceva, o să dea de tine cât ai zice pește.

— Sunt sigur.

— De ce ai venit aici? Vreau să zic aici, în librăria mea.

— Ca să te văd, zic eu.

— Ca să mă vezi pe *mine,* zice Penny.

— Îmi dau seama că tot ce zic pare superciudat. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să am un plan. Dar în momentul în care te-am văzut, n-am putut să te mint.

— Despre cum ești un arhitect aproape faimos care plagiază în secret niște idei geniale dintr-o altă dimensiune?

— Nu știam c-o fac până acum câteva zile, zic eu.

— Ce s-a-ntâmplat acum câteva zile?

— Mi-ar plăcea să-ți explic, zic eu, dar are legătură cu călătoria în timp și mi-e frică să nu te sperii de tot dacă îți spun. Nu știu de ce m-am simțit dator să fiu sincer cu tine când știu că par destul de nebun. Dar e o poveste mișto. Chiar dacă n-o iei de bună, cred c-o să-ți placă.

— OK, zice ea.

— OK ce?

— OK, închid în câteva minute, zice ea. Așteaptă-mă afară, până le dau unor oameni mesaj să le spun că ies în oraș cu tine și că dacă dispar înseamnă sută la sută că m-ai omorât și poate m-ai și mâncat.

— Super.

— Nu îți pasă dacă le spun oamenilor asta?

— Pur și simplu sunt fericit că vrei să mai stai câteva minute cu mine după tot ce-am zis.

— Cam tot ce-ai zis sună sărit de pe fix, zice Penny. Dar știi ce e și mai sărit de pe fix? Cred că am așteptat toată viața să intri pe ușa aia.

73.

Mă decid să-i spun *o parte* din adevăr, dar să omit detaliile neplăcut de dureroase. Îmi promit c-o să-i zic chestiile alea mai

târziu, poate, dacă are destulă încredere în mine încât să audă toată povestea...

Dar din momentul în care stau față-n față cu ea la o masă instabilă într-un bar și se uită direct la mine, fiind singurul subiect al atenției ei, îmi scapă. Îi spun totul.

Durează vreo câteva ore. Suntem într-o bombă întunecată, meschină, undeva pe strada pe care e și librăria ei, o relicvă a trecutului precar al cartierului, adoptată de prezentul gentrificator, spre bucuria proprietarei, care descoperă cât de mult poate să ceară pe un pahar de băutură dacă reușește să cultive aerul potrivit de reputație proastă seducătoare. Masa noastră de două persoane se sprijină de geamul din față, separată de restul barului, perfectă ca doi oameni să vorbească până se închide barul la niște pahare mult prea scumpe de burbon.

Penny are o groază de întrebări despre cealaltă Penelope, despre cum a devenit ea cine era, despre eșecul ei ca astronaut, despre reinventarea și autodistrugerea ei, despre rolul meu în toate astea. Începe să plângă când îi spun cum a murit Penelope, de ce, despre celula noastră. Îi spun despre cum am intrat în laborator, despre cum am călătorit înapoi în timp, cum am distrus lumea, cum am ajuns aici, ca John – nu înțelege prea bine cum funcționează „piedica temporală”, dar, mă rog, nici eu nu prea-nțeleg –, hotărât să pun lucrurile în ordine, dar neștiind de unde să încep.

După ce termin, Penny rămâne tăcută pentru mult timp. Barul e gol și barmanița se uită urât la noi. Își termină al patrulea burbon, lasă niște bani pe însă și se ridică.

— Hai, zice Penny.

74.

Mergem până la apartamentul ei, care e la câteva străzi distanță, într-o fostă fabrică de cărămidă, golită și dotată cu geamuri din podea până în tavan și podele de ciment și schelet gros de oțel pentru a servi drept casă pentru două sute unsprezece orășeni. Din apartamentul ei se vede lacul Ontario, în spatele câtorva șantiere în care fabrici similare sunt demolate

și pe locul cărora vor apărea blocuri de apartamente care vor acoperi priveliștea.

M-a invitat la ea acasă. Ăsta pare să fie un semn bun. Doar că nu-s sigur ce fel de semn…

Penny dă jos pantofii, se duce la bucătărie, ne pune la amândoi câte un pahar cu apă. Nu aprinde becurile, dar de afară intră destulă lumină încât să îi confere un contur ușor, strălucitor, în timp ce se uită la mine.

— Uite, zice Penny, ori ești dus rău de tot cu pluta, ori ești cea mai interesantă persoană pe care-am cunoscut-o vreodată. Dacă mi-ai zis povestea asta ca să mi-o tragi, o să fiu sinceră cu tine și-o să recunosc că a funcționat destul de bine, chiar dacă cele patru pahare de burbon joacă un rol important în ecuația asta. Am un simț destul de bine dezvoltat pentru căcaturile pe care le zic bărbații ca să-ți dai jos hainele. Și dacă despre asta-i vorba, atunci, na, *bravo,* pula mea. N-am niciun motiv să te cred. În afară de ăla că am simțit dintotdeauna că viața mea nu e ce ar trebui să fie. Deși librăria merge bine și eu am o viață drăguță, curată, confortabilă, în care trebuie foarte rar să ies din cartierul meu și clienții mei par să fie, na, încântați pe bune că librăria mea există într-un loc aflat în plin proces de a se autodevora și regurgita în habar n-am ce și ei mă văd, na, ca pe un simbol al faptului că ceea ce se întâmplă n-o să fie așa rău sau ceva, ba chiar s-ar putea să fie mai bine decât ce a fost aici înainte, ceva autentic și diferit, în loc de o droaie de restaurante în franciză de căcat și magazine mainstream. Dar niciodată nu m-am simțit de parcă asta ar fi fost viața potrivită pentru mine. Citesc o groază de ficțiune speculativă, na, căcaturi hard de tocilari, o iubesc, am iubit-o mereu, chiar și când m-a făcut ciudată, iar singurii băieți cărora le plăcea de mine erau mult prea speriați de fete ca să se bage în seamă, ceea ce a însemnat că eu a trebuit să fac de fiecare dată primul pas, na, nu numai primul pas, *toți* pașii, ei fiind așa de înghețați de frica de a fi respinși încât mai degrabă se enervau și mă făceau curvă decât să riște să fie de căcat în pat. Ce vreau să zic e că imaginația mea e *antrenată,* OK? M-am gândit la multe alte vieți pe care aș putea să le trăiesc în loc de asta. Am *savurat* ceea ce la momentul respectiv păreau niște variante scandalos de improbabile ale persoanei care aș fi putut să fiu. Și acum apari tu, spunându-mi că toate fanteziile tâmpite, iluzorii, pe care le-

am avut când eram o adolescentă frustrată și un adult tâmpit au fost, cum, *lipsite de ambiție*? Că viața pe care ar fi trebuit s-o trăiesc e mult peste orice mi-aș fi putut imagina pentru mine? Că sunt o nenorocită de leoaică trăind ca un șobolan?

— Da, cred că da, zic eu.

Și Penny mă sărută.

75.

Mai târziu, Penny mă întreabă de ce cred că sunt plagiator accidental – trecusem peste asta în explicațiile mele inițiale, pentru că băusem cam mult și îmi dorisem să ajung la partea în care aflasem că ea încă mai exista – așa că am luat-o de la capăt.

— OK, zice ea, dar dacă fiecare idee creativă pe care o are cineva e împrumutată inconștient din experiențele persoanei dintr-o altă realitate? Poate că *toate* ideile sunt plagiate fără ca noi să știm asta, pentru că ne vin printr-un fel de patinaj criptic și imposibil de demonstrat al realității?

— Asta înseamnă, cum să zic, că versiunea ta care a avut ideea în altă realitate a furat-o de la o *altă* versiune a ta dintr-o cu totul *altă* realitate? zic eu.

— Nu știu, zice ea, poate că putem accesa numai un număr limitat de na, realități adiacente și furăm constant idei din versiuni diferite ale lumii noastre și avem impresia că ne aparțin.

— Deși unele realități le sunt superioare altora în ceea ce privește calitatea ideilor, zic eu. N-aș vrea să fiu căcănar, dar nu par să fie prea multe chestii pe care realitatea mea le poate învăța din cea de aici.

— Da, zice ea, dar în același timp, cele mai bune idei din realitatea ta puteau fi furate din realitatea asta, doar că *aici* nu am fost capabili să le punem în aplicare niciodată pentru că nu am avut acces la… cum îi zice?

— Motorul Goettreider.

— Exact, zice Penny. N-am avut resursele de a produce căcaturile la care ne-am gândit, așa că le-am băgat grămadă în na, SF-uri. Le-am ținut în siguranță în visele noastre. Și apoi ați

venit voi, fraierilor, și ne-ați invadat imaginațiile, v-ați asumat ideile noastre și v-ați construit un paradis.

— Ăsta nu-i chiar... un argument rău, zic.

— Sau poate că le dăm mult prea mult credit oamenilor. Poate că o imensă inteligență extraterestră plantează concepte originale în mințile noastre ca să vadă dacă pot trece prin orice barieră ne separă de alte dimensiuni. Poate, unele idei sunt ca bureții, în timp ce altele sunt impermeabile și nu pot scăpa din realitatea lor propriu-zisă. Poate că cele mai bune idei sunt cele care călătoresc liber și nu aparțin nici unei persoane în particular.

— Nu ești precum cealaltă Penny, zic eu.

76.

Era diferită. Cealaltă Penny – deja mi se pare ciudat să-i spun *Penelope* – avea o duritate încordată, atât emoțională, cât și fizică. Corpul i se tensiona la fiecare pas. Atât de calculate îi erau mișcările încât fiecare mușchi rezona cu gravitația și niciun joule de energie nu se risipea. Era rezervată într-un fel studiat, de felină, vorbea numai minimul necesar de cuvinte pentru a-și exprima punctul de vedere, nu pentru că nu avea mai multe de zis, ci pentru că știa că în circumstanțe neprielnice, fiecare cuvânt pe care îl spunea putea fi folosit împotriva ei, deci cu cât erau mai precise și mai prudente propozițiile ei, cu atât mai mici erau șansele de a suferi de pe urma propriei retorici. Era toată numai determinare și îi era groază că determinarea n-o să fie de ajuns. O viață în care s-a controlat pe sine cu o mână de fier, ca să pară fără greșeală sau pată, de necontestat.

Această Penny *vorbește,* cuvintele i se rostogolesc în timp ce gesticulează frenetic. Are umerii un pic rotunjiți, un râs dulce, un mers lejer. Nu pare deloc precaută. Are problemele ei, ca noi toți, dar această Penny e străină de percepția interiorului rușinos pe care Penelope s-a antrenat să-l ascundă, în afară de momentele când aceasta erupea ca apa dintr-o conductă spartă. Avea și ea contradicții personale ascunse, mai mult decât destule, dar nu le considera greșite și nu se rușina de ele. Își cară problemele după ea, ca toată lumea, dar nu le ține sub

cheie. Oricine poate arunca un ochi dacă îi pasă îndeajuns de mult ca să fie curios.

Erau și alte diferențe, fizice, dar mi se pare irelevant și nepoliticos să le cataloghez. Aveau același nume și aceiași părinți, dar rezultatele erau considerabil diferite. Aveau un lucru în comun – mâinile. Mâinile lui Penelope îmi erau cunoscute din timpul orelor petrecute în simulator, iar Penny avea aceleași degete lungi, înguste și subțiri, cu încheieturi delicate. Chiar dacă liniile, amprentele și felul în care îi arătau palmele era diferit.

Și mai aveau un lucru în comun, totuși – când Penelope se uita, într-un final, în ochii tăi, te simțeai buricul pământului. La fel era și cu Penny. Atenția pare să curgă din ochii ei în ai tăi, ca și când n-ar putea să existe niciunde ceva atât de interesant ca lucrurile pe care i le spui.

Adică, ce-i drept, eu eram ori un emisar călător în timp dintr-o altă realitate, ori un maniac bolnav în mijlocul unei căderi schizoide radicale, în concluzie, eram probabil interesant, indiferent de cum o luai. Dar Penny nu avea nevoie de o poveste încâlcită pentru a-mi capta atenția. O avea deja și nu părea preocupată de altceva. Acum că o întâlnisem, nici eu.

77.

Adevărul e că nu există nicio realitate alternativă. Cel puțin nu ca aceea descrisă de Penny. Poate că o infinitate de multiversuri se nasc din fiecare acțiune, fie că e vorba de doi atomi care se ciocnesc sau de doi oameni. Poate că realitatea fluctuează constant în jur, dar simțurile noastre nu au capacitatea necesară de a detecta variațiile cuantice. Poate că asta *reprezintă* simțurile noastre, o sită dizgrațioasă, organică, prin care haosul nesfârșit al existenței e cernut în ceva destul de ușor de controlat încât să te ridici din pat dimineața. Poate că totalitatea a ceea ce percepem cu simțurile noastre e un portret la fel de îndepărtat al realității ca desenul cu creta făcut de un copil pe un trotuar în comparație cu fața femeii de care deja te îndrăgostești și care e întinsă lângă tine într-o dezordine generală de cearșafuri și plăpumi, cu buzele încă țuguiate în timp ce se îndepărtează de gura ta.

Dar din punctul de vedere al experienței noastre concrete, există o singură realitate, realitatea asta. Cealaltă realitate, realitatea mea, a dispărut. Am șters-o când am interacționat cu trecutul – *interacționat,* ăsta-i un fel drăguț de-a spune *distrus catastrofal.* Asta e tot ce am acum, pentru că asta e tot ce e acum. Nu am cum să mă întorc. Realitatea asta e consecința mea.

Îi spun toate lucrurile astea lui Penny. Mai puțin partea cu îndrăgostitul de ea. Reușesc să țin măcar asta pentru mine, stabilind dintr-odată că idioțenia mea are și ea limitele ei.

— *Adevărul* e, zice ea, că habar n-ai despre ce dracu' vorbești. Toate căcaturile astea cu realități alternative și contradicții în călătoriile în timp și transferuri de conștiință. Tu nu *știi* despre ce vorbești. Vorbești cu autoritate pentru că te calmează să știi că poți controla necunoscutul. Așa că las-o mai moale, omule, și bucură-te de ce *știi.* Știi că în realitatea asta te săruți cu mine.

Și o fac. Dar adevărul e că știu că am dreptate – pentru că încep să uit.

Când am ieșit din spital și am găsit agenda lui John, am scris o groază de lucruri despre care știam sigur că se întâmplaseră, încercând să fac ordine în harababura din creierul meu suprasolicitat. A trecut abia o săptămână, dar când mă uit acum prin notițele alea, de-abia dacă-mi mai pot aminti o mare parte dintre ele. Amintirile au devenit subțiri, uzate, s-au culcat învelite într-o cută cognitivă pe care n-o pot accesa. Poate că creierul se vindecă, se reface peste jumătatea de așchie care s-a rupt când ai scos restul cu penseta, lăsându-te cu un corp străin să putrezească în tine.

Când am scris notițele alea grăbite, mi s-a părut pretențios să le descriu în detaliu. Plus că mi-era rușine de felul de căcat, neregulat, în care scriam. Am scris doar ce s-a-ntâmplat, pentru că m-am gândit că asta conta și, bineînțeles, narcisismul meu tot devia povestea înspre anxietățile și îndoielile și vinovăția și regretul meu.

Nu am știut că voi începe să uit amintirile alea. Mi-aș dori să fi avut încrederea necesară de a-mi petrece zilele scriind și scriind și scriind tot ce îmi aduceam aminte despre lumea mea, indiferent cât de irelevant sau banal sau evident părea. Pentru că acum paginile alea de descrieri dispersate, prostești, sunt

aproape tot ce mi-a mai rămas. Ar putea la fel de bine să fie ficțiune. Eu aș putea la fel de bine să fiu ficțiune. O viață, o lume, un univers întreg redus la douășapte de pagini de scris mâzgălit de mână.

Pe zi ce trece, mă simt din ce în ce mai puțin ca Tom. Simt că se-ntâmplă. Mă transform în el. Mă transform în John.

78.

Ne petrecem noaptea și ziua de după împreună. Ne plimbăm prin cartierul ei, bem o cafea și luăm micul dejun într-un local care îi place ei. Se decide să închidă librăria în ziua aia, așa că ne plimbăm în continuare, mergând spre vest, către centru. Penny vrea să-mi arate orașul ei, locul în care am trăit cea mai mare parte din viață, dar pe care abia îl mai recunosc.

Vorbesc despre cum clădirile sunt toate la fel. Pielea și părul variază, dar scheletele și mușchii și nervii și organele sunt, în fond, identice. Bune când faci oameni, plictisitoare când faci orașe. Ca și cu oamenii, trebuie să ai în vedere inevitabilitatea gravitației și uzurii. Spre deosebire de oameni, materialele tale nu sunt limitate la os și la carne. În lumea din care vin, nu exista o mare nostalgie arhitecturală. Trecutul era considerat a fi un fel de aluniță de neprivit, cam rușinoasă, în mare parte benignă, dar ca un fel de avertizare asupra a cât de rele pot deveni lucrurile dacă nu ești atent la ele. Erau câteva repere, sigur, Taj Mahalurile și Turnurile Eiffel și Monumentele Washington ale istoriei vederilor, dar în rest lucrul cel mai demn era să le ștergi de pe fața Pământului.

Și vorbesc despre cum clădirile sunt toate atât de diferite. Lumea mea și-a însușit de mult *macroarhitectura* – proiectarea unei clăiri ca o parte integrată a unui întreg municipal, înglobând în ea precedentul cultural, gustul local, trendurile globale, contextul mediului înconjurător și specificațiile geografice. Din când în când apăreau macroproiectări dubioase, de genul Beijingului, care arată ca un dragon de deasupra, sau al San Antonio-ului, care arată ca o versiune gigantică a The Alamo, sau al Brasíliei, a cărei străzi reproduc harta Braziliei. Dar în general macroarhitectura cruță orașele de incoerența artistică a lumii ăsteia.

Penny nu e de acord. Plimbându-se pe străzi cu clădiri care nu se potrivesc, ea nu vede o dezordine vizuală – e doar istorie vie, sunt juxtapuneri care narează orașul. Fiecare detaliu original, fiecare renovare a cărei dată e încrustată pe clădire, fiecare cărămidă și țiglă și fereastră și ușă și scară are ceva de zis despre orașul pe care îl compun împreună. Și fiecare oraș are sute de străzi ca asta, mii, pagini ale poveștii lui care nu se termină niciodată.

Mă gândesc la cealaltă Penelope și la probabilitatea de a fi petrecut vreodată o zi ca asta. Petrecusem împreună doar o noapte și după aia… paralela mă lovește, tare și direct: asta e dimineața de după noaptea de dinainte. Stând aici, pe trotuar, cu Penny, e aproape exact aceeași oră la care Penelope a ieșit din sfera de defuziune și s-a descompus în fața mea. Dar ea e aici, versiunea asta a ei, cu trecutul șters de tot, sorbind dintr-o cafea în timp ce traficul vuiește în jurul nostru. Lumea asta e atât de zgomotoasă, într-un mod strident, țipător, ascuțit, iar în momente ca ăsta e greu să gândești limpede.

— Ești OK? zice Penny.

— Mda, zic eu. Mă gândeam la ăă, cealaltă lume.

— Cealaltă lume, zice ea, sau cealaltă eu?

— Nu mai există cealaltă tu.

— Ba există. În memoria ta. Am ieșit cu destui tipi care încă aveau probleme legate de fostele lor ca să-nțeleg. Femeile sunt îngeri perfecți sau curve cicălitoare în amintirile bărbaților care le-au iubit. Și presupun că nu te-a cicălit niciodată. Probabil și arăta mai bine ca mine. E în regulă, promit că n-o să fiu geloasă pe mine. Adică na, poate un pic…

Vine aproape de mine, zâmbind, jucăușă. Dar eu mă simt înmuiat și neliniștit.

— Nu cred că-s pregătit să glumesc despre asta încă, zic eu. Chiar dacă par OK.

— Îmi pare rău, zice Penny. Sincer, încă mă aștept să renunți la jocul ăsta și să recunoști că chestia asta cu călătoria în timp e o piesă pe care-o joci ca să te combini cu fete și, după ce o să te plictisești de mine, o să te-ntorci la dimensiunea ta pentru totdeauna, ceea ce de fapt înseamnă c-o să dispari total și n-o să te mai văd niciodată.

— Nu pot să mă-ntorc nici dacă vreau. Nu știu cum să inventez o mașină a timpului.

— Dar dacă ai ști, asta ar însemna că eu nu m-aș fi născut niciodată, nu? Eu și toți ceilalți.

Mă gândesc la ce mi-a spus Penelope, la cum împărțea ea sarcinile în secunde. Funcționează cu orice? M-ar ajuta să uit de toți oamenii pe care i-am șters de pe fața Pământului? Ar putea ritmul regulat al ticăitului să curețe de tot o lume întreagă?

— Oricum, să știi că mi-am dat seama că n-ai zis care din noi arată mai bine.

— Tu, zic eu.

— Bun răspuns, zice ea. Sărută-mă un pic și poate o să te și cred.

Ne sărutăm, ne plimbăm și stăm de vorbă. Mâncăm de prânz, mergem înapoi la ea acasă și adormim până după-masă.

Din toate zilele pe care le-am avut, asta e preferata mea. Adică, de departe.

Când mă trezesc, Penny doarme încă, încolăcită, lângă mine.

Nu e Penelope. N-o să dispară în neant.

79.

Suntem în pat și încercăm să ne hotărâm ce facem la cină când îmi sună telefonul. Nu vreau să răspund, pentru că nu vreau să vorbesc cu nimeni care nu e în clipa asta în patul lui Penny, dar ea merge la baie, așa că răspund. Am evitat apelurile de la birou zile întregi. Mă gândesc că dacă confirm că trăiesc mă vor lăsa în pace.

La telefon e un organizator de evenimente, întrebându-mă unde sunt. Tipa îmi zice că au încercat ore-n șir să dea de mine și tocmai ce au realizat că încurcaseră numărul meu de telefon de la birou cu cel de mobil, îmi spune că cina e pe terminate și că discursul meu e programat să înceapă în jumătate de oră.

Conferința Internațională de Arhitectură și Urbanism e în weekendul ăsta, organizată pentru prima dată în Toronto și, având în vedere că sunt copilul minune local, trebuie să țin un discurs care să deschidă conferința. Am acceptat cu luni în urmă și nu știu de ce n-a fost anulat după spitalizarea mea, dar nimeni nu le-a spus organizatorilor conferinței, care acum o luau razna că n-am apărut la cina de dinainte, pentru că cinci sute de arhitecți, urbaniști, critici culturali, studenți și, cum să zic, habar

n-am cine altcineva, dar cinci sute de oameni se agitau în fața auditoriului, așteptând să-mi asculte cuvântarea.

N-am *nimic* să le spun celor cinci sute de tocilari ai arhitecturii. Dar o morișcă din inconștientul meu îmi spune că e important pentru John, așa că, chiar dacă nu vreau să fiu John, îi spun persoanei de la telefon că John o să fie acolo la ora programată. Îi explic situația lui Penny și pot să văd cum suspectează că e o scuză ca să plec de-acolo acum că m-am culcat cu ea de patru ori în ultimele șaișpe ore, așa că o invit să vină cu mine și facem primul duș împreună și, da, *chiar* nu vreau să ies din cabina aia de duș, dar dintr-odată e superserioasă, își pune o rochiță drăguță pe ea și se machiază un pic în timp ce eu mă rad cu lama pe care ea o folosește pentru picioare și subraț.

Luăm un taxi până la mine și îi spunem să ne aștepte până mă arunc într-un costum și o las pe ea să se uite un pic prin apartament. Îmi face nodul de la cravată și totul e atât de intim că aproape izbucnesc în plâns. Îmi zâmbește cald și intrigat și cred că zâmbetul ăla ciudat îmi dă curajul să fac ce fac după aia.

80.

N-am nimic pregătit pentru mulțimea asta de oameni probabil foarte deștepți, foarte talentați, care cu siguranță se-ntreabă dacă agitația asta din jurul meu – din jurul lui, din jurul lui John – merită osteneala și bineînțeles că nu merită.

Organizatorii conferinței se strâng în jurul meu când intru în auditoriu, ținându-mă de mână cu Penny, întrebându-mă dacă am adus materiale audio-vizuale. Mă uit în jur, la încăperea aia cu cinci sute de locuri, ocupate toate, și micul pupitru așezat în fața perdelelor trase ale unor geamuri masive, care încep din podea și se termină în tavan, iar mintea mea e goală. Fiecare moleculă de lichid din corp mi se scurge prin glandele sudoripare. În gât am o senzație de sufocare și de funingine, de parcă aș fi înghițit un stol de molii.

Sesizez o deschizătură între perdele, ca și când cine s-ar fi ocupat de ele nu a tras cât trebuia de cordon. Auditoriul e la ultimul etaj al unui turn de lângă lac și prin deschizătura aia văd

conturul argintiu al orașului. Cer un marker de la unul dintre organizatorii conferinței. Trag perdelele, descoperind orașul. Unul dintre organizatori vine în grabă cu un marker gros în mână. Îi dau jos capacul și, cu ceafa sub privirile a cinci sute de oameni, încep să desenez direct pe geam.

Desenez orașul pe care mi-l amintesc, nu orașul pe care îl văd. Conturul meu, nu ăsta. E o experiență cognitivă stranie, pentru că eu *nu știu* să desenez, dar John știe, așa că pendulez între noi doi, între talentul lui și memoria mea. Schițez orașul așa cum ar trebui să fie. În public e liniște, sunt câteva mormăieli și câțiva oameni își dreg vocea, dar nimeni nu spune nimic în gura mare, nimic de genul *nu mai desena pe geamul ăla, idiotule.* Așa că desenez în continuare până termin conturul care ar fi trebuit să fie acolo.

— Suntem niște dezamăgiri, zic, privind mulțimea. Ne-am dezamăgit pe noi și am dezamăgit lumea. Dar am și fost dezamăgiți. De imaginațiile noastre. Arhitectura e arta în care trăim. Și am putea trăi în miracole, în loc de cutii anoste. În loc de forme geometrice. Noi, cei din camera asta, construim rama prin care lumea privește pentru a-și vedea propria reflexie. Și dacă lumea nu ne-a oferit materialele de care avem nevoie pentru a ne elibera imaginațiile, trebuie să le cerem. Tot de ce avem nevoie ca să ne reimaginăm acest oraș, fiecare oraș, ca să redefinim felul în care trăiește fiecare om de pe planeta asta, totul e posibil. Nicio idee nu e imposibilă. Avem nevoie numai de infrastructură. Dar suntem noi o inspirație îndeajuns de mare pentru lume ca ea să facă posibile viziunile noastre mărețe? Sau lăsăm infrastructura să ne pună cătușele? Te dezamăgești pe tine, dezamăgești lumea, dezamăgești viitorul, dezamăgești pe oricine se uită pe geam și vede de ce suntem noi, ca și civilizație, capabili. Uitați-vă pe geam la povestea pe care am spus-o noi. E o poveste de care sunteți mândri? Gândiți-vă la ce ați încercat să construiți azi și întrebați-vă dacă va schimba lumea, creând universul de care avem nevoie. Dacă nu, de ce nu? Luați-o de la început. Acestea nu sunt clădiri. Sunt monumentele viitorului pe care îl merităm.

Ar fi trebuit să vorbesc o oră și au trecut cam două minute. Dar e tot ce am de zis, așa că pun capacul înapoi în marker, i-l arunc organizatorului, care face ochi mari, o iau pe Penny de

mână și ies din auditoriu, lăsând ușile de lemn masiv să se închidă în urma mea.

În timp ce așteptăm liftul, mi se pare că îi aud cum distrug auditoriul, cum rup scaunele prinse de podea cu mâinile goale și le trântesc de toți pereții. Mai târziu, cineva îmi spune că ăla e sunetul a cinci sute de oameni care aplaudă.

81.

Ca să fie clar, nu cred că discursul meu a meritat toate aplauzele alea. Desenul meu cu conturul orașului a fost impresionant și oamenii au fost surprinși că i-am făcut pe toți dezamăgiri și tuturor le place să audă că profesia lor e buricul Pământului. Dar nu pot să-mi dau seama dacă oamenii au aplaudat pentru că s-au simțit inspirați sau provocați de ce am zis sau dacă spiritul de turmă a pus presiune pe ceilalți și au trebuit să aplaude și ei după ce a aplaudat prima persoană.

Oricare-ar fi fost motivul, discursul a apărut pe prima pagină a ziarului *Toronto Star* a doua zi, cu desenul meu de pe geam reprodus chiar deasupra îndoiturii paginii, alături de nenumărate editoriale pro și contra mea, a discursului, a conturului orașului, a arhitecturii ca profesie și a altor câteva subiecte tangențiale inventate de jurnaliștii care aveau nevoie de ceva despre care să scrie ca să își ia salariul, întârziat și mic.

Am primit o groază de cereri de interviu și cei de la birou au trebuit să o scoată la capăt cu o ploaie de telefoane care îmi cereau participarea la niște proiecte noi și aparent, refuzând să mai spun altceva, nu făceam decât să măresc aura de intrigare. Nu era o strategie de relații publice. Eram în pat cu Penny și acolo aș fi vrut să rămân pentru totdeauna.

Deci. Poate că acum te gândești – OK, de ce nu s-a terminat povestea? Totul s-a aranjat cumva pentru nenorocitul ăsta. Mama lui e în viață, tatăl lui e agreabil, sora lui e cool, cariera lui a explodat, ba chiar e într-o relație cu femeia de care era obsedat în cealaltă viață – de ce ar mai vrea să se întoarcă într-o lume unde mama lui e moartă, tatăl lui e un căcănar, sora lui n-a existat niciodată, nu are nicio realizare profesională și femeia pe care o iubea s-a sinucis?

Și înțeleg asta, chiar o fac, într-un fel sau altul *numai* la asta mă gândesc. În ciuda unei loialități ascuțite pentru axa mea temporală și compasiune pentru om ca specie, fiind blocat pe o planetă tristă, distrusă, căptușită cu o peliculă groasă de căcat și trivialități, viața *mea* e mult mai bună.

Doar că nu e viața mea. E viața *lui,* viața lui John. Cu cât mai mult timp petrec aici, cu atât sunt mai puțin eu și mai mult el și înțeleg că e greu să empatizezi cu felul în care te simți când îți lași conștiința să se includă singură în imaginea ei deformată din oglindă, și trebuie să-ți spun că e al dracului de înfricoșător. E ca și când ai muri ars de viu în flăcările propriei tale minți. E ca și când ai fi mâncat de viu de amintirile tale extraterestre, care au prins rădăcini în tine, devorând tot ceea ce te face cine ești și eclozând pe altcineva direct în creierul tău. Gândește-te la masa de informație stocată în circumvoluțiunile umede, dense ale minții tale, fiecare amintire și opinie și impuls, la nenumăratele urme ondulate ale identității, atât cele mari, cât și cele neînsemnate. Acum dublează-le în aceeași cutie umedă și amestecă-le una cu alta și fă-le să se lupte între ele. Mintea lui John e ca o boală de care mintea mea încearcă să se vindece cu anticorpii a ceea ce eu știu că e adevărat, amintirile mele, opiniile mele, impulsurile mele, umilințele și bucuriile mele mari sau neînsemnate. Doar că adevărul e că – *eu* sunt cancerul. Eu sunt virusul care încearcă să-l colonizeze pe John, nu invers. El trece printr-o bătălie disperată de a recâștiga controlul propriilor lui gânduri și eu sunt intrusul care a scăpat cumva din visele lui și i-a denaturat conștiința.

Poate că așa te simți când înnebunești. Fiecare clipă fericită e compromisă de degetele reci din jurul gleznelor mele, care încearcă să mă tragă într-o gură deschisă de pierzanie și frică și rușine. Ar fi mai ușor să renunț și să fiu John. Și eu de fiecare dată am ales cea mai ușoară variantă.

Mă simt ca și când aș fi recompensat pentru c-am distrus lumea. Singurul motiv pentru care încă mă mai simt eu, Tom, e o durere care pulsează undeva în stomac – ar trebui să *plătești* pentru ce-ai făcut. N-ai voie să fii fericit. Tot ce atingi se va face praf. Toți oamenii pe care îi iubești vor fi cuprinși de întuneric. Trebuie să răspunzi pentru toate crimele tale, chiar dacă singurul om capabil de a te judeca ești tu.

82.

Personalul de la Barren & Asociații mă așteaptă în sala de conferințe. După ce le-am ignorat mesajele încă o săptămână, în timp ce Penny și cu mine ne-am izolat unul în altul, au amenințat să convoace întâlnirea la mine în apartament dacă nu veneam azi la muncă. Mă poziționez în fața ușii de sticlă și aștept să gliseze într-o parte, așa cum trebuie să gliseze ușile, dar nu o face, pentru că are o clanță care trebuie apăsată, chiar dacă deja există tehnologia care le permite ușilor să se deschidă automat. Ai idee câți germeni sunt pe o clanță normală? Expunerea la patogeni micro-organici nu ar fi mai mare nici dacă ai șterge cu mâna în interiorul unui veceu public.

Cei cinșpe angajați ai mei încep să aplaude și să-și flexioneze mușchiul zigomatic pentru a-și dezvălui dinții și gingiile, ceea ce mă face să mă dau în spate un pic, până îmi dau seama că îmi *zâmbesc.* Pe o masă de conferințe făcută dintr-o secțiune de arțar încapsulată într-un cub de rășină epoxidică transparentă sunt câteva exemplare din numărul *Toronto Star* cu desenul meu pe copertă. Devin tot mai bun la extragerea de informații din memoria lui John, așa că-mi amintesc că tipul care nu aplaudă, cu zece ani mai bătrân ca mine, e Stewart și e managerul de operațiuni al firmei.

— Am primit atâtea telefoane după discursul tău că a trebuit să pun stagiarii să răspundă la telefoane ca să putem face față, zice Stewart.

— Asta e, ăă, bine, zic eu. Nu?

— Uite, știam toți la ce ne-am înhămat când am venit să lucrăm pentru tine, zice Stewart. Tu ești Barren. Noi suntem Asociații. Dar am stat ore-n șir la discursul ăla. Ca o *echipă.* Nu doar la prezentarea vizuală. La text. La referințe. La cercetare. Asta ar fi trebuit să fie prezentarea *firmei* în fața comunității internaționale. N-ai folosit niciun cuvânt din ce am stabilit că urma să zici. Nici măcar nu ai menționat că suntem acolo, în public. Trebuia să fie o noapte mare și pentru noi, restul. Și, ca fapt divers, conferința ne pune să plătim pentru a schimba sticla pe care ai deteriorat-o.

Am impresia că ăsta e un megamoment pentru Stewart, un abces care trebuie spart. Reacția *mea* imediată e să plec

dracului de-aici și să nu mă mai întorc niciodată. Mai degrabă m-aș arunca prin geamul pe care am desenat și aș plonja înspre moarte decât să am de-a face cu politici de birou. Nu am condus niciodată nimic și poți să-ți dai seama de cât de alarmat sunt având în vedere că singurul lucru la care mă gândesc e – ce ar face *tata* în situația asta?

— Spune-le organizatorilor conferinței că suntem pregătiți să plătim pentru geam atâta timp cât e dat jos fără a-mi strica desenul, zic eu. O să-l punem aici, la birou, să fie primul lucru pe care-l vede oricine intră. Acum: au fost cinci sute de oameni la conferință, da? Câți oameni citesc ziarul ăsta?

Unul dintre asociați caută informația pe telefon și i-o arată lui Stewart.

— Trei sute de mii în timpul săptămânii, zice el. Cinci sute de mii în weekenduri.

— Spune-le că o să îmi detaliez discursul în exclusivitate, pentru ediția lor de weekend. Pot să publice tot ce trebuia să spun, cu toate imaginile pe care trebuia să le arăt. Cinci sute de oameni într-o cameră *versus* cinci sute de mii de oameni într-un oraș. Chiar mai mulți online.

— Cu numele tău pe el, bineînțeles.

— Cu toate numele noastre pe el. Pot să pună Tom Barren în titlu, dar o să insistăm ca toată lumea care a lucrat la material să fie acreditată.

— Ai zis… *Tom* Barren?

— Nu, zic eu. Așa am zis? Nu cred. Oricum, îmi pare rău dacă am dat-o-n bară.

— Îți… ceri scuze, zice el.

— Mda, zic eu.

— Nu te-am auzit niciodată cerându-ți scuze în fața nimănui. Și-a cerut scuze de la cineva vreodată?

Asociații dau toți din cap că nu, muți, pironiți.

— John, suntem *îngrijorați* pentru tine, zice el. Ai fost în spital. Acum dai ordine șefului de șantier și te plângi despre lipsa de viziune a clientului și în secunda doi te zvârcolești prin noroi. Eu am chemat ambulanța.

— Sunt bine, zic eu.

— Noi toți am plecat din niște joburi foarte bune de la niște firme foarte bune ca să lucrăm cu tine, pentru că noi credem că tu vezi viitorul arhitecturii într-un fel în care n-o mai face nimeni

altcineva. Dar asta înseamnă că nu putem face nimic fără tine. Dacă ai probleme de sănătate, îți respectăm intimitatea. Te rugăm doar să ai încredere în noi și să ne spui ce se-ntâmplă.

— Nu știu, zic eu.

— Nu știi, zice Stewart. OK, ei bine, ăsta-i un alt lucru pe care nu te-am mai auzit niciodată zicându-l. Tu știi *mereu.* Ești cel mai arogant căcat de atotștiutor pe care l-am întâlnit vreodată.

Îmi simt creierul umflat, de parcă ar încerca să iasă prin una din urechile mele și să găsească o casă mai confortabilă. Îmi apăs fruntea pe suprafața rece, epoxidică a mesei. Pot să simt fire de transpirație curgând de la subraț, de-a lungul cutiei mele toracice. Mi-am petrecut viața evitând deliberat situații în care cineva caută răspunsul de la mine.

— Ai dreptate, zic. Știu. Știu cum ar trebui să arate fiecare clădire din orașul ăsta. Cum ar trebui să arate fiecare oraș de pe planeta asta. Suntem foarte departe de unde-ar trebui să fim. Dar e prea mult. Nu pot repara toată lumea.

— John, nimeni nu se așteaptă la asta, zice Stewart.

— Îmi iau concediu pe o perioadă nedeterminată, zic eu. Începând de azi.

— Despre ce vorbești? zice Stewart. Avem șase proiecte în lucru. Sute de oportunități au apărut de la discursul tău. Sala de concerte din Chicago. Am promis să predăm proiectul inițial săptămâna viitoare.

— O să vin în weekend și o să termin proiectul. Pune tot ce trebuie să semnez la mine pe birou și o s-o fac. După aia, sunteți pe cont propriu.

Pe drumul spre ieșire, uit că ușa nu se deschide automat așa că mă lovesc cu nasul de ea, destul de tare pentru a-mi sparge vasele de sânge din septul nazal anterior. Las o dâră de sânge pe sticlă și nu mă uit în urmă. Capul îmi pulsează de durere și de altceva – o spirală de furie îngropată prea adânc ca să mă încetinească. Știu că distrug tot ce a construit John, dar nu-mi pasă, pentru că e o minciună. Nu sunt un geniu sau un vizionar sau un lider sau orice altceva se amăgesc oamenii ăștia că sunt. Nu sunt și n-am fost niciodată nimic.

83.

Penny icnește când intră în casa alor mei și le vede colecția elaborată, fetișizată, de cărți. Mama recunoaște imediat un spirit înfrățit, așa că în mai puțin de șaizeci de secunde dezbat meritele anumitor proceduri victoriene de legare a cărților și eu mă resemnez – n-o să zic nimic interesant în tot restul serii.

La cină lucrurile se înrăutățesc, ratatouille făcut după o rețetă de care tata zice c-a aflat la o conferință în Toulouse, și Penny care îl întreabă de cartea lui despre călătoria în timp. Greta oftează ca o adolescentă și tata roșește, încercând să-și dea seama dacă face mișto de el. Penny îi spune că e fană de-o viață a ficțiunii speculative și i-ar plăcea să afle mai multe despre perspectiva lui asupra domeniului.

Atâta îi trebuie tatii – atâta și două pahare de Sauvignon Blanc din Noua Zeelandă – ca să se arunce în obsesia lui din adolescență și în rușinea lui secretă, prostuță, dar entuziasmată, aplecat puțin pentru a șopti termenii mai importanți, de parcă dacă i-ar fi zis cu voce tare ar fi venit Poliția Științei, ar fi spart ușa și l-ar fi arestat pentru crime împotriva fizicii serioase. În cealaltă lume, tata vorbea cu pompă arogantă și plictiseală superioară, uitându-se la tine cu ochii un pic mijiți, de parcă ar fi știut că tot ce zicea era fascinant și important, dar efortul psihic necesar pentru a simplifica informația îndeajuns încât să poată fi înțeleasă de oricine altcineva în afară de el nu merita osteneala. Aici, tata a fost încântat și numai să fie întrebat de asta, de vreme ce colegii lui încă îl mai tachinau cu cartea lui la ani de zile după ce fusese publicată, generând zero capital pozitiv și dezinteres total din partea publicului larg.

Cartea lui tata era o analiză degajată a motivelor pentru care călătoriile în timp, așa cum sunt ele prezentate în divertismentul mainstream, nu au sens din punct de vedere științific, tehnic sau logistic. Dar, prinsă la mijloc între jocurile vii de cuvinte și referințele la cultura populară, era o explorare sinceră a felului în care *ar putea* să aibă succes, ceea ce, bineînțeles, era lucrul la care tata a continuat să se gândească, chiar dacă știa că faptul de a-și expune teoriile în prezența unor oameni distinși sau, mai rău, de a le trimite spre publicare putea să-i aducă numai dificultăți profesionale și cenzură academică.

Dar la masă, în timp ce eu curăț rămășițele de ratatouille cu o bucată de pâine cu coajă crocantă și mama verifică plăcinta cu mere pusă la copt și soră-mea deschide o altă sticlă de Sauvignon Blanc și Penny îl ascultă pe tata cu un interes nedisimulat în timp ce mă mai atinge din când în când cu piciorul pe sub masă, poate să vorbească deschis, fără frica de a fi ridiculizat și altfel decât prin oftaturile exasperate pe care Greta nu se deranjează să le ascundă deloc, în timp ce rupe pe jumătate dopul încercând să-l scoată din sticlă, pentru că abilitățile ei motrice scad exponențial cu fiecare pahar de vin. Mă uit amuzat cum Greta își pune un pahar plin de bucățele de dop și le pescuiește cu degetul mare. Se uită la mine și ridică din umeri și simt cum mă lovește dragostea mea pentru ea.

O văd pe mama privindu-ne din bucătărie, tăind o păstaie de vanilie pentru a putea presăra boabele pe plăcinta cu mere. Dă scurt din cap înspre Penny, în semn de încuviințare.

Despre asta vorbesc. Asta e fericirea pe care n-o merit. Nu după tot ce-am făcut. Momentul ăsta plăcut în sânul familiei e o bucată de plută într-o mare de sânge.

84.

Mama vine din bucătărie cu un platou vechi de porțelan, care i-a aparținut bunicii ei, cu un model geometric azuriu filigranat cu aur pe margine.

Pe ea sunt doișpe tarte cu lămâie.

— Am făcut prăjitura ta preferată, zice mama.

Organele mele interne se strâng, iar din porii mei iese transpirația rece, bolnavă. Trebuie că arăt vizibil copleșit, că maică-mea ezită înainte de a le pune pe masă.

— Uau, zice Greta. Platoul ăla bun.

— Ce nu-i bine? zice mama.

— Nimic, zic eu.

— Arată delicioase, zice Penny.

— E rețeta bunicii mele, zice maică-mea. Le fac în fiecare an, de ziua lui John. Chiar înainte de a împlini cinci ani, ne-a anunțat că *urăște* torturile…

— Moment în care tu trebuia să fi recurs la unele corecții corporale până când își revenea, zice Greta. Cum poate cuiva să nu-i placă torturile?

— Așa că am început să-i fac tarte de lămâie, zice mama. Câte una pentru fiecare an.

— Lucru care era o tradiție adorabilă când avea cinci ani, zice Greta, dar nu mai pare așa la treișdoi. Probabil mănâncă una și le aruncă pe restul.

— Nu-i adevărat, zice mama. Nu le arunci, nu?

— John, te simți bine? zice tata. Ești palid.

Mama era moartă, tăiată în două de o mașină zburătoare, și acum e vie, arătând exact la fel, numai că având o postură mai bună, ținând în mână o farfurie cu tarte de lămâie pe care aveam să le gust doar atunci.

— Sunt bine, zic eu. Mulțumesc că le-ai făcut.

Iau o tartă cu lămâie. Are același gust ca alea din lumea mea. E mult prea mult pentru o prăjitură să poarte pe umerii ei căderea barierei senzoriale dintre realități. Mă întind după sticla de vin. Și beau.

Beau pentru că normal că-mi plac avocado perfecți și să mă trezesc în visele mele și ghiozdanele cu propulsie să fie un cadou perfect rezonabil pentru ziua de naștere a unui adolescent și aer curat și pace globală, dar nu sunt deloc dezinteresat – sunt mai fericit aici cu mama și tata și Greta și Penny decât am fost vreodată acolo, în locul ăla care deja devine imaterial și subțire în mintea mea. Doar că acolo e Deisha. Și Xiao și Asher. Și Hester și Megan și Tabitha. Și crononauții și dublurile din laboratorul tatălui meu și colegii mei de serviciu și de clasă și Robin Swelter și părinții ei și fratele ei care m-a lovit și copiii care m-au ajutat când am fugit de-acasă și fetele care s-au pus cu mine când m-am întors la școală și miliardele de străini nenăscuți pe care nu i-am întâlnit niciodată și dacă o să mă iert vreodată pentru că le-am luat viețile o să fie exact momentul în care ei sunt pierduți pentru totdeauna.

85.

Tata începe mereu explicând de ce majoritatea modelelor de călătorie în timp descrise în cultura populară nu funcționează – pentru că Pământul se mișcă.

Deja am făcut un rezumat în capitolul 4, dar dacă ai sărit peste partea aia, OK, Pământul se învârte în jurul axei – noi numim asta o *zi* – în timp ce în același timp se învârte și în jurul Soarelui – noi numim asta un *an* –, care la rândul lui se mișcă prin sistemul solar, care la rândul lui se mișcă printr-o galaxie, care la rândul ei se mișcă prin univers, care s-ar putea și el să se miște prin multivers. Nu avem cuvinte care să denumească mișcările astea pentru că tiparele lor sunt mult prea vaste pentru a putea fi calculate cu instrumentele pe care le avem acum. Existența unei regularități de ceas a întregului proces e o probabilitate imanentă, dar tot ce putem vedea noi e doar vârful limbii ceasului infinit al realității.

Pământul călătorește în spațiu, foarte repede, non-stop, în fiecare zi. În cele trei secunde pe care ți le ia să citești propoziția asta, planeta se învârte un kilometru jumate numai în jurul axei. Călătoria în timp nu înseamnă numai să călătorești înapoi în timp, înseamnă și să sari distanțe mari de spațiu și să aterizezi într-un loc hiperspecific, pentru a nu te materializa, cum să zic, *înăuntrul* a ceva. Călătorul în timp trebuie să fie imaterial sau destinația golită la nivel molecular – o particulă rătăcită și ajunsă în creierul tău te poate omorî.

Penny îl încântă pe tata cunoscând mult mai multe despre lucrurile astea decât s-ar aștepta oricine de la o persoană cu șarmul ei involuntar. Își mănâncă desertul, discutând meritele creării unei capsule care poate fi vidată, alimentată de un motor nuclear care emite o frecvență înjumătățită care poate fi monitorizată, pentru ca în cazul în care călătoria în timp e descoperită la un moment dat, să existe un loc sigur în care să se întoarcă acești călători în timp și o cale directă pe care s-o urmeze. Teoretic, ar putea dovedi posibilitatea călătoriei în timp, pentru că dacă o astfel de capsulă ar fi creată, există probabilitatea ca o ființă din viitor să apară imediat ce e activată – perfecta încarnare a dictonului „*oferta creează cerere*”, dacă e să ne luăm după tata.

Simțindu-se într-o atmosferă de sărbătoare, tata scoate o sticlă prăfuită de burbon rar dintr-un dulăpior din bucătărie și ne pune fiecăruia câte-un pahar. Mama pare ciudat de geloasă, de parcă ar fi presupus că după cină ea urma să fie cea care o lua pe Penny deoparte ca să-i arate alte câteva bijuterii din colecția ei de cărți, dar cumva tata a reușit să o monopolizeze și n-o mai lasă să plece. Face câteva încercări de a duce conversația înapoi la literatura de secol XIX prin *Mașina timpului* a lui H.G. Wells, dar tata ține conversația în frâu cu mână de fier. E o trăsătură de-a lui cu care mama nu e obișnuită aici, dar eu o recunosc ca fiind cea mai ușoară iterație a omului care ar trebui să fie. Simt junghiul inconfortabil al dorului de casă.

Greta a băut cam multe pahare de vin și s-a întins pe canapea, în timp ce Penny și cu tata discută principiul coerenței de sine al lui Novikov – conform căruia există o singură realitate rigidă și tot ceea ce poate să facă un călător în timp în trecut s-a întâmplat deja, așa că nu există nicio posibilitate de a schimba cronologia. Iau o gură din al doilea pahar de burbon, pentru mine fiind evident că Novikov habar n-avea despre ce căcat vorbea.

Penny și tata trec prin teoria multiversului și denaturarea cronologiei, cicluri cauzale și ipoteza realității autovindecătoare. Greta a adormit. Mama spală vasele. Eu beau prea mult burbon. Mă simt de parcă n-aș fi scos un cuvânt ore-n șir, chiar dacă probabil au trecut numai vreo douăzeci de minute. Dar când trec la fuziunea temporală, iau decizia catastrofală de a mă băga în vorbă.

— Dar consecințele temporale? zic eu.

— Poftim? zice tata, uitându-se chiorâș la mine.

— Mă întorc în timp înainte de a mă naște, zic, și, nu știu, schimb din greșeală trecutul. Ce se-ntâmplă dacă nu sunt conceput niciodată? Ce se-ntâmplă dacă mă nasc, dar nu sunt aceeași persoană la nivelul genetic cel mai de bază? Nu ar *trebui* să exist în realitatea alterată ca să mă fi putut întoarce în timp pentru a cauza schimbarea?

Penny pare nesigură, nu știe dacă să fie agitată sau încântată că deschid de față cu tata subiectul spinos care plutește peste viața mea și acum și peste a ei.

— Ei bine, da, zice tata, cam asta sugerează fuziunea temporală. Nu există mai multe realități simultane deci

schimbările cauzale în trecut curg succesiv prin cronologie pentru a rezolva paradoxurile. Dar mecanismele care ar putea să facă posibil un asemenea lucru sunt neclare. Există o energie a cronosului care se acumulează și e eliberată în cazul unui paradox, ca o reacție nucleară? Și dacă da, de ce ar fi ea folosită pentru a rezolva paradoxurile temporale aici, pe Pământ, când noi existăm într-un metasistem cosmic mult mai mare decât viața inconsecventă a unei anumite persoane? Felul ăsta de discuție escaladează repede într-una despre o inteligență vastă care ghidează toate evenimentele și conflictele care se devoalează, ceea ce devine puțin cam teologic pentru gustul meu.

— Nu vorbesc despre Dumnezeu, zic. Vorbesc despre ce se întâmplă cu adevărat.

— Nu știam că ești interesat de lucrurile astea, zice el. Și când mi-ai citit cartea?

— A fost o seară așa de frumoasă, zice Penny, agitată. Mulțumesc foarte mult că m-ați invitat.

— Vin imediat, zice mama din bucătărie, stai numai puțin…

— Nu avem cum să știm, zice tata.

— Nu, zic eu, uite, asta se întâmplă. Când un călător în timp schimbă trecutul de dinainte de a se naște, devine o ancoră temporală. Cronologia subsecventă creează condițiile necesare pentru a se asigura de nașterea lui.

— Și nu e exact un ciclu cauzal? zice el.

— Nu, pentru că atunci când se întoarce în prezent, zic eu, totul poate fi radical diferit. Tu ai putea fi un geniu căzut în dizgrație, mama ar putea fi moartă, Greta ar putea să nu se fi născut niciodată, eu aș putea să fiu un dezastru rușinos…

— John…, zice Penny

— Numele meu ar putea să fie diferit, zic. Aș putea să fiu Tom în loc de John, dar încă aș mai fi exact aceeași persoană, genetic vorbind. Dacă aș călători în timp și apoi m-aș întoarce într-un prezent schimbat, simplul fapt al existenței mele înotând prin cursul timpului ar necesita ca evenimentele să se alinieze într-o variantă în care e sigur că sunt viu, pentru a-mi primi conștiința înapoi în prezent. Sunt ancora temporală, iar efectul de curgere în valuri prin timp e o piedică temporală.

Umplu un pahar cu burbon rășinos. Apoi, ca să fac o demonstrație, îl vărs într-un alt pahar. Tata se dă înapoi, interesat, dar sceptic.

— Așa, și, zice el, lichidul ar trebui să fie mintea ta, iar paharele cronologii diferite? Sună mult prea new age pentru mine. O conștiință pendulând între cronologii. Ar avea versiunea ta din prezentul schimbat amintirile realității originale?

— Da, zic eu, dar le-ar percepe ca pe niște vise. Sau în copilărie ca pe o imaginație bogată. Ar avea o senzație vagă de neliniște că nu e de aici, că nu ăsta e felul în care ar trebui să stea lucrurile. Ceilalți ar cataloga-o ca pe felul lui de a fi. Poate că cei câțiva oameni de care se simte apropiat s-ar îngrijora în secret că suferă de vreo tulburare socială sau o formă neidentificată de autism. Dar altfel ar părea funcțional, chiar capabil în anumite feluri, așa că și-ar suprima grijile respective și ar face tot ce pot să rămână conectați emoțional de el. Și ar merge așa până când cele două cronologii se sincronizează în momentul când versiunea lui originală, versiunea lui *reală,* se întoarce din trecut. În momentul ăla, cealaltă conștiință i-ar copleși mintea și ar prelua controlul. Ar fi inundat de amintiri ale unei alte vieți, într-o lume foarte diferită. Creierul lui s-ar simți într-un război constant, cele două versiuni gemene ale lui luptându-se pentru supremație, fiecare privind-o pe cealaltă ca fiind o amenințare existențială. Ceea ce și e.

Toată lumea a amuțit. Mama stă în pragul ușii de la bucătărie și își roade o unghie. Tata e împietrit. Penny se holbează la modelul complicat al feței de masă. Greta se ridică în capul oaselor. Eu îmi termin burbonul și paharul gol se lovește de masă un pic prea tare.

— Frate, zice Greta, o iei în pula mea razna de tot? Poți să ne spui. Te iubim și suntem aici ca să te ajutăm.

— Vorbesc și eu, cum să zic, ipotetic, zic eu.

— E, căcat, zice Greta. Ideile astea sunt din romanul tău. Sau chestia aia căreia îi zici tu roman. John, tu chiar crezi că treci prin chestiile astea?

Mă uit la Greta și mă uit la mama și mă uit la tata și mă uit la Penny.

— Nu mă cheamă John, zic eu.

86.

Urmează o pauză lungă, apăsătoare. Mă simt un pic amețit de la vin și de la burbon și inadecvarea completă a ieșirii mele începe să îmi apese pe piept ca o ladă frigorifică plină de părți ale corpului, mai ales acum după ceea ce fusese mai mult sau mai puțin cel mai tare fel de a prezenta o nouă prietenă părinților tăi din toată istoria prietenelor și părinților.

— Pari un schizofrenic paranoic, zice soră-mea. Realizezi asta, da?

— Teoretic vorbind, zice tata, ce spune el e posibil. Adică existența a două conștiințe simultane în același corp.

— Victor, nu ajută pe nimeni dacă te prefaci că-i o discuție amuzantă, spune mama.

— Îmi pare rău, zice tata.

— John, mi se adresează mama, și te asigur că numele tău *e* John, pentru că așa ți l-am pus noi când ai ieșit din uterul meu, ai avut un soi de traumă neurologică pe care doctorii au fost fie mult prea incompetenți, fie mult prea ocupați pentru a o identifica. Ar fi trebuit să vorbesc cu Rogier Ames imediat ce s-a întâmplat toată povestea asta. E șeful Departamentului de neurologie al universității și mi-e dator pentru că l-am ajutat cu niște achiziții mai speciale ale bibliotecii, de care avea nevoie. Și cu Yvette Magwood, ea e decanul de la Medicină. O să te ajutăm să treci peste asta, promit.

Îmi apăs tâmplele cu buricele încordate ale degetelor. De ce le-am zis? Scaunul meu pare să plutească într-un ocean de rușine și regret și mă apuc cu mâinile de masă pentru echilibru.

— Oameni buni, e în regulă, zic eu. Am băut prea mult. Am făcut o glumă proastă. De asta n-ar trebui oamenii să bea cu părinții lor. Îmi pare rău dacă v-am alarmat. Totul e OK.

— Crezi că nu știu când minți? zice Greta. Tu ești idiotul care m-a-nvățat să mint când aveam cinci ani și i-am spart lampa de birou lui tata.

— *Tu* ai spart lampa? zice tata.

— O să-i sun mâine la prima oră, spune mama.

— Și eu cunosc niște oameni, zice tata. Poate de la Științe cognitive?

— Și dacă e adevărat? zice Penny.

Urmează o altă pauză, dar asta e mai tăioasă.

— Știam eu, zice Greta. Știam că n-ai cum să fii așa perfectă. Tu-l încurajezi.

— Penny, spune mama, pari a fi o femeie minunată. Hai să nu stricăm impresia asta.

— Nu vreau să zic că îl cunosc pe John la fel de bine ca dumneavoastră, zice Penny rece. L-am întâlnit acum două săptămâni, când a intrat în librăria mea și mi-a spus ceea ce e fără niciun dubiu cea mai ciudată poveste pe care-am auzit-o vreodată. Nu pot să explic rațional vreunul dintre lucrurile pe care mi le-a zis. Dar știți ce altceva nu pot să explic rațional? Cum mă face să mă simt. Sunt o persoană normală. Am trăit o viață normală. Mi s-au întâmplat lucruri bune și lucruri rele, dar foarte puține lucruri nebunești. Nu am vrut să intre în viața mea. Nu am vrut să mă îndrăgostesc de el. Dar am făcut-o. Și nici măcar nu i-am spus asta încă. Ceea ce face faptul că tocmai am zis-o în fața tuturor *mult* mai jenant. *Căcat.* Am mai fost îndrăgostită până acum. Aproape m-am căsătorit o dată. Dar niciodată nu m-am simțit așa. De parcă n-aș înțelege ce se-ntâmplă.

— E ușor să-nțelegi ce se-ntâmplă, zice Greta. Tot ce trebuie să faci e să deschizi ochii.

— Crezi că nu știu cât de patetic sună? spune Penny. Crezi că-mi place să mă simt așa patetic?

— Nu știu ce să zic, zice Greta. Nu te cunosc.

— Ei bine, mă sperie, mărturisește Penny. Mai ales când există toate șansele din lume să fie complet psihotic.

— Nu e psihotic, zice mama.

— Mamă, crede că-i din viitor, zice Greta.

— Nu din viitor, zice Penny. Dintr-o cronologie alternativă.

— Care-i diferența? zice Greta.

— Ar fi trebuit să-mi citești cartea, zice tata.

— Tată, *nimeni* nu ți-a citit cartea, îi răspunde Greta.

— Nu vreau să fie adevărat, zice Penny. E ciudat și complicat și mă scoate din minți. Dar iau toată chestia în serios ca să înțeleg de unde vine. Pentru că, scuze, știu că sună dement, dar dacă e adevărat?

— Ai dreptate, zice Greta, sună complet dement.

— Domnule Barren, spune Penny, dumneavoastră sunteți cel care s-a preocupat cel mai mult de călătoria în timp…

— Exact, zice mama. Ce coincidență că fantezia asta elaborată pur și simplu se *întâmplă* să fie despre călătoria în timp, un subiect pe care fără niciun dubiu l-a aprofundat ascultându-l pe taică-său bombănind despre el când era mic.

— Tu mi-ai zis să scriu cartea, zice tata.

— M-am gândit c-ar trebui să scapi de toate ideile alea odată, îi răspunde mama.

— Știai că urma să mă umilească, zice tata. Să-mi tragă cariera în spate. Așa ai putut să ai tu succes și eu să fiu soțul de care ți-e rușine.

— Nu știam că o să fie o carte proastă despre călătoria în timp, Victor, zice mama. Credeam că o să fie o carte *bună* despre călătoria în timp.

— OK, spun eu, ce-ați zice să tăceți toți din gură?

Toată lumea se uită la mine de parcă există o posibilitate să turbez, să o iau razna și să-i omor cu furculița de la desert. În afară de Penny, ea pare doar îngrijorată.

— Poate mi-am pierdut mințile, le spun. Uneori mă simt de parcă aș fi făcut-o. Dar în majoritatea timpului mă simt de parcă lumea și-a pierdut mințile și eu sunt cel care rămâne cu picioarele pe pământ. Și realizez că asta nu mă face să par *mai puțin* nebun. Deci, ce ziceți de asta? Mamă, poți să-ți suni prietenii experți dimineață. Greta, tu poți să faci comentarii sarcastice ca să întreții atmosfera. Și, tată, tu poți să mă testezi.

— Cum să te testez? mă întreabă tata.

— Întreabă-mă orice, zic. Despre călătoria în timp și dimensiunile alternative, orice ți se pare relevant sau, nu știu, chiar și irelevant. Nu pretind să înțeleg toate lucrurile prin care-am trecut, dar o să fac tot ce pot să-ți răspund.

— Eu ce pot să fac? zice Penny.

— Tu poți să te căsătorești cu mine, îi răspund eu.

— Poftim? zice ea.

— Simplul fapt că nu crezi că-s nebun, zic, e numai balconul palatului în care se găsesc toate motivele pentru care ești cea mai grozavă persoană pe care-am întâlnit-o vreodată.

— ’Ai să-mi bag pula, zice Greta.

— Ei bine, *exact* așa mi-am imaginat că o să se-ntâmple asta, spune mama.

— Asta a fost cea mai interesantă cină în familie de care pot să-mi aduc aminte, zice tata.

— Penny, cred c-ar trebui să zici da, spun eu.

— Nu, zice ea.

— Serios? zic eu.

— OK, *poate,* zice Penny. Nu știu. Nu pot să-ți răspund la întrebarea asta chiar acum. Bine, probabil. Presupunând că o scoatem cumva la capăt într-un mod care nu te implică pe tine închis într-un spital de boli mintale de maximă securitate, ceea ce e o presupunere destul de optimistă având în vedere circumstanțele actuale, e posibil să mă decid să-mi petrec restul vieții cu tine. Dar nu-i un da. Sigur probabil nu-i un da.

— OK, zic eu.

— Începem testul? întreabă tata.

87.

Soră-mea-i cea care ar trebui să aibă căderea nervoasă. Părinții mei nu erau îngrijorați pentru mine absolut deloc până când m-am prăbușit într-o avalanșă de înjurături în noroiul de pe șantier.

La Universitatea McGill din Montreal, Greta a terminat două specializări, una de filosofie și una de calculatoare, ceea ce a obligat-o să audă aproximativ 1 000 000 000 000 000 000 000 de glume penibile de la tipi penibili, în baruri penibile. Diagrama Venn a nonidioților cu care era OK să ieși alcătuită din studenții de la filosofie și calculatoare era anaerobă sau așa voia Greta să explice de ce își petrecea atât de mult din timpul ei liber lucrând la o aplicație de smartphone, pe care într-un final a prezentat-o coordonatorilor licenței ei duble ca fiind componenta integratoare a fiecărui domeniu în parte, lucru care i-a permis să-și petreacă *tot* timpul cu asta.

Greta are o filosofie simplă în viață – crezi în ceea ce faci.

Fă o listă de lucruri în care crezi. Top zece cele mai importante lucruri pentru tine. Ca… dreptatea, egalitatea, diversitatea, durabilitatea, oricare ar fi crezurile tale politice sau religioase sau etice, stai la o masă și fă o listă. *Astea* sunt lucrurile în care cred.

Dar Greta nu dă doi bani pe ea. Fă altă listă. O listă cu ce-ai făcut azi. Nu contează ce zi e, zi a săptămânii, weekend, vacanță, ziua ta de naștere, data din calendar e irelevantă. Scrie

pe o foaie toate lucrurile care ți-au ocupat timpul într-o anumită zi. Te-ai trezit, ai luat micul dejun, te-ai dus la sală, te-ai dus la serviciu, ai stat pe net, ai băut o cafea cu un coleg, ai făcut ceva treabă, ai mâncat ceva de prânz, ai mai făcut ceva treabă, ai ieșit afară pe furiș să-ți cumperi teniși noi, ai răspuns la e-mailuri, ai dat clicuri alandala pe rețelele sociale, te-ai dus acasă, ai sunat un părinte, te-ai uitat la televizor, ai luat cina, ți-ai schimbat hainele, te-ai întâlnit cu cineva în oraș, te-ai sărutat cu el la un colț de stradă, ai luat un taxi spre casă, ai citit o carte, te-ai culcat.

Astea sunt lucrurile în care crezi. Dacă e să ne luăm după Greta, sistemul tău de crezuri e felul în care îți petreci timpul în fiecare zi. Nu o zicea ca să judece. Voia ca oamenii să fie mai conștienți de sine. Fundamental, ea crede în acțiuni. Dacă tu crezi într-o serie de lucruri, dar niciodată nu acționezi conform acelor crezuri, ele nu contează. Ea voia ca oamenii să se cunoască mai bine, ca să poată *fi* ei înșiși mai bine. Asta era filosofia ei de viață și în același timp și scopul aplicației ei de smartphone.

Numită „*MapU*”, ea aduna toate datele din dispozitiv pentru a crea un grafic al activității utilizatorului, conform unei serii de criterii programabile. Ideea era să îți arate cine ești prin ceea ce faci. Dacă îți schimbi activitățile zilnice, mișcările și duratele, graficele se modifică pentru a reflecta că devii mai aproape de ceea ce crezi că ești.

A lansat aplicația în ziua în care a absolvit și, având în vedere că era un proiect universitar finanțat de un grant academic, a lăsat-o la liber. Într-un an, 2 000 000 de oameni au descărcat-o. A fost un hit. Dar nu genera venituri, iar spațiul necesar stocării tuturor acelor date era scump și creștea exponențial, având în vedere că apăreau sute de mii de noi utilizatori pe lună. S-a ținut o vreme pe linia de plutire cu un grant academic. Greta nu s-a gândit niciodată că o să fie un job – era un experiment. Pur și simplu îi plăcea să experimenteze, într-un loc unde designul se întâlnea cu etica.

Așa că atunci când a ajuns la 5 000 000 de utilizatori și a primit o ofertă de cumpărare, Greta s-a gândit că era hilară. Era un produs gratuit. Un hobby. Ceva care te stoarce de bani. A cerut un preț absurd și a angajat prompt un avocat când l-au acceptat. Greta a presupus că toată afacerea era o greșeală, că

până la urmă cineva urma să facă niște calcule și să realizeze că era un proiect studențesc care într-un fel sau altul reușise să facă un mic val pe rețelele sociale și care urma să se stingă la fel de repede. Dar iat-o dintr-odată, cu pixul în mână, semnând o bucată de hârtie care a făcut-o, cât ai clipi, bogată. Trebuie că era, cum să zic, o farsă. Oamenii ăia trebuie să fi fost niște imbecili care meritau să fie storși de cei un milion și jumătate de dolari ai lor. Greta a semnat.

I-a luat o săptămână să-și dea seama că imbecilii fuseseră mai deștepți ca ea.

Nu le păsa nici cât negru sub unghie de aplicație și sigur îi durea-n cur de filosofia ei. Voiau datele: 5 000 000 de oameni, jumătate de milion de utilizatori noi în fiecare lună, care le dau de bunăvoie acces în timp real la mișcările, obiceiurile, înclinațiile și cumpărăturile lor. Greta construise, fără să știe, o mașină incredibilă pentru a analiza ce lucruri poți să-i vinzi unui om. Asta voia cumpărătorul – să le vândă lucruri.

S-a gândit să dea drumul unui virus care să le prăjească tot sistemul, dar părea o decizie puerilă, pripită și nici nu voia să meargă la închisoare.

Așa că Greta a devenit bogată și depresivă – depresie cu *d* mic[5] – și n-a mai făcut *nimic* în ultimele șase luni în afară de a-i îngrijora pe ai mei. Era în același timp povestea de succes a familiei și cea mai mare neliniște. Asta până mi-am anunțat eu, în timpul cinei, candidatura la titlul de *Cel mai distrus copil al familiei Barren.*

88.

N-am stat treaz toată noaptea cu ai mei de când a avut Greta meningită în clasa a șaptea.

Tata trece cu atenție, sistematic, prin fiecare întrebare la care se poate gândi și eu răspund cât de detaliat posibil, în timp ce Greta dă ursuză niște clicuri pe un laptop, încercând să coroboreze și/sau să eviscereze orice chestiuni specifice, cerând din când în când câte-o clarificare disprețuitoare a unor lucruri pe care le consideră inconsistente din punct de vedere logic și

[5] Denumire a formelor ușoare de depresie.

apoi bosumflându-se când se dovedește că am o explicație pentru ele. Mama face un ibric de cafea și stă pe canapea, recitind, afectată, *Mașina timpului,* cu o exasperare literară pe care cred c-ai putea s-o numești pasiv-agresivă. Penny stă lângă mine și îmi amintește din când în când de câte un amănunt pe care i-l menționasem ei mai devreme, dar pe care îl omisesem în interogatoriul patern.

Toată lumea-și pierde energia simultan când răsăritul preschimbă cerul.

— Ei bine, zice tata, uitându-se prin paginile lui de notițe dezordonate, pentru o iluzie schizoidă, sigur lucrează la un nivel foarte înalt al detaliilor factuale.

Mina de aur se dovedesc a fi Cei Șaisprezece Martori. Îmi aduc aminte toate numele lor și unii sunt încă în viață. Chiar și cei care au murit cu mulți ani în urmă au lăsat ceva rămășițe în mediul online. Pe laptopul ei, Greta îi găsește unul câte unul – Henrik Adell (Sceptic), Norman Driessnack (Uluit), Sven Bertelessen (Aerian), Rhys Collins (Încântat), Jerome Francoeur (Gelos), Michel Beaubien (Nervos), Susan Lowenstein (Gânditoare), Stephen Modesto (Speriat), Douglas Halliday (Detașat), Abe Geller (Îngrijorat), Diane Ortiz (Exaltată), Frederic Somerset (Nonșalant), Richard Ellesmere (Îngrozit), Barbara Talbert (Obosită), Ursula Francoeur (Îndrăzneața) și Rafael Ubitto (Înțelept).

Singurul care îi scapă abilităților destul de bune de investigare ale Gretei – a făcut trei semestre de informatică – e Lionel Goettreider. Nu găsește nici măcar o mențiune despre el *niciunde.*

Dar îi găsește pe soții Francoeur.

— Jerome și Ursula Francoeur, zice Greta. Trăiesc în San Francisco.

— Sunt în viață? zic eu.

— Mda, zice Greta. Nu, stai… Ursula Francoeur a murit acum doi ani. Au rămas în urmă soțul, Jerome, și fiica lor, Emma.

Tonul ei e neutru, având în vedere că nu-i cunoaște pe oamenii ăștia și crede că-i folosesc ca să-mi sprijin psihoza pe ei, dar pe mine mă înjunghie direct în piept și mai și răsucește cuțitul.

Bănuiesc că aveam ideea asta ridicolă și romantică conform căreia o consecință a excavării acestui eveniment uitat și

pierdut din trecut ar însemna aducerea împreună a lui Lionel și a Ursulei, cincizeci de ani mai târziu. N-am idee ce s-a-ntâmplat în cele din urmă între ei, după accident, dar mi-am imaginat – și ar trebui să clarific că nu mi-am petrecut, cum să zic, *mult* timp imaginându-mi asta – că după rănirea teribilă a soțului ei, *dacă* Jerome rămânea în viață, Ursula ar fi trebuit să facă un gest de onoare și să rămână cu el, ascunzându-și aventura cu Lionel, cum să zic, pentru totdeauna. Cumva, și detaliile sunt cețoase și rușinoase de analizat în amănunt, dar cumva speram că implicarea mea i-ar fi determinat să accepte adevărul, că nu s-au oprit niciodată din a se iubi unul pe altul și, pentru a fi cu adevărat fericiți, trebuia să fie împreună pentru restul vieților lor.

Nu știu de ce am ajuns să fiu așa implicat în relația lor, având în vedere că i-am fost martor vreme de cinci minute pline, acum cincizeci de ani – chiar dacă numai cu două săptămâni în urmă, în termenii experienței mele cronologice – și după câte știu, era disfuncțională și dureroasă și ei ar fi fost mult mai bine unul fără celălalt. Dar nu cred asta. Am văzut ceva în felul în care se uitau unul la celălalt, era o conexiune puternică. Penelope și cu mine nu ne uităm niciodată unul la altul în felul ăla. Dar e exact ce simt eu când mă uit la Penny și ea se uită la mine.

Dacă nu interveneam, amândoi ar fi murit iradiați acum cincizeci de ani. Dar am intervenit. Și eram convins, cu zero informații concrete la-ndemână, în afara sufletului meu saturat și avid, că evenimentele pe care le-am cauzat prin idioțenia mea au dus la înstrăinarea lor și la două vieți separate, dar la fel de nefericite, pe care n-ar fi trebuit să le aibă niciodată. Cei cincizeci de ani de dor și spațiu gol dintre ei erau vina mea, așa gândeam.

Doar că Ursula e moartă. Și odată cu ea încă una dintre iluziile mele romantice.

Odihnească-se în pace!

89.

Mama își închide zgomotos cartea. E o ediție veche, făcută din materiale rezistente, așadar coperta scoate un sunet neașteptat.

— Nu-nțeleg, zice ea.

Toată lumea din cameră în afară de Penny știe după tiparul intonației mamei că înțelege chiar foarte bine. Și Penny se prinde repede.

— Ce *vrei*? spune mama. Să te întorci, asta vrei? Într-o lume în care tu ești un *dezastru,* în care Penny *nu* te iubește, în care Greta nu *există,* în care tatăl tău e *distrus,* în care eu sunt *moartă*? Preferi lumea aia?

— Cine de aici crede că nici măcar nu s-ar ambala așa tare dacă în cealaltă realitate ar fi vie și ar fi altfel decât o soție retroautodistructivă? zice Greta fără să-și ridice privirea din laptop.

— Nu există nicio realitate în care să semăn cu născocirea tristă pe care a scos-o fratele tău din imaginația lui febrilă, rostește mama. Nu știu ce-am făcut ca să inspir o asemenea caricatură jignitoare a tot ceea ce consider a fi fundamental despre mine ca femeie, mamă, feministă, profesoară, ăăă... ei bine, *tot* ce sunt. Dar categoric eșuat ca model matern dacă *asta* crezi tu despre mine.

— Rebeca, iubita mea, spune tata, ești sigură că nu te-ai supărat numai pentru că eu sunt cel care are succes în lumea aia?

— În *care* lume? zice mama. În iluzia lui, Victor? Pentru că mie mi se pare că ești un nesimțit sufocant și indiferent în lumea *aia.*

— Deci ai ascultat, spune el.

— Din când în când, zice ea.

— Măcar tu *exiști,* frate, intervine Greta.

— Înțeleg, zice Penny, că nu vă puteți abține de la a percepe tot ce zice ca, na, exprimând cumva o suprimare răutăcioasă a personalităților voastre, dar cum mă explică chestia asta pe mine? Adică noi nu ne-am întâlnit niciodată înainte. De ce ar construi un scenariu din ăsta elaborat pentru cineva cu care nu s-a-ntâlnit niciodată?

— Nu știi sigur asta, zice Greta. Poate venea prin librăria ta și a făcut o obsesie supernebună pentru tine, care a evoluat într-o imagine pe deplin dezvoltată, despre care a descoperit că e inexactă când într-un final a avut coaiele necesare să facă cunoștință cu tine. Adică e destul de convenabil că fiecare detaliu despre tine e diferit având scuza că ești literalmente o altă persoană în realitatea astalaltă, doar că ai același nume.

Poate că nu-i numai nebun, poate că și, căcat, citește persoanele total greșit.

— Deci după tot ce-ai auzit în seara asta, nu-l crezi, spune Penny.

— Eu sunt pentru orice realitate în care exist, OK? zice Greta. Eu sunt proexistența mea și antiinexistența mea.

— Uite, zic eu, hai să presupunem pentru moment că sunt un caz medical… hai să zicem *sărit de pe fix.* Am luat-o pe arătură. Cealaltă realitate e o proiecție a creierului meu avariat și versiunile alea ale mamei și ale tatii sunt modul în care subconștientul meu îi pedepsește sau ceva de genul. Și tu, Greta. Te-am eliminat din existență pentru că, nu știu, încă mai sunt supărat pentru acel moment când tata ne-a lăsat să ne uităm la *The Blob* și mi-ai topit toate figurinele cu G.I. Joe într-o singură creatură monstruoasă și mirosul de plastic ars a rămas impregnat peste tot că a trebuit să înlocuim toate covoarele și draperiile din casă.

— Știam că încă mai ești supărat pe căcatul ăla, zice Greta. Nici măcar nu te-ai mai jucat vreodată cu păpușile alea după aia.

— Nu erau păpuși, spun eu, ci *figurine.* Și asta nu-nseamnă că am vrut să mi le topești într-o masă diformă, oribilă, care mi-a bântuit visele din copilărie.

— Am crezut că nu ai și amintirile lui *John,* zice mama.

— Nu, le am, îi răspund. Sunt, cum să spun, simultane cu amintirile mele… cu *celelalte* amintiri. Asta-i o parte a problemei. Îmi simt creierul de parcă ar fi pe cale să aibă o hemoragie la câte amintiri sunt îndesate în el.

— Oricum, ce ziceai? mă întreabă tata. Despre a presupune pentru un moment?

— Așa, zic eu. Presupunând că sunt nebun și toată chestia asta e o iluzie, de ce i-ar implica pe toți oamenii ăia? Cei Șaisprezece Martori. Ursula și Jerome Francoeur. Lionel Goettreider. Cum aș putea ști despre ei?

Tata se ridică și iese din cameră. Presupun că se duce la baie, având în vedere că nu s-a ridicat de la masă de vreo cinci ore.

— Jerome Francoeur a fost cât de cât cunoscut, cred, zice Greta. Consilier științific a trei președinți americani. În nenumărate consilii de administrație și jurii ale Premiului pentru Știință. A fost președintele Universității Stanford. Ursula

Francoeur a fost prima femeie profesor titular de fizică din America de Nord și primul șef al Departamentului de fizică de la Stanford. A publicat intensiv mai mult chestii obscure în reviste de știință, dar și câteva cărți pentru publicul larg. Mă rog, în anii șaptezeci, dar chiar și-așa…

— Dar chiar și-așa *ce*? întreb eu. Cum aș fi putut să știu cine sunt?

Tata vine înapoi, cu o privire impasibilă, și pune o carte pe masă, în fața mea. Se numește *Puzzle-ul atomic,* de Ursula Francoeur, publicată în 1973. Pe spatele copertei uzate dintr-un material verde e o poză alb-negru cu Ursula și Jerome și o fetiță, Emma Francoeur, cu părul lor de anii ’70 și hainele lor de anii ’70 și zâmbetele lor de anii ’70.

— Cartea asta a fost la mine în birou încă dinainte de a te naște, zice tata.

— N-am văzut cartea asta niciodată, îi spun eu. Nu-mi aduc aminte de ea.

— Dragule, zice mama, cu blândețe, nu știi *ce* îți aduci aminte.

Penny pare puțin debusolată. Dă din cap, dar nu știu la ce exact spune nu.

— Înțeleg, zic. Chiar înțeleg. Dar dacă-s nebun, vreau să știu sigur. Pentru că nu mă simt ca și când aș fi.

— O să te ajutăm cu orice este nevoie, îmi spune mama. Poate e o problemă psihologică, poate e neurologică sau hormonală sau chiar virală. Creierul e un organ complex. Ideea e că trebuie să accepți ajutorul.

— O s-o fac, zic eu. O să accept ajutorul. După ce-l găsim pe Lionel Goettreider.

— Omul care nu există, zice Greta.

— Există, zic eu. Poate că-i mort, dar sigur a trăit.

— Un pic cam convenabil…, zice Greta.

— Termină cu convenabilul tău, spun eu. Cum poate fi *ceva* din chestia asta convenabil?

— Nu eu sunt cea care își sprijină toată viziunea dementă asupra lumii pe un singur tip dubios de inexistent, zice Greta. Toți ceilalți de care ai vorbit, normal, e ciudat că știi numele tuturor oamenilor ăstora bătrâni de știință luați la-ntâmplare, dar i-am găsit online, așa că și tu ai fi putut să-i găsești. Dar tipul ăsta, Goettreider. Aparent cel mai deștept om din lume.

Geniul care a schimbat tot. Și cu toate astea nici urmă de el. *Nimic.*

— Trebuie să fie ceva, spun. Putem să mergem în locul în care s-a născut. În Danemarca. Să-i găsim certificatul de naștere. A trăit în San Francisco. Trebuie să fie ceva acte pe undeva. Trebuie să fi avut un pașaport, un carnet de conducere. Accidentul s-a-ntâmplat. Chiar dacă a fost băgat sub preș, trebuie să fie ceva, undeva. Experimentul a fost finanțat cu un grant guvernamental. Guvernul Statelor Unite trebuie să aibă, nu știu, un bon.

— Sunt destul de în temă cu chestiile astea, zice tata. Am auzit de Ursula Francoeur. Și de alți câțiva dintre ei și, dintre cei șaisprezece, le recunosc numele. Dar nu de Lionel Goettreider. De el n-am auzit niciodată.

— De ce nu ne concentrăm întâi pe tine? zice mama. După aia, dacă încă mai *vrei,* putem să-l căutăm pe Goettreider ăsta.

— Dacă Lionel Goettreider avea patrușdoi de ani în 1965, zice Penny, atunci acum are nouășdoi de ani. E o oarecare șansă să fie în viață. Dar, dacă e, cine știe cât o să mai fie.

— Bine, zice Greta, vrei să te duci să cauți pe cineva care nu există, dă-i drumul. Dar vorbind în numele oamenilor care *există,* cred că-ți pierzi timpul.

— De unde ai începe, oricum? mă întreabă tata.

— Nu-i evident? zice Penny.

Penny întoarce cartea de pe masă ca toată lumea să vadă poza familiei Francoeur. Arată către Jerome Francoeur. Zâmbește, are o mână în jurul umerilor Ursulei, protector, poate un pic prea protector. Cealaltă mână a lui îi atârnă într-o parte. Mâneca e tăiată drept chiar sub locul unde ar trebui să-i fie cotul. Restul brațului nu-i acolo. Amputat.

— Jerome Francoeur încă e în viață, zice Penny. Sau cel puțin era când a murit Ursula, acum doi ani. Orice s-ar fi întâmplat în 1965, dacă e un om în toată lumea care ar trebui să-și aducă aminte de Lionel Goettreider, e Jerome Francoeur.

Aparent, mă duc la San Francisco.

90.

Tata nu se uită la nimeni, pur și simplu strânge absent firimituri de pe fața de masă și le adună într-o grămăjoară, în fața lui.

— Trebuie să avem grijă, spune el. Fiecare familie are propria ei... dinamică. Modul ei unic de a rezolva conflictele și crizele. Un fel de adaptare evolutivă la mediul ei domestic particular. Când ajungi în punctul în care suntem noi, patru adulți, obișnuiți fiecare cu ciudățeniile celorlalți, dinamica aia e destul de stabilă. Altfel nu *ajungi* unde am ajuns noi. Divorțezi. Te desparți. Te distanțezi.

Aranjează grămăjoara cu degetele, formând un triunghi echilateral.

— Dar sunt evenimente în viața unei familii, zice, așa cum sunt evenimente și în viața unei specii. Evenimente de nivelul unei extincții. Cataclisme. Momente în care n-ai de unde să știi dacă dinamica aia care te-a adus până la un anumit punct poate să reziste la mai mult decât un conflict sau o criză. Că poate să supraviețuiască unui cataclism.

Își folosește marginea palmei pentru a transforma triunghiul de firimituri într-un pătrat.

— Dinamica familiei noastre funcționează pentru noi, spune el. Are glume și ironii și comentarii sarcastice. Lasă, uneori, sentimentele să iasă la suprafață. Dar de obicei are straturi de glume și ironii și comentarii sarcastice într-un fel de tiramisu emoțional. Dar situația asta trebuie tratată serios. Pentru că implică lucruri peste care nici cele mai apropiate familii nu pot trece. Și noi nu suntem cea mai apropiată familie. În mare parte pentru că, John, tot timpul ne-ai ținut la distanță. Nu e o critică. E o observație.

Tata își continuă geometria de firimituri, transformând grămăjoara dintr-un pătrat într-un cerc. Apoi îi netezește marginile cu degetul din mijloc.

— Nu cred în adevăr, zice el. Sunt om de știință. Cred în întrebări și în cel mai bun răspuns pe care îl avem acum. La asta se reduce știința. Un compendiu al celor mai bune răspunsuri pe care le avem momentan. Poate fi revizuită oricând. Certitudinea de ieri e întrebarea de azi, la care răspunsul de mâine este încă

greu de intuit. Ce vreau să zic e că eu cred ce zici. Atâta timp cât *tu* crezi ce zici. Pur și simplu nu vreau să faci ceva… nesăbuit. Pentru a ne demonstra ceva care pare esențial pentru tine. Te rog să nu ne ții pe dinafară.

Mătură grămăjoara circulară de firimituri în palmă. Se uită la mine, dă din cap și duce firimiturile în bucătărie, ca să le arunce în coșul de gunoi de sub chiuvetă.

91.

Greta stă pe canapea cu ochii închiși. Pare adormită dar nu și-a spus ultimul cuvânt.

— Pur și simplu cred că tot conceptul e un pic necinstit, zice Greta. Nu știu, cred că mă așteptam la mai mult de la tine.

— La mai mult de la mine… cum? întreb eu.

— Nu e că nu înțeleg, îmi răspunde ea. Înțeleg. Noi suntem *distopia.* Ne imaginăm toate tehnoviitorurile astea postapocaliptice, stratificate pe clase, de nouă ordine mondială. Dar de fapt lumea reală, lumea în care trăim, *asta* e distopia. Nu-i o idee tocmai de aruncat la gunoi. E ironică *într-un fel.* Doar că, la urma urmei, așa-numita utopie din care ai venit este în esență alt miros al aceluiași căcat. Ideea asta că noi controlăm lumea. Când, de fapt, toate încercările noastre de a controla lumea și de a o determina să facă ce vrem noi au fost, na, niște eșecuri cumplite. Lumea n-a devenit văgăuna asta pentru că noi n-avem destul control asupra ei. A ajuns așa tocmai pentru că *am încercat* s-o controlăm.

— Greta, zic eu, ce treabă are asta cu discuția noastră?

— E minciuna pe care ne-o spunem zilnic, spune ea. Că dacă reușim cumva să *îi dăm înainte,* dacă reușim să facem tehnologia destul de bună, o să rezolvăm toate problemele lumii, o să fim în stare să curățăm toată mizeria asta pe care-am făcut-o și totul o să fie perfect. Că n-o să mai fie poluare și război și inegalitate și bla bla bla. Și e un mare căcat. Lumea nu ne-a fost *dată* s-o controlăm. Ne-am amăgit pe noi înșine că putem s-o controlăm. Dar nu putem! De fapt, toate încercările noastre de a o controla au adus viața de pe planetă mai aproape de dispariție. Și pur și simplu mă scot din minți alegoriile astea SF de căcat în care, vezi Doamne, dacă *nu ne abatem de la*

marele plan, o să îndreptăm totul. Când, de fapt, unica noastră șansă de a ne salva singura casă din univers e să *renunțăm* la plan. Să acceptăm că planul e fundamental greșit. Că noi, ca specie, nu *avem ce ne trebuie* pentru a controla lumea și a crede orice altceva înseamnă a face totul în permanență mai rău. Așa că, îmi pare rău, nu-s critic literar sau ceva, dar cred că ar trebui să vii cu o idee mai bună de roman.

— Deci, zic eu, crezi că sunt dereglat psihic *și* că am avut o idee proastă de carte?

— Mda, spune ea.

— Zici că mă cunoști, Greta, mai bine ca oricine. Așa că spune-mi tu, sunt eu fratele pe care îl știi de când erai mică? Sau e ceva schimbat la mine?

— Ceva e schimbat, îmi răspunde. Și, sincer, unul din lucrurile care mă deranjează la toată chestia asta e că chiar îmi *plac* niște chestii la tine cel de acum. OK? Recunosc. Ești, nu știu, ești *aici* într-un fel în care de obicei nu ești. Ești atent. La mine. La mama și la tata. Ne asculți. Nu ți-ai verificat telefonul nici măcar o dată. Chestia aia pe care o faci când vorbim și ochii tăi prind un luciu și eu *știu* că te gândești la muncă sau la habar n-am ce, la *orice* altceva în afară de a interacționa pe bune cu mine, nu te-am văzut făcând-o niciodată toată noaptea. Și ăsta e cel mai grav lucru. Nu vreau să-mi placă de tine așa, fraiere!

Greta se ridică în capul oaselor pe canapea, uitându-se urât la mine în timp ce arată către Penny.

— Și nici nu vreau să mai vorbesc de șoarecele ăsta sexy de bibliotecă de aici, zice ea. Adică în sfârșit aduci pe cineva acasă, pe cineva de care chiar s-ar putea să-mi placă, și după aia strici totul cât se poate de magistral.

— Mi-aș dori să nu ne fi întâlnit așa, Greta, spune Penny. Dar să știi că toată familia ta e minunată. Când se adună familia mea, vorbim despre *nimicuri.* Orice segment de treizeci de secunde din discuția din seara asta ar fi automat cea mai interesantă chestie despre care a discutat vreodată familia mea.

— Ăsta-i un mod de a privi lucrurile, zice Greta. Alt mod de a privi lucrurile e că tot ce am știut și iubit vreodată pare să se clatine la marginea a ceva întunecat și rece, cu dinți ascuțiți, care nu-ți mai dau niciodată drumul atunci când te prind. Așa că mie mi se pare mai puțin interesant și mai mult înfricoșător.

92.

Tata se duce să se culce. Greta se decide să se-ntindă în ceea ce a fost dormitorul ei și acum e, oficial, camera de oaspeți folosită foarte rar. Mama mă ia de braț cu fermitate și mă trage în biroul ei, închizând ușa.

— Am depresie, zice ea. Iau medicamente. Lexapro.

— Tata știe? o întreb.

— Bineînțeles că știe, zice mama. Nu-i un secret.

— Și atunci eu de ce nu știu?

— Nu schimba subiectul, spune ea.

— Care-i subiectul?

— Că depresia poate fi ereditară.

— Mamă, zic eu.

— Un copil care are unul din părinți suferind de depresie, diagnosticată medical, are de trei ori mai multe șanse să o aibă, zice.

— Nu-s deprimat, îi spun.

— Asta am spus și eu vreme de douășcinci de ani. Am niște fire-ncurcate prin creier, John. Am încercat cât am putut să le descurc de când mă știu. Îmi pare rău că ți le-am dat și ție. Dar dacă simți în adâncul tău că nu *meriți* fericire, trebuie să înțelegi că sentimentul ăla e o boală, la fel cum sunt cancerul și malaria și gripa.

Îi dau lacrimile. Și nu contează că sunt un călător în timp sau un nebun sau doar un tip cu capul plin de reacții chimice greșite – tot mă doare s-o văd pe mama plângând.

— Bine, spun eu.

— Bine ce?

— O să mă duc la un control, zic eu. O să vorbesc cu cineva. O să fac tot ce se face atunci când vrei să afli dacă ești deprimat.

— Mulțumesc, zice ea.

— După ce mă întorc de la San Francisco.

Mama își închide ochii și pe fața ei apare un mozaic de reacții nonverbale. Când își deschide ochii și se uită din nou la mine, e plină de compasiune.

— E normal, știi? zice ea. Să te simți un impostor.

— Poftim?

— Am ascultat cum povesteai, zice mama. Te simți ca un impostor. Ești convins că ai plagiat toate ideile tale bune dintr-o altă dimensiune.

— Toate lucrurile alea despre care lumea crede că sunt curajoase și vizionare, zic eu, n-am inventat niciunul. Le-am visat și am pretins că sunt ale mele. Nu-s un geniu. Sunt un trișor și mai devreme sau mai târziu o să-și dea seama de asta.

— Așa se simte toată lumea, zice ea. Tu crezi că eu nu m-am simțit așa când am început să predau? Când am scris prima carte? Când am devenit decan? Toți ne simțim ca niște impostori. Ăsta-i secretul vieții. Toți o păcălim.

— Știu ce e sindromul impostorului, spun eu. Nu e asta.

— OK, zice ea, nu ești un mare arhitect. Ești un șarlatan și un hoț. Doar că plagiezi clădiri care nu există. Au existat numai în mintea ta. Așa că stai o clipă și gândește-te că poate așa se simte oricine creează ceva nou. De parcă n-ar fi avut nimic de a face cu asta. De parcă au scos-o din eter și au semnat-o la sfârșit și nu merită să fie numită a lor.

— Nu, mamă, e vorba de altceva.

— Ai devenit și un pic cunoscut. Chiar și puțină faimă poate să se joace cu mintea ta. E o boală cognitivă, știi, faima? Obișnuia să fie numai pentru cei de viță regală și știm cu toții cum sunt ei. Nu-s eu prea freudiană, dar ceva din faimă face ca sinele și supraeul să devoreze eul ca niște anaconde într-o cușcă, chiar înainte de a se canibaliza unul pe altul. Faima îți deformează identitatea, îți metastazează anxietățile și te golește pe interior ca pe un dovleac de Halloween. E un praf strălucitor de zână care arde ca acidul tot ce atinge.

— Mamă, sunt arhitect. Nu-s faimos. Sunt poate un pic cunoscut.

— Și uite ce s-a-ntâmplat, zice ea.

— Ce vrei să spui?

— Ești un pic cunoscut de mai puțin de șase luni și faptul că în același timp ai cam luat-o razna e cumva fără nicio legătură? O întâmplare aleatorie? Știi ce-a zis Jung despre coincidențe? A zis că doar pentru că nu putem vedea destinația, nu înseamnă că niciun drum nu duce acolo.

— Sunt mult prea obosit ca să vorbim despre asta, spun eu. Mai ales dacă îi aduci în discuție pe Freud și Jung, e pur și simplu crud.

— Atunci mai gândește-te la un singur lucru, zice mama. Nu există drum de întoarcere. Realitatea asta dezamăgitoare, muribundă, în care ești blocat nu are nicio mașină a timpului. Planeta ta e pierdută pentru totdeauna. Știi asta, da?

Dau din umeri. N-o pot zice chiar cu voce tare.

— Poate e totul adevărat, zice ea. Poate că *furi* toate ideile bune din lumea ta magică. Dar dacă lumea aia e pierdută și dacă, așa cum susții, tu ești cel care a pierdut-o, atunci nu îi datorezi lumii ăleia s-o faci pe asta mai bună?

— Mai bună în ce sens? întreb eu.

— Ai o responsabilitate, îmi răspunde ea. Ești singurul care poate să ne arate cum e paradisul. Poți să ne construiești un viitor în care să trăim. Să îl construiești literalmente din cărămidă și oțel și sticlă. Poate că nu crezi că ești un geniu. Poate crezi că ești un impostor, un bandit, un monstru ucigaș de planete. Dar tu ești tot ce ne-a mai rămas.

Nu știu ce să răspund la asta. Sună un pic triumfalist pentru mine, dar mama n-ar fi prima mamă cu o percepție disproporționată asupra copilului ei.

— Fugi după misterul ăsta la San Francisco dacă trebuie, zice ea. Dar rămâi în siguranță și întoarce-te acasă. E destul de muncă aici, în lumea asta, în lumea în care trăiești, nu în lumea pe care o visezi. Ei n-au *nevoie* de tine cu adevărat. Nu cum avem noi.

Mama mă îmbrățișează, deschide ușa de la birou, străbate holul până la dormitor și i se alătură tatii înăuntru.

93.

Penny și cu mine ne întoarcem la ea acasă. Practic acolo am locuit de când ne-am cunoscut, pentru că în apartamentul meu nu mă simt ca acasă. Îl sună pe unul dintre angajații ei, să deschidă librăria, ca să putem dormi o mare parte din zi. Geamurile dormitorului ei dau către est și răsăritul din sudul Ontario-ului e curat și orbitor.

Tot ce s-a întâmplat noaptea trecută îmi sună în cap în timp ce încerc să adorm lângă Penny. Se lasă cu toată greutatea pe o parte a mea, poartă chiloți și un tricou moale, subțire, stă cu capul în adâncitura unde umărul meu se întâlnește cu clavicula,

iar șuvițele din părul ei îmi gâdilă bărbia și buzele. Expiră apăsat, adânc.

Mă simt mai ușor, mai împăcat după ce le-am spus alor mei adevărul, chiar dacă probabil ar fi fost mai inteligent să-i las să creadă că bolboroselile mele din spital despre realitatea alternativă erau doar un blocaj sinaptic trecător.

Am uitat să scriu în seara asta. Penny a sugerat să-mi notez amintiri din viața mea vreme de câteva minute, în fiecare seară, înainte de a ne duce la culcare, o rutină zilnică prin care țin adevărul aproape. Așa că am făcut asta, am scris pe laptopul lui John, un pic în fiecare noapte. Dar lumea mi se pare prea mare și cuvintele mi se par prea mici și transformarea încâlcelii ăsteia noroioase în rânduri clare de text le face să pară *mai puțin* reale și mai mult *fictive* și îndepărtate.

Și ce-mi aduc amintire astea cu adevărat? Eram fericit acolo? Nu.

Stând aici, cu Penny, mă simt fericit. Nu cred că John era prea fericit. Mă întreb, dacă nu eram eu aici, ar mai fi fost fericiți împreună? *Mai fericiți*? Îmbrățișat cu Penny, în patul ei, realizez pentru prima oară că încep să renunț intenționat la Tom. John se strecoară pe sub ușă ca fâșiile de fum dintr-un foc la subsol, incredibil de calme în comparație cu agitația constantă și plină de anxietate a lui Tom. Toți cei la care țin vor fi mai fericiți când eu nu voi mai fi. Tom face ca totul să fie atât de dificil, de confuz, de complicat.

John n-ar fi fost încă treaz, limpezindu-și grijile prin vălul ăsta nevrotic. Ar adormi și s-ar lăsa iubit. S-ar simți ca și cum toată viața lui a fost puțin în afara zonei de focalizare și acum, în sfârșit, trece printr-o descărcare proaspătă – a avut o boală mintală neidentificată, care s-a dezvoltat în colțurile umede ale minții lui, iar când a lăsat temporar garda jos, a încercat să preia controlul. Dar momentul ăla a trecut. Virusul care era Tom nu are niciun plan de acțiune, doar o listă de solicitări. A vrut să aibă controlul, dar, ca atâția despoți aspiranți, nu s-a gândit mai departe de momentul loviturii, la efortul zilnic de a conduce. Oricine poate să dea jos un guvern, să fii la putere e greu.

Penny se întoarce în somn pe partea cealaltă. Își apasă fundul de șoldul meu, își trage plapuma sub bărbie. Mă întorc și eu pe o parte și ea se împinge în mine. Părul ei miroase a lămâie și

rozmarin și a altceva, un miros pe care încă încerc să-l recunosc când adorm.

94.

Mă trezesc și mă simt curat. Nu, curățat. Golit, poate, dar într-un fel bun. Ca și când o tumoare gigantică îmi fusese extirpată cât timp dormisem în patul lui Penny.

Tom a dispărut. Lăbarul ăla plângăcios, jalnic și bolnav a dispărut. Bine c-am scăpat.

M-a bântuit ca o fantomă toată viața mea. M-am gândit că ar fi o alinare să-l las afară din cușca lui, dar s-a dovedit a fi un căscat. Tot regretul ăla fără niciun sens.

Are și el un merit, totuși. A găsit-o pe Penny. Mi-a pus-o pur și simplu pe tavă. N-a fost nevoie de niciun efort. Stă aici, întinsă lângă mine, gata de orice aș vrea să-i fac. Așa că o sărut pe gât până începe să se trezească și după aia îi dau jos chiloții ca să pot s-o fut. Tot încearcă să se întoarcă și să se uite la mine, dar n-o las. Poate că-s prea dur, deși uneori e greu să-ți dai seama cum e cu femeile, care sunt felurile în care le place să fie tratate și pe care nu le recunosc cu voce tare.

După aia e tăcută. Mă întreabă dacă e ceva în neregulă și îi zic că nu m-am simțit niciodată mai bine. Și e adevărat. Mintea mea n-a fost niciodată așa de limpede. Începe să plângă. Întreabă ce s-a-ntâmplat cu Tom. Îi spun că a dispărut și mai plânge un pic.

Fac un duș. Presiunea apei e de căcat. Oricine a construit hardughia asta a fost fraierit de cei care au făcut țevăraia. Dușul nici măcar n-are pară. Vine și ea, goală, privindu-mă în ochi și întrebându-mă dacă mai sunt acolo, în timp ce apa caldă curge peste noi. O întreb ce vrea să spună cu asta și ea zice că nu vorbește cu mine. Vorbește cu el. Cu Tom.

Mă gândesc să mă prefac că-s el destul de mult ca s-o mai fut o dată, dar nici măcar n-o mai vreau. Nu merită bătaia de cap.

Așa că pur și simplu zâmbesc și zic că Tom nu mai e acasă și nu se mai întoarce niciodată și o las acolo să mai plângă un pic. Oricum apa caldă e pe terminate.

Mă îmbrac în hainele de rahat pe care le-a ales Tom pentru mine și mă duc la birou. Nu-mi vine să cred cum a lăsat Tom

totul de izbeliște. N-a pus piciorul aici de când a fost în spital și sunt o grămadă de chestii de făcut. Verific mailul și semnez niște căcaturi care trebuie aprobate.

A apărut o afacere mișto, o licitație pentru o sală de concerte din Chicago. Buget gras, poziționată central, mândrie civică, toată presiunea aia înseamnă că au nevoie de cineva care să le zică ce să facă. Cec barosan. Trebuie să-mi blochez niște idei. Mă uit la specificațiile pe care mi le-au trimis și mă duc la masa de proiectare.

Dar n-am prea multe idei. Ar trebui să funcționeze așa: mă uit la poze cu locul și mă gândesc la clădiri pe care le-am văzut în visele mele și forma de bază și proporțiile și textura construcției mă inundă. Nu și de data asta.

Acum înțeleg. Tom m-a infectat cu mult înainte de a prelua controlul. A fost în capul meu toată viața. Vocea lui îmi șoptea mereu ca o mâncărime de care nu poți scăpa. Dar acum a dispărut. Poate că asta înseamnă că toate ideile mele bune au dispărut și ele, dar, oricum, am deja o reputație. Pot să supraviețuiesc din ce-am luat de la el pentru restul vieții. Să fac oricum mai mulți bani făcând mai puține versiuni împopoțonate ale rahatului ăstuia. Fă-o simplu, nu întinde coarda, lasă clienții să se simtă mai deștepți decât sunt și ia-le banii. Lasă pe altcineva să schimbe felul în care arată lumea. Sau și mai bine, să nu-l schimbe nimeni. Numai fraierii ca Tom cred că trebuie să aducă o schimbare. Pe lume o doare-n cur de cum crezi tu c-ar trebui să arate. Scopul principal al lumii e să te omoare cât mai repede posibil și să-ți utilizeze cadavrul drept combustibil.

I-am făcut mamei o favoare și am angajat o stagiară din Departamentul de arhitectură de la ea de la universitate și tipa asta are un cur incredibil. Fața e OK, dar curul, frate. Ar trebui să proiectez sala de concerte să arate exact cum arată curul ei. Tom și spiralele lui de căcat. În afară de mine, numai ea mai e la birou acum, făcând dracu' știe ce, hârțogăraie sau ceva. Pot s-o văd la dulapul de planuri, prin pereții de sticlă. Oare știe că-s acolo, dar e timidă? Se apleacă oare intenționat, scoțându-și în evidență curul chiar în fața mea? Nu-mi spune că nu știe ce-mi face. Știe. Vrea să-mi facă asta.

Mă simt bine. Mă simt așa cum trebuie. Nici măcar n-am știut cât m-a ținut pe loc în toți anii ăștia. Îndoielile. Întrebările. Mâna de pe umărul meu. Vocea din urechea mea zicând nu, n-o face,

e greșit, doar pentru c-o vrei nu înseamnă c-o meriți. Căcaturile alea de șoapte au dispărut. Merit tot. Dacă vreau, înseamnă că merit.

Amuzant cum am crezut eu c-o iubesc pe Penny doar pentru că el o iubea pe Penny. Sunt tânăr. Arăt excelent. O să fiu bogat și, chiar dacă n-o să fiu, Greta o să-mi dea tot ce-i cer, la cât de vinovată se simte în legătură cu banii ăia. Sunt aproape faimos. Destul de faimos. Chiar și fără să mai am vreo altă idee bună în viața mea, tot sunt rezolvat pe veci. De parcă Penny m-ar putea satisface când există stagiare cu cururi perfecte și fețe din alea care le fac să-și dea jos blugii instant pentru un bărbat faimos care le zice că pot ajunge într-o zi cineva. Cine dracu' poartă blugi așa strâmți la serviciu? Cineva a cărei singură ambiție în viață e să fie futută de mine.

Totul e atât de clar acum că a dispărut el.

Nu știu de ce mă chinui să scriu toate chestiile astea. Cred că m-am luat după el. Și oricum, povestea lui Tom are nevoie de un sfârșit.

Sfârșit.

95.

Mă trezesc și nu-mi aduc aminte o zi.

Ieri a fost sâmbătă, deci azi e duminică, doar că e luni. Ar trebui să mă trezesc lângă Penny, în apartamentul ei, dar sunt în dormitorul apartamentului meu, în pat cu o străină. Nu, nu cu o străină, o tânără care își face stagiul de practică la biroul de arhitectură. Beth. Numele ei e Beth. E agitată, rușinată, ochii ei îmi caută pe față dovezi că n-a făcut o greșeală care să-i pună capăt carierei, dar e și niște furie strecurată acolo, ținută în frâu, ca și când nu s-ar fi decis încă dacă ar trebui direcționată înspre mine sau înspre ea. Își ghemuiește corpul gol lângă mine și mă trag instantaneu și văd un zid de vinovăție în ochii ei, pentru că, normal, vede panica din ochii mei.

Îi spun că îmi trebuie niște cafea și o să-i fac și ei. Încearcă să mă săriute, dar mă port de parcă nu mi-am dat seama ce vrea să facă și o zbughesc repede din dormitor.

N-am nicio idee ce s-a-ntâmplat. Mintea mea e goală.

Un bâzâit din trunchiul cerebral îmi spune să mă duc să verific laptopul și pe laptop e un text pe care nu l-am scris eu. În timp ce îl citesc tremur din toate încheieturile, mi-e și foarte cald și foarte frig, ca la o gripă nasoală.

E John – a preluat cumva controlul și mi-a făcut asta.

Ea mă strigă întrebând de cafea și închid repede ecranul laptopului. Fac cafea și ea intră tiptil în bucătărie, purtând numai lenjeria de ieri, mult prea familiară, arătându-mi-se în lumina dimineții. Are câte o vânătaie pe fiecare șold. Par proaspete.

Mi-e greață. Scannerele neurale sunt cele care n-ar trebui să te lase să te trezești într-un coșmar. Știu că-i un clișeu, dar chiar mă simt de parc-aș fi într-un coșmar, lucid și cristalin, dar lipicios pe margini.

Întreabă dacă vreau să mergem să mâncăm ceva și zic că nu pot, dar înainte de a veni cu o scuză bună, urmează un moment extrem de jenant în care ea face o glumă despre hărțuirea sexuală la locul de muncă, glumă care ar trebui să-mi arate cât de matur privește ea toată situația, dar o face să pară doar atât de tânără, prea tânără. În același timp în gluma ei e și o dâră de amenințare, care îi dă structura esențială și vede că înțeleg și roșește, pentru că gustă un pic de putere și nu știe ce să facă cu ea.

Stă acolo, amestecându-și laptele în cafea, dezbrăcată, la vedere, provocatoare. Vrea și altceva de la mine, nu știu ce, nu știu nici măcar dacă m-am culcat cu ea – nu-mi amintesc nimic de ieri, nimic-nimic. Dar e o tensiune tăioasă care mocnește în ea, de parcă ar aștepta să confirm că am luat tot ce voiam și acum e la distanță de o conversație jenantă de la a dispărea pentru totdeauna din mintea mea.

Am citit ceea ce el a scris atât de repede, că nu am înțeles cum trebuie ce s-a-ntâmplat cu Penny. Dar sună rău, groaznic, așa de groaznic, că nu-s sigur că mai poate fi reparat.

Întreabă dacă ar trebui pur și simplu să plece și îi zic că probabil e o idee bună. Evadez până la baie ca să mă spăl pe față și încă nu știu ce s-a-ntâmplat mai exact dar e un prezervativ, *ce veste bună, un prezervativ,* în gunoiul de la baie. Nu pot să dau ochii cu ea când iese din dormitor purtând hainele de ieri, luându-și pantofii, clătinându-se când încearcă să-și mențină echilibrul pe un picior, apoi pe celălalt, iar în șaizeci de

secunde o să plece și eu pot să trec la etapa următoare a acestei calamități.

Dar nu e vina ei. E vina mea – vina *lui* – și chiar dacă ultimul lucru pe care mi-l doresc e să prelungesc dezastrul ăsta, numele ei e Beth și ea contează.

— Așteaptă, zic eu. Beth… îmi pare rău, nu mă pricep la lucrurile astea. Nu vreau să crezi că ce s-a întâmplat noaptea trecută n-a… însemnat nimic. E mult mai ușor pentru mine să mă comport de parcă nu s-ar fi întâmplat și să te tratez ca pe o necunoscută la birou. Dar, nu știu, cu toate astea cred c-ar trebui să fim sinceri unul cu celălalt. Ce zici?

Clipește uitându-se la mine, de parc-ar aștepta să urmeze ceva meschin sau nepăsător și când nu vine e drăguț de confuză și nu așa drăguț de tristă. Își încrucișează strâns brațele.

— Vrei să fim sinceri, zice Beth.

— Da, zic eu. Pentru că, ăă, nu-mi aduc aminte tot ce s-a-ntâmplat… exact.

— Nu-ți aduci *aminte,* zice ea. Ăă-ăăă.

— Am… băut prea mult?

— Bănuiesc. Da. Eu sigur am băut prea mult.

— OK, zic eu. Uite, nu știu dac-ai auzit c-am fost în spital.

— Da, zice ea, adică toată lumea a auzit.

— În regulă. Deci poate ar trebui să-mi cer scuze dacă am zis sau făcut ceva, știi tu, indecent noaptea trecută.

— *Nimic* din ce-am făcut noaptea trecută n-a fost nici măcar pe departe decent.

— Ei bine, atunci îmi pare foarte rău pentru asta.

— De ce ești așa? zice Beth.

— Așa cum?

— Drăguț, zice ea. N-ai fost drăguț azi-noapte. Ai fost *dur.* Și dacă chiar vrei să fiu sinceră, m-a făcut să mă simt ca un căcat. N-a fost sex. A fost de parc-ai fi făcut laba în mine. Așa m-ai făcut să mă simt. De parc-aș fi fost ceva în care să *termini.*

Își șterge ochii cu mâna și nu știu ce să zic sau să fac, așa că nu zic și nu fac nimic în afară de a o asculta.

— Căcat, zice Beth, am încercat să-mi păstrez demnitatea în dimineața asta, dar de-abia dac-am închis un ochi toată noaptea, pentru că mi-am promis că n-o s-ajung niciodată într-o situație ca asta. Motivul pentru care-am ales facultatea de

arhitectură e pentru a construi lumea în care vreau să trăiesc și exact așa m-am simțit lucrând pentru tine. Ca și când aș putea fi o parte din asta. Și acum am stricat tot.

— N-ai stricat nimic, zic eu.

— Nu-nțeleg, spune ea. Noaptea trecută nici măcar n-ai putut să te uiți la mine când am… și acum ești un cu totul alt om.

— Îmi pare rău, zic eu.

— Îți pare rău? zice Beth. Nu ți-a părut rău azi-noapte. Ești șeful meu. Poți să-mi construiești cariera sau poți să mi-o distrugi. Ce-am făcut noi nu-i tocmai sexul care-mi place. Dar m-am gândit că a face sex nasol cu un nesimțit e mai bine decât cealaltă variantă. Și nu te ameninț, OK? Știu că am fost de acord cu tot. Pentru că voiam să se termine cât mai repede. Mi-am repetat toată noaptea că dacă dimineața am să mă comport ca și cum nu ar fi fost mare lucru atunci totul va fi în ordine.

Sunt foarte conștient că toată situația asta e obiectiv mult mai rea pentru ea decât pentru mine. Știu asta. Dar ce naiba ar trebui să-i spun? Nu știu dacă am un drept moral de a fi devastat de ce îmi zice, dar sunt. Și în spatele tuturor acestor gânduri mocnește revelația că John nu e ce am crezut eu că e.

Chestia e că n-am *simțit* nimic. N-am fost aruncat la fundul conștiinței lui, agățându-mă și târându-mă să ies afară, am fost pur și simplu *anihilat.* Nici n-am știut că am dispărut până când nu m-am trezit și era cealaltă zi de azi.

Poate e pentru că am fost așa de obosit după ce am stat treaz toată noaptea cu familia mea. Am fost slab. Am pierdut controlul. Dar nu numai că John l-a preluat – l-a preluat fără ca vreo bucățică din mine să rămână în el.

N-am înțeles asta până acum. Am crezut că eram ca un spectru în visele lui. Dar acum văd că am fost tot timpul o parte a lui. Nu doar din imaginația lui ci și din conștiința lui. Fără mine, nu e urmă de căldură și compasiune în el. Nicio legătură umană. Am crezut că era mai bun decât mine, mai puternic, mai deștept, mai capabil. Dar eram în echilibru. El era în control, cu mâinile pe volan, dar eu eram tot timpul acolo, închis în spatele gratiilor unei cuști, depărtate îndeajuns de mult încât să întind o mână prin ele, să dau un ghiont, să vin cu o încurajare, să-l țin la un standard mai ridicat decât ăla al imboldurilor lui lașe. Nu știu cum să fiu sigur că rămân în control. Aș putea să adorm în seara asta și să mă trezesc mâine ca John și nimic din ce

contează pentru mine nu contează pentru el, pentru că tot ce contează pentru el e ce vrea el.

Și ce să-i spun lui Beth? Scuze, tot ce zici îmi frânge inima și e groaznic, dar n-am fost eu, jur, a fost demonul de gheață pe care l-am creat făcând realitatea țăndări?

— Nu-mi place omul care am fost azi-noapte, zic eu. Știu că arăt ca el și vorbesc ca el, dar nu mă simt ca el și sper să n-o mai fac niciodată. E ușor să-mi cer scuze a doua zi dimineața când tot ce contează e cum te-am tratat azi-noapte. Sper că o să găsesc o cale de a mă revanșa sau, dacă nu ești interesată de scuzele sau de regretele mele, atunci spune-mi ce te-ar face să te simți respectată. Dacă e să te las să fii singură, e în regulă. Dacă e orice altceva, și asta e în regulă. Spune-mi ce pot să fac și o să fac tot ce-mi stă-n puteri s-o fac.

— Probabil că urma să mă duc acasă și să fac o baie lungă și să nu știu, scriu o postare jenantă despre tine pe blog, zice ea.

— Dacă asta vrei să faci, OK, zic eu.

— E superconfuz ce se-ntâmplă, zice Beth. Adică, sunt stagiară la biroul tău de șase săptămâni și nici nu credeam că-mi știi numele. Am auzit că ai avut un fel de nu știu, criză și ai ajuns la spital, dar după aia ai ținut discursul ăla tare și toată lumea spune că ești nu știu ce geniu.

— Nu-s un geniu, zic eu. Măcar atât trebuie să-ți fie clar deja.

— Nu știu, zice ea. Care-i definiția unui geniu? Tot ce-am vrut a fost să mă bagi în seamă. Am venit la serviciu în weekend numai pentru că speram c-o să fii acolo. Și a mers. M-ai băgat în seamă. Am luat cina cu John Barren, în pula mea, și tu chiar mi-ai ascultat opiniile idioate despre arhitectură. Am fost așa de agitată, am băut mult prea mult și tu tot comandai vin și probabil nici nu-ți mai dai seama cât de bun e gustul vinului scump, dar eu n-am băut niciodată o sticlă mai scumpă de cincizeci de dolari până aseară. Și mă călăreai, pur și simplu, și ce să zic, în mare parte a fost flatant. Și da, e un fel de uite, te-a băgat în seamă. Cu pula. Cum dracu' m-am băgat în chestia asta? Sunt la master. Încerc să-mi construiesc o carieră adevărată. Nu-s o idioată care bea prea mult și se duce acasă cu șeful ei.

— N-o să las nimic din ce s-a-ntâmplat să ne afecteze munca, spun eu.

— Nu pot să-mi dau seama dacă-ți bați joc de mine, zice Beth. Dacă te prefaci că ești de treabă ca să nu spun nimănui ce nesimțit ai fost. Sau dacă ești un pic sărit de pe fix. Ca și când tot ce-ți face creierul să scoată din el cele mai incredibile clădiri pe care le-am văzut vreodată te transformă în rest într-o catastrofă.

— N-ai idee ce catastrofă sunt de fapt, zic eu.

— Și nici nu vreau să am, mărturisește Beth. Dar, ca să ne-nțelegem, chestia asta nu se va mai repeta.

— Știu, zic eu.

— OK, zice ea, presupun că ne vedem luni la birou.

— Beth, dacă te răzgândești cu privire la orice, e dreptul tău. Fă ce trebuie să faci. O să-nțeleg.

Beth iese pe ușă, e cu mâna pe clanță. Se uită înapoi, la mine.

— E foarte greu să te decizi ce fel de persoană ești, zice ea.

— Mda, spun eu, și eu cred același lucru despre mine.

96.

E normal să vorbești despre timp ca fiind o variabilă. Despre felul în care poți să-l percepi radical accelerat sau dilatat precum un căscat, depinzând de ceea ce faci. Dar nu avem tendința să vorbim și despre spațiu în felul ăsta. Poate pentru că îl calibrăm cu ochii, spațiul se simte mult mai rigid și fix. Chiar dacă știm că centimetrii și metrii sunt la fel de arbitrari ca secundele și minutele, ei se simt mai concreți. Dar, stând pe canapeaua lui Penny, spunându-i tot, tot ce-mi *amintesc,* spațiul se simte mult mai lichid. Suntem la mai puțin de treizeci de centimetri unul de altul, dar distanța dintre pielea ei și pielea mea pare imposibil de vastă.

După ce pleacă Beth, o iau la fugă spre apartamentul lui Penny și ea deschide ușa și, când mă vede, izbucnim amândoi în plâns.

— A zis că ai dispărut pentru totdeauna, spune Penny.

— Îmi pare rău, zic eu. N-o să pot să-ți spun cât de rău îmi pare. Chiar dacă-i singurul lucru pe care ți-l spun până la moarte.

Se încordează când aude asta. Stă lângă mine pe canapea, dar nu se uită la mine.

— A fost ca un film horror, zice ea. M-am trezit lângă un extraterestru care semăna cu tine. A fost rău. A fost foarte rău.

— Îmi pare rău, Penny, dar mai e ceva.

După torentul de confesiuni și scuze urmează un moment domestic lung, tăcut, un pic dureros, în care începem rutina noastră de dimineață, minus contactul fizic inconștient. Facem cafea și curățăm niște fructe și mă simt de parcă poate, nu încă, dar într-o zi toată chestia asta o să se transforme într-o pată imperceptibilă, ca o picătură de vin roșu care nu a ieșit cum trebuie dintr-o față de masă.

— Înțeleg ce zici, spune Penny, că niciodată nu ai înțeles influența pe care-ai avut-o asupra lui John. Cum toată viața lui ai fost atât imaginația, cât și conștiința lui. Dar nu pot să nu mă gândesc că asta e o analiză subiectivă. Te face pe tine eroul și pe el monstrul.

— Cred că poate e un monstru, spun eu.

— Dar poate nu e faptul că John nu are abilitatea de a simți compasiune pentru oameni. Poate era o persoană în regulă și bună și în general funcțională până ai preluat *tu* controlul.

— Ce-ar trebui să-nsemne asta? zic eu.

— Poate nu i-ai pus toate lucrurile alea pe tavă până acum, zice Penny. Poate i le-ai *furat.* Pentru că aveai nevoie de ele. Și când te-ai retras, oricare ar fi fost motivul, poate ai luat câteva din părțile lui importante cu tine. Și el s-a întors fără ele.

— Nu asta e… nu, n-are niciun sens, spun eu.

— Aha, zice ea, pentru că restul situației are sens complet. Mi-ai zis săptămâna trecută că te întrebai dacă ești mai sexist decât îți dai seama pentru că niciodată nu ai avut o soră, așa cum a avut el. Chestia e că Greta nu pare genul de persoană care să înghită nici măcar un miligram de căcat de la un frate ca bărbatul ăla care ieri-dimineață era în patul meu. N-am frați, așa că nu știu cât de orb poți să fii când vine vorba de ei. Știu că toată lumea crede că e un pic detașat și distant. Dar nu asta am văzut eu în ochii lui, în ochii *tăi.* Era ceva rece, de rechin. De parcă geamănul tău malefic a apărut dintr-odată, semănând cu tine în toate aspectele fizice, mai puțin lumina din ochi și cadența vorbirii.

— N-am fost eu. Înțelegi asta, nu?

— Înțeleg că tu crezi că n-ai făcut niciunul din lucrurile pe care *el* le-a făcut. Mie sau fetei ăleia. Dar a fost corpul tău.

Corpul tău s-a purtat cu mine în felul în care el s-a purtat cu mine. Corpul tău a fost cu ea, în ea, făcând naiba știe ce, lucruri care ei aparent nu i-au făcut plăcere, dar pe care, destul de convenabil, tu nu ți le poți aduce aminte.

— Nu-ncerc să minimalizez modul în care v-ați simțit tu sau ea, dar toată chestia asta e un film horror și pentru mine…

— Ei bine, ce nașpa de tine, *Tom.*

— Penny…

— Nu, e minunat, felicitări, ai reușit să i-o pui stagiarei tale, *ce original,* și după aia ai convins-o că ești un tip super de treabă și grijuliu, care are o față întunecată un pic bolnavă când are chef. Și după aia ai venit să mă convingi pe mine de același lucru, nu? Că n-ai fost tu. Că a fost *el.* Că nu ești responsabil. Că nu e vina ta. Că ești pur și inocent și drăguț și spui numai lucrurile potrivite și asculți oamenii cu adevărat și niciodată nu m-ai trata așa, nu tu, nu Tom. Și culmea e că oamenii zic că bărbatul perfect nu există. Și cu toate astea, l-am găsit. Doar că, bineînțeles, el nu există, *literalmente.*

— Nu-s nici pe departe perfect, zic eu, dar nu-s ca el.

— Întrebarea nu e numai ce m-aș face dacă ai dispărea pentru totdeauna, zice Penny. Întrebarea e ce m-aș face dacă el s-ar întoarce. Când m-am trezit chiar am crezut că sunt într-un coșmar. Aveam senzația aia de greșeală ilogică. Ești cu omul pe care-l iubești, dar el e altcineva, chiar dacă arată exact la fel și nu ai nicio dovadă că nu e el, în afară de modul în care vorbește și se mișcă și te atinge. După aia am crezut că dacă intru la duș cu tine o să mă trezesc destul de tare ca să se termine. Ca și când aș fi fost somnambulă când mă futuse. M-aș fi uitat în ochii tăi și tu ai fi fost acolo și tot ce se întâmplase în patul meu ar fi fost doar un vis urât. Dar n-a fost. Era acolo, zicând că ai dispărut pentru totdeauna. Și acum ești aici, dar cât mai durează oare până se întoarce din nou?

Face un gest bizar cu mâna și e primul lucru pe care-l văd azi și care-mi aduce aminte de Penny pe care o știu eu și aproape mă face bucățele.

— Dar dacă vine înapoi, zice ea, și de data asta nu-l mai las, zic nu și el nu acceptă să îi zic nu?

— N-o să-l las să vină înapoi.

— Nu știi *dacă* o să-l lași, zice Penny. El a zis că tu nu te mai întorci, dar ești aici. Sau *zici* că ești.

— Sunt eu. Promit că sunt eu.

— Ce naiba mai înseamnă și asta, *sunt eu,* venind de la tine?

Mă opresc chiar înainte de a vorbi, pentru că – ce *înseamnă*? Încă nu mi-e clar ce i-am făcut lui Penny, dar orice-ar fi fost, am făcut-o cu pielea și oasele și mușchii și nervii, cu aerul trecând prin aceiași plămâni și sângele fiind pompat de aceeași inimă și cu același creier care e îmbâcsit de teamă și de vinovăție statică pentru niște fapte pe care nici măcar nu le-am comis, doar că le-am comis, aparent, același creier a pus totul în mișcare. Mă simt ca unul al cărui câine tocmai a făcut franjuri un vecin care a venit prea aproape de proprietatea lui, doar că eu sunt câinele și nu stăpânul a nimic din ceea ce contează.

Prăpastia dintre noi nu e doar un spațiu gol. E o gaură neagră și nu știu dacă o să ieșim vreodată din ea. Nu știu ce o să se întâmple mai departe. Dar știu un lucru – trebuie să găsesc o cale de a-l omorî pe John.

97.

— Toată ziua și toată noaptea, zice Penny, m-am gândit că… dacă se întoarce și se întâmplă lucruri rele, nu știu ce *exact* să le explic celor de la poliție sau părinților mei sau unuia dintre prietenii pe care i-am ignorat în ultimele două săptămâni, de când ai apărut în viața mea. Na, uite… *tipul* ăsta vine la mine în librărie într-o zi și îmi spune că e un călător în timp dintr-o altă dimensiune. Și în cealaltă dimensiune sunt un astronaut megatare. Sau eram până când am avut o problemă neurologică în spațiu și apoi am început să mă antrenez ca să devin călător în timp, dar pe lângă asta îmi mai și plăcea *foarte* mult să fac sex neprotejat cu cine se nimerește. Și apoi, în noaptea dinaintea celei mai importante zile din viața mea, ziua în care urma să fiu unul dintre primii oameni care călătoresc în spațiu, din cine știe ce motiv mă culc cu tipul ăsta și el mă lasă gravidă și mă *sinucid.* Și tipul ăsta e așa trist din cauza asta că se întoarce în timp și îl deregleazä destul de mult ca să schimbe continuul spațiu-timp. Doar că *el* încă mai există și eu la fel. Chiar dacă arăt diferit. Cealaltă era robotul ăsta sexual stoic, cu corp tonifiat, dar eu sunt doar o *persoană.* Cu, na, celulită și bătături și lentile de contact și semne din naștere în locuri

ciudate și sâni care mă dor când alerg. O, iar el arată bine și are succes și autosubestimarea lui constantă e cumva seducătoare pentru cineva care din când în când e numit un geniu, măcar pe internet, și o parte din farmecul poveștii ăsteia e că nu s-a imaginat pe el ca un mare șmecher în lumea ailaltă, nerecunoscut de nimeni aici. De fapt, e chiar opusul, *aici* e cineva și acolo era un fel de fraier. Dar, și asta-i partea magică, magnetică, el crede că eu sunt cea mai interesantă persoană din lume. Chiar dacă sunt doar o tocilară cu o librărie. Se mai dau și alții la mine din când în când, știi, mai ales clienți și cei mai buni prieteni ai iubiților prietenelor mele din facultate, care n-au avut niciodată pe nimeni. Dar e diferit. E centrul universului. În același timp mă simt așa confortabil și intim cu el. Chiar mă simt de parcă l-aș fi cunoscut de când mă știu, cu toate că a trecut mai puțin de o lună. Nu citesc prea multă literatură erotică, dar știu cum se simte. Se simte de parcă ne-ar fi fost menit. Îi întâlnesc părinții și nu-mi imaginez c-ar putea să fie mai mișto decât sunt. Mama lui e cercetător al perioadei victoriene, cu o colecție incredibilă de cărți vechi. Tatăl lui e un profesor care a scris o carte despre călătoria în timp, pe care *am citit-o,* pentru că-s o tocilară. Nu-i așa că totul merge ca pe roate? Am o librărie, mama lui iubește cărțile, el e un călător în timp, tatăl lui scrie despre călătoria în timp. Și apoi mai e și soră-sa, deșteaptă și sarcastică și suspicioasă cu mine pentru că îl protejează, ceea ce îi dă și lui credibilitate, nu că ar mai avea nevoie în momentul ăsta, pentru că ea e o persoană cu care mi-ar plăcea să fiu prietenă. Totul e așa *perfect.* Cine ar vrea să admită că-i *prea* perfect? Că atunci când te gândești bine la tot, sună ca fan-fiction-ul? Și, de fapt, tipul ăsta perfect sună ca un schizofrenic paranoid. Până și toți din familia lui, oamenii care îl cunosc și îl iubesc cel mai mult, cred că e bolnav mintal. Poate că nu taică-său, un aerian drăguț, care s-a săturat să fie cel mai ratat Barren de la masă, poate că *el* e optimist că obsesia lui preferată a călătoriilor în timp a fost un adevărat portal cu gestație lungă spre o aventură mai ceva ca în toate visele lui febrile de adolescent. Chiar dacă până și *el* e îngrijorat că fiul lui e pur și simplu nebun. Dar femeile din viața lui, mama lui impresionantă și sora lui sceptică, ele cred că are nevoie neapărat de ajutor medical, pentru că povestea lui sună *ridicol* când te gândești bine la ea, nu contează cât de multe detalii

intrinseci produce. Dar tu vrei să-l crezi, pentru că îl iubești pe tipul ăsta cum n-ai iubit pe nimeni. De parc-ai fi așteptat toată viața să iubești pe cineva. Chiar dacă ți-ai zis că e un rahat care facilitează iluziile patetice din poveștile de adormit copiii, că tot nonsensul ăsta înjositor, dăunător ție, romantic, e pentru scenariștii proști și adolescenții obișnuiți, nu pentru o femeie realizată prin propriile-i puteri, conștientă de propria-i persoană, așa ca tine. Așa că intri în summitul familiei și îți spui că o să fie OK, chiar dacă n-ai crezut niciodată asta înainte de ziua în care el a intrat în librăria ta, acum știi până și cu oasele că iubirea învinge totul. Dar apoi, după ce ai stat toată noaptea încercând să le explici alor lui, pe care *tocmai i-ai întâlnit,* că nu e un schizofrenic paranoid, că el *chiar* e un călător în timp dintr-o altă dimensiune, te întorci la tine acasă, mai obosită decât ai fost poate vreodată, și adormi lângă el, iar când te trezești e în tine. Dar nu e ca înainte. Nu e electric sau apropiat sau iubitor. Încerci să te uiți la el. Să înțelegi de ce se îndeasă în tine de parcă ești o jucărie sexuală, nu femeia pentru care a călătorit între *dimensiuni cosmice* ca s-o găsească. Dar te țintuiește de pat și te prinde de păr, ca să nu-ți poți mișca capul, și îți împinge fața în pernă și se lasă cu toată greutatea pe tine și tu de-abia dacă poți să respiri și te *doare* și el nu se oprește și nu se oprește și nu se oprește. Așa că tu încerci să schimbi scenariul din capul tău, îți spui încearcă ceva nou, că toată lumea are fanteziile ei de care îi e rușine să vorbească, mai puțin cu cineva în care chiar au încredere, că și tu ai fantezii de care nu i-ai zis încă, deși ți-ar plăcea să i le zici când e momentul potrivit, și fanteziile alea nu sunt toate delicate și drăguțe, unele dintre ele sunt un pic ciudate, știi asta, tocmai de-asta nu le spui oricui, pe unele dintre ele nu le-ai spus nimănui încă, dar el urma să fie primul, pentru că ai încredere în el și poate că despre asta-i vorba, poate că așa e când altcineva are atâta încredere în tine că te lasă să vezi întunericul înspăimântător din ei, pentru că ei cred că și tu ai întunericul tău înspăimântător, tu știi că și tu-l ai, sunt părți din tine pe care tot timpul le-ai simțit de neiubit până când l-ai întâlnit pe el și el te-a făcut să te simți de parcă te-ar putea iubi cu totul, chiar și mai ales părțile de neiubit pe care nu i le-ai arătat încă, așa că îți spui că și tu poți să iubești asta, chiar dacă te doare, pentru că înseamnă că-ți arată totul și există ceva bun în toată chestia aia, chiar dacă se simte așa de

rău. Încerci să ajungi cumva la o parte din tine căreia chiar ar putea să-i placă să fie luată ca o bucată de carne. Dar, ghici ce? *Partea aia din tine nu există.* Nu poți s-o găsești, pentru că nu e nici măcar un pic ca tine. Așa cum și ce ți se întâmplă n-are nimic în comun cu lucrurile care ți-au plăcut până atunci la sexul cu el. Începi să te panichezi că nici măcar nu e el cel care-ți face asta, pentru că nu îl *simți* ca pe el, și dacă-i un străin care a intrat prin efracție și a omorât bărbatul pe care-l iubești și te-a atacat în somn? Și într-un final termină și totul e gata, sau măcar partea asta e gata, și ți-e frică să te întorci, pentru că orice ai vedea, pe el sau pe altcineva, îți poate decide viața. Îl auzi dând drumul la duș și ăsta e un semn rău, pentru că ce fel de psihopat criminal e ăla care face un duș imediat după? Te ridici și îți dai jos tricoul și chiloții în care ai dormit, pentru că nu o să le mai poți purta niciodată. Cabina de duș e mult prea aburită ca să vezi cine-i înăuntru. Așa că intri și tu și e el. Omul pe care-l iubești. Doar că nu e el. E el, dar nu e el. Se uită la tine și, hai să-ți zic ceva, mulți bărbați s-au uitat la mine în multe feluri, dar niciodată așa. Ca un măcelar care măsoară din ochi un cotlet. Îmi iubesc corpul, dar privirea aia m-a făcut să vreau să-mi tai sânii și să-i arunc în ocean. Știu că tu zici că n-ai fost tu. Dar el s-a uitat la mine cu aceiași ochi cu care te uiți tu acum la mine. Aceiași, dar nu aceiași. Și cu gura aia care nu e gura ta, doar că *e* gura ta, mi-a zis c-ai dispărut pentru totdeauna. A plecat, iar eu a rămas sub duș până s-a răcit apa, am rămas acolo, nu știu, ore-n șir, am lăsat pur și simplu apa rece să curgă pe mine, sperând că mă poate eroda, ca un deal care până la urmă devine o plajă. La un moment dat am ieșit și nu m-am putut întoarce în dormitorul ăla, așa că am stat aici, pe canapea, o zi și-o noapte. Și mi-am repetat povestea în caz că trebuia s-o spun cuiva. În caz că se întorcea. Dar te-ai întors tu. Doar dacă, na, încă ești el și el e doar foarte bun la a se da drept tine.

98.

— Nu știu cum să ți-o dovedesc, dar sunt eu, zic eu.

— Nu vreau să-l văd încă o dată, spune Penny. Și tu nu poți să-mi promiți că n-o să fie aici când te trezești mâine.

— Ce pot să fac?

— Găsește-mi o dovadă, zice ea. Poate că nu-s așa deșteaptă cum cred că sunt. Poate sunt doar o altă fată care se îndrăgostește de tipul de care nu trebuie și se convinge pe ea să nu fugă cât vede cu ochii pentru că crede că iubirea contează. Poate nu contează. Poate ești nebun și eu sunt proastă și chestia asta se termină la tribunal sau la cimitir cu toți cunoscuții mei zicând *părea așa deșteaptă, cum a putut să fie așa idioată*?

— Știu că promisiunile mele nu înseamnă prea mult acum, dar…

— Niciun dar, zice ea. Te iubesc, dar nu pot să mă mai văd cu tine până când nu-mi dovedești că spui adevărul.

Se uită în ochii mei, precaută, măsurându-mă, dar îmi dau seama că nu contează care dintre noi sunt, nu mai contează, totul e diferit acum și așa trebuie să fie.

Tata și-a petrecut întreaga viață încercând să găsească o pistă care să-l conducă înapoi la Lionel Goettreider și la evenimentele din 11 iulie 1965. Iar acum eu trebuie să fac același lucru. Pista lui consta în radiația tau, dar a mea constă în ceva care poate fi la fel de malign – amintirea.

Penny încuie ușa și pune lanțul după ce ies. Mă duc acasă și îmi rezerv un bilet de avion.

99.

Sunt în avion, zbor de la Toronto la San Francisco, ultimele 48 de ore mi se învârt în cap ca o moară de vânt care s-a desprins de stâlpul de susținere și e gata să străbată orizontul ca un *shuriken.*

O cred pe Penny și o cred pe Beth – lucrurile în care *nu* cred de obicei sunt pierderea cunoștinței și rănitul oamenilor. Nu vreau să fiu genul de om care-și spune singur povești pe care nu le-ar crede dacă i le-ar spune altcineva. Și, deasupra tuturor lucrurilor, ca un strat de îngheț, e sentimentul că nu am vrut s-ajung aici. Poate că și tu te simți la fel. Ăsta trebuia să fie un giumbușluc cu călătorii în timp, știi ce vreau să zic? Da, aș fi făcut niște greșeli, dar într-un final aș fi pus lucrurile pe făgașul lor. Îmi imaginasem că în ciuda sau poate chiar *datorită* a tot ceea ce am făcut greșit, până la urmă aș fi fost erou. *Eroul.*

În principiu, realizez că eroismul cere sacrificiu. Dar nu înțelegeam ce anume ar fi trebuit să sacrific. Fă o listă cu toate lucrurile la care nu-ți poți imagina că renunți și aia e lista lucrurilor la care o să fii forțat să renunți. Doar că nici măcar n-ai fi putut să întocmești lista, pentru că toate sunt lucruri pe care le-ai lua de bune și elemente esențiale ale tale. Nu par detașabile de ceea ce te face cine ești.

Așa că, îmi pare rău că nu-i un giumbușluc cu călătorii în timp. Mă așteptam la cicluri cauzale și fluctuații ale realității și dimensiuni derivate și soluții discutabile din punct de vedere științific legate de paradoxurile complicate ale spațiu-timpului. Nu mă așteptam la durere umană. N-am cerut să îmi pun sub semnul întrebării fundațiile echilibrului mintal sau să am o revelație feministă instabilă. Să mături pe cineva din existență din cauza unei erori în călătoria ta în timp te bântuie, dar cumva, de departe, are marginile neclare. Dar să îți spună femeia pe care o iubești că *i-ai făcut rău* fizic, chiar dacă nu erai tocmai tu, nu e departe sau neclar. Cântărește greu și e ascuțit și scormonește sub pielea ta ca să își facă un cuib de otravă în care să-și depună ouăle toxice.

Fie că am dreptate sau fie că sunt nebun, singurul drum pe care pot s-o iau e acela care ajunge la Jerome Francoeur și la povestea pe care o să mi-o zică el. Poate niciuna. Poate el e doar o poză într-o carte veche de pe un raft din biroul tatălui meu, pe care mi-am adus-o aminte din copilărie și în jurul căreia am brodat o iluzie opulentă, dintr-un detaliu evocator ca mâneca unui sacou cusută la cot.

Dacă Jerome Francoeur nu știe cine e Lionel Goettreider, nu mă pot întoarce la Penny și nu-i pot cere să aibă încredere în mine, nu când nici măcar eu nu pot avea încredere în mine. Dar dacă nu mă pot întoarce la Penny, nu știu unde altundeva să mă duc. Nu vreau să merg în niciun alt loc.

100.

— Poți să-mi faci o mare favoare? zice Jerome Francoeur. Poți să-mi spui de ce dracu' ai venit aici? Pentru că nu scrii despre nevastă-mea. Adică, OK, îmi place că ai sărit direct la jugulară, ai pariat totul pe soția moartă, inteligentă mișcare. Și poate dac-

aș fi fost un pic mai senil, ar fi mers. Așa că lasă căcaturile. Ce vrei?

Sunt în casa lui Jerome din Palo Alto de aproape nouăzeci de secunde. Am stat pe terasa acoperită, care înconjura casa cu fronton în stil Queen Anne, făcând ochii mari la fațada elegantă, asimetrică, în clipa în care fiica lui, Emma Francoeur, a deschis ușa de la intrare, politicoasă, încordată. Când mă conducea prin hol, mi-a zis cât de mișcată e pentru că vreau să includ un capitol despre mama ei în cartea mea despre femeile care au deschis drumuri în fizică. Am crezut că minciuna mea e un mic truc magic când a deschis ușa de la birou și l-am văzut pe Jerome stând într-un fotoliu înalt, de modă veche, ca un șoim pe o creangă, cu mâneca tăiată la cot, deasupra jumătății de mână care-i lipsea, exact ca în poza din cartea din biroul tatălui meu. Emma s-a dus în bucătărie să ne aducă niște cafea. Jerome a așteptat ca ea să iasă din raza auditivă înainte de a-mi demola scenariul.

— Domnule Francoeur…, zic eu.

— Judec oamenii destul de bine, spune Jerome, și văd că ești pe cale să încerci să mă aburești mai tare. Am internet, domnule Barren, știu cine ești. Ți-am citit discursul din Canada. Ai ceva sânge-n tine să le spui tuturor colegilor tăi că nu-s buni de nimic, chiar dacă din punctul meu de vedere ai zis multe generalități, dar nimic concret.

— Nu pregătisem nimic, zic eu, așa că cea mai bună alegere mi s-a părut să bravez.

— Recunoști că ești aici cu un pretext fals, zice el.

— Mda. Adică am niște întrebări care au legătură cu dumneavoastră și cu soția dumneavoastră, dar nu scriu o carte. Mi s-a părut o modalitate bună de a vă face să vă vedeți cu mine atât de repede.

— Ai treizeci de secunde până chem poliția, zice el, ridicând telefonul fix, dar fără fir, de lângă fotoliul lui. Nu-i tocmai o încălcare a proprietății, dar putem să-i dăm de cap la secție.

— Îl caut pe Lionel Goettreider, zic eu.

Densitatea conflictului psihic din pulsațiile nonverbale care străbat fața fragilă, plină de riduri, a lui Jerome, e atât de mare încât la început cred că e un atac cerebral, dar apoi apare furia, ies la iveală dinții, ca de gorilă, în timp ce el schițează o grimasă printre buzele uscate.

— Ce ai tu impresia că știi? zice el.

— Știu că ați alocat finanțarea pentru un experiment pe care el l-a făcut în 11 iulie 1965. Știu că a eșuat și v-a costat mâna. Și mai știu că Lionel Goettreider a fost, ăă...

— Ce? zice el.

— Apropiat, zic eu. De soția dumneavoastră.

— Căcat cu ochi ce ești, zice el, vii la mine-n casă și îmi arunci în față toate lucrurile astea, scuipi pe numele nevestei mele moarte, cine pizda mă-tii crezi că ești, mă?

Emma vine înăuntru, având o tavă argintie cu două căni, un ibric, un recipient cu lapte și unul cu zahăr în mâini. Prinde sfârșitul invectivei lui Jerome și pălește.

— E totul în regulă? zice ea.

— Dă-l pe nenorocitul ăsta afară până nu chem poliția.

— Îmi cer scuze dacă v-am jignit, zic eu, dar trebuie să-l găsesc pe Lionel Goettreider.

Tava începe să-i tremure în mână Emmei, porțelanul clănțăne. Văzând asta, ochii lui Jerome devin goi și umezi. Casa are fantome în pereți.

— De ce trebuie să-l găsești pe Lionel Goettreider? întreabă Emma.

— Pentru că, zic eu, cred că e tatăl meu.

101.

OK, da, asta e o minciună majoră. Dar reacția încordată a Emmei m-a făcut să cred că minciuna asta urma să nu dea greș unde a dat cealaltă.

— Chem poliția, zice Jerome.

Dar nu întinde mâna spre telefonul fără fir. Emma pune tava jos, își aranjează tricoul, frecând tivul în pumn, pliind materialul.

— Știe? zice Emma.

Jerome se cufundă în fotoliu, arătând ca un om care se apropie de nouăzeci de ani.

— Știe despre aventură, zice el.

Emma dă din cap. Îmi pune o cafea, arată către lapte și dau din cap că da, arată către zahăr și dau din cap că nu. Totul e foarte cuviincios. Jerome face un semn cu mâna că nu vrea cafea, nu mai e un șoim, e mai mult o țestoasă care vrea să

intre înapoi în carapacea ei. Emma își pune și ea o cafea, o bea neagră.

— Nu-ncerc să dezgrop trecutul, zic eu. Tot ce vreau e să-l găsesc pe Lionel Goettreider. O să ies pentru totdeauna din viețile voastre dacă-mi spuneți unde e.

— Ce știi despre… relația lor? zice Emma.

— Nu prea multe, zic eu. Știu că se întâmpla la momentul accidentului.

— A fost o perioadă dificilă a căsniciei noastre, mărturisește Jerome. Eram distras. Încercam să-mi duc cariera la nivelul următor. Ca să avem stabilitatea necesară pentru a întemeia o familie. S-a terminat între ei după ce drăcovenia aia de mașină a făcut implozie. Știi că ar fi putut să șteargă jumătate de continent de pe fața Pământului, nu? Imbecilul ăla aproape că a adus apocalipsa cu invenția lui de nebun. Să exploatezi rotația planetei. Ce naiba, nu avea niciun sens. În primul rând, n-ar fi trebuit să aprob niciodată proiectul ăla. Dar dosarul lui n-a avut nicio hibă. A zis toate lucrurile pe care trebuia să le zică. Pentru că *ea* l-a ajutat să scrie ceva ce știa că o să aprob.

— Ce s-a-ntâmplat cu dispozitivul? zic eu.

— Ce s-a-ntâmplat? A distrus laboratorul, aproape a omorât mai mult de doișpe oameni și m-a costat brațul. Am dat ordin să fie dezasamblat și topit piesă cu piesă.

— Și Lionel? zic eu.

— Ar fi trebuit să-i depun plângere, zice Jerome, cu ochi sticloși. Să-l bag la închisoare. Dar ea m-a rugat să n-o fac. Niciodată n-am vorbit despre ce s-a întâmplat între ei, așa se făceau lucrurile pe vremea aia. Dar am înțeles. Fără ca vreunul din noi să o spună cu voce tare.

Cu mâna sănătoasă, Jerome strânge bicepsul brațului amputat, masându-l, într-un tic nervos.

— Se gândea să mă părăsească pentru el. Dar i-am salvat viața în ziua aia. Pentru mine târgul a fost că am pierdut mâna, dar am câștigat-o pe ea. Și aș face târgul ăsta în orice moment al vieții mele, chiar și acum, după ce a murit. Accidentul ăla a fost momentul definitoriu al vieții mele. Orice a ieșit din mașina aia, a fost un foc purificator. Mi-a ars toată vinovăția și regretul și stupizenia. Când mi-am pierdut brațul, mi-am pierdut și greșelile odată cu el. După trei ani de căsătorie problematică, Ursula și cu mine am avut un nou început. Și am avut o viață

fericită împreună. După acel moment, am schimbat complet macazul. Am petrecut încă patruzeci și opt de ani împreună. Perioada aia din viețile noastre a fost uitată.

Jerome nu vorbește, de fapt, cu mine. Vorbește cu Emma.

— Sau poate că nu uitată, zice el, dar iertată.

Pe obrajii ei curg lacrimi. Și pe ai lui. Își masează bicepsul, întinde pielea. Îmi sorb cafeaua, jenat, catalizator și intrus.

— Știți ce s-a-ntâmplat cu el? întreb eu.

— Nu-mi vine să cred că a avut tupeul să apară la înmormântarea Ursulei, zice Jerome. Nu știu cum a aflat că murise. Fiu de curvă, probabil că o pândea online.

— Stați puțin, l-ați văzut? zic eu. E în viață?

— Mda, răspunde Jerome, acum doi ani era.

— Știți unde trăiește? zic eu.

Jerome dă din cap că nu. Tremură scurt din toate încheieturile și privirea i se golește. Fața pare să-i atârne, de parc-ar fi adormit dintr-odată.

— Grey, zice el.

— Poftiți? întreb eu.

— Jigodia nu-și mai spune Goettreider, zice el. E Grey. Lionel Grey. A încercat să își ceară iertare sau un rahat de genul ăsta, dar nu eram tocmai interesat să dezgrop trecutul. Am scăpat de el și am mers să vorbesc cu cineva care nu mi-a furat nenorocitul de braț și nu s-a culcat cu nenorocita mea de soție. Iartă-mă, Emma!

— A fost măcar, cum să zic, un fel de mențiune indirectă a locului în care trăiește? zic eu.

— Nu, zice Jerome. Și n-am întrebat. Nemernicul ăla e de rău augur. Puteam să miros de la o poștă asta la el, la înmormântare. Un nor plutind deasupra lui. Ca atunci când aerul se încarcă înaintea unei furtuni.

Și, spunând asta, Jerome mă dă afară din casa lui.

102.

Emma mă conduce până la mașina pe care o închiriasem. Niciunul din noi nu spune nimic, dar mă privește de parcă ar face un grafic al geometriei emoționale în raport cu genealogia profilului meu.

— Chiar crezi că Lionel Goettreider e tatăl tău? zice ea.

— Dar tu? întreb eu.

E foarte multă durere în privirea pe care mi-o aruncă și îmi dau seama că am depășit limita, mult prea neatent, am dat cu piciorul la o parte niște pietre sub care cresc ecosisteme obscure, care pot reacționa imprevizibil la lumină.

— Dacă-l găsești, zice Emma, spune-mi și mie ce fel de om e.

— Nici nu știu unde să-ncep să-l caut. Lumea-i mare.

— Nu m-ai întrebat dacă eu am vorbit cu el la înmormântare, spune ea.

— Ai vorbit?

— Mda. În general au fost lucruri pe care le zici la înmormântări. Îmi pare rău pentru pierderea survenită. A fost o femeie deosebită. Lucruri din astea. Tata are dreptate, știi? Emana un miros ciudat Lionel Grey ăsta sau Goettreider sau cum l-o fi chemând. Nu rău. Doar ciudat. Static și, nu știu… elementar.

— Ți-a spus unde locuiește?

— M-a chemat în vizită dacă ajung vreodată prin zonă, zice ea. N-am putut să zic nimic de față cu tata pentru că e, totuși, cea mai mare rană a căsniciei lor. Îmi pare rău, dar literalmente așa e. Niciodată n-a vorbit despre asta până n-a murit ea. E ciudat să descoperi că ambii tăi părinți se pricep așa de bine să țină secrete.

— N-am vrut să vă provoc o durere inutilă, zic eu.

— Nu cred că *e* inutilă, spune Emma.

Se uită în altă parte și e ceva copilăresc și emoționant în felul în care dă un șut scurt trotuarului, ca un copil protestând în fața unei mari nedreptăți.

— Mama și cu mine am vorbit foarte mult în spital, zice Emma. Am dormit acolo în fiecare noapte din ultima săptămână. Tata n-a făcut față. El lua schimbul de zi. Dar eu luam nopțile. Și noaptea era cel mai urât.

— Îmi pare rău, zic eu. Și mama mea a murit. Într-un fel.

Se uită la mine cu o privire gen *cum poate să moară mama ta într-un fel*? Dar o lasă așa. Are o poveste de spus. Din casă, Jerome se uită la noi pe geamul de la bucătărie, ca un văduv dintr-o telenovelă.

— Cancerul nu s-a grăbit cu ea, zice. Am văzut cum a ros-o, dar încet, ca și când ar fi vrut să savureze fiecare bucățică din

festin. A luat aproape tot până când a ajuns, într-un final, aproape fără voința lui, la rinichi. Apoi abia dacă a mai durat o zi până să intre în coma care a luat-o de lângă noi. Știa că ăla e sfârșitul, așa că mi-a spus despre *el.* Că l-a iubit întotdeauna. Că l-a iubit și pe tata întotdeauna. A zis, și trebuie să înțelegi că mama nu era o persoană melodramatică, a îndurat cu stoicism până la final, dar mi-a zis că inima omului este la fel de complexă și de dificilă ca problemele spinoase de fizică pe care a încercat să le rezolve toată viața ei. Mai grele, de fapt, pentru că fizica are soluții, iar inima are numai întrebări. A zis că în comparație cu iubirea, fizica era o *ușurare.*

Emma se șterge la ochi cu dosul palmei. Îmi zâmbește rușinată și încerc să fac un gest care să transmită, cum să zic, empatie.

— Mama i-a spus tatii că nu l-a mai văzut pe Lionel după accident. Dar știu că s-a întâmplat asta măcar o dată. La o conferință la Universitatea din Hong Kong în 1968. Tata nu a mers, avea altceva la serviciu. M-am născut la vreo patruzeci de săptămâni după aia.

Se uită la mine, analizându-mi trăsăturile schematice ale feței și comparându-le cu o imagine mentală a propriei persoane, care poate sau nu să fie cu totul exactă.

— Din câte știu eu, zice Emma, trăiește în același loc în care a trăit în ultimii cincizeci de ani. Insula Hong Kong.

— Nu știu ce fel de om e, zic eu. Dar știu ce fel de om ar fi trebuit să fie. Unul extraordinar.

Emma dă din umeri și se întoarce în casa tatălui ei.

103.

La bordul avionului care mă duce din San Francisco în Hong Kong, parcurg selecția de filme din ecranul de pe scaunul din fața mea, dar creierul meu e mult prea hăituit ca să fie acaparat de ceva care implică o acțiune. Așa că în loc de asta îi privesc pe ceilalți pasageri, patru sute de oameni uitându-se într-o tăcere mormântală la niște dreptunghiuri strălucitoare.

În locul din care vin eu, ritualul unei povești e unul privat, pentru că a lua contact cu o narațiune captivantă saturată de propria ta stranietate psihologică e visceral de personal, iar

corpul tău reacționează de parcă totul s-ar întâmpla cu adevărat: râs, excitare, dezgust, furie, teroare. Dacă ai trece în public prin așa ceva, ar fi la fel de inadecvat din punct de vedere social ca trasul unui pârț într-un container vidat, când ești înconjurat de străini – dar cineva care stă lângă mine pare să fie OK și cu chestia asta.

Bineînțeles, majoritatea oamenilor ar considera asta *progres* – sute de oameni înghesuiți într-un tub de metal de 340 de tone, aflat deasupra Oceanului Pacific la 11 000 de metri altitudine, atomizați de căști și ecrane, bând lichide siropoase și ignorându-ne unul altuia mirosurile corporale, în niște bule de pseudo-intimitate pe care normele sociale le sculptează din spațiul ăsta comun temporar. Dar ce iese cu adevărat în evidență e cât de nefericită e. Tehnologia care face posibil zborul prin aer nu are niciun pic din optimismul mieros care stă la baza percepției despre sine a lumii mele.

Și nu-s sigur că-i un lucru rău. Soră-mea vorbea despre asta la cină, în noaptea aia – starea actuală a lumii nu e așa cum e pentru că ne-am oprit din a avea un spirit optimist, al minunii și descoperirii, starea actuală a lumii e așa cum e ca o *consecință* a acestei concepții. Oamenii sunt deznădăjduiți în ceea ce privește viitorul pentru că sunt din ce în ce mai conștienți că noi, ca specie, am încercat să ajungem la un vis care ne-a împins spre ruină. Ne-am spus că lumea e aici pentru ca noi s-o controlăm, așa că dacă tehnologia e mai avansată, controlul nostru e mai mare, iar lumea mai bună. Faptul că, odată cu fiecare salt tehnologic, lumea devine din ce în ce mai stearpă și mai haotică derutează profund. Cu cât sunt mai bune lucrurile pe care le construim, cu atât facem totul mai rău. Pentru că planul e fisurat. Presupunerea că lumea e aici pentru a fi controlată de oameni e principiul filosofic de bază al civilizației noastre, dar e una greșită. De aia e cu atât mai greu să scapi de el, în pofida dovezilor copleșitoare care arată contrariul. Optimismul e rugul pe care ne tot dăm foc.

Dacă asta ar fi fost ficțiune, aș fi trebuit să mă gândesc foarte mult la mesajul pe care aș fi vrut să-l transmit ca o alternativă la acest mit al controlului care ne-a deformat ideologic specia într-o autoanihilare progresivă. Din fericire, nu-i ficțiune. Sunt niște memorii. Și cel mai bun lucru despre niște memorii e că nu trebuie nici măcar să aibă sens.

Încerc să-mi temperez pornirile cognitive nefaste ascultând muzică pe telefonul lui John. Mă gândesc la lucrurile care fac muzica de aici atât de diferită față de muzica cu care am crescut. Îmi ia aproape tot zborul să-mi dau seama – punkul și hip-hopul nu au existat în lumea mea. Așa că da, recunosc că lumea asta e mai bună când vorbim de muzică.

104.

Avionul aterizează și eu iau o mașină de la aeroportul Chek Lap Kok, străbat insula Lantau, Tsing Yi și Kowloon și prin tunelul de sub Victoria Harbour, până în insula Hong Kong. Mă cazez la un hotel din Causeway Bay și îl întreb pe administratorul de noapte, Roland, care e incredibil de curtenitor, dacă informațiile pentru care am sunat înainte din San Francisco au ajuns. N-au ajuns, dar îi strecor lui Roland o mie de dolari pentru a rezolva problema în numele meu. Sunt atât de dat peste cap de fusul orar, că nici nu pot să dorm, chiar dacă e miezul nopții. Mă plimb pe străzile luminate atât de strălucitor cu o fluorescență lipsită de umbre încât mi se pare că sunt într-un mall cu un acoperiș infinit de înalt. Găsesc un fast-food non-stop care vinde tăieței, sorb sforile alunecoase din supa aromată și pe drumul înapoi către hotel fac un ocol idiot pe o stradă mărginașă mult mai puțin luminată și sunt jefuit de un adolescent care flutură un cuțit în fața mea, încercând să pară amenințător. Sunt mult prea în reluare ca să fac orice altceva în afară de a-i întinde teancul de dolari Hong Kong, pe care îl cumpărasem la cursul valutar scandalos din aeroport și de a-l lăsa să-și numere prada chiar în fața mea. Mă simt de parcă nu mi-a crescut deloc adrenalina, dar când mă întorc în camera de hotel adorm într-un somn fără vise.

Mă trezește sunetul unui telefon, a doua zi după-amiază, iar administratorul de zi, Anaïs, mă anunță că informațiile pentru care sunasem încă din San Francisco mă așteaptă în holul de la intrare, alături de un domn din localitate, care cere cinci mii de dolari pentru ele. Îi spun lui Anaïs să-l plătească pe tip și să-mi trimită informațiile în cameră, printr-un valet, alături de o cafea și niște lapte. Are nevoie de un moment pentru a-mi verifica

numele în sistemul de date pe care îl are la dispoziție și decide să-mi accepte cererea fără nicio obiecție.

Șase minute mai târziu beau o cafea care nu-i chiar oribilă, cu un lapte mult prea gros, uitându-mă la priveliștea Portului Victoria prin geamul panoramic și ținând în mână un plic lipit cu salivă. Când îl deschid, adezivul încă e umed de la saliva străinului. Înăuntru e o bucată de hârtie, împăturită în patru, pe care e o adresă.

Șoferul mă duce la Wan Chai, unde descopăr că eu, de fapt, trebuia să ajung la Chai Wan, ceea ce mi se pare o alegere deliberată a urbaniștilor, ca să inducă în eroare, dar cine știe, o fi vreo diferență evidentă de pronunție și confuzia mea e inadecvată cultural. Wan Chai e la vest de Causeway Bay și Chai Wan e la est, așa că șoferul, un localnic burtos cu o șapcă stilată de șofer și accent australian tărăgănat, o ia înapoi, pe lângă turnurile strălucitoare și magazinele exclusiviste din Causeway Bay, înspre partea mai puțin sclipitoare și mai mult industrială a insulei.

Șoferul oprește la destinație – un depozit, imens, dar simplu, la capătul unei fundături nepopulate. Pereții sunt înveliți în aluminiu de sus până jos, are un acoperiș plat, fără geamuri, iar singurul loc prin care se intră sau se iese pare să fie o ușă masivă de oțel. Apăs pe soneria de lângă ușă și nu răspunde nimeni. Bat și nu răspunde nimeni. Încerc să apăs clanța, dar ușa e încuiată. Înconjor depozitul, lucru care-mi ia aproape zece minute, pentru că e chiar foarte mare. Spatele și părțile laterale arată exact ca fața, dar nu au ușă. Construcția pare să fie un cub perfect.

Dar când mă întorc în față, un bărbat cu ceafa lată, într-un costum bine croit, stă înaintea ușii cu un telefon mobil la ureche. Latră la mine în cantoneză și îi întind bucata de hârtie. O mototolește și o bagă în buzunar. Sacoul e descheiat și văd destul de bine ca să confirm că are un pistol. Murmură ceva în telefon, aparent vorbea cu cineva, ascultă, se uită la mine, dă din cap și închide telefonul. Netezește bucata de hârtie pe care o mototolise, scoate un pix și scrie altă adresă pe ea.

Plec de lângă omul cu pistolul și șoferul mă duce la noua adresă din Shek O, o peninsulă de la marginea pitorească din sud-estul insulei. La destinație e o vilă modernă pe mai multe niveluri, ridicată pe o stâncă abruptă, roșie, de pe care vezi

Marea Chinei de Sud. E dichisită, dar clasică, are contururi bine definite, e făcută din materiale elegante, combinând tradiția arhitecturală locală cu un stil globalist, încrezător. Îl întreb pe șofer și zice că o casă ca asta, pe un teren ca ăsta, ar costa cam treizeci de milioane de dolari. Bănuiesc că se așteaptă la un bacșiș gras.

În timp ce merg spre ușa de la intrare, iar pietrișul scârțâie sub picioarele mele, observ că pietricelele au două nuanțe, gri-deschis și gri-închis, schițând o formă care e omniprezentă în locul din care vin eu, dar aici nici nu se poate vorbi despre așa ceva. Forma făcută din pietriș e imensă, destul de mare ca să fie văzută din satelit. Reflexul pilomotor mi se activează, fiecare fir de păr de pe corp mi se ridică. Pentru că – e o spirală în formă de amprentă.

Bat la ușa de lemn sculptată manual de la intrare.

Ușa se deschide.

Când l-am văzut în 1965, avea patrușdoi de ani. Ceea ce înseamnă că acum are nouășdoi. Încă are fața lungă și nasul încovoiat, chiar dacă unele vase de sânge de pe nasul lui s-au spart. Buzele lui mari s-au mai subțiat, fața e plină de riduri, părul creț i s-a făcut alb și fragil. Dar încă mai are sprâncenele alea dese deasupra ochilor tricolori. E îndoit de spate și se ține de ușă pentru echilibru, dar stă pe picioarele lui și îmi întâmpină privirea uimită cu un zâmbet.

E Lionel Goettreider.

— În sfârșit, zice.

105.

OK, deci Lionel Goettreider există, e în viață și mă aștepta.

— Mă bucur să vă cunosc, domnule Barren, zice el. Sunt Lionel Goettreider. Bănuiesc că ai venit aici ca să discutăm despre călătoria în timp.

De când am plecat din San Francisco, am repetat ce aș putea să zic în eventualitatea mică în care l-aș fi găsit, cum aș fi putut să-l conving pe Lionel Goettreider că nu-s nebun. Nu m-am așteptat să nu trebuiască să explic absolut nimic. M-am așteptat să am emoții la întâlnirea cu el, figura dominantă a lumii mele. Dar l-am văzut de atâtea ori în simulări, că e ca și cum m-aș

întâlni cu un părinte al unui prieten din copilărie la băcănie – șocul cel mai mare e cât a îmbătrânit.

— E o onoare să vă întâlnesc, domnule, spun eu.

Întind mâna, și un ușor tremur îi străbate fața. *El* este cel nerăbdător. Îmi ia mâna și mi-o strânge într-a lui. Strâng mâna lui Lionel Goettreider.

Îmi face semn să-l urmez înăuntru. Observ că merge într-un mod straniu, în același timp țeapăn și fluid. În jurul picioarelor lui sunt niște benzi transparente, extrem de subțiri, la distanță de 15 centimetri una de alta, până la glezne.

— Mă ajută să merg, zice el. N-o să te plictisesc cu detaliile, dar implică o simulare electrică discretă a mușchilor, legată de niște platforme oscilante de echilibru și o ușoară manipulare a gravitației. Sunt construite de mine. Cam tot ce vezi e construit de mine.

Nivelurile casei – e construită direct în stâncă, mult mai lungă decât lată, astfel încât fiecare cameră are o priveliște incredibilă a Mării Chinei de Sud – sunt conectate între ele de lifturi rotative cu o suprafață flexibilă, de gresie, ca un om cu mobilitate redusă să se poată mișca fără a i se vedea lipsurile. Ne așezăm pe două fotolii care se dezumflă parțial și apoi se întăresc subtil, pe forma corpurilor noastre. Încerc să mă foiesc, dar mi-e imposibil să-mi găsesc o poziție mai confortabilă decât cea pe care mi-a ales-o fotoliul.

Lionel apasă pe un touch screen al fotoliului lui personalizat și un chelner-robot vine pe ceva ce pare a fi o pătură plutitoare de aer și ne toarnă fiecăruia câte o băutură prin unul din mai multele ștuțuri pe care le are. Vreau să îmbrățișez robotul ăla adorabil. Burbonul pe care-l scuipă afară e extraordinar de bun, aromat și tare.

— Hai să stabilim un lucru, în caz că ai de gând să negi…, zice Lionel.

— Să neg ce? întreb eu.

— Ai fost acolo. 11 iulie 1965. În ziua în care experimentul meu a eșuat. Te-am văzut în laborator, doar o fracțiune de secundă, arătând mai mult sau mai puțin exact cum arăți acum.

— Așa e, zic eu.

Lionel se înmoaie, doar un pic, de parcă i s-ar fi luat o piatră de pe inimă acum că a aflat, într-un final, că nu are halucinații. Recunosc privirea aia, pentru că e și pe fața mea.

— Ai fost acolo, zice el.
— Am fost acolo, spun eu.
— Te-am așteptat foarte mult timp, zice Lionel.
— De unde ați știut că am călătorit în timp ca să ajung în laboratorul dumneavoastră?
— A fost singurul răspuns rezonabil, zice el.
— Aveți o percepție a ceea ce e rezonabil mult diferită de a celorlalți.
Lionel se uită pe geam la apele învolburate de jos, pline de bărci. Bea din paharul de burbon, se strâmbă când băutura îi atinge limba.
— Experimentul ar fi trebuit să funcționeze, zice el. Ceva a mers greșit. Ceva dincolo de sistemele mele mai degrabă meticuloase. Pe lângă asta, te-am văzut cu ochii mei. Chiar și luând în considerare posibilele distorsiuni vizuale sau cognitive generate de energiile eliberate de dispozitivul meu, am știut că văd ceva real. Pe *cineva* real. Și apoi au mai fost și datele alea. Urma, chiar dacă palidă, a unui tip de radiație necunoscut. Am salvat echipamentul de detectare din ruinele laboratorului meu și am încercat să-mi dau seama ce ar fi putut fi. Problema era că nu a mai fost de găsit. Până când l-am pornit din nou.
— Până când ați pornit din nou ce? zic eu.
— Dispozitivul, bineînțeles.
— Ați activat Motorul Goettreider?
Văd că e pe cale să-ntrebe ce e *Motorul Goettreider,* dar simplul fapt că am un nume pentru el pare să-i răspundă la o veche întrebare. Zâmbește. E, cu siguranță, un om care nu zâmbește des.
— Chiar mă întrebam cum l-ați numit voi, zice el.
— Noi? întreb eu.
— Oamenii viitorului. Nu vii din viitor?
— Vin din prezent, zic eu. Doar că un alt prezent. O altă cronologie. Una în care experimentul dumneavoastră nu a eșuat. De fapt, a fost un succes care a întrecut chiar și cele mai mari așteptări ale dumneavoastră. Dispozitivul, ceea ce noi numim Motorul Goettreider, a alimentat o revoluție tehnologică care a transformat lumea.
— De asta l-am construit, zice el. Ăsta era visul meu.
— Visul dumneavoastră ar fi trebuit să devină realitate, zic eu.

— Da, spune el. Bine, da și nu. În dimineața de după accident, am ieșit din spital și m-am furișat înapoi în laborator. Știam că dacă dădeam cuiva șansa să se gândească bine la tot, mi-ar fi distrus dispozitivul și nu puteam să las asta să se întâmple. Nu până nu înțelegeam ce a mers greșit. Plănuiam să substitui un prototip anterior cu cel din dărâmături, pentru că nimeni în afară de mine nu ar fi putut recunoaște că e un fals. Laboratorul era o ruină, dar dispozitivul era intact. Și bateria, bineînțeles. Construisem o baterie de mare putere pentru a stoca orice putere generată în timpul experimentului. Când am verificat, era plină. Ceea ce însemna că, în eșecul lui, dispozitivul, ceea ce tu numești *Motor,* funcționase. Curentul electric fusese oprit în clădire, tot locul fusese închis. Numai norocul a făcut ca experimentul să se desfășoare într-o duminică, iar birourile de deasupra să fie goale și să existe numai șaptesprezece oameni răniți în loc de sute. Am salvat destul din echipament ca să pot să stabilesc erorile înainte de a-l aprinde din nou. Am găsit o defecțiune majoră în construcție. Ar fi generat o undă de radiații care ar fi putut omorî pe toată lumea din laboratorul ăla, dacă dispozitivul ar *fi* funcționat corespunzător de prima dată. Am lucrat zi și noapte să o corectez, așteptându-mă să fiu oprit în orice moment de autorități. Dar n-a venit nimeni. Așteptau testele rezultatelor pentru a se asigura că nu existau radiații periculoase. Asta mi-a dat destul timp pentru a repara Motorul și pentru a-l activa din nou. De data asta, bineînțeles, a funcționat perfect. Încă mai funcționează.

— Stați puțin, zic eu, Motorul e pornit? Acum?

— L-am pornit la două zile după accident și nu l-am mai oprit niciodată, zice el. De atunci îmi alimentează operațiunile.

Apasă pe touch screen și fotoliul se umflă, aplecându-se încet în față, pentru a-l ridica în picioare. Un lift ne duce trei niveluri mai jos, până la o ușă groasă de oțel. Ușa se deschide și dezvăluie o cameră de beton.

Înăuntrul ei, înconjurat de canale și tuburi și cabluri, e un Motor Goettreider.

Majoritatea componentelor au fost actualizate și fuzelate, dar familiaritatea designului rămâne. Pot să îl simt, câmpul ăla dens, ondulat de energie pură, care se rotește asincron în jurul principalei bobine de absorbție. Din lateral pare o aură minerală, ca inelele lui Saturn. Dar știu și fără să o văd cum arată de sus.

O spirală.

106.

Motorul e atât de frumos, că nu-mi pot lua ochii de la el. Lionel stă lângă mine, tremurând de mândrie și de curiozitate.

— E minunată? zice Lionel. Lumea ta?

— Da, îi răspund eu.

— Asta m-a făcut să merg înainte, spune el. După accident. După eșec. Nu știu nici măcar cum am reușit să evit o prăjire totală a sistemului. Am reluat cronologia evenimentelor de nenumărate ori și, conform tuturor calculelor, oprirea dispozitivului în mijlocul procesului ar fi trebuit să fie… un cataclism.

— Am fost eu, îi mărturisesc. Am intervenit înainte de a fi prea târziu.

— Tu m-ai împins? mă întreabă.

— Mda, zic eu. Și l-am pornit din nou.

— Mi s-a părut că simt cum mă împinge o mână, dar totul a fost atât de haotic, ar fi putut să fie valuri de forță comprimată. Energiile eliberate au fost imprevizibile.

— În locul din care vin eu, fiecare copil știe înșiruirea întâmplărilor din ziua aia. E momentul fundamental al istoriei omenirii.

— Mi-e greu să aud ce ar fi trebuit să devină, zice el, dând din cap. Chiar dacă, așa cum am zis, e ceea ce m-a făcut să merg înainte. Privind în urmă, trebuie să fi oprit atunci o parte esențială din mine ca să pot continua. Dar, în același timp, lucrul ăsta mi-a dat detașarea clinică necesară pentru a înțelege lucrurile care păreau fără sens. Două probleme. Una: radiația emisă de dispozitiv *după* ce a fost pornit a fost cumva detectabilă *înainte* de a fi pornit. A doua: te-am *văzut* pe tine acolo, purtând haine neobișnuite și așteptându-te, în mod categoric, să nu fii văzut. M-am gândit că ai avut probabil un câmp de invizibilitate în jurul tău, care a fost cumva destabilizat de energia emisă de dispozitiv.

— E corect, zic eu, da.

— Dar asta însemna că veneai dintr-un loc cu posibilități tehnologice mult mai avansate decât cele ale vremii. O singură explicație rezolva ambele probleme.

— Un călător în timp, zic eu.

— Un călător în timp, da. Ceea ce însemna că experimentul nu fusese numai un succes, ci fusese un triumf, îndeajuns de semnificativ pentru a justifica o călătorie în timp numai ca să-i fii martor. Planul meu fusese să las dispozitivul să funcționeze dacă experimentul era un succes, așa că am presupus că tu ai găsit exact momentul ăla în spațiu și timp urmărind urma radiațiilor, din viitor în trecut. Dar ceva nu a funcționat cum trebuie.

— Noi îi spunem radiație tau.

— Tau? Dar nu are nicio legătură cu leptonul tau. Sau, stai, particulele tau au fost izolate abia pe la mijlocul anilor ’70. Dacă această radiație tau a fost descoperită mai devreme, logica dictează că leptonul tau a primit un alt nume. Deci, în lumea ta, cum se numesc leptonii care se transformă în hadroni sau chiar tanoni?

— Nu am nici cea mai mică idee.

— Păi nu ești om de știință?

— Nu chiar, cred că eram mai degrabă… crononaut.

— *Crononaut*?

— Nu eu am inventat numele.

Lionel pare puțin dezamăgit, ca și cum s-ar fi așteptat să se adreseze unui adevărat egal. Asta mă relaxează. Am petrecut suficient timp în lumea asta fiind tratat cu un respect pe care nu-l merit. Dezamăgirea e un sentiment cumva încurajator.

— Când am tras maneta să opresc dispozitivul, a fost o reacție instinctivă. Un șoc, de fapt. Dacă mai așteptam chiar și numai câteva secunde, fluxul de energie urma să se stabilizeze. Dar așa a început să facă implozie. Faptul că l-ai reactivat atunci a salvat, probabil, două sute de milioane de vieți.

— Vă sunt recunoscător că spuneți asta, zic eu, dar lumea a pierdut mult mai mult decât a câștigat în ziua aia.

— Totul ar fi putut să fie OK dacă nu era Jerome, zice Lionel. A fost un dezastru, bineînțeles, dar nimeni nu a avut mai mult de niște vânătăi și julituri, câteva degete rupte și dinți sparți. Dar Jerome, faptul că și-a pierdut brațul, asta a făcut din mine un monstru. Doar că n-am putut niciodată să regret cu adevărat ce

a făcut, pentru că a salvat-o. Pe Ursula. Probabil ar fi murit în ziua aia dacă nu avea el singurul moment curajos din viață.

— Am fost acolo, zic eu. Am văzut totul.

— Când *mai exact* ai ajuns în ziua aia?

— La câteva minute înaintea celorlalți. Cei Șaisprezece Martori. Așa îi ăăă, numim noi. Erați singur în laborator. Și apoi a venit ea, Ursula Francoeur.

— Ne-ai văzut, zice el. Împreună.

— Mda, zic eu.

— Cât a durat, pentru tine, ziua aceea din laborator?

— Două săptămâni, zic eu. Două săptămâni și jumătate, cred.

— Ursula spunea că cea mai complexă problemă de fizică era un mizilic în comparație cu contradicțiile inimii.

— Am mai auzit asta, zic eu. De la fiica ei.

— Ai întâlnit-o pe Emma?

— Ea e cea care mi-a spus unde să vă găsesc.

— A zis ceva despre mine?

— Credeți că sunteți tatăl ei?

Luat prin surprindere, Lionel se apleacă un pic, dar benzile din picioarele lui nu îl lasă, așa că arată cumva dezumflat, de parcă ar fi fost îmbrăcat într-un costum al unui bărbat mai lat și mai înalt, doar că un costum de mușchi și piele.

— Nu știu, zice el. E posibil. Nu, e probabil. Ursula a refuzat să facă un test de paternitate. Zicea că era un schimb. Precum transformarea coastei lui Adam în Eva. Brațul lui Jerome devenea fiica lui. Am încercat să fac o glumă despre asta la un moment dat, cum că eram surprins că cineva de un asemenea nivel intelectual ca ea ar fi recurs la o analogie biblică și a fost singura dată când Ursula mi-a arătat partea ei țepoasă. A zis că asta era înțelegerea. Copilul avea să fie al lui Jerome sau nu avea să fie deloc.

I s-au umezit ochii și îi șterge cu mâneca. Se întoarce, dar nu cred că e din cauza mea. E de parcă n-ar vrea să-l vadă Motorul plângând.

— Jerome știe? zice el.

— Ursula i-a zis de aventură. Bănuiește chestiunea cu Emma, dar nu este sigur. Nu cred că știe că s-a întâlnit cu dumneavoastră la Hong Kong înainte de a rămâne însărcinată.

— Cum dracu’ știi tu de asta?

— Mi-a spus Emma, zic eu.

— Știe?

— La spital, cu puțin timp înainte de a muri, Ursula i-a spus că niciodată nu a încetat să vă iubească. Dumneavoastră i-ați spus la înmormântare că trăiți în Hong Kong. Cred că a pus ea restul cap la cap. Probabil a ajutat-o și faptul că nu aduce deloc cu Jerome și seamănă destul de mult cu dumneavoastră.

Lionel schițează un zâmbet scurt.

— Ne acopeream destul de bine urmele, zice el. Nimeni n-a știut niciodată că relația noastră a continuat.

— Ei bine, Emma are vreo patruzeci de ani, zic eu. Călătoria aia a fost cu mult timp în urmă.

— Nu. Nu ne-am oprit niciodată. Am continuat vreme de cincizeci de ani. S-a terminat abia săptămâna trecută.

— Săptămâna trecută? mă mir eu. Ursula a murit acum doi ani.

— Da, ei bine, zice Lionel, trebuie să-ți arăt și altceva.

107.

O mașină neagră ne așteaptă la intrarea din pietriș spiralat, iar șoferul e șmecherul cu ceafa lată și cu umflătura de la pistol cu care mă-ntâlnisem la depozit – Lionel îi spune Wen – și nu recunosc modelul sau marca, pentru că, bineînțeles, e construită de Lionel, merge pe o baterie încărcată de Motor și e realizată dintr-un compus organic superdens, care e biodegradabil în totalitate. Pe serpentinele de la marginea stâncii din Shek O, de-a lungul părții estice a insulei Hong Kong, până la Chai Wan, Lionel îmi spune ce i s-a întâmplat de la accidentul din 1965 până azi.

Lionel Goettreider este cu siguranță un geniu incomparabil, însă conversația cu el e destul de sinuoasă. Nu pare să aibă prea mulți oameni cu care să vorbească și am trecut prin destul de *multe* devieri în care el îmi explica tehnicități codificate de care nici măcar *eu* nu eram interesat și, să recunoaștem, asta era probabil cea mai importantă zi din viața mea. Măcar în top trei. Și cu toate astea, tot eram acaparat de peisaj în timp ce el făcea o paranteză despre diferența dintre fotoni și polaritoni – dacă chiar te interesează, un polariton e o combinație între un foton și un fonon, un fel de cvasiparticulă care implică excitarea

colectivă a dispunerii elastice a atomilor în materie condensată – și dacă ai asimilat mai mult de trei cuvinte consecutive din chestia asta, atunci, felicitări!, tu și cu Lionel Goettreider v-ați înțelege perfect.

Ideea principală e că, după dezastrul din 11 iulie 1965, toți cei șaptesprezece supraviețuitori fuseseră băgați în carantină în același spital – știu, cât de jenant – pentru că exista o teamă destul de legitimă că ei fuseseră otrăviți mortal cu o doză de radiație care le înnegrea măduva. Dar niciunul nu fusese iradiat.

Nu sunt sigur cum să-i spun lui Lionel că toată lumea din camera aia, inclusiv Ursula și Jerome, ar fi fost moartă în câteva săptămâni dacă n-aș fi alterat eu cronologia. E evident că el și-a imaginat destul de mult cum experimentul lui ar fi trebuit să schimbe lumea, dar lucrul ăsta a fost complet separat de morțile lor îngrozitoare. Ei n-au avut vreme de cincizeci de ani un triunghi amoros. A fost o tragedie necunoscută, îngropată de mult, pe care au fost ridicate statuile măreției lui. Literalmente – pe mormântul lui Lionel Goettreider e o nebunie de statuie, gigantică, el ținând în mână o replică a Motorului Goettreider original, care emite propria lui spirală sclipitoare.

După ce au fost externați cu toții din spital – brațul lui Jerome a fost cauterizat foarte curat de fâșia de energie care îl tăiase –, a existat o anchetă a dezastrului. Supervizată de guvernul federal, a fost extrem de politică și tensionată. În iulie 1965, războiul Statelor Unite cu Vietnamul începuse abia de patru luni, iar președintele Johnson era pe punctul de a anunța că trimitea 125 000 de soldați pe front și că mărea mai mult de două ori numărul recruților. Era foarte prins în „Cursa spațială” cu Rusia și în a reuși să atingă obiectivul președintelui Kennedy de a trimite astronauți pe Lună până la sfârșitul anilor ’60. Guvernul federal avea nevoie de o populație a Statelor Unite care să rezoneze, cu ochii mari de uimire, la posibilitățile științei americane. Dacă afla cineva că un experiment minor dintr-o nișă esoterică de cercetare fusese la câteva secunde de a distruge jumătate din continent, ar fi fost foarte, foarte rău pentru un om care încerca să țină țara în frâu cu mâinile goale, în timp ce ea era pe muchie de cuțit, gata oricând să aibă parte de tulburări sociale. Președintele Johnson tocmai semnase și promulgase Legea Drepturilor Civile cu un an înainte – o mișcare controversată. Un cataclism care ar fi putut face Hiroshima și

Nagasaki să pară niște artificii într-o parcare goală, mai ales unul finanțat chiar de guvernul Statelor Unite, nu era rentabil.

Așa că au făcut o înțelegere. Toată lumea urma să tacă naibii din gură, pentru totdeauna. Jerome era cea mai grea piesă de pe tabla de șah, cu brațul lui amputat, dar avea un suflet de funcționar, iar o serie de promovări succesive, implementate într-un timp scurt, l-au făcut să păstreze tăcerea. Plus că știa ce voia Ursula. Ceilalți paisprezece observatori au fost, la rândul lor, răsplătiți pentru tăcerea lor cu un traseu profesional mai ușor. Niciunul dintre ei nu a mai plătit vreodată impozit pe venit.

Și Lionel Goettreider a fost rugat să părăsească Statele Unite ale Americii și să nu se mai întoarcă niciodată. Emigrase în Statele Unite după al Doilea Război Mondial, când America a pescuit cu o plasă în oceanul de oameni de știință al planetei, pentru a atrage cele mai luminate minți pe teritoriul ei. Acum, el era aruncat din nou la apă.

La două zile după accident, Lionel s-a furișat în laboratorul dărâmat și a salvat Motorul, substituindu-l cu un prototip asemănător, a rezolvat valul de radiații nedetectat până atunci, care ar fi trebuit să-i omoare pe toți, și l-a pornit. Nu l-a mai oprit niciodată.

Ar fi trebuit să se întoarcă în Danemarca, dar a pornit în direcția opusă, a profitat de o oportunitate de cercetare la Hong Kong, a îmbarcat Motorul pe un vapor și l-a dus din San Francisco în insula Hong Kong.

Și acolo, într-o izolare aproape totală, Lionel Goettreider a inventat viitorul.

108.

Lionel e rezervat în ceea ce privește motivul pentru care ne întoarcem la depozitul lui din Chai Wan – sunt sigur că deja ți-ai dat seama, dar încerc să dau și eu senzația aia de suspans, ca să mă las în seama predilecției lui Lionel pentru dramă…

Ne blocăm în traficul dat peste cap de o demonstrație pro-democrație, înaintând cu o viteză care îl face pe Wen să scuipe un torent constant de înjurături în cantoneză, iar parbrizul e pătat de saliva lui scandalizată. Plouă mărunt, dar, bineînțeles, ștergătoarele nu au nicio putere asupra interiorului parbrizului.

Când Lionel s-a mutat la Hong Kong, a avut un singur obiectiv. Un obiectiv atât de avansat tehnologic încât era absurd. Avea nevoie de nenumărate alte inovații pentru a ajunge măcar la punctul în care ar fi putut crea un model teoretic testabil al acestui obiectiv, fără să mai vorbim de construcția propriu-zisă a unui prototip care să eșueze și să fie îmbunătățit și să eșueze și să fie îmbunătățit și să eșueze și să fie îmbunătățit și nimeni altcineva nu avea echipamentul necesar s-o facă, pentru că nimeni altcineva nu avea ce avea el – un Motor Goettreider funcțional. O sursă de energie nelimitată, curată, pentru a alimenta orice ar fi construit.

E evident faptul că *acest* Lionel Goettreider *nu* a pus sursa lui revoluționară de energie la dispoziția întregii lumi. *Acest* Lionel nu a avut stimulentul martiriului asigurat care să-i lumineze viitorul ca un reflector dintr-un far, în timp ce corpul lui se prăbușea în sine din cauza iradierii de către propriul dispozitiv lacunar. Deci *acest* Lionel a fost salvat din fața nobleței de către resentimentul impotent pe care i l-a dat mâna nedreaptă servită de univers chiar în momentul lui de triumf. Faptul că se terminase în ruine însemna că ceva mersese greșit în cursul inițial al timpului, ceea ce Lionel a înțeles intuitiv, cu vanitatea geniului pe care o recunosc atât de bine de la tata.

Ăsta era lucrul care mă enerva cel mai tare la a fi blocat în trafic cu Lionel Goettreider – îmi aducea aminte foarte mult de tata. Nu tata de aici, bărbatul țăcănit, dar cald și grijuliu, care se pierde în umbra mamei. *Adevăratul* meu tată.

După ce a ajuns în Hong Kong, Lionel a inventat… totul. Când a avut nevoie să ajusteze traiectoria tehnologiei globale, a schimbat pe ascuns una din invențiile lui pe bani, acțiuni și zero credit. Invențiile lui sunt peste tot în lumea modernă. Ele *sunt* lumea modernă. Un fir omniprezent în țesătura civilizației. El e vrăjitorul anonim, enciclopedic, din spatele perdelei vieții de zi cu zi.

Partea bolnavă e că nici măcar nu a arătat lumii cele mai bune rahaturi pe care le-a făcut. În mare parte vindea lucruri de care nu mai avea nevoie, pentru că trecuse deja de nivelul lor. Uite, de exemplu, în casa lui nu există cabluri electrice, pentru că Lionel a inventat electricitatea wireless cu mai mult de douăzeci de ani în urmă. Acum cinșpe ani a renunțat de tot la electronică și s-a apucat de fotonică, pe care mai apoi a înlocuit-

o cu polaritonica experimentală cinci ani mai târziu. I-a permis umanității să construiască civilizația modernă din lucrurile de care el s-a debarasat.

Lumea din care vin nu e așa de pierdută cum credeam. Se pare că era ascunsă într-un buzunăraș al planetei, concepută și construită și crescută de Lionel Goettreider, iar el era total neinteresat de a o împărți cu noi, ceilalți.

109.

E ușor să fii acaparat de Lionel, de personalitatea sa, de straturile ego-ului său, de resentimentele lui și de așteptările învolburându-se și plesnind și luptând pentru a-i domina tonul. E ca și când ar avea nevoie de o confirmare și de admirație de la mine, dar în același timp nu se poate abține să nu mă certe un pic pentru că mi-a luat așa de mult să-l găsesc. Pot să simt abisul de teroare neagră din substratul a tot ce zice.

Cunosc teroarea aia, pentru că am simțit-o ultima dată când am văzut-o pe Penny – e teama că ceea ce-mi spune creierul meu nu e real, că ceva fundamental e defect înăuntrul meu și că tot ce cred că știu e o construcție aurorală de autojustificare pe care am ridicat-o ca să mă protejez pe mine de mine. Dacă sunt un Motor Goettreider cu o eroare fatală și în loc de energie generez halucinații care mă otrăvesc ca o scurgere de radiații?

Chestia e că mi-e așa dor de Penny. Mă gândesc constant la ea. Știu că vorbesc ca un adolescent care a făcut o nouă pasiune, dar, la dracu', e greu să mă concentrez pe orice altceva în afară de ea. Legătura noastră a fost atât de neașteptată, și acum, când nu știu dacă o să avem vreodată mai mult, am o senzație de dor și de pierdere.

Stau într-o super-mașină cu cel mai deștept om din lume, cheia tuturor lucrurilor pe care le-am tot căutat, iar el mă duce către o ascunzătoare plină de secrete și de mistere și, cu toate astea, mintea mea nu poate să asimileze mare lucru. Dezastrul meu nenorocit de creier tot abandonează prezentul și sare înapoi, la prima dată când am sărutat-o pe Penny, la presiunea precisă pe care au exercitat-o buzele ei asupra buzelor ele în contactul inițial dintre gurile noastre, balansul bărbiilor noastre în timp ce găseam poziția potrivită, buza mea de sus, buza ei de

sus, buza mea de jos, buza ei de jos, barba mea nerasă înțepând pielea ei catifelată.

Dacă Lionel vrea să-și păstreze comoara doar pentru el ca o creatură de basm, e treaba lui. Eu vreau doar ca Penny să aibă din nou încredere în mine.

Anxietatea îmi urcă încet, lipicios, în gât, pentru că totul e pe umerii bătrânelului ăstuia care trăncăne lângă mine, și îmi pare rău dacă sună nașpa, dar în timp ce el îmi povestește satisfăcut de cum a catadicsit într-un final să ofere lumii tehnologii care au făcut posibile telefoanele mobile și poziționarea globală și chiar internetul, după ce le-a păstrat zeci de ani pentru a lucra la planurile lui secrete, singurul lucru la care mă pot gândi e – *dacă e și el nebun*? Poate că asta e o halucinație comună, ca halucinațiile fanaticilor religioși care se zvârcolesc pe podea și bălmăjesc diverse limbi. Poate că Lionel și cu mine avem aceeași tulburare psihologică și credem amândoi că facem parte dintr-o realitate tehno-utopică alternativă și că suntem decisivi pentru adevăratul destin al umanității. Dacă faptul că l-am întâlnit nu dovedește că am dreptate, ci dovedește că niciunul dintre noi n-are dreptate?

110.

Parcăm la depozitul din Chai Wan și Wen ne încuie în mașină ca să facă o verificare a perimetrului. Lionel se joacă cu un nasture de la cămașă. Ața cu care e prins a început să se lase.

— Scuză-mă, zice Lionel, dar ceva mă nedumerește. De ce îl tot numești *motor*?

— Cum adică? zic eu. Așa se numește.

— Dar n-are niciun sens, zice el. Motoarele transformă energia în forță. Generatoarele transformă forța în energie. Ar trebui să se numească *Generatorul* Goettreider.

De fapt, chiar îmi aduc aminte de un profesor irascibil din liceu care susținea sus și tare că Lionel Goettreider ar fi șocat că moștenirea lui fusese pătată cu inexactitatea asta fundamentală. Când președintele Johnson a prezentat invenția în fața lumii, într-un discurs televizat din 22 august 1965, consilierii lui științifici încă se contraziceau pe o listă de nume. Doi dintre asistenții speciali ai președintelui Johnson, Jack

Valenti și Richard N. Goodwin, s-au lăudat că ei au numit dispozitivul „Motorul pentru Viitor al Doctorului Goettreider" – apelativul optimist pe care l-a folosit Johnson în discursul lui –, imediat devenit informalul *Motor Goettreider.* Numele a rămas.

Bineînțeles, motivul pentru care invenția a putut fi numită de un scriitor de discursuri al președintelui în loc de inventatorul ei e acela că Lionel nu a trăit îndeajuns de mult ca să-și vadă dispozitivul schimbând lumea. Nici măcar nu a trăit destul cât să-i dea un nume. Știu că ar trebui să-i spun asta, că fiecare moment în care nu-i spun o să facă mult mai ciudat momentul în care-i spun, dar e greu să-i explici cuiva c-ar fi trebuit să moară în niște dureri oribile, apăsătoare, cu cincizeci de ani în urmă.

Înainte ca eu să iau vreo decizie, Wen ne dă OK-ul și Lionel începe să meargă în felul lui „țeapăn dar fluid" înspre singura ușă din cutia altfel impenetrabilă. Face un gest de dirijor în fața unui panou cu senzori și ușa se deschide cu un șuierat, ca o trapă în spațiul cosmic.

Înăuntru, depozitul arată la fel de lipsit de ornamente ca în afară, pereți goi de ciment, izolație fonică, piloni și grinzi expuse. Casa lui Lionel a părut ultima redută a lumii pe care am lăsat-o în urmă, dar depozitul ăsta e doar un depozit. Aerul dinăuntru e rece și astringent, ca și cum orice lucru organic ar fi fost înlăturat cu desăvârșire.

Chiar și-așa, sunt câteva trucuri abile. De exemplu, nicăieri nu sunt cabluri electrice. Și ceea ce părea să fie o podea solidă de ciment e, de fapt, o podea de mici fante în straturi pe niște articulații rotative, care se mișcă la fel ca o bandă rulantă, înaintând cu o viteză modulată de Lionel cu o mișcare orizontală a degetului în aer. Poartă ceea ce pare să fie un ceas mecanic de mână vechi, cu roți dințate, dar care aparent e un detector de mișcare plin de date analitice prin intermediul cărora controlează tot în jurul nostru.

Trecem prin ușă după ușă, metal segmentat cu mecanisme elaborate de închidere și panouri cu senzori. Niciuna nu e semnalizată, dar se aprind ademenitor când ne apropiem de ele, ca niște cățeluși singuri dând din coadă pe preșul din fața ușii de la intrare. Lionel, extrem de vorbăreț în mașină, e foarte lapidar acum. Poate că încearcă să crească suspansul pentru marea dezvăluire, dar mintea mea e goală, mult prea solicitată, așa că scenariul ăsta mă pierde pe drum.

Arată către o ușă nesemnalizată de la capătul unui hol și podeaua ne oprește în fața ei. Face un alt gest și un emițător de deasupra aruncă asupra mea un cerc strălucitor, indigo. Fiecare folicul din corpul meu mă gâdilă în timp ce sunt scanat. Se uită la ceas și văd cum i se refractă un fascicul de lumină în ochi – poartă un fel de lentile de contact care interacționează cu ceasul pentru a proiecta o imagine tridimensională în câmpul lui vizual. Ușa segmentată se împătură în sine, dezvăluind o cameră întunecată de dimensiuni nedeterminate. Lionel intră în ea, așteptându-se să-l urmez. Și îl urmez.

Așteaptă ca ușa să se închidă în spatele nostru, izolându-ne în întuneric.

Și apoi se prind luminile. E o cameră foarte mare rotundă, cu un acoperiș cu cupolă, înaltă cât șase sau șapte etaje, acoperită de mii de punctulețe de lumină care acoperă spațiul vast, oblic, cu un luciu difuz, fără umbre.

În mijlocul camerei e un dispozitiv micuț, cubic, de oțel șlefuit, cu lambriuri de culoare neagră care par să absoarbă lumina, pentru că luciul ambiental al camerei se îndoaie cumva în jurul ei. Câteva țevi flexibile ies dintr-o încăpere de forma unui bulb din spatele camerei, șerpuiesc de-a lungul podelei și se conectează la o gură masivă de aerisire de la marginea îndepărtată a camerei.

Pe o rază de trei metri, podeaua din jurul dispozitivului e mai strălucitoare decât în restul camerei, ca și când betonul a fost lustruit alchimic până a devenit o oglindă.

În aer e un miros ciudat, static, sărat. Nu chiar sulfuric. Mai degrabă… oceanic.

— Ce e? zic eu.

— Ei bine, zice Lionel, e o mașină a timpului, desigur.

111.

Lionel Goettreider a construit o mașină a timpului.

Toată tehnologia pe care a construit-o în cinci decenii a avut un singur scop – să facă posibilă călătoria în timp. Nu i-a păsat de niciuna dintre invențiile lui revoluționare în sine, singurul merit pe care l-a avut fiind acela de a-l aduce mai aproape de acest scop. Pe unele le-a aruncat pe ușa de la intrare, ca să le

roadă lumea cum roade un câine flămând un os cu ceva carne pe el, pe unele nu s-a preocupat niciodată să le arate celorlalți, nici nu ș-a gândit că i-ar fi folosit cuiva care nu era interesat de călătoria în timp.

Ca teleportarea. Din punctul de vedere al lui Lionel, umanitatea n-avea nevoie să se descompună și să se recompună atomic între două locuri. Dar el avea nevoie de teleportare ca mașina timpului să funcționeze, așa că a inventat-o. De asta e cumva neplăcut să-mi petrec timpul cu Lionel, pentru că nu e martirul genial din lumea mea, ci pustnicul straniu și bătrân din lumea asta. E chiar mai extraordinar decât era cu cincizeci de ani în urmă, dar nu are acea personalitate bine pronunțată, demnă de o figură istorică aproape mitologică. Are nevoie de atenție și e un pic trist, dar în același timp e și orgolios și iritant și îngâmfat. Se raportează la lumea asta retrogradă cumva amuzat și disprețuitor, dar are nevoie de recunoaștere a meritelor pe care rolul lui secret l-a avut în modelarea lor, iar în același timp are resentimente față de *toată lumea* pentru că nu îi recunoaște importanța, chiar dacă el e cel care a ales să se ascundă. E tulburător.

Lionel a avut un punct de plecare de care tata nu a dispus când a inventat varianta lui de călătorie în timp. Și anume știa că era posibilă sau măcar avea o teorie destul de sigură că era posibilă. Urmele prezenței mele din 1965, pe care le-a prins detectorul lui de radiații, i-au dat ideea că ar putea folosi semnătura energetică a Motorului Goettreider ca pe o cărare cosmică de firimituri pentru a urmări drumul oscilant, rotativ al planetei prin timp și spațiu.

— Funcționează? zic eu.

— Da, spune Lionel, funcționează.

— De unde știți?

— Pentru că, zice el, am folosit-o.

112.

Înainte de accidentul din 11 iulie 1965, Lionel și Ursula s-au văzut vreme de aproape un an. Se întâlniseră din greșeală, în anticamera biroului lui Jerome. Lionel avea o întâlnire pentru a-i aduce la cunoștință progresele făcute, iar Ursula a trecut pe-

acolo neanunțată, pentru a vedea dacă soțul ei era liber la prânz. Jerome era prins sau a spus că era prins și, intrigați unul de celălalt, Lionel și Ursula au mers împreună.

Așa se schimbă lumea – între doi necunoscuți există o chimie aparte. Circumstanțele fac posibil ca ei să exploreze această chimie în cel mai ezitant și precaut mod. Dar felul de legătură imediată, intoxicantă, pe care au simțit-o Ursula și Lionel e o flacără cuantică. Atenția e oxigenul ei.

Lionel avea patrușunu de ani. Ursula avea treișapte. Niciunul nu avea copii când s-au întâlnit. Munca era totul pentru ei. Ursula și Jerome erau căsătoriți de numai doi ani, dar deja se instalase un confort funcțional în relația lor, care s-a dovedit a fi folositor pentru cariera fiecăruia. Ea a pierdut două sarcini în primul an de căsătorie și s-au decis de comun acord să nu mai încerce o vreme și să se concentreze pe munca lor. Lionel petrecuse treizeci de ani căutând o parteneră care să fie la același nivel intelectual. Voia o soție care înțelegea tot ce înțelegea el. Care îl înțelegea pe *el.* N-a găsit-o niciodată – până la Ursula. Ea l-a uluit. Nu înțelegea cum un bărbat atât de abil politic, dar fantastic de plictisitor ca Jerome o convinsese să se căsătorească cu el. Lionel n-a priceput că ceea ce o făcea pe Ursula să deschidă noi drumuri în știința academică era să împlinească toate cerințele pentru postul de soție stabilă, devotată. Faptul că nu se căsătorise până la treișcinci de ani la-nceputul anilor șaizeci fusese observat de toată lumea. Pentru oamenii care scoteau posturi la concurs, publicau articole, împărțeau cursuri și finanțau cercetări, o femeie necăsătorită care trecuse de treizeci de ani *sugera* ceva. Inelul de pe degetul ei făcea totul să dispară. Mai mult, și nu e nici pe departe un lucru nesemnificativ, Ursula *voia* să creadă în căsătoria ei. Conta pentru ea.

Nu s-au culcat împreună imediat. Ursula a avut nevoie de luni de zile ca să aibă încredere în el. Și lui Lionel ca să se împace cu termenii relației pe care urmau s-o aibă. Nu se vedea ca pe un om care făcea sex cu soția altcuiva, chiar dacă era repede și irevocabil acaparat de orbita ei. Așa că a trebuit să facă niște revizuiri fundamentale în barometrul lui etic. Dar le-a făcut. Și ea a avut încredere. Și așa a început aventura.

După accident, nu și-au vorbit aproape un an. S-au văzut doar fugitiv, o singură dată, în spitalul unde fuseseră băgați cu toții în

carantină până când doctorii i-au declarat neatinși de energiile necunoscute care au erupt în timpul experimentului. Cineva a avut înțelepciunea de a-l ține pe Lionel departe de ceilalți, așa că și întâlnirea scurtă a privirilor pe hol fusese un noroc neașteptat. Sau o palmă dureroasă din partea destinului. Lionel a văzut-o ca pe un pic din fiecare.

În acele prime luni singuratice și demoralizante petrecute în Hong Kong, cea mai mare dorință a lui Lionel era să vorbească cu Ursula. Dar știa cum funcționa mintea ei – trebuia să aștepte până când ea avea să fie pregătită, indiferent cât timp ar fi durat.

A fost nevoie de doi ani și zece luni. În mai 1968, Ursula a apărut neanunțată în laboratorul lui Lionel din Hong Kong. El nici măcar nu știa că ea știa unde e.

În ziua aia, a stabilit termenii. Nu putea să nu-l mai vadă niciodată. Dar nu putea nici să-l părăsească vreodată pe Jerome, nu după ce a pierdut o parte din el ca să-i salveze viața. Așa că asta era înțelegerea – se vedeau când aveau posibilitatea, dar niciodată în orașul unuia dintre ei. Când unul sau altul mergea într-un anumit loc dintr-un motiv profesional legitim, intrau în contact și, dacă era un moment bun, se întâlneau. Între timp, indiferent cât de mult ar trece, nu comunicau deloc. Dacă sentimentele unuia cu privire la celălalt se schimbau într-un anumit moment, amândoi urmau să accepte să termine relația fără nicio întrebare sau ceartă.

Dar bineînțeles că aceasta a fost întotdeauna în termenii ei.

Adevărul e că amândoi și-au dat seama că nu putea să țină. În cele din urmă, Ursula urma să treacă peste Lionel sau să se îndrăgostească iar de Jerome sau Lionel urma să întâlnească pe altcineva sau el urma să treacă peste Ursula, sau pur și simplu urmau să se sature de logistica asta complicată și aventura s-ar fi terminat. Dar a continuat decenii întregi. De obicei era un weekend pe an. Uneori de două ori pe an. Au fost perioade în care nu s-au văzut mai mult de un an, uneori doi, o dată chiar trei.

De fiecare dată când se întâlneau, Ursula sugera că aia ar fi trebuit să fie ultima lor întâlnire, că începea să fie prea mult pentru ea, stresul, anxietatea, inima împărțită. Ceea ce făcea totul mai intens. Se purtau de fiecare dată ca și când ar fi fost ultima dată. Cu totul diferit față de intimitatea unui mariaj.

Nu că Lionel nu ar mai fi fost niciodată cu alte persoane. A fost. Dar niciuna dintre ele nu s-a putut compara vreodată cu Ursula. Încerca să nu se cramponeze de faptul că era soția altcuiva. O dată Ursula a încercat să-i explice lui Lionel că sexul cu Jerome era un act biologic diferit față de sexul cu el – că era frecare și umezeală și că orice plăcere simțea, ea venea din viteza și uniformitatea lui. Sexul cu Jerome era matematică. Sexul cu Lionel era fizică. Lui Jerome îi era rușine de ciotul lui și insista ca luminile să fie stinse și ea să nu-l vadă, dar asta însemna și că nici el nu putea s-o vadă. I-a spus lui Lionel că dacă și-ar pierde capul într-un accident oribil, avea dubii că soțul ei îi putea identifica trupul gol de pe masa legistului. În timp ce Lionel cunoștea fiecare parte a ei, afară și înăuntru. Și-a trăit viața în spatele unei măști pe care și-o dădea jos numai când era cu el.

Lionel se simțea exact invers. Își făcea viața în așa fel încât putea fi disponibil într-o clipită când primea, de nicăieri, un mesaj de la Ursula, pentru a se întâlni în Praga sau Buenos Aires sau Tokyo în ziua asta sau în ziua aia. Când era cu ea, știind că fiecare întâlnire putea să fie ultima, era cea mai bună versiune a lui, nu își lăsa niciodată garda jos, era în permanență atent, romantic, spontan. Dar când nu era cu ea, Lionel își dădea jos masca și se adâncea într-un spațiu din ce în ce mai îndoielnic din punct de vedere etic cu experimentele lui.

Și-a petrecut aproape patruzeci de ani făcând două lucruri – construind mașina timpului și așteptând ca Ursula să sune. Nu a cultivat alte relații. A lăsat-o pe Ursula să fie totul pentru el, dar asta a însemnat și că legătura lui intimă era limitată la câteva zile pe an. Odată cu trecerea zecilor de ani, aranjamentul ăsta tensionat s-a transformat în viața lui.

Până când, într-o zi, totul s-a schimbat. Pentru că mașina timpului era în sfârșit gata să fie testată.

113.

Cel mai mare experiment științific din toate timpurile a avut loc într-o obscuritate totală.

Pe 2 februarie 2002, la ora 2:02, Lionel a pornit mașina timpului și s-a trimis pe el însuși șaizeci de secunde în trecut. Nu

știa ce s-ar fi putut întâmpla dacă se materializa în același spațiu fizic în care fusese cu un minut înainte – și nu voia să afle, având în vedere că probabil n-ar fi fost nimic bun –, așa că își construise o capsulă vidată în vila din Shek O, la unșpe kilometri distanță, ca punct sigur de aterizare.

A funcționat. A petrecut un minut în trecut și s-a întors în prezent la un minut după ce plecase. A plecat din laboratorul său la 2:02, a ajuns acasă la 2:01 și a reapărut în laborator la 2:03. Decalajul de un minut a fost intenționat – ca să nu îmbătrânească cronologic. Era cu un minut mai în vârstă, dar petrecuse minutul acela în trecut. Nu au existat martori sau înregistrări.

După experiment, a avut o mică senzație de déjà-vu, de parcă ar fi încercat să-și aducă aminte strada unei case în care locuise când era mic. Era un miros ciudat, static, sărat, în aer, pe care nu a părut să și-l mai poată scoate vreodată din păr. Dar în rest fusese neschimbat de apogeul muncii sale de-o viață. Înfăptuise imposibilul. Acum... era blocat. Pentru că planul lui final avea nevoie de un element pe care pur și simplu nu îl putea inventa – eu. Aștepta ca eu să bat la ușa lui.

Ca multe dintre geniile tehnice ultrafuncționale, când Lionel avea un plan, putea să realizeze imposibilul. Dar când nu avea niciun plan, când tot ce putea face era să aștepte fără să întrezărească vreun rezultat, începea să se gândească la *posibil.* De exemplu, la toate lucrurile care se puteau face cu o mașină a timpului.

Vreme de patruzeci de ani, Lionel a lăsat-o pe Ursula să-l contacteze. Așa că, dintr-un impuls, pentru prima dată el a fost cel care a contactat-o. Au stabilit să se întâlnească la un han pitoresc de lângă Napoli. El a înțeles din privirea ei când a deschis ușa – ăsta chiar era sfârșitul. Nu mai putea s-o facă. Venea să-i spună adio.

Și așa, stând în pat împreună, cu soarele târziu de după-amiază strălucind prin geamul deschis, i-a spus Ursulei despre descoperirea lui. Împreună au făcut un plan.

Principala frică a Ursulei era că Jerome le descoperea aventura și o folosea pentru a-i distruge relația cu Emma. Fiica ei era subiectul tabu dintre Ursula și Lionel. Vorbeau de aproape orice în afară de matematica evidentă din spatele conceperii Emmei. Era o parte din înțelegere, partea din înțelegere care era

respectată fără a fi spusă cu voce tare. Ursula trăia o viață dublă, era prinsă în realități gemene, soție și mamă dedicată *versus* iubită înflăcărată, împotriva destinului ei intelectual. Dar în mintea sa era nevoie ca Emma să fie a lui Jerome.

Călătoria în timp a rezolvat un anumit număr de provocări logistice pe care le avea o aventură între două emisfere. Făceau așa: Ursula se ducea undeva, într-un loc discret, nu conta unde, și aprindea un semnalizator pe care i-l făcuse Lionel. Dacă nu erau întreruperi pentru perioada alocată de timp, să zicem trei ore, stingea semnalizatorul și îi trimitea lui Lionel un mesaj cu coordonatele sale temporale.

Imediat ce Ursula trimitea mesajul, îi apărea o amintire, ceva parcă uitat pentru o clipă – petrecuse orele alea cu Lionel. El apăruse imediat ce Ursula activase semnalizatorul. Putea să fie oriunde. Un hotel, da, dar și biroul ei, chiar și dormitorul ei. Atâta timp cât erau atenți și preciși, aveau timp și timp și timp. Amândoi erau oameni de știință, așa că atenția și precizia erau la-ndemână.

Mai mult de zece ani avuseseră aranjamentul ăsta, se vedeau de câteva ori pe săptămână, cei mai fericiți ani din viața lui Lionel. Din când în când s-a gândit să se viziteze pe sine în trecut, pentru a putea construi mai repede tehnologia, ca să aibă mai mult timp cu Ursula când nu erau așa bătrâni și nu aveau nevoie de atâtea stimulente farmaceutice pentru a se bucura unul de corpul celuilalt. Dar nu părea a fi înțelept. Periculos și prostesc. Încă era om de știință, atent și precis.

Și apoi semnalizatorul nu a mai fost aprins o săptămână întreagă. Apoi două. Trei. Înainte de mașina timpului, putea să treacă și un an fără să se contacteze unul pe altul. Dar acum era obișnuit să o vadă aproape în fiecare zi.

Cu toate astea, Lionel a avut răbdare. Așteptase aproape toată viața lui.

I-a luat puțin mai mult de o lună să-și dea seama că Ursula murise.

114.

Lionel a intrat într-o depresie profundă. Totul părea în zadar. Începuse să nu mai fie așa sigur că aveam să vin. Poate că toate

călătoriile în timp pe care le făcuse ca să fie cu Ursula îi denaturaseră realitatea. Poate că aștepta pe cineva care nu avea să vină niciodată.

După șase luni învelite într-o continuă letargie, Lionel și-a făcut un alt plan. Științific, o greșeală, ba chiar una contrastantă cu geniul său. Nu-i păsa. Odată cu Ursula dispăruse și masca pe care o purta în prezența ei, cea mai bună parte a lui. Tot ce rămăsese era ceea ce el fusese fără ea.

Ultima dată când o văzuse pe Ursula fusese în ziua dinainte de a se prăbuși în bucătărie și de a fi dusă la spital de Jerome. A murit șase zile mai târziu, cu Emma la capul patului.

Lionel trebuia să ia o decizie existențială. Putea să folosească semnalele pe care Ursula le lăsase pentru el în trecut ca să se întoarcă în timp și să încerce să-i vindece cancerul înainte de a prinde rădăcini. Dar asta ar fi însemnat recrearea unor experiențe de-ale Ursulei pe care le revizuise deja. Rezultatele urmau să fie imprevizibile.

Până la punctul ăla, călătoriile lui în timp fuseseră consistente și aparent fără vreo consecință. Acum era diferit. Acum înnoda continuul spațiu-timp. Și efectul putea să fie profund – putea să salveze viața femeii pe care o iubește.

Așa că a făcut ce faci când ai inima frântă și o mașină a timpului – ceva prostesc.

115.

Totul se întâmplase din cauza călătoriei în timp.

Nu știu câtă răbdare mai ai pentru explicații semilucide ale fizicii călătoriei în timp, dar trebuie să clarific ceva – versiunea de călătorie în timp a lui Lionel nu era la fel ca a lui tata. Amândoi găsiseră o modalitate de a trimite o persoană înapoi în spațiu și timp, dar avuseseră abordări complet diferite. Două drumuri separate care duc la aceeași destinație.

Principala distincție e că eu am călătorit până la un moment dinainte de propria mea naștere și am generat, din greșeală, o nouă cronologie care începe din acel punct, dar Lionel călătorea la momente din timpul vieții lui, în alte locuri de pe planetă. Ceea ce însemna că exista simultan în două locuri în același moment în timp. Așa că i-a luat ceva să realizeze ce am realizat

eu imediat – călătoria în timp îi face rău creierului tău. Corpul tău poate, mai mult sau mai puțin, să o suporte, dar mintea ta se luptă cu disonanța cognitivă.

La început pare OK. Creierul tău e foarte bun la a controla disonanța cognitivă. Fără-ndoială, e funcția principală a creierului tău. Simțurile tale absorb o frenezie uriașă de informație în fiecare moment în care ești conștient, iar creierul tău trebuie să o simplifice până la coerență, pentru ca tu să poți să funcționezi. Îți permite să te concentrezi, mută stimulii nenecesari la periferie și analizează cantități imense de date perceptive cu niște metode euristice uluitoare.

Ca filmele. Știi cum funcționează filmele, nu? Ceea ce tu vezi ca o imagine în mișcare e, de fapt, o serie de imagini statice în succesiune, pe care creierul tău le interpretează ca mișcare datorită inerției vederii și efectului stroboscopic. Capacitatea extraordinară a creierului tău de a înlănțui date e motivul pentru care o pictură poate să arate incredibil de vie de la distanță, dar, de aproape, să se transforme în niște puncte de vopsea pe o pânză. Sau motivul pentru care instrumentele individuale ale unei orchestre formează o simfonie.

Versiunea călătoriei în timp a lui Lionel nu îi determina creierul să aibă amintiri simultane ale aceluiași moment *în* același moment. Percepea călătoriile în trecut ca evenimente în prezent. Se întorcea întotdeauna în prezent după același interval de timp pe care îl petrecuse în trecut – dacă pleca din prezent la opt seara și petrecea două ore în trecut, se întorcea în prezent la zece seara, iar creierul lui nu era nevoit să dubleze cantitatea de informație primită de la stimulii externi. Când călătorea în timp, nu *simțea* că amintirile lui din trecut erau în trecut. Simțea pur și simplu că se teleportase într-un alt loc dintr-o altă zonă de fus orar. Doar că zona aia de fus orar era în trecut, astfel că amintirile sale păstrau o cronologie corectă.

Nu însă și cele ale Ursulei.

Lionel nu își dubla experiențele, dar ea o făcea, iar acest lucru i-a distrus mintea Ursulei. Cronologiile intrate astfel în conflict i-au erodat integritatea structurală a barierelor nervoase. Încercau să protejeze mariajul ei folosind doar orele care știau deja că aveau să fie în siguranță, dar de fiecare dată când Lionel călătorea în timp ca s-o vadă, în creierul Ursulei o nouă amintire se forma peste cea veche.

Efectul imediat a fost neglijabil. Efectul cumulativ a fost devastator. Mintea ei extraordinară, cuprinzătoare, lucrul care l-a atras cel mai mult la ea, ceea ce o făcea cine era, a cedat. Nu a putut să suporte brutalitatea pură, electrică, a procesului. Niciun om nu mai trecuse prin asta vreodată, nici unui om nu-i mai fuseseră revizuite parcele micuțe din amintiri, iar și iar și iar. Pentru a face față, creierul ei, ca organ biologic, a început să secreteze plăci senile, pentru a cicatriza ceea ce interpreta ca degradare a materiei cenușii, similară în structura proteică încâlciturilor neurofibrilare anormale ale bolii Alzheimer.

Pe măsură ce idila lor prin timp a continuat, aceste plăci senile, unice în neurologia umană, pentru că situația ei era unică în istoria omenirii, s-au coagulat într-o otravă dură – celule cancerigene maligne îngropate adânc în centri de memorie ai creierului Ursulei. Nu i-au afectat activitatea de zi cu zi până când au crescut mai mari decât cuibul lor și au mers să-și caute altă casă.

Ursula știa că pierde controlul. Putea să simtă cum mintea ei ascuțită, complexă, se prăbușește în ea însăși ca o magazie neîntreținută din fundul curții. În lunile dinaintea morții, păstrase întâlnirile lor scurte la un nivel strict carnal, pentru a-i ascunde lui Lionel adevărul. Nu i-a spus niciodată că făcea chimioterapie. Era îngrijorată de ce era în stare.

Îl cunoștea bine.

116.

E miezul nopții în cealaltă parte a planetei, iar între o călătorie la San Francisco și zborul la Hong Kong și fusurile orare, Penny a avut câteva zile să se gândească la tot ce s-a-ntâmplat. Ce făcea ea acum? A deschis magazinul, a întâmpinat clienții, a pus pe rafturi cărțile returnate, a făcut ordine în stocuri, se poartă de parcă nimic nu-i greșit? Doarme liniștită sau nu doarme deloc? Absența mea face lucrurile mai bune sau mai rele? Cum aș putea să-i dovedesc incontestabil că John nu se va mai întoarce niciodată?

Am nevoie de răspunsuri, dar ceea ce îmi dă Lionel e doar informație. Mă așteptam să îl revăd pe Lionel Goettreider cel care a murit în 1965, geniul martir și altruist, cu greșelile și

eșecurile și durerile lui sufletești tipărite în diverse bibliografii. Dar aici, în lumea asta, sunt doar greșeli și eșecuri și dureri sufletești. Fața lui nu e fața unei statui. E fața unui om ros de timp. Și cu cât vorbește mai mult, cu atât am mai puțină încredere în el.

Poate că Penny ar ști cum să reacționeze la confesiunile lui. Poate ea i-ar arăta combinația corectă de compasiune și respect și curiozitate. Poate Penny ar avea încredere în el. Cel puțin Penny cea care a existat înainte de a apărea eu în viața ei. Dimineața aia cu John, poate că a creat o nouă versiune a realității, așa cum a făcut-o și călătoria mea în timp, una în care Penny e la fel de diferită de femeia cu care m-am întâlnit în librărie cum sunt eu de John.

N-ai nevoie de călătorii în timp să zdrobești o lume.

Dar te ajută.

117.

Din păcate, asta nu-i o poveste despre cum a vindecat Lionel Goettreider cancerul. E o poveste despre cum cel mai deștept om care a trăit vreodată nu a reușit să salveze iubirea vieții lui – și ce i-a făcut eșecul ăsta.

Lionel era fizician și inginer, nu oncolog, nu genetician. Geniul lui avea limite. Și-a petrecut următoarele optsprezece luni încercând să vindece cancerul sau măcar să-i încetinească procesul. N-a reușit. Poate dacă s-ar fi apucat de asta cu câteva zeci de ani mai repede. Dar până și cele mai importante idei din mecanica necesară călătoriei în timp îi veniseră când avea patruzeci, cincizeci de ani. Următoarele decenii fuseseră concentrate în jurul rezolvării barierelor logistice. Terminase construcția mașinii timpului cu zece ani în urmă și își petrecuse ultimul deceniu culcându-se cu Ursula și luând medicamentele necesare pentru a fi capabil fizic să se culce cu Ursula. Cei mai buni ani ai lui trecuseră. Chiar și așa, a încercat.

Cea mai eficientă încercare a lui au fost bacteriile nanotehnologice hibrid care mănâncă celulele cancerigene. Problema era că, după ce le dădeai drumul într-un corp omenesc, trebuia să le faci să distingă în timpul procesului între celulele bolnave și celulele sănătoase adiacente. Uneori nanitele

pur și simplu mâncau în continuare după ce prindeau gustul cărnii umane. Așa că trebuiau să fie monitorizate atent, în timp real, și dezactivate foarte repede, înainte de a consuma ceva vital.

Lionel s-a întors în timp, până la ultima lui întâlnire cu Ursula. Nu a vrut să fie în același loc și în același timp cu el însuși, așa că a folosit punctul de ieșire al semnalizatorului ca pe un punct de intrare. Pentru Ursula ar fi fost de parcă ar fi dispărut și reapărut instantaneu, arătând cu doi ani mai bătrân.

A înțeles imediat ce se întâmplase. Știa că era pe moarte. Lionel i-a explicat planul de a-i salva viața – dar ea n-a acceptat. Mintea ei dispăruse și nu urma s-o regăsească niciodată. Nu era interesată de o viață fără ea. L-a implorat să nu meargă mai mult în trecut. Chiar dacă ar fi descoperit momentul exact în care apăruse pentru prima dată cancerul în hipocampul ei, îngropat bine în lobul temporal median, era cu câțiva ani în urmă. Avea nevoie de amintirile ei fericite. Nu voia să dea la schimb anii ăia pentru niște amintiri ale încercărilor lui disperate și probabil inutile de a o vindeca. A vrut să moară în pace, cu ce îi mai rămăsese din creierul ei cândva extraordinar. A vrut să stea întinsă în pat și să își aducă aminte de momentele lor împreună. Corpul lui și corpul ei, conectate într-un fel care i-a dat înțeles vieții ei, chiar dacă era un înțeles secret, un înțeles ascuns, un înțeles rușinos. Dacă i-ar fi luat amintirile alea, ar fi fost o amputare mult mai devastatoare decât ce i se întâmplase lui Jerome cu decenii în urmă.

Lionel a promis că nu se va mai întoarce în timp. Au plâns, s-au sărutat, și-au spus adio.

Imediat ce se întorcea în prezent, pleca iar în trecut. Și iar. Și iar. Și iar și iar și iar și iar. A pierdut șirul dăților în care s-a întors în timp în exact același moment. Nu era doar din cauza promisiunii pe care i-a făcut-o – erau și alte motive sistemice pentru care nu se poate întoarce în timp mai devreme de ultima lor zi împreună. Dar, de fiecare dată, încerca într-un alt fel să o convingă pe Ursula să-l lase să încerce s-o vindece. De fiecare dată, ea refuza. De fiecare dată plângeau și se sărutau și își spuneau adio și de fiecare dată încerca din nou.

S-a întors și a forțat-o să ia tratamentul și tratamentul a eșuat și ea a murit oricum, iar ultima amintire a ei cu el a fost una plină de tristețe și furie. A încercat iar și a forțat-o din nou și a

eșuat din nou și a murit în brațele lui, cu creierul mâncat de nanite scăpate de sub control, cu un Lionel încercând frenetic să le dezactiveze înainte de a o mânca în întregime și de a-l infecta și pe el. A încercat iar, a eșuat iar, a încercat iar, a eșuat iar și de fiecare dată Ursula era din ce în ce mai rău, mai confuză, mai dezorientată, mai puțin acolo, mai puțin ea. Soțul și fata ei credeau pur și simplu că era devastată de boală. Pentru ei, blocați în timpul liniar și necunoscând resetările cronice pe care Lionel i le aplica Ursulei, li s-a părut doar că s-a îmbolnăvit foarte tare, foarte repede.

Și așa, pentru prima dată în viața lui, Lionel Goettreider s-a dat bătut. S-a mai întors pentru o ultimă oară și Ursula era distrusă, pentru că el o distrusese, așa că pur și simplu a ținut-o în brațe și i-a spus că-i pare rău. Au plâns, s-au sărutat și și-au spus adio.

De data asta, Lionel a rămas în trecut. Ursula s-a prăbușit în bucătărie în ziua următoare și Jerome a dus-o repede la spital. A murit șase zile mai târziu, cu Emma la capul patului.

Lionel s-a dus la înmormântare, a vorbit cu Emma pentru prima dată, a încercat să-și ceară iertare de la Jerome și când s-a terminat totul, s-a întors în prezent. Înainte de asta, cel mai mult timp stătuse în trecut vreo trei ore. Ultima lui călătorie fusese puțin mai lungă de o săptămână.

Iubești pe cineva cincizeci de ani și moare. Oamenii vorbesc despre suferință ca despre un gol, dar ea nu e goală. E plină. Grea. Nu o absență pe care trebuie să o umpli, ci o greutate pe care o tragi după tine. Pielea ta prinsă în niște cârlige înlănțuite în jurul unor bolovani imenși făcuți din toate variantele de viitor pe care ai crezut că le ai. Cum faci ca acele cinci decenii de iubire să nu devină o mușcătură de șarpe care îți atacă direct inima, inundându-ți corpul de sus până jos cu otravă?

La dracu', nu vreau, dar nu pot să nu mă gândesc la tata. Și la cum s-a simțit el când a murit mama. Pentru că, bineînțeles, n-am întrebat niciodată.

Îmi aduc aminte că la o săptămână după moartea ei, am găsit o duzină de sandvișuri cu brânză topită la cuptor aruncate pe bufetul din bucătărie, cu o singură mușcătură în fiecare. Le-am aruncat în modulul de dizolvare organică și am dat din cap dezaprobând egocentrismul tatălui meu – poate să rezolve

misterele călătoriei în timp, dar nu poate să înțeleagă sintetizatorul de mâncare.

Acum înțeleg – nu era risipă, era dor. Încerca să recreeze un sandviș pe care soția lui i-l făcuse vreme de treizeci de ani. Dar mașina nu reușea să nimerească gustul. Și așa devine un sandviș banal ceva extrem de trist.

Tata și-a trăit viața în umbra lui Lionel Goettreider, și eu mi-am trăit viața crezând că nu merită comparat cu el. Mi-a luat până acum să văd ce *nu* a făcut. Nu a folosit mașina timpului. Nu s-a întors. Nu a salvat-o. Oricât de multă durere ar fi simțit, a *trăit* cu ea. Avea o busolă interioară care îi scăpa lui Lionel. Și care îmi scăpa și mie.

Când a murit mama, tata era la patru luni de triumful științific pentru care muncise o viață întreagă. Eu eram tot ce mai avea. Chiar dacă nu contează, chiar dacă nu s-a întâmplat niciodată, chiar dacă singurul loc în care durerea aia mai există e memoria mea, se pare că în sfârșit tata m-a învățat ceva despre iubire.

118.

O dată, luând cina într-un mic bistro franțuzesc la țară, lângă Clermont-Ferrand, după o zi în care au făcut o excursie la conurile de cenușă vulcanică din Chaîne des Puys, Ursula și-a mâncat desertul și i-a explicat lui Lionel concepția ei despre realitate. După ea, realitatea nu era concretă. Era flexibilă și gelatinoasă, ca crème brûlée-ul pe care îl mânca. Suprafața era cristalină, dar era numai o crustă subțire și tare care ține ce e înăuntru și moale în frâu. Odată perforată, ea se spărgea în cioburi ascuțite, când măruntaiele îi năvăleau în afară.

Lionel recunoaște că îi e teamă că ce a făcut cronologiei a declanșat o cădere sistemică chiar în realitate. A început cu doi oameni care voiau să petreacă timp împreună. Dar s-a terminat cu unul din ei nefiind capabil să-i dea celuilalt drumul. Să te întorci în același moment din timp iar și iar e ca și când ai bate în repetate rânduri cu degetul pe un loc dintr-o oglindă. E de ajuns ca să spargi oglinda? Probabil că nu. Dar cum *îți dai seama* dacă acțiunea ta e una nocivă la un nivel imperceptibil pentru integritatea ei structurală?

Ce se întâmplă dacă găurești pielea tare a realității? Ce evadează din spatele ei?

Știu că există o versiune mai bună a lumii ăsteia pentru că am trăit acolo și i-am văzut minunile pe care nu le visase nimeni. Dar asta nu înseamnă că nu există o versiune mult mai rea a lumii așteptând în curte și sperând să lase cineva ușa din spate deschisă.

Sunt prea ambiguu? O să fiu mai clar – terori pe care nu le-a visat nimeni niciodată, asta iese când se găurește pielea.

Dacă o singură greșeală pe care eu am făcut-o acum cincizeci de ani poate crea o întreagă nouă realitate, care e efectul pe care toate greșelile lui Lionel, prilejuite de toate întoarcerile lui în timp, l-a avut asupra lumii? Și asupra *mea*?

Am o întrebare care mă roade de când a început Lionel să explice toate lucrurile astea. E una dintre întrebările alea pe care trebuie să le pui chiar dacă știi răspunsul.

— Când v-ați întors ultima dată în timp? zic eu. Când mai *exact*?

Lionel verifică afișajul de pe ceasul lui. Îmi spune că a fost cu opt zile în urmă, când în Toronto ar fi fost primele ore ale dimineții.

Faptul că știam deja răspunsul nu oprește arsura înghețată care-mi cuprinde mușchii și organele. Când Lionel a călătorit înapoi în timp pentru a o vedea pe Ursula pentru ultima oară și a stat până la înmormântare, a stat mai mult ca niciodată. O săptămână în trecut nu e o simplă atingere cu degetul a unei oglinzi. E o lovitură de ciocan. A perforat carapacea tare și ceva a curs – *John.*

Duminică dimineață a fost momentul în care John s-a trezit în patul lui Penny și eu am dispărut.

N-am pierdut controlul așa cum am crezut. Totul a fost din cauza mașinii timpului construită de Lionel.

119.

Totul mi se pare greșit, prea noroios, prea întunecat, prea compromis. Lionel Goettreider a inventat călătoria în timp și a folosit-o pentru a avea o aventură. Nu-s fizician sau filosof, sunt arhitect doar cu numele, nu-s nimic în mod special și toată

chestia asta e prea mult pentru mine. Vreau să fiu în patul lui Penny, să lenevim împreună dimineața, alintându-ne care să fie cel care face cafeaua, gândindu-mă dacă sunt capabil fizic să mai facem o dată sex fără să mă duc înainte la baie. Nu vreau să fiu aici. Vreau să merg acasă.

Și acum pot să merg acasă – aveam nevoie să-i demonstrez lui Penny că nu-s nebun. OK, bine, Lionel Goettreider e în viață și, sigur, e narcisist și ciudat, dar destul de inteligent încât să inventeze o mașină a timpului. Deci: misiune îndeplinită.

Îmi voi lua rămas-bun politicos și cordial de la Lionel și îmi voi face planuri să reiau această conversație curând. Voi pleca direct la aeroport, voi plăti oricât pentru a zbura înapoi la Toronto imediat și în avion îmi voi repeta ce urmează să-i spun lui Penny pentru a-i recâștiga încrederea. Voi vorbi cu familia mea și voi fi de acord să primesc orice ajutor psihologic cred ei că e necesar pentru a nu-mi mai face griji în legătură cu mine și, nu știu, poate asta îl va ține pe John departe. Sunt conștient că asta sună vag și nesigur, dar nu-mi pasă – am căpătat ceea ce am dorit și acum am terminat-o.

— Mulțumesc că mi-ați arătat asta, zic eu. Dar cred că a venit momentul să plec.

— Sunt de acord, zice Lionel. Nu mai are rost să amânăm momentul. Scanările tale genetice au fost deja integrate în matricea de transmisiuni și toate sistemele sunt activate.

— Despre ce vorbiți? zic eu.

— Te trimit înapoi, zice Lionel.

— Înapoi unde?

— Înapoi pentru a reseta cronologia. Pentru a pune lucrurile în ordine. Știu că am cauzat și eu niște valuri pentru că am folosit-o în interes personal, dar tu ești cel care a început totul. Tu ai făcut prima spărtură în carapacea timpului. Experimentul meu ar fi trebuit să funcționeze. Ursula ar fi trebuit să mă aleagă pe mine. Poți să îndrepți totul. Poți să nu distrugi chiar totul.

— Lionel, zic, nu mă mai întorc înapoi în timp.

— Trebuie să te-ntorci, zice el, făcându-se roșu ca focul. I-o datorezi lumii. Mi-o datorezi *mie.* Asta nu e viața mea.

— Uitați, zic eu, ar fi trebuit să vă spun ceva de la început. Experimentul dumneavoastră ar fi trebuit să funcționeze, da, și ar fi trebuit să alimenteze viitorul pe care nu l-am avut niciodată. Dar nu ați trăit să-l vedeți. Dumneavoastră, Ursula,

Jerome și toți ceilalți oameni care au fost în 1965 în laboratorul ăla ați murit la câteva săptămâni după experiment. Unda de radiații pe care ați găsit-o și ați reparat-o după accident? În lumea mea, v-a omorât. A omorât-o și pe Ursula. Nu există niciun final fericit. Nu vă mai vedeți niciodată.

— Deci asta e tot? zice Lionel. Numai cu asta mă aleg? Răsplata mea e să îmi pierd toată viața așteptând s-o văd? Nu. Nu-i destul. Mai bine aș muri știind că munca mea a schimbat lumea.

— Înțeleg, zic eu. M-am gândit cum aș putea să pun lucrurile pe făgașul normal. Aș putea să mă întorc la momentul accidentului și să nu-l las să se întâmple, apoi să mă întorc în cronologia mea cu o zi mai devreme și să fac o alegere simplă, diferită. Aș putea chiar să mă culc cu Penelope și, atâta timp cât ea n-ar rămâne gravidă, totul ar fi OK. Știu că pentru dumneavoastră n-are niciun sens. Dar ce vreau să zic e că înțeleg că atunci când ai tehnologia la dispoziție, schimbarea te bântuie. În mintea dumneavoastră e curat și ușor, schimbi un lucrușor și restul merge de la sine. Dar nu se întâmplă așa. E mult mai complex de atât. N-ai niciun control. Poți numai să distrugi. Ei bine, eu nu mai distrug nimic. Acum vreau să fac lucruri. Clădiri. Copii. Vreau să-mi cresc copiii într-o casă pe care am construit-o pentru ei. Înțeleg că e egoist să las lumea din care vin să se piardă pentru totdeauna. Dar nu e mai egoist decât, mă scuzați, faptul că ați strâns toate invențiile dumneavoastră și le-ați încuiat în mausoleul ăsta, când puteați schimba lumea. Ați fi putut fi deja tot ce credeți că ar trebui să fiți. Nu realizați asta? În lumea mea, ați murit acum cincizeci de ani. Arătați oamenilor toate *lucrurile* pe care le-ați inventat și, sigur, asta nu va însemna că ne dați tot ce am fi putut avea, dar e un început. Și călătoria în timp n-o să facă nimic mai bun. O să facă totul și mai rău.

— Îmi pare foarte rău că spui asta, zice el.

— Chiar dacă aș fi crezut că ar putea schimba ceva, ceea ce nu cred, nu pot să-mi las familia în urmă. Mama și tata și sora. Și pe Penny. Nu pot s-o schimb pe Penny cu nimeni. Nu vreau.

— Am sperat să nu se ajungă la asta, zice Lionel. Dar, te rog, ține minte că *tu* ești cel care reduce totul la patru oameni din șapte miliarde.

Își atinge ceasul și, cu o mișcare fluidă, apasă aerul în direcția mea. Și în acel moment, pur și simplu, totul se năruie.

120.

Un pătrat plat planează în fața mea, arătând o imagine granular-verde cu Penny dormind în patul ei. În cameră sunt două femei, cu fețele acoperite de cagule și ochelari cu vedere nocturnă. Au topoare în mâini, de genul ălora cu care tai lemne.

O a treia membră a trupei macabre așază camera video pe comodă. Are cu ea un fel de canistră și o văd cum se joacă la robinetul ei, iar celelalte două privesc cum doarme Penny, în liniște, ținându-și topoarele strâns.

N-am un plan, doar sunt panicat groaznic, așa că mă arunc asupra lui Lionel, dar nu ajung nici măcar aproape. Face un alt gest în aer și dintr-odată sunt lipit de podeaua rece de beton. Nu pot să mă mișc, de-abia dacă pot respira, sunt o floare moartă pusă la presat într-o carte.

— Câmp gravitațional localizat, zice Lionel. Similar sistemului din bretelele de pe picioarele mele. Eu pășesc în trei sferturi din gravitația Pământului. Ceea ce simți tu e de cinci ori gravitația Pământului. Nu te obosi să-ncerci să te miști. Chiar dacă reușești să te sprijini de ceva, ligamentele tale nu pot suporta așa ceva. Membrele o să ți se rupă pur și simplu și o să fie o mizerie aici.

Încerc să vorbesc, dar limba mea e ca o ganteră. Tot ce reușesc e să salivez.

Ecranul plutitor se repoziționează în câmpul meu vizual, coborând la nivelul podelei. Apar încă două ecrane, și ele înfățișând imagini verzui cu dormitoare, unul al părinților mei dormind împreună și unul al Gretei, dormind singură. Camerele sunt așezate pe obiecte fixe, iar lângă fiecare pat sunt trei femei cu măști și ochelari, două ținând în mâini topoare, una ținând în mână o canistră, exact ca la Penny.

Intrusa cu canistră din camera Gretei învârte un robinet și din ea iese un fel de gaz. Pot să-mi dau seama pentru că norul de molecule distorsionează vederea nocturnă și o face să sclipească, exact ca o zână care presară praf magic pe un copil adormit. Doar că zânele astea poartă cagule și țin în mână

topoare de cherestegiu. Același lucru se întâmplă și în camera alor mei, gazul sclipicios plutește deasupra patului.

— E un agent tranchilizant, zice Lionel. Nu vatămă cognitiv la dozele astea, dar nu se vor trezi până nu ajung aici, în Hong Kong.

Dar ceva nu merge conform planului în dormitorul lui Penny. Canistra de gaz nu funcționează cum trebuie și femeia se chinuie să forțeze robinetul. Imaginea nu are sunet, așa că nu aud ce o trezește pe Penny.

Cele trei intruse o privesc în același timp. Judecând după gura ei deschisă, e pentru că țipă. Simt un val de mândrie când Penny intră în acțiune ca o campioană. S-a ridicat și s-a dat jos din pat, ia o lampă și o aruncă spre intruse. Dar lampa e în priză, așa că nu lovește pe nimeni. Femeile tresar, totuși, iar asta îi dă lui Penny o secundă pentru a se arunca înspre perete, cu umărul direct în întrerupător. Dacă ăsta a fost cu adevărat planul ei și nu noroc chior, e unul bun, pentru că ele poartă ochelari cu vedere de noapte, iar izbucnirea neașteptată de lumină le orbește. Imaginea verzuie se face dintr-odată color în timp ce Penny se uită cu ochi mari la cele trei siluete mascate ca niște nebune din dormitorul ei.

Ia decizia șocantă, curajoasă de a nu fugi, ceea ce eu, te asigur, aș fi făcut în situația asta. În loc să fugă, smulge oglinda veche și cu ramă grea de pe perete și o sparge în capul celei mai apropiate femei cu topor. Ea se prăbușește într-o ploaie de cioburi ascuțite, iar celelalte două își dau jos ochelarii. Tipa cu canistra umblă la robinet, încercând să nu se abată de la plan. Cealaltă femeie cu toporul e între Penny și ușă, dar e blocată în spatele celei pe care a lovit-o Penny, care dă din mâini și din picioare, cu cioburile tăindu-i pielea până la sânge.

A doua femeie cu toporul presupune probabil că Penny se va duce către ușă, așa că reacționează lent când Penny se aruncă de fapt spre noptieră. Își ridică toporul. Penny se ferește de lama toporului, care străpunge peretele, blocându-se în tencuiala de ghips-carton; bănuiesc că de asta nu se luptă oamenii cu topoare în general.

În timp ce femeia cu toporul încearcă să-l scoată din perete, Penny își ia elan și îi dă un pumn în stomac cât poate de tare. Femeia se chircește, vomită. Se chinuie să-și scoată masca, și-o rupe ca să nu se înece cu propria vomă.

Prima femeie cu toporul dă la o parte rama oglinzii, dar are lacerații peste tot, judecând după sângele care țâșnește din ea când se aruncă asupra lui Penny cu toporul.

Dar Penny a scos deja un pistol din sertarul noptierei.

Am deschis sertarul ăla de multe ori, căutând prezervative și o dată sau de două ori împrumutând o pereche de șosete mult prea mici pentru mine, deci știu că nu era niciun pistol acolo. Asta până l-a întâlnit pe John, aparent.

Penny apasă pe trăgaci. E greu să ratezi de la o distanță atât de mică, iar din prima femeie cu toporul erupe un șuvoi de sânge. Se aruncă în față, dă cu capul de colțul ascuțit al noptierei și se prăbușește la picioarele lui Penny, nemișcată.

Chiar și fără sunet, uitându-mă la ecranul plutitor, e clar că împușcătura schimbă acustica din cameră. Penny trage în femeia cu topor care vomitase în mască și genunchiul ei explodează. Cade ca o marionetă căreia îi tai firele.

A treia femeie renunță să mai umble la robinet și aruncă tubul de metal greu în Penny. Ea îl parează cu mâna, dar doare ca dracu', asta-i clar, și, chiar mai devastator, o distrage în jumătatea de secundă care îi ia femeii să facă o mișcare rapidă în față și să îi dea un pumn în față lui Penny. Capul ei se lovește, flasc, de perete, chiar lângă locul în care e înțepenit toporul și e clar că tocmai a rămas fără vlagă.

Penny, năucită, încearcă să îndrepte pistolul către ea, dar a treia femeie îi întoarce brațul până dă drumul armei. O pune pe Penny la podea și îi înfige un picior în coaste, ca s-o țină acolo.

Nu pot să-mi imaginez ceva mai groaznic decât să o văd pe femeia pe care o iubesc cum strigă mut după un ajutor pe care nu i-l pot da, pentru că sunt la 12 000 de kilometri depărtare. Dar sunt pe cale să văd ceva mai groaznic.

Femeia cu genunchiul făcut. Țăndări se ridică, se sprijină în piciorul ei bun, și-l trage după ea pe ăla distrus, își ridică toporul și îl trântește, cu partea neascuțită, în capul lui Penny.

În ochii lui Penny se ia curentul. Se înmoaie dintr-odată.

Nu se aude niciun sunet, dar impactul tăcut al oțelului la contactul cu părul și pielea și osul e ca o mână de lame de ras care se răsucesc prin arterele și venele mele. Încerc să țip, dar tot ce-mi iese e un geamăt scrâșnit și gutural. Sunt frică și ură. Sunt violență și răzbunare.

Femeia își ridică toporul pentru o altă lovitură, dar cealaltă îi spune ceva care o oprește. Amândouă se uită în camera de pe comodă. Îi verifică pulsul lui Penny și aprobă către cameră, cu degetul mare. Cealaltă femeie o oprește.

Imaginea devine neclară și pixelată. Celelalte două ecrane îi înfățișează pe mama și pe tata și pe soră-mea, inconștienți, ridicați din paturile lor și scoși afară. Pot să simt foarte bine lacrimile în ochii mei, dar gravitația puternică le afectează structura internă. Se umflă ciudat până când se sparg din ochii mei ca baloanele cu apă de trotuar.

— Îmi cer scuze pentru asta, zice Lionel. Nimeni nu trebuia să fie rănit. Agentele astea fac parte dintr-un cult japonez al apocalipsei mai degrabă neobișnuit și, chiar dacă sunt ușor de mulțumit, pot fi controlate mai greu. Au ceva mult prea fatalist în viziunea lor esențială despre lume ca să poată fi cu adevărat angajați de încredere. Din fericire, toată lumea e în viață. O să fie într-un avion privat spre Hong Kong în mai puțin de o oră.

Mintea îmi devine limpede. Frica a dispărut. Ura a dispărut. În mine nu mai există violență, răzbunare, țeluri, planuri, speranță. E aproape o ușurare să știu că nu trebuie să mai iau alte decizii, că trebuie să fac orice îmi spune Lionel să fac.

121.

Gravitația revine la normal, dar nu par să mă pot ridica de pe podea. Lionel aprinde mașina timpului cu niște gesturi emfatice, ca dirijorul pe droguri al unei orchestre invizibile. Nu pare să fie îngrijorat că aș putea să sar în picioare și să-l bat până cade lat. Și are dreptate. Tot corpul îmi e amorțit și, chiar dacă nu era, mi-e mult prea frică pentru mama și tata și soră-mea și femeia pe care o iubesc.

— Uite ce o să se întâmple, zice Lionel. Te vei întoarce în 11 iulie 1965, ca să te oprești pe tine înainte de a distruge totul. Cronologia se va întoarce la cursul ei normal. Toate astea, toți ultimii cincizeci de ani, vor fi puși pe făgașul cel bun.

Se uită la mine, nedumerit că încă mai sunt pe podea. Face o mișcare orizontală cu degetul prin aer și mă simt mai ușor.

— Ți-am resetat gravitația la normal, zice el. Te poți ridica acum.

De fapt, mă simt de parc-aș putea să sar destul de sus ca să ating acoperișul rotund care e la douăzeci de metri deasupra mea. Dar n-o fac. Pur și simplu mă ridic.

— Tot ce vreau e ca tu să-ți repari greșeala, zice el. E o cerere cât se poate de rezonabilă. Fiecare om de pe planetă, inclusiv cei patru pentru care ești atât de îngrijorat, trăiește o viață greșită. Când lucrurile vor fi din nou așa cum ar trebui, viețile lor de până acum vor fi irelevante. La fel ca morțile lor. Dacă, să spunem, Penelope Weschler ar fi aruncată din avion în oceanul de dedesubt, de la înălțimea și viteza aia, corpul ei s-ar face ca un ou căzând pe ciment. Și n-ar conta absolut deloc. Pentru că în cronologia *corectă,* ea are o altă viață și o altă moarte și viața asta și moartea asta nici măcar nu există. Nici măcar nu se poate numi omor. Nu poți să omori ficțiunea. Și toată lumea de pe planeta asta, inclusiv tu și cu mine și familia ta și Penelope și Ursula și Emma, trăiește într-o ficțiune teribilă, care trebuie rescrisă. De tine.

— Sunt doar foarte dezamăgit, zic eu. Mă așteptam la mult mai multe de la tine.

— Sentimentul e reciproc, spune Lionel. Păreai mult mai deștept înainte.

— Când, acum două ore, zic eu, când credeam că ești cel mai mare om care a trăit vreodată în loc de un nenorocit care a răpit toți oamenii pe care-i iubesc și a deformat continuul spațiu-timp ca să poată să și-o tragă cu nevasta altuia?

— Nu, zice el*. Înainte.*

Se caută prin buzunarul de la pantaloni și scoate un polaroid vechi cu margini mototolite. Mi-l întinde.

E o fotografie cu mine și Lionel. Dar nu Lionel cel care stă în fața mea. Lionel cel din 1965. Și eu… eu arăt exact ca acum. Ba chiar și port exact aceleași haine.

— Poza asta a fost făcută pe 13 iulie 1965, spune el. La două zile după accident, am repornit Motorul pentru prima dată. Și ai apărut tu.

122.

Mă holbez la fotografie. Evident, ar putea fi falsă. Port exact ce port acum, dar m-a scanat mai devreme, deci. Lionel a

construit o mașină a timpului, normal că ar fi putut să producă un Polaroid fals. Dar nu pare falsă. *Pare* veche. Pare o poză făcută cu cincizeci și unu de ani în urmă.

— Te vei întoarce pe 13 iulie 1965, la ora 4:38 dimineața, zice Lionel, în momentul în care am repornit Motorul. Sinele meu de atunci îți va asculta instrucțiunile pentru a te ajuta să sari și celelalte două zile, până pe 11 iulie 1965. Dispozitivul meu poate să se descurce cu perioade mai mici de timp chiar și fără urma de radiație pe care s-o refacă. Din 13, poate proiecta o traiectorie precisă până cu câteva momente înainte de accident. Dar are și o siguranță secundară, o matrice de detectare proiectată pentru a găsi orice urmă de radiație care mai există în atmosferă de la prima ta călătorie înapoi în timp. O să te asiguri că experimentul meu are succes, așa cum ar fi trebuit să aibă mereu, și o să te întorci în prezent, cu ordinea lumii restabilită.

— Deci, cum, zic eu, îți aduc tehnologia de care ai nevoie pentru a mă trimite înapoi în ultima parte a călătoriei mele și versiunea ta din 1965 pur și simplu se conformează planului?

— Deja speculasem că persoana pe care o văzusem în laborator în ziua respectivă era un călător în timp, zice el, așa că apariția ta nu va face decât să-mi confirme ipoteza imposibilă. Mai mult, o să pari că știi ce faci și, sincer, având în vedere faptul că munca mea de-o viață se prăbușea în jurul meu, s-ar părea că aveam nevoie de niște sfaturi.

— Poate o să mă întorc și o să te omor cu mâinile goale, nenorocit încrezut ce ești!

— Ei bine, zice Lionel, nu pari atât de inteligent cum mă așteptam, dar totuși, cred că înțelegi destul despre cauzalitate pentru a realiza că asta ar avea consecințe imprevizibile. Dacă moartea mea din 1965 ar însemna că Penny nu se naște niciodată?

— Mi se pare un moment bun să-ți mai spun o dată să te duci dracului.

— Dacă ne ajută să trecem peste, zice el, atunci, te rog.

— Să te duci dracului!

— Ești pregătit?

— Chiar acum?

— Niciodată nu-i mai bine ca acum.

Lionel îmi spune să ridic mașina timpului, care e surprinzător de ușoară.

— A trebuit s-o fac destul de ușoară ca să poată fi ridicată, zice el. Și destul de facil de operat. Chiar și pentru cineva la fel de ignorant în materie de călătorie în timp cum eram eu.

Lionel îmi explică felul în care funcționează și chiar e simplu. Periculos de simplu. Gânduri negre se învolburează ca niște ape în mintea mea. Să mă întorc în timp și să mă asigur că Lionel Goettreider nu se naște niciodată. Sau să mă întorc în cronologia mea destul de repede ca să opresc nebunia aia. Sau să mă opresc pe mine de la a-i bate la ușă cu câteva ore în urmă. Să fac cale-ntoarsă și să zbor acasă și să găsesc o altă cale pentru a-i recâștiga încrederea lui Penny. Doar că, bineînțeles, acum știu că Lionel mă aștepta, era pregătit să meargă cât de departe era nevoie pentru a mă determina să fac ce vrea. Și mai e și fotografia. Știu că pare o anomalie, dar nu mă pot abține – ciclul trebuie închis.

O secțiune a podelei se retrage și apare o platformă. Pe ea e un alt Motor Goettreider – sau, de fapt, cum îmi explică Lionel, *ăsta* e cel original. Motorul pe care l-am văzut la el acasă e ăla de rezervă. Ăsta e prototipul original, ăla care a funcționat încontinuu din 1965. Uitându-mă mai atent la el, pot să-i văd componentele mult mai vechi ca acelea ale Motorului îmbunătățit de acasă. Brațe robotice conectează Motorul la mașina timpului și Lionel se duce lângă aparate, verificându-le ca un educator de grădiniță care-și iubește meseria.

Dacă par nefiresc de calm e doar pentru că sunt paralizat de frică. Mi-o tot imaginez pe Penny pe podeaua dormitorului ei, cu femeia mascată lovind-o cu partea neascuțită a toporului în cap. Ar putea fi deja moartă. Chiar dacă găsesc un mod de a o salva, cum m-ar mai putea ierta acum? Și dacă nu fac ce zice el, Lionel o să-i omoare pe toți, pe mama, pe tata, pe soră-mea, pe dragostea mea, iar eu n-o să mai am niciun motiv să trăiesc în lumea asta oricum.

E mult prea dureros să mă gândesc la Penny și la familia mea, la alegerea imposibilă între a permite să fie omorâți sau a-i șterge cu totul, așa că în loc de asta mă gândesc la lumea pe care el vrea să o aduc înapoi. Mașini zburătoare și menajere-robot și pastile de mâncare și Deisha și Xiao și Asher și teleportare și Hester și ghiozdane cu propulsie și Megan și

trotuare rulante și Tabitha și pistoale cu laser și hover board-uri și Robin și vacanțe în spațiu și baze pe Lună și tata. Sunt eu calificat oare să judec ce lume merită să existe? Dacă totul merge conform planului lui Lionel, lumea aceea va fi suprapusă peste aceasta și tot ce va rămâne va fi amintirea mea despre o realitate care nu ar fi trebuit să existe niciodată.

Dar știu și eu câte ceva despre cum se dau peste cap planurile.

Lionel e mult mai deștept decât mine și a avut mult mai mult timp să se gândească la toate astea. Presupun că are un motiv bun de a-și pune mașina timpului în mâinile mele și de a avea încredere că o voi folosi așa cum se așteaptă el. Dar odată ce voi fi înapoi în timp – dacă apare o soluție mai bună, am să o aleg, chiar dacă nu-i înțeleg consecințele în totalitate. Până la urmă, oricum nu le-am înțeles niciodată.

123.

Mașina timpului lui Lionel e compactă și fără înflorituri. E un panou de control simplu pe capac, care se deschide pentru a dezvălui mecanismele interne microscopice, dar în rest e neatinsă. Lionel nu a avut vreun finanțator de impresionat, vreun client de uluit. Nu a avut nevoie ca dispozitivul lui să arate șmecher. Ci, pur și simplu, să trimită o persoană înapoi în timp.

Lionel face un test final și eu încep să mă dezbrac. Se uită la mine derutat.

— Ce faci?

— Nu trebuie să-mi dau jos hainele? zic eu.

— Nu, zice el. Ce fel de pervers te-ar pune să călătorești gol în timp?

— Tata, zic eu. În lumea din care vin, el a inventat călătoria în timp.

— Profesorul? Interesant. Deci n-a fost capabil să rezolve transmisia spațio-temporală a materiei anorganice. Are implicații, bineînțeles, *încetinește* călătoria considerabil, dar ar rezolva problema instantaneității…

Lionel își atinge ceasul și face un gest emfatic în aer, arătând ceva. I-aș putea explica despre costumele de piele, dar nu mă simt tocmai cooperant acum.

— Tatăl *meu* era paranoic, zice el. Clinic, vreau să zic. În majoritatea zilelor era un om agreabil, încărcat, atent. Dar din când în când mă întorceam de la școală și găseam un lunatic bâiguitor care ne așeza pe mine și pe frații mei în bucătărie și dezbătea cu mama noastră înfricoșată dacă ar fi mai uman să ne omoare pe toți decât să ne lase să fim vânați de cine știe ce umbre infame. Mama s-ar putea să fi fost singurul evreu din Europa ușurat când au venit naziștii. Într-un final paranoia tatălui meu era justificată. Și chiar și așa, în ciuda unei vieți întregi în care s-a pregătit pentru persecuție, a reacționat rău. Planul lui a fost prostesc și a omorât toți oamenii pe care trebuia să-i protejeze.

— Dar tu ai supraviețuit pentru că ai avut încredere în regele Danemarcei, zic eu. Știu povestea. Toată lumea știe povestea.

— *Regele*? În *tata* n-aveam încredere. Era sărit și eu eram destul de rațional să spun nu. De ce ai crede că a avut de a face în vreun fel cu regele?

— Pentru că asta i-ai spus unui fost coleg la înmormântarea lui Niels Bohr. A scris o carte despre asta. Toată lumea cu care ai vorbit vreodată a scris o carte despre tine.

— Să apar neinvitat la înmormântarea lui a fost o chestiune de vanitate. Eram tânăr și mult prea ușor impresionabil. Bohr avea niște intuiții, niște idei, dar a *construit* el vreodată ceva? Nu. Îi plăcea să-și vadă numele în ziar. Sigur nu-și aducea aminte numele meu. Un student căruia i-a predat cândva. O viață pe care a salvat-o cândva.

— Lionel, înțeleg că nu ai cu cine să vorbești. Dar având în vedere că amenințí să-mi omori familia și femeia pe care-o iubesc, chiar nu mă simt în stare să te-ascult.

— Femeia pe care o *iubești*? zice el. E o glumă, nu? Ai cunoscut-o acum două săptămâni. Chiar crezi că nu m-am deranjat să aflu tot despre tine? Te-am privit vreme de treizeci și doi de ani. Așteptând să devii omul care a venit la mine în trecut. Chiar și faptul că folosești cuvântul ăsta după viața pe care-am trăit-o pentru *iubire.* Niciodată nu ai petrecut mai mult de o lună cu vreo femeie. Îți ții familia la distanță. N-ai prieteni. Ai respectul plin de ciudă al colegilor datorită talentului tău. Talentul tău mi-a dat speranță. Că într-o zi aveam să fiu eliberat din viața asta greșită.

— Și unde sunt cei pe care-i iubești tu, Lionel? Unde sunt familia și prietenii tăi? În cincizeci de ani, singura persoană de care a putut să-ți pese a fost soția altcuiva.

— Nu știi nici cât negru sub unghie despre ce vorbești. Pe cine ai iubit? Pe cine ai pierdut? Viața ta sunt clădirile. Nu-ți pasă de oamenii din ele. Eu am riscat totul pentru ea. Am trecut prin timp și spațiu pentru ea. Ce ai putea tu să înțelegi despre o asemenea iubire? Despre o asemenea pierdere?

Având în vedere că-i un megageniu și așa mai departe, sunt un pic confuz de cât de greșită-i părerea lui Lionel despre mine, până când realizez – bineînțeles, el crede că sunt *John.*

Chiar dacă Lionel a supravegheat fiecare secundă din viața lui John, a putut observa numai ce s-a întâmplat în cronologia *asta.* Tot ce știe despre lumea mea e conjectură.

În ultimele trei săptămâni, am pierdut femeia visurilor mele și copilul meu nenăscut, am furat o tehnologie de un trilion de dolari, am devenit primul călător în timp din istorie, am fost martor la experimentul cu care a început lumea modernă, am spart realitatea, am împins umanitatea în distopie, am făcut ca miliarde de oameni să nu se nască niciodată, mi-am distrus tatăl, mi-am înviat mama, am primit o soră care n-ar trebui să existe, am întâlnit iubirea vieții mele, am devenit cel mai strălucit arhitect de pe planetă, am găsit cea mai deșteaptă persoană care-a trăit vreodată și am descoperit istoria secretă a tehnologiei globale, dar a durat fix până acum ca să fiu *subestimat* în sfârșit de cineva.

Știu ce-nseamnă iubirea. Știu ce-nseamnă să pierzi. Știu cum e tristețea care te mestecă și te-nghite cu totul.

Dar Lionel nu știe nimic din toate astea. El și-a pierdut vremea cu ochii pe *John.*

Numele meu nu e John. Numele meu e Tom Barren și deja am schimbat lumea o dată. Pot s-o fac din nou.

124.

Ca singură persoană care a încercat vreodată ambele tipuri de călătorie în timp, pot să spun că versiunea lui Goettreider nu era deloc asemănătoare cu versiunea tatălui meu. Și nenorocitul clar nu mi-a spus ce avea să urmeze.

Stăteam acolo, ținând mașina timpului în mâini, iar Lionel s-a uitat în ochii mei.

— Sper că până când vei ajunge la destinație, zice el, vei înțelege de ce am făcut ce-a trebuit să fac.

Apoi Lionel spune ceva cu adevărat ciudat – bâlbâind niște sunete neinteligibile ce par a fi repetate, dar care nu au niciun sens.

— *Uăr erap imî*, spune el.

Și, zicând asta, Lionel mă trimite înapoi în timp.

Am presupus că mă voi simți mai mult sau mai puțin la fel cum m-am simțit când am folosit aparatul de călătorie în timp al tatălui meu și, la început, am o senzație similară de cădere, de a fi prins într-un moment extern, undeva între echilibru și gravitație. Dar vârtejul care îndoaie mintea și inversează corpul la care mă așteptam nu vine niciodată.

În loc de asta, îl văd pe Lionel. E în fața mea și face mișcările astea surprinzătoare într-un mod negativ, apucate, în timp ce mâna lui se retrage de pe panoul de control al dispozitivului. Ochii lui se ciocnesc de ai mei și el își deschide gura, dar ceva e ciudat în felul în care i se mișcă bărbia.

— *Îmi pare rău,* spune el.

Vreau să-i spun că scuzele lui n-au niciun sens pentru mine, dar sunt paralizat. Gura nu mi se mișcă. Ochii nu-mi clipesc. Nu sunt în stare decât să privesc fix înainte.

— *Caf ăs tiubert a-ec tucăf ma ce ed egelețnî iev eițanitsed al egnuja iev dnâc ănâp ăc reps,* zice Lionel.

Am nevoie de un moment ca să înțeleg că vorbește invers.

În general, mă simt confuz, cum să zic, așa vede Lionel o, nu știu, *farsă*? Ultimele cuvinte pe care mi le-a zis – *până când vei ajunge la destinație* –, ce-nseamnă asta? Călătoria era practic instantanee cu mașina timpului construită de tata. Nu era niciun *până când* – erai imediat *acolo,* ca la o teleportare tradițională. Ce aș fi putut să *înțeleg* într-o călătorie care dura câteva microsecunde?

Doar că nu se întâmpla în câteva microsecunde. Se întâmpla în secunde normale, una câte una, tic tac, dar invers. Văd mișcările convulsive și ascult fonemele amețite, extraterestre pe care le scoatem Lionel și cu mine în timp ce vorbim, înainte ca el să activeze dispozitivul. Atunci încep să înțeleg, nu cu totul, nu încă, dar e chiar începutul unei conștientizări șocante –

mașina timpului construită de Lionel întoarce, literalmente, timpul.

Mă cuprinde o senzație de spaimă pură și încerc să o țin în frâu – n-o să se întâmple în timp real, nu? O să accelereze în orice clipă, în orice clipă, în orice clipă, în orice clipă, în orice clipă, în orice clipă.

Nu accelerează.

Asta a uitat Lionel să-mi spună – că o să mă întorc înapoi în timp cincizeci de ani și o să trec prin *fiecare secundă* dinăia cincizeci și unu de ani. Deși nu durează prea mult și conceptele ca secundele și minutele și orele nu mai reprezintă decât constructele abstracte care sunt de fapt.

Mă văd pe mine și pe Lionel stând de vorbă în camera cu cupolă, mișcările noastre sacadate și dialogul inversat. Dar nu sunt foarte atent, pentru că aștept ca totul să prindă viteza amețitoare a unei găuri de vierme și să mă propulseze în 1965, așa cum a făcut-o mașina timpului construită de tata. Așa că ratez ceea ce se dovedește a fi ultima mea interacțiune umană vreme de cinci decenii.

Platforma pe care e Motorul Goettreider coboară în camera fără geamuri de la subsol, de unde alimentează operațiunile lui Lionel. Și eu cobor odată cu ea, înghețat în poziția în care am fost când a fost pornită mașinăria, fixat pe Motor, invizibil, imaterial, imobil, ținând dispozitivul în mână ca un curier care aduce un pachet la ușa cuiva. Nu mă urmăresc pe *mine* înapoi în timp. Îl urmăresc pe *el* – Motorul Goettreider. Un drum înapoi în propria lui istorie, trăgând de ața urmei radiației tau ca de un yo-yo întins.

Nu văd pe nimeni atât de mult timp că îmi par luni de zile. Se pare că Lionel nu vizitează Motorul prea des. Atâta timp cât totul funcționează cum trebuie, nu are niciun motiv s-o facă. Verifică mașinăria o dată sau de două ori pe an, dar vizitele lui sunt neașteptate și banale, ochii i se plimbă pe rapoarte, dă din cap și pleacă. Și Lionel e singurul care vine înăuntru, neavând încredere în nimeni altcineva, lucru care, de altfel, are sens, având în vedere că are în posesia lui cea mai valoroasă tehnologie din istorie și nu vrea s-o-mpartă cu nimeni.

Mi-aș fi pierdut mințile într-o săptămână dacă nu era Penelope.

Nu Penny – Penelope. Chestia aia pe care mi-a zis-o, cum rezolva toate modulele de antrenament împărțind fiecare procedură tehnică în sarcini discrete și numărându-le secundă cu secundă. A fost un mod de a prelua controlul asupra a ceva atât de vast și lichid și răzvrătit cum e timpul. Asta m-a făcut să rămân normal la cap în primul deceniu. Sau cât de normal poți rămâne într-o circumstanță pentru care mintea umană nu e pregătită. Așa că Penelope Weschler a făcut pentru mine ceea ce eu nu am putut face pentru ea: m-a salvat.

Sistemul e automat și am ajuns să cunosc secvențele precise, ritmice care compun secundele, minutele, orele, zilele, săptămânile, lunile, anii. Motorul nu e oprit niciodată, așa că firul radiației tau nu e tăiat niciodată.

Stau acolo. Țin în mână mașina timpului. Aștept.

Secunde în minute în ore în zile în săptămâni în luni în ani într-un deceniu de stat acolo, de ținut în mână mașina timpului, de așteptat.

Probabil că așa s-a simțit Lionel, așteptându-mă să îi bat la ușă și să declanșez toate evenimentele astea. Poate că a făcut-o intenționat, să mă pedepsească, să mă tortureze, să-mi arate cum era să fii el și de ce a făcut lucrurile pe care le-a făcut.

Și chiar dacă ăsta n-a fost planul lui, funcționează, înțeleg. Când îți petreci cincizeci de ani așteptând să se întâmple ceva, tot restul lucrurilor se erodează în absurd. Ai un singur scop și orice nu te ajută să îl atingi e pur și simplu în drum. Moralitatea pare foarte mică și umedă și delicată, un gândac pe care-l găsești în gheață.

În primii ani, mă gândesc destul de mult la familia mea, înghețată, la fel ca mine, într-un moment de mare pericol, dar e greu să păstrezi o stare de anxietate acaparantă decenii întregi. Pe lângă asta, deja fac tot ce pot ca să-i ajut și ei nu sunt într-un pericol mai mare, sunt în exact același pericol, merg pe vârfuri pe lama unui cuțit lung, ascuțit.

Și Penny. Imaginea ei vie, oricare ar fi fost determinarea și concentrarea mea, se pierde. Încă o iubesc, dar încep să o simt din ce în ce mai mult și poate la un moment dat irevocabil ca pe o persoană pe care am cunoscut-o cu mult, mult timp în urmă, pentru o perioadă de timp foarte, foarte scurtă. Vreau s-o salvez, dar în același timp e de parcă m-ar fi rugat cineva să-mi risc viața pentru cineva pe care l-am întâlnit o singură dată,

când eram mic. Vrei să fii tipul de persoană care sacrifică totul pentru cea pe care o iubește, dar în timp ce deceniile se scurg și tu ești închis, static, într-o cameră întunecată, huruitoare, începi să te întrebi așa, pentru cine, pentru *ea,* pentru femeia pe care am cunoscut-o câteva săptămâni acum zece, douăzeci, treizeci, patruzeci, cincizeci de ani? Pentru ea sunt dispus să mor? Nu, sper că e OK, dar nu mai e vorba despre asta. E mai mult decât a fost, e mai puternic, mai important. Trebuie să fie sau o s-o iau razna.

Devine evident pentru mine că nu mai pot să las lumea să sufere într-o pustietate tehnologică și socială numai pentru că eu am legături emoționale cu patru oameni. Să irosesc civilizația globală și chiar bunăstarea fundamentală a planetei pentru că îmi place mai mult de familia mea și lui Penny îi place mai mult de mine e egoism la nivelul cel mai înalt și mai idiot. Serios, cine e monstrul mai mare, Lionel, care a făcut câteva amenințări și a manipulat un pic ca să ajungă la o lume mai bună sau eu, care am încercat să îi rezist când atât de multe lucruri bune au fost anulate de prostia mea? Eu. *Categoric* eu. Îmi ia numai vreo douășcinci de ani sau așa să renunț la ultima urmă de egocentrism și să o accept cu adevărat. Până ajung prin 2004, sunt complet hotărât să resetez cronologia pe drumul său inițial. Mai bine asta decât, cum să zic, încercarea de a-i sabota planul lui Lionel pentru a mă răzbuna pe el și a-i salva pe Penny și pe familia mea.

Și atunci începe educația mea adevărată. Sunt privilegiat și blestemat să-l văd pe Lionel petrecându-și aproape patruzeci de ani încercând s-o construiască. Atelierul lui e în colțul aceluiași buncăr subteran în care stă Motorul – un om cu orice resursă imaginabilă, financiară, tehnică și intelectuală alege în mod deliberat să lucreze în ceea ce e, în esență, o celulă de închisoare. Dacă e conștient că și eu sunt prizonier aici, nu îmi admite niciodată prezența. Sunt o fantomă la fel de mare ca în ziua aia din 1965.

Sunt martor al eșecului. Decenii întregi petrecute eșuând. Cu cât mă întorc mai mult, cu atât mai mare e eșecul. Așa descoperi cine e cu adevărat un om. Nu prin succes. Nu prin rezultat. Prin luptă. Prin partea dintre început și sfârșit care e adevărul vieții. Chiar dacă asta a fost sau nu intenția, ăsta e cadoul lui Lionel pentru mine. Respectându-l, disprețuindu-l,

judecându-l, iertându-l, minunându-mă la realizările lui, plănuindu-i sfârșitul, am ajuns să-l cunosc pe Lionel Goettreider mai bine ca oricine. Aplecat peste masa lui de lucru, scrijelind calcule cu un creion galben, ros, meșterind la echipamente, făcând simulări pe un computer proiectat de el, zi și noapte, în weekenduri, de sărbători, lucrând în fiecare zi. Încerca să facă ceva ce n-a mai făcut nimeni niciodată. Exact ca tata.

Nu pot să spun că-l iert pe tata pentru că a fost distant o bucată atât de mare din viața mea, dar în sfârșit am înțeles ce făcea în toți anii ăștia, în studiile lui, în laboratorul lui, în jurul mesei, la cină, ținând discursuri în fața colegilor lui, dându-le ordine angajaților, nebăgând în seamă ce zicea mama, ieșind din cameră când eu intram – eșua.

Privindu-l pe Lionel, înțeleg ceva despre succes pe care nu l-am înțeles într-o viață ca fiu al tatălui meu. Lucrezi și lucrezi. Încerci și încerci. Eșuezi și eșuezi. Până într-o zi în viitorul îndepărtat, care pentru mine e trecutul îndepărtat, eșecul se termină. Așa se simte succesul. Nu e triumfător. Nu e glorios. E doar o ușurare. În sfârșit te-ai oprit din eșec.

Poți să faci multe în cincizeci de ani în care doar te gândești.

Mă gândesc la ce mi-a spus Deisha cândva, într-un oraș părăsit dintr-o lume dispărută. Fă ceva. Fii ceva. Construiește ceva. Și la ce înseamnă cu adevărat.

Vin cu un plan despre ce o să fac când ajung, într-un sfârșit, la destinație. Nu un plan liniar, ci o continuitate de planuri, despachetez fiecare întâmplare posibil neprevăzută, o iau în considerare, o pun în grămada eventualităților.

Furia pe care am simțit-o pentru Goettreider se evaporă de-a lungul anilor. O simt ca pe o ceartă veche de familie, una care știu că ar trebui să conteze, dar a fost așa de demult, că nici nu mai merită să-mi bat capul cu ea. Pe lângă asta, singura față pe care o văd e a lui și, în timp ce îl privesc cum se îndepărtează din ce în ce mai mult de bătrânețe, cum devine omul pe care l-am văzut prima dată în 1965, nu pot să mă abțin de la a simți afecțiune pentru el. Văzându-l cum merge mai drept, cum i se netezește fața, cum i se întremează corpul, cum i se îndesește și întunecă părul, cum i se deschid la culoare și i se fac mai vii ochii, empatizez cu el, izolat, genial, pierdut. Eu i-am făcut-o – ăsta e ecoul pe care îl tot aud în mine când îl văd devenind cine era, eu am fost toxina care l-a corodat și l-a degradat. Eu i-am

spus să aștepte, că o să vin să rezolv ce mersese greșit, dar n-am înțeles ce avea să-i facă așteptarea.

Sau poate am înțeles. Până la urmă, nu i-am spus încă să aștepte. Sinele meu blocat vreme de cincizeci de ani e cel care va lua decizia aia. Am făcut-o ca să-l pedepsesc pentru că mi-a făcut el mie asta, un ciclu infinit al durerii din care niciunul din noi nu poate scăpa până nu își urmează cursul? Sau cincizeci de ani goi mi-au băgat în sânge agonia unei așteptări nesfârșite?

Până la urmă, nu mai sunt planuri de făcut. Știu ce să fac, ce să zic, tot ce ar putea zice el și cum o să răspund la asta, o pânză de cuvinte și acțiuni care pot duce numai la o rezolvare potrivită. Așa că trec peste planuri.

Mă descopăr. Îmi dau seama cine sunt, care părți din mine sunt Tom, care părți din mine sunt John, unde se întrepătrund și unde diferă. Ajungem la o înțelegere – el nici măcar nu se supără să dispară în cele mai adânci cute ale minții noastre comune, atâta timp cât îi dau ceva la care să se gândească.

Împreună, John și cu mine proiectăm fiecare clădire din fiecare oraș de pe planetă. Facem un plan al lumii și e magnific. Tot ce a reușit John până acum au fost mâzgăliturile fără direcție ale unui copil. Împreună construim un nou înveliș pentru civilizația noastră.

Scriu cartea asta, capitol după capitol, memorez cuvintele unul după altul, ca să o pot asambla cum vreau. Îmi aduc aminte cum am scris capitolul ăsta. Trecuseră vreo patruzeci de ani, era mijlocul anilor ’70, judecând după cum arăta Lionel, deși bineînțeles că la momentul ăla deja nu-mi mai păsa de mult de date.

Încerc să mă agăț de Penny, chiar încerc. Nu e doar faptul că o lună e praf în ochi în comparație cu cincizeci de ani. Lionel și-a făcut viața despre Ursula și asta i-a adus în egală măsură fericire și durere. Dar el avea posibilitatea de a-și reumple rezervorul din când în când, întâlnirile lor recurente fixând șuruburile și curățând rugina de pe mașina lor de emoție perpetuă. Tot ce aveam eu erau amintirile. O rază de soare în păr. Rezonanța râsului ei gutural. Un parfum evaziv care putea fi al ei sau putea fi al celeilalte Penelope sau putea chiar să fie al altcuiva sau absolut nimic.

Am cântărit dacă să dau mai multe detalii aici, dacă să încerc să transmit cum te simți când trăiești cincizeci de ani de timp

inversat. Cum până când ajungi la ele, la evenimentele al căror martor ai crezut că de-abia aștepți să fii, ca Lionel construind Camera Motorului, le vei simți cumva perimate, pentru că ai atâtea proiecții ale diferitelor versiuni posibile ale lor, construind în minte ce s-a întâmplat din ce ai văzut deja, că atunci când se întâmplă sunt doar un fapt divers – *da, așa am crezut că o să fie.*

Și care-i scopul? Prăpastia imensă de timp nu poate fi descrisă așa cum am trăit-o eu. Nici n-ar trebui.

După cinci decenii fără să respiri sau clipești sau vorbești sau zâmbești sau urli, lunile trec ca orele, săptămânile ca minutele, zilele ca secundele. Când lucrurile încep să se întâmple, sunt atât de departe de a observa întâmplările fizice că aproape ratez momentul în care firul se termină și bobina rămâne goală. Motorul e desfăcut din cuibul lui de fire și tuburi, încărcat într-un camion, dus la un port, ridicat de o macara, așezat într-un container. E în încărcătura unui vas. E în portul San Francisco. Pescăruși. Benzină. Fum de țigară și cântece pop la un radio care vâjâie.

Mă văd apărând, dispărând de lângă un Lionel Goettreider care arată mai mult sau mai puțin la fel ca prima dată când l-am văzut. Trebuie să fie 1965, chiar după ce a pornit Motorul și eu m-am materializat cu mașina timpului pe care am cărat-o cinci decenii. Ne văd vorbind în limba guturală, dezechilibrată a fonemelor inversate, pe care o înțeleg pentru că undeva pe la sfârșitul anilor ’80 am petrecut câțiva ani învățând cuvintele pe dos. Aud tot ce zicem în timp real inversat, așa că până și asta, momentul ultim pentru care am așteptat, climaxul acestei călătorii interminabile, devine plat și imprevizibil. Până când mă contopesc în mine însumi la momentul apariției în cronologia asta, deja am trăit-o inversat. Știu tot ce o să zic și o să fac și tot ce o să zică și o să facă el, așa că nu-mi mai rămâne decât să-mi joc rolul pe dos.

125.

Mă materializez în laboratorul dărâmat al lui Lionel Goettreider, la subsolul Centrului Statal de Știință și Tehnologie din San Francisco, pe 13 iulie 1965. Stau chiar în fața lui Lionel,

enervant de aproape, iar mâna lui se îndepărtează de maneta pe care tocmai o trăsese ca să pornească Motorul pentru prima dată după accident.

Îngheață, șocat. Are o bășică proaspătă în vârful nasului, de la căldura devastatoare care a ieșit din Motor când era pe punctul de a face implozie. Sprâncenele și genele lui sunt doar niște rămășițe subțiri ale focului. Poartă mănuși de piele și eu îmi aduc aminte că aproape i-au ars palmele înainte de a putea eu să opresc motorul. Tipul ăsta de rană nu se vindecă repede. Sigur doare ca dracu'.

Laboratorul e un dezastru. Găuri tăioase în jumătate de acoperiș, cealaltă jumătate prăbușită, mașinării din laboratorul de sus una peste alta într-un morman de fiare. Consolele deformate și sparte. Grinzile de fier topite ca sculpturile moderne. Găuri negre în pereții prin care au trecut fâșiile de foc. Printre scaunele rupte e o grămăjoară de cenușă – ce a mai rămas din brațul incinerat al lui Jerome.

În timp ce îmi deschid gura să vorbesc, în ciuda deceniilor de repetiție pentru momentul ăsta, aproape dau greș, vorbind invers. E o deprindere la care renunți greu.

— Lionel, zic eu, numele meu e Tom Barren. Vin din viitor. Știu că m-ai văzut pe 11 iulie și știu că deja ai speculat că am venit aici dintr-un alt timp. Știu lucrurile astea pentru că tu ești cel care m-a trimis înapoi.

— E adevărat? zice el.

— Da, zic eu. Și cu cât vorbești mai puțin, cu atât mai bine. Ai proiectat o mașină a timpului care să urmărească semnătura energetică a dispozitivului tău cât se poate de mult în trecut, până la momentul ăsta. Acum, că l-ai aprins, nu trebuie să îl oprești niciodată. Înțelegi?

— Da, zice el, dar...

— Am nevoie de ajutorul tău, ca să fac încă un mic salt până înaintea accidentului, zic eu. Urmele de radiație pe care știu că le-ai detectat deja, cele necunoscute, pe care le-ai observat înainte de accident, ai presupus că sunt de la dispozitiv, prezente printr-un paradox acolo înainte de a fi pornit. E corect. Iar eu sunt paradoxul. Mașina timpului e proiectată pentru a detecta urmele rămase în atmosferă până în momentul în care a avut loc experimentul.

Realizez că încă mai țin în mână mașina timpului, de parcă s-ar fi lipit de mine. Chiar vreau să pun căcatul ăsta jos după ce l-am cărat cinci decenii, dar nu pot să-l las, nu încă.

— Ești cu adevărat un călător în timp? zice Lionel.

— Lionel, știi deja asta. Te rog, nu pierde vremea. Tu ești cel care m-a trimis aici. Să repar ce a mers greșit. Să pun cronologia pe făgașul ei normal.

— Asta înseamnă că experimentul ar fi trebuit să funcționeze, zice Lionel.

— Mai ai și alte observații evidente? zic eu. Avem treabă. Am nevoie de energie ca să fac saltul final. Ai proiectat cele două dispozitive pentru a fi compatibile. Cuplează-le.

Lionel ezită. Arată de parc-ar izbucni în plâns. E drăguț și trist într-un fel, dar n-am niciun interes să empatizez cu el acum.

— Asta e viața pe care-o vrei? întreb eu, arătând către ruinele din jurul nostru. Sau vrei viața pe care ar trebui s-o ai?

Nu îi spun că în viața pe care-ar trebui să o aibă aproape a murit.

— Ursula? zice el.

— Rămâne căsătorită cu Jerome pentru tot restul vieții. Asta dacă nu schimbăm cronologia.

Rămâne căsătorită cu Jerome pentru tot restul vieții și în cealaltă cronologie, doar că restul vieții înseamnă nouă săptămâni. Dar, mă rog, dacă asta-l face pe el să treacă la treabă. Cincizeci de ani de așteptare te detașează mai degrabă total de banalitățile etice ca minciunile prin omisiune.

— Tu o să construiești mașina asta a timpului, zic eu. O să-ți ia mult timp. O să pară imposibil, pentru că e imposibil, dar tu ești Lionel Goettreider și cuvântul *imposibil* nu înseamnă nimic pentru tine.

Asta pare să-l convingă. Poate faptul c-am zis eu toate căcaturile astea l-a corodat de-a lungul anilor, dar asta am auzit că i-am spus, când am retrăit scena.

— Ai zis că eu sunt cel care te trimite înapoi aici, zice el. Dar de când?

— Înțeleg că un om ca tine se poate împotrivi ideii că viitorul îi e predeterminat, dar consolează-te cu ideea că de fapt tu ești cel care l-a determinat. Ăsta e planul *tău.* Sinele tău din viitor are nevoie să pui pe făgașul cel bun ce a mers rău.

— Dar nu *tu* ești de vină pentru ce a mers rău? zice el. Dacă nu apăreai când ai făcut-o…

— Și dacă tu nu te panicai când m-ai văzut, da, amândoi am făcut greșeli. De asta risc tot ca să te ajut. Pot să-mi cer scuze sau pot să repar cronologia ca niciuna din greșelile noastre să nu se mai întâmple.

— Sau ai putea să le faci pe amândouă, zice el.

Îmi aruncă un zâmbet scurt, de parcă ar fi trecut peste șocul inițial și chiar i-ar plăcea toată încărcătura dementă a situației. Chiar dacă se transformă într-un boșorog nenorocit, nebun și prefăcut care amenință să-i omoare pe toți cei pe care-i iubesc, nu pot să mă abțin să nu respect faptul că are sângele necesar să facă glume în situația asta istoric de nebună. Ceea ce mă duce la partea planului meu în care am cea mai puțină încredere, pentru că e instabilă și subțire și mult prea lucrată, dar trebuie măcar să încerc s-o fac să funcționeze.

— Ești atent? zic eu.

— Da, spune el.

— Numele meu e John Barren, zic. Tatăl meu e Victor Barren. Mama mea e Rebecca Crittendale-Barren. Sora mea e Greta Barren. În viitor, o să-i găsești și n-o să-i pierzi din ochi, dar n-o să interacționezi niciodată cu ei, în niciun fel. Înțelegi? În *niciun* fel. Dacă faci asta, o să pui totul sub semnul întrebării. Dar o să fii pregătit. Când vin la tine, o să știi că e timpul. O să trimiți niște agenți să-i ridice. Cu forța. O să ai nevoie de asta ca să mă constrângi.

— Despre ce vorbești? zice el. Vrei să-ți răpesc familia?

— În viitor, zic eu, n-o să fiu tocmai convins să te ajut. Din mai multe motive, o să trebuiască să fiu obligat. Niciodată n-o să-i rănești. E o amenințare goală, dar necesară.

— Trebuie să fie o altă cale, zice Lionel.

— O să mai existe și o femeie, zic eu. Numele ei e Penelope Weschler. Agenții tăi o să o ia și pe ea. Dar ceva n-o să meargă cum trebuie. O să încerce să scape. O să fie o altercație și o să fie rănită.

— Sunt un om de știință, zice el. Tot scopul muncii mele e să creez energie nelimitată pentru lume. Să fac tuturor viața mai bună. Nu pot să *rănesc* pe cineva ca să te determin să faci ce vreau.

— Și n-o s-o faci, spun eu. Totul o să fie fals. Mie o să mi se pară real, dar o să fie o simulare.

— Nu-nțeleg, zice el.

— O să-i duci pe toți patru la baza ta din Hong Kong, zic eu.

— Stai, de ce Hong Kong? întreabă el.

— Nimeni nu va fi rănit. Totul va fi o iluzie pentru a mă face să mă supun voinței tale. Te rog să faci asta pentru că trebuie făcută. Ca să închidem ciclul. E responsabilitatea ta să-i ții în siguranță, dar să faci să *pară* că le ameninți viețile.

— Dacă schimbi trecutul, spune Lionel, de ce mai contează *ce* se întâmplă într-un viitor care nu o să se întâmple niciodată?

— Contează pentru că e conștiința mea, îi răspund.

Chiar și după ce m-am gândit cincizeci de ani la asta, nu sunt sigur că a-l convinge pe Lionel să *simuleze* că îmi răpește familia și că o rănește pe Penny va da rezultate. Dar după decenii în care am cântărit opțiunile, cea mai bună șansă de a-i proteja pe cei pe care-i iubesc, fără a distruge cronologia care m-a adus aici, este această mutare psihologică rușinoasă. Totul trebuie să se potrivească.

— Bine, zice Lionel.

— Unde e Polaroidul tău? zic eu.

— Ce Polaroid? zice el. N-am niciun Polaroid.

— Ba da, ai, zic eu. Du-te și adu-l.

Lionel e pe cale să îmi dea o replică, dar se oprește, își aduce aminte de ceva. Pășește peste dărâmături și se întinde înspre nișa unde se întâlnesc consolele. Scoate faimosul rucsac de piele. Înăuntrul lui e cadoul împachetat cu fundă. Rupe hârtia de împachetat. Cadoul e o cameră foto nou-nouță Polaroid Automatic 100.

— E un cadou de la mătușa mea din Copenhaga, zice el. Singura mea rudă rămasă în viață. Memoria ei e pe ducă. Mă confundă cu fratele ei, tata. Pe 29 iunie a fost ziua lui. Îl port cu mine de două săptămâni. Mi s-a părut prea deprimant ca să-l deschid.

— Ai conectat dispozitivele? zic eu.

— Da, zice el.

Pornesc detectorul și acesta găsește urmele de radiație ale primei mele călătorii în 11 iunie 1965. S-au dispersat într-o zonă destul de mare, dar, mă rog, sunt oricum în mâinile lui Lionel. Dispozitivul își face treaba, trasează o fibră încâlcită, ciclică,

fractală, până la momentul în spațiu și timp unde totul a mers greșit.

Lionel bagă un film instant în Polaroid și eu stau lângă el. Îndreaptă lentila spre noi și face o poză. Nu mă mai sinchisesc să văd cum iese poza din aparatul fotochimic. Știu deja cum arată.

— Nu înțeleg cum funcționează toată chestia asta, zice el. Cum ar trebui să construiesc o mașină a timpului? Și chiar dacă îmi dau cumva seama de *asta,* cum să-ți spun, cam cât timp trebuie să te aștept?

— La revedere, Lionel, zic eu.

Activez dispozitivul. Și dispar.

Lasă-l s-aștepte.

126.

Radiația e compusă din trei particule – particulele alfa sunt combinații cu încărcătură pozitivă de protoni și neutroni gemeni, particulele beta sunt electroni sau pozitroni cu încărcătură negativă și particulele gama sunt fotoni de energie înaltă, neutri electric. Unda inițială de radiație tau care a erupt din Motorul Goettreider când a fost pornit încă mai circulă prin laborator când ajung acolo în 13 iulie 1965, iar matricea de detectare a mașinii timpului e programată să găsească ce a mai rămas din ea și să o urmărească până la originea ei, cu două zile în urmă, în 11 iulie 1965.

Descopăr destul de repede că să o iei după un nor descompus de energie în cronologie inversă cursului normal al timpului e extrem de bulversant – mă simt ca un giroscop într-o mașină de spălat legată de un carusel prins într-o tornadă. E greu până și să gândesc cum trebuie. Înțeleg situațiile numai după ce trec de ele. Goettreider meșterind la Motor pentru a fixa chiar scurgerea radiației pe care o urmăresc. O perioadă liniștită, în care se așterne praful – e pe dos, așa că de fapt praful se ridică într-o pâclă vie – și se termină cu o bubuitură violentă când jumătatea de acoperiș dintre dărâmături se ridică de la podea și se lipește la loc, deasupra laboratorului. În timp ce tavanul se ridică la locul lui, o duzină de oameni în costume antiradiație din anii ’60 – de fapt costume largi de latex, mănuși de latex sigilate cu

benzi elastice și măști de gaze care întunecă vederea – aleargă în spate, afară din cameră, pentru siguranță. Înainte de asta, inspectează dărâmăturile cu un contor Geiger, mișcând senzorii metalici încolo și-ncoace, atingând fețele de sticlă ale contoarelor pentru a confirma că indicațiile lor sunt corecte.

Paramedici îi cară pe martorii care sunt prea răniți pentru a merge pe picioarele lor. Restul șchiopătează și se târăsc afară din laborator. Goettreider e tras în picioare. Un paramedic îi verifică rănile, iar el se sprijină de perete, năucit, sângerând din vârful nasului ars, uitându-se fix la mașină, cu palmele jupuite deschise în poală.

Pompierii dau la o parte dărâmăturile, pentru a face o cărare spre ușă. O desprind pe Ursula de Jerome în timp ce ea țipă și încearcă să se agațe de el. Ursula stă pe podea, ținând în brațe capul lui Jerome, plângând în hohote, în timp ce el tremură și zvâcnește, ținându-se de ciotul cauterizat.

Motorul nu se mai învârte, încetinește, Goettreider îl oprește, dă drumul unei proceduri de stingere de siguranță, cu mâinile jupuite, sângerând de la arsurile groaznice, se împleticește până la panoul de control, se ridică din locul în care se lovise de perete după ce îl împinsesem chiar înainte de a porni iar Motorul și a preveni implozia și a ricoșa înapoi în timpul meu.

Până la ultimele secunde ale firului reluat, în timp ce aproape mă sincronizez cu punctul în care am ajuns pentru prima dată la momentul ăsta în timp, mintea mea e o harababură totală. Văd evenimentele pe care le-am trăit, dar tremurătoare și dezlânate, ca o frază de cuvinte corecte, scrise într-o sintaxă greșită, dezechilibrată și pe jumătate dereglată.

127.

Dispare Tom, funcționat a disperată încercare sa ultima dacă neștiind. Motorul iar pornește și siguranță spre Lionel pe împinge îl Tom, timp în călătorie de aparatului circuitele prăjește implozie de procesul ce timp în. Arde și bășici face, supra-încălzit Motorul de apropiat mai cel Lionel. Ieșire nicio e nu dar, scape să încearcă observatori ceilalți. Brațul pierde își și foc de fâșii unei calea din Ursula pe curajos împinge o Jerome.

Laboratorul dezmembrează distrugere de aprinse spirale. Explodeze să pare care, Motorul brusc oprește Lionel, panicat.

Laborator propriul în figură fantomatică o zărește Lionel. Invizibilitate de câmpul perturbă îi și Tom pe lovește îl fâșii din una când până. Cameră prin sălbatic arcuiesc se sclipitoare lumină de orbitoare dar, inofensive fâșii. Energie de enorme cantități acumulează și încălzește se motorul.

Motorul activa a pentru maneta trage el iar, Lionel lui îngrijorărilor fața în primează momentului a socială presiunea. Radiația emană el că realizează Tom. Radiație de neidentificat tip un detectează Lionel lui instrumentele. Jerome, Ursulei soțul inclusiv, observatori ceilalți și ajung. Aventură o au Ursula și Lionel că află Tom că așa, singuri sunt că cred doi cei. Francoeur Ursula de întreruptă e Lionel lui curiozitatea.

Goettreider Lionel lui a nedumerită atenția atrăgând, înconjurător mediul cu accidental interacționează Tom, imaterial nu dar, invizibil. Goettreider Motorul oară prima pentru activeze să Goettreider Lionel ca înainte minute câteva cu, 1965 în 2016 din timp în călători a pentru său tatăl de construită timpului mașinii prototipul folosește Barren Tom, stupizenie și furie, tristețe, șoc de spate la de împins.

127.

Dacă vrei să îți amintești ce s-a întâmplat ultima dată când am fost în 11 iulie 1965, recitește capitolele de la 44 la 54. Sunt atât de dezorientat că ratez tot până la să zicem capitolul 52.

Planul era ca, atunci când ajungeam, să preiau controlul conștiinței *acestui* Tom din 1965 exact cum o preluasem pe a lui John în 2016 – două versiuni ale mele locuind simultan în același punct din spațiu-timp, cu mintea mea de acum conducând sinele meu din trecut pentru a activa funcția de întoarcere de urgență din aparatul de călătorie în timp înainte ca Motorul Goettreider să fie pornit.

Dar planul o ia imediat în decor. Ajung, da, înăuntrul corpului meu, dar sunt amețit și confuz. Nu pot să gândesc bine, ce să mai vorbim de a mă opri pe mine – pe Tom cel care eram la prima mea călătorie în 1965 – de la a face exact aceleași alegeri în exact aceeași succesiune ca ultima dată. Sunt în interiorul

propriei mele minți anterioare, dar nu pot să preiau controlul volanului cognitiv. Pot doar să-mi observ acțiunile, incapabil de a le altera. Sunt blocat în propria mea minte, privindu-mă cum avansez în timp gafă cu gafă, secundă cu secundă, incapabil să îl, mă, ne opresc.

Presupun că așa mă simte John pe mine.

Într-unul dintre capitolele anterioare e o referință la felul în care ceva „mă gâdilă” în străfundul minții mele – a lui Tom, a *precedentului* Tom – să stea ascuns în spatele observatorilor în loc să se repoziționeze pentru o imagine mai bună. Acum realizez că eu „m-am gâdilat” – *actualul* eu, la dracu’, e greu să nimeresc pronumele –, luptându-mă cu toată puterea mea cognitivă să mă reorientez în realitatea prezentă și să preiau controlul conștiinței lui Tom – a *celuilalt* Tom – înainte de a ieși din ascunzătoare și de a intra în raza vizuală a lui Lionel. Și nu am prea mult timp. Lionel e pe punctul de a porni Motorul.

Trebuie să mă feresc din calea fâșiilor de energie care sunt pe cale să erupă din Motor și să-mi perturbe câmpul de invizibilitate, declanșând tot șirul de evenimente pe care am venit aici să le opresc. Dar nu pot. Sunt un observator în propria mea minte.

Imaginează-ți o cameră. Patru pereți goi, un geam mare, lat, pe unul dintre ei, pe care poți vedea lumea exterioară. Pereții camerei sunt făcuți din amintiri, așezate unele peste altele ca vitraliile, o poveste de viață infinit de densă. Asta e mintea lui Tom în 1965.

Acum dă drumul unei camere identice în camera aia. Asta e mintea mea, întors în 1965 pentru *a doua* oară, locuind în același corp. Pereții sunt făcuți din amintirile *mele* și există un alt geam mare, dar prin el vezi primul geam…

Și există o a treia cameră *înăuntrul* celei de a doua camere înăuntrul primei camere – conștiința lui John înăuntrul conștiinței mele înăuntrul conștiinței mele *anterioare,* ca o matrioșca. Această cameră este alcătuită din amintirile lui John și, pentru moment cel puțin, e închis acolo.

Încerc în același timp să aranjez puțin harababura din mintea mea, să-l țin pe John închis în camera lui și să preiau controlul conștiinței mele anterioare înainte ca dezastrul pe care am venit să-l opresc să se întâmple în succesiunea inițială.

Vestea proastă e că nu funcționează.

Vestea bună e că am petrecut cincizeci de ani blocat în propria mea minte, așa că am dezvoltat o serie de instrumente cognitive cu care să duc conștiința *mea* în față.

Îl văd pe Lionel trăgând maneta și activând dispozitivul. În câteva secunde, fâșiile sclipitoare de energie vor împânzi camera, orbindu-i pe Martori și perturbându-mi câmpul de invizibilitate. Dar aproape am reușit, da, asta e, o să funcționeze, preiau controlul propriei mele minți pentru a putea pune, în sfârșit, lucrurile pe făgașul lor normal…

Moment în care tot peretele din spate al camerei – e o metaforă, sigur, dar așa mă simt când se întâmplă – explodează într-o frenezie de cărămidă și ipsos și se revarsă ceva gros și lipicios și negru, amenințând să ne înece pe toți în niște amintiri umede, uleioase pe care nu le-am avut niciodată, dar care se agață de tot ce ating și se ascund în rădăcinile unei solidități alarmante.

Sunt amintirile unui străin, dar mintea asta e și casa lor. Amintirile alea își au locul aici la fel cum amintirile mele își au locul aici. Amintiri ale unei cronologii unde lucrurile merg mult, mult mai rău.

129.

Așa începe apocalipsa.

Pe 11 iulie 1965, Lionel Goettreider testează o sursă experimentală de energie în fața unui grup de colegi la un laborator de cercetare din San Francisco, California. Dar în timp ce dispozitivul se încălzește pentru a ajunge la intensitatea maximă, Lionel e luat prin surprindere de apariția inexplicabilă a unui observator fantomatic și oprește brusc mașina, defectând-o. Energia distructivă erupe în fâșii aprinse. Laboratorul e spulberat. Goettreider și cei șaisprezece colegi ai lui sunt incinerați. Observatorul – îmi pare rău, nu știu de ce descriu evenimentele de parcă n-aș face parte din ele, doar că amintirile îmi inundă mintea cu atâta forță și densitate că e mai ușor să fiu detașat și să privesc totul ca pe un reportaj decât să absorb viteza lor pură – *observatorul,* eu, e aruncat într-un viitor cu totul nou când aparatul de călătorie în timp e suprasolicitat.

Dar explozia continuă. Un crater cu un diametru de peste trei mii de kilometri e sculptat în Pământ. Arde atât de puternic încât baza e de sticlă cristalină groasă de un kilometru jumate. Având în vedere că San Francisco e pe coastă, jumătate din crater e excavat în Oceanul Pacific, cauzând tsunamiuri și cutremure care decimează porțiuni vaste din coastele estice ale Asiei și Australiei. California dispare. Oregon, Washington, Idaho, Montana, Utah, Wyoming, Nevada, Arizona, New Mexico, Colorado, Dakota de Sud, mare parte din Dakota de Nord, Nebraska, Kansas, Oklahoma și cam jumătate din Texas, trei sferturi din British Columbia și jumătățile sudice din Alberta și Saskatchewan, Baja California, Sonora, Chihuahua, Sinaloa, Durango și Coahuila de Zaragoza sunt cauterizate într-un semicerc dur de spațiu gol care se umple foarte repede cu apă. Hawaii a dispărut, evident. Fiji, Tonga, Insulele Cook, dispărute. Japonia e dispărută. Taiwanul e dispărut. Papua-Noua Guinee e dispărută. Filipine e dispărut. Indonezia e dispărută. Malaysia e redusă la un sfert din suprafața inițială. Insula de Nord a Noii Zeelande dispare, dar cea de sud supraviețuiește. Costa Rica și Panama se dezintegrează, mai mult sau mai puțin. Cutremurele destabilizează nenumărate orașe în timp ce spasmele tectonice despică suprafața planetei.

Redistribuirea masivă a nivelurilor globale ale oceanelor, alături de un efect de deformare a câmpurilor magnetice ale Pământului din cauza energiei cataclismice generate de explozie cauzează o mutație polară – în fapt, o repoziționare a polilor magnetici. Polul Sud magnetic se mută la cam o mie cinci sute de kilometri, până în mijlocul Oceanului Indian. Polul Nord magnetic aterizează în Golful Hudson. Ce mai rămâne din Canada și nordul Statelor Unite e închis într-un mormânt de gheață groasă de aproape un kilometru. Suprafața Antarcticii e, dintr-odată, locuibilă, teritoriu virgin, dezolant, dar neatins. Așa că, bineînțeles, toată lumea îl invadează ca să-l proclame al lor.

Adică toată lumea care nu aruncă voleuri de rachete nucleare spre ceilalți. Statele Unite ajung la un al doilea război civil, după ce, în urma unei lovituri de stat militare, este preluat controlul asupra arsenalului nuclear al țării și se deschide focul împotriva Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste, ca urmare a convingerii că, în ciuda dovezilor contrare, explozia din San Francisco a fost prima lovitură a celui de al Treilea Război Mondial. Sovieticii

spun că sunt nevinovați, dar cu o treime din Statele Unite vaporizată și încă o treime învelită în gheață, nimeni nu mai gândește limpede. SUA și URSS se scot una pe alta de pe tabla de șah, amândouă ajungând de nelocuit vreme de generații.

Cu sistemul global al vremii în haos din cauza mutației polare, ecosisteme întregi intră în colaps. Supraviețuitorii disperați migrează în masă, încercând să scape de norii de cenușă radioactivă care se întind pe toată planeta ca niște uragane. China vede oportunitatea și preia controlul a ce mai rămăsese din Asia, insistând că sunt singurii în măsură să gestioneze cataclismul. Europa și Africa colapsează în zeci de războaie civile. Australia încearcă să nu intre în joc, dar asta îi face o țintă ușoară pentru momentul în care China îi atacă. America de Sud devine cel mai apropiat lucru de o oază de stabilitate, cu toate că nimeni nu e în siguranță din cauza norilor râncezi care poartă cu ei cenușă toxică.

Dar eu tot ajung în 2016 cu o poveste nebună despre călătoria în timp.

Piedica temporală e în plină acțiune – existența mea în 1965 face necesar să mă nasc în 1983 pentru a-mi primi conștiința în 2016. Părinții mamei erau din nordul Angliei și au supraviețuit celui de al Treilea Război Mondial. Părinții tatii nu s-au mutat niciodată din Austria în Canada, așa că el a crescut în ruinele Vienei. S-au cunoscut într-un spital din Geneva. Tata își pierduse amândouă picioarele încercând să oprească un atentat sinucigaș cu bombă la Muzeul Voltaire și mama orbise după ce cenușa iradiată îi atinsese genele când se ascundea într-o stațiune de schi din Alpi, care fusese distrusă pe jumătate de o avalanșă și abandonată. Ajunsese la jumătatea *Marilor speranțe* când și-a pierdut vederea. O eroare administrativă i-a repartizat în aceeași cameră și au început să vorbească. Tata s-a oferit să-i citească mamei restul romanului cu voce tare. I-a luat trei zile să-l termine. După aceea, au făcut dragoste.

Niciodată n-a știut cum arăta. A murit a doua zi, pentru că sexul a fost destul de intens ca să-i deplaseze o bucată de șrapnel în valva aortică. Mama mi-a pus numele Victor și m-a dus în Argentina pentru a începe o nouă viață sau, mă rog, a încercat. A murit pe vas, undeva în Oceanul Atlantic – cancer, peste tot cancer.

Rămas orfan în larg, am fost cvasiadoptat de căpitanul vasului, un bărbat pe nume Hathaway, deși de fapt el s-a gândit doar că soția lui din Australia avea nevoie de companie. A fost o doamnă agreabilă, Marigold Hathaway, și am niște amintiri frumoase cu ea înainte de a fi omorâtă de invadatori când aveam nouă ani.

Adolescența mea semisălbatică din regiunile periferice ale Australiei nu a fost chiar așa rea, având în vedere că ecosistemul planetei era în cădere liberă. Totul era mort în ocean. Reptilele erau OK, dar păsările și mamiferele mari dispăruseră. Solul era toxic. Când ploua, te ascundeai sub ceva solid și impermeabil, pentru că picurii de ploaie îți ardeau pielea. Luna părea să devină o opțiune rezonabilă pentru relocare. Doar că având în vedere că economia globală era țăndări și toate națiunile funcționale erau într-o stare continuă de război, nimeni nu construia rachete.

La șaptespe ani m-am înrolat în Noua Armată a Pacificului, o alianță militară forțată între China și Australia, care împărțeau Antarctica și o foloseau ca o bază stabilă pentru a lansa lovituri împotriva Republicii Sud Americane. Noua Armată a Pacificului ținea foarte mult la testările riguroase pentru a determina locul fiecărui individ în mașinăria socială și eu am fost repartizat la Cercetare și Dezvoltare, ceea ce însemna că aveam șansa de a studia știința și ingineria, în loc de a învăța moduri eficiente de a omorî oameni. Mă rog, scopul era să inventezi moduri mai eficiente de a omorî oameni, dar chiar și-așa – erau cărți în ecuație.

Eram pe un drum sigur de promovare în rândurile armatei când m-am prăbușit în laborator, pe 11 iunie 2016, înjurând și zvârcolindu-mă. Când mi-am revenit, am perorat o poveste dementă despre cum am călătorit în timp pentru a fi martor la accidentul inițial care a declanșat apocalipsa.

Comisia de cercetare din Noua Armată a Pacificului era destul de deschisă la fenomenele inexplicabile, lucru care presupun că se întâmplă când lumea ta e devastată de un fenomen inexplicabil. Superiorii mi-au crezut povestea și au trimis-o mai departe pe calea ierarhică. Un general cu legături politice, Antares Liong, era foarte interesat de călătoria în timp – credea că ar fi fost o modalitate foarte bună de a-și învinge dușmanii

înainte de a-i deveni dușmani. Am fost repartizat într-un grup clandestin care avea ca scop construcția unei mașini a timpului.

În cele din urmă, colegii mei au fost cu toții executați pentru că nu au reușit să inventeze călătoria în timp. Statutul meu ca vizionar care a determinat crearea programului mă salvează de un glonț în cap, dar am parte de un alt tip de moarte – sunt înghețat într-o cameră criogenică până la un timp în care călătoria în timp e inventată cu adevărat. Presupun că n-o să se-ntâmple *niciodată,* așa că în timp ce frigul mă trage într-un somn fără vise, o consider cea mai fericită moarte pe care mi-o poate oferi lumea asta.

A reușit cineva, în cele din urmă, să rezolve problema călătoriei în timp, m-a dezghețat și m-a trimis înapoi în 1965? Nu știu. Partea asta nu e în amintirile care mă înghit. Aș fi putut fi înghețat o săptămână sau zece mii de ani. Tot ce știu e că tot ce cred a fi adevărat e asediat de o nouă realitate, persistentă prin volum, claritate și forța că ceea ce ar trebui să se întâmple e așa – Lionel trage maneta, dispozitivul se oprește, e pe cale să explodeze, iar *eu nu-l opresc.*

Apocalipsa s-a întâmplat deja. Cineva m-a trimis aici nu ca să opresc sfârșitul lumii, ci ca să fiu martor la începutul lui.

130.

Acum înțeleg. A fost întotdeauna un ciclu cauzal.

Treaba mea e să resetez cronologia pentru a ajunge din nou în 2016-le meu, asigurându-mă că experimentul lui Lionel reușește, așa cum ar fi trebuit. Însă ceea ce am încercat să-i explic lui Lionel înainte de a mă trimite aici, ceea ce el a refuzat să accepte chiar și după tot ce s-a întâmplat cu Ursula, este că faptul de a călători în timp nu e o modalitate de a repara greșelile. Ci una de a face greșeli și mai mari. Lumea mea nu poate fi adusă înapoi. Când am călătorit în 1965 pentru prima dată, am șters-o permanent. Realitatea aia e pierdută pentru totdeauna și nu e timp s-o jelim. Singurul lucru care contează acum e să mă asigur că Motorul Goettreider nu explodează și distruge jumătate din planetă.

Am așadar un obiectiv simplu – să opresc apocalipsa.

Și singura speranță e să acționez *exact la fel.* De fapt, orice încercare de a acționa diferit va cauza cronologia apocaliptică de care creierul meu e inundat acum. Experimentul lui Lionel trebuie să eșueze, dar să eșueze în *siguranță.* Când el se va panica și va opri Motorul, eu trebuie să fiu pregătit să-l repornesc, înainte de a se produce accidentul nuclear.

Am crezut că realitatea lui *John* era cel mai rău scenariu. Dar realitatea lui *Victor* este cu mult mai rea. Se pare că 2016-le lui John e cel mai bun lucru la care pot spera. Și probabilitatea de a se întâmpla se diminuează cu fiecare secundă.

Trebuie să preiau controlul asupra corpului ăstuia. Însă, chiar și având cincizeci de ani să mă pregătesc, nu mi-am făcut un plan pentru asta – pentru Victor.

Ocupăm împreună acest creier, așa că știu ce vrea el, la fel cum el știe ce vreau eu. Victor urmează să se nască doar dacă apocalipsa are loc. În această cronologie, nimeni nu împiedică Motorul să se topească. Am nevoie ca Tom să tragă maneta, iar Victor trebuie să-l oprească. Cel care reușește va exista.

În acest moment, ambele cronologii sunt la fel de posibile.

La dracu'!

Mă simt de parcă aș înota într-o mâzgă corozivă de amintiri și impulsuri și crezuri, mintea lui Victor inundând-o pe a mea în felul în care Oceanul Pacific a inundat craterul cu fund de sticlă pe care explozia l-a săpat în Pământ. Scuze, pe care îl va săpa în Pământ în of, sub treizeci de secunde.

Lionel a activat deja Motorul. Eu deja m-am mișcat ca să văd mai bine. În câteva secunde, fâșia de energie mă va lovi. Câmpul meu de invizibilitate va fi spart. Lionel mă va vedea și va trage maneta, oprind Motorul. El se va supra-încălzi, iar fâșiile inofensive de energie vor deveni distructive. Observatorii vor țipa în timp ce camera din jurul lor se va dărâma. Jerome o va salva pe Ursula, dar își va pierde brațul. Eu îl voi împinge pe Lionel înspre siguranță și voi trage maneta înapoi, exact când aparatul meu stricat de călătorie în timp declanșează funcția de urgență care mă trimite înapoi în viitor.

Toate lucrurile astea se vor întâmpla în următoarele douăzeci și una de secunde.

Asta înseamnă că am douăzeci de secunde să salvez lumea.

131.

Douăzeci. Prima fâșie de energie erupe din bobinele de absorbție ale Motorului. Cei Șaisprezece Martori reacționează, unii șocați, unii încântați, unii fascinați. Tom nu știe că noi, ceilalți, suntem în mintea lui și, pentru că atenția îi e distrasă de Motor, am posibilitatea să preiau controlul. Dar înainte să fac asta, Victor atacă, trăgându-mă în pereții stratificați ai amintirii. Par solizi, dar sunt gumați și se pliază ca o membrană, iar noi cădem într-unul, un portal de nisipuri mișcătoare către un alt timp.

Nouășpe. A doua fâșie erupe din Motor. Asta e cea care îi perturbă lui Tom câmpul de invizibilitate, dar el e mult prea ocupat să fie orbit de spiralele sclipitoare pentru a-și da seama că și-a pierdut camuflajul. Sunt în dormitorul lui Robin Swelter, care țipă în timp ce frate-său îmi trage un pumn în față. Dar visul ăsta e logic, alunecos și instabil, așa că pumnul lui Victor mă dă peste cap într-o altă amintire.

Optsprezece. Lionel e stupefiat să-l vadă pe Tom apărând de nicăieri în laboratorul său. Aterizez într-un scaun în sala de conferințe din firma de arhitectură a lui John. Victor sare la mine peste masa de arțar epoxidat, asociații mai tineri holbându-se muți. Totul e lipicios și elastic, un tărâm al cerii topite.

Șapteșpe. Tom îngheață când își dă seama că Lionel îl poate vedea. Dar nu e doar o panică incipientă. E un dezastru aici înăuntru, cu mai multe conștiințe distincte luptându-se pentru controlul cognitiv. Pentru Tom, gândurile lui sunt un ecou bâlbâit al unor imperative în conflict pe care le ia drept frică. Eu sunt pe gazonul din fața clădirii de apartamente, mama își citește romanul pe iarbă, tata lucrează la biroul lui, lămâiul apără geamul camerei. Victor pilotează o mașină zburătoare – vine spre mine. Când încerc să mă feresc, John mă ține strâns. Credeam că e izolat și sunt în siguranță, dar din momentul în care John a înțeles că închisoarea lui era vâscoasă și slabă a evadat. Mă eliberez la timp și impactul îi desparte de mine.

Șaișpe. Reușesc să preiau controlul asupra lui Tom destul cât să-l fac să reseteze câmpul de invizibilitate, așa că dispare dintr-odată. John și Victor mă trag într-o altă amintire. E ceva familiar la Victor și nu pot să-mi explic exact ce. Îl percepeam pe John ca

pe o versiune mai proastă a mea, dar dacă eu sunt doar o versiune mai bună a lui care nu a realizat niciodată că ar putea fi o șoaptă rivală în cealaltă ureche a lui, destul de vicleană cât să stea ascunsă până acum?

Cinșpe. Lionel îi întreabă pe observatorii confuzi dacă a mai văzut cineva ce a văzut el. John și Victor apar în fața mea în aleea din Hong Kong unde am fost jefuit. Nu vor doar să preia controlul asupra lui Tom. Vor să mă radă de tot. Nu-s un luptător. Îs un alergător. Așa că alerg.

Paișpe. Jerome pare suspicios când aude tonul familiar pe care Ursula îl folosește cu Lionel. În timp ce eu fug pe alee, zidurile clădirilor se estompează într-un desiș de copaci apropiați unul de altul, o pădure imposibil de înaltă, cu pământul de sub picioarele mele arcuit de acele de pin. John mă urmărește, dar Victor folosește momentul ăsta pentru a prelua controlul minții lui Tom.

Treișpe. Tom vrea să activeze protocolul de întoarcere automată și să o taie din trecut. Dar, de fapt, e Victor cel care îl controlează pe Tom, încercând să-l evacueze din prezent, ca nimeni să nu poată opri explozia. Eu alerg prin pădure, nesigur dacă John încă mai e în spatele meu.

Doișpe. Lionel se panichează și trage maneta de activare pentru a opri Motorul. Ăsta e punctul din care nu ne mai putem întoarce niciunul. Podeaua pădurii nu mai e presărată cu ace de pin – sunt cărți roase, fiecare din ele o ediție cartonată a *Marilor speranțe,* deschisă la pagina pe care o citea mama când a murit.

Unșpe. Motorul se zgâlțâie și scuipă degete ascuțite de energie. Nici nu-i de mirare că Tom e înghețat – nici măcar nu știe că trei versiuni ale lui se bat în propria lui minte. Eu sunt în biblioteca abandonată și din grămada de cărți dezintegrate cresc lămâi exact ca ăla care i-a salvat viața tatălui meu. Îmi urmez instinctul de a săpa prin cărțile putrezite cu mâinile, băgându-mi-le printre pagini, murdărindu-mi-le de cerneală, cuvinte tatuate pe pielea mea în sintaxă fără sens.

Zece. Fâșiile inofensive de energie dinainte se fac de un albastru strălucitor, distrugând consola de control. Victor își concentrează toată voința, ținându-l pe Tom paralizat. Tot ce trebuie să facă e să-l țină în frâu pe Tom în timp ce motorul se supra-încarcă. Sap un tunel prin acoperișul apartamentului lui

John și cad pe podea. Victor și John își iau pozițiile de atac. Eu caut un loc prin care să fug, o ușă, un geam, dar îmi blochează toate ieșirile. Victor îi face semn lui John să mă încolțească… și familiaritatea aia pe care n-am putut să mi-o explic îmi apare în fața ochilor. În ziua în care am fost anihilat, în ziua în care John a făcut lucrurile alea groaznice – *Victor a fost acolo.* Pentru că exact aia a fost ziua în care Lionel a rupt carapacea realității. Nu a ieșit John din ea. John era deja acolo. A fost Victor. El e cel care l-a făcut pe John să facă tot ce-a făcut. Și acum îl controlează din nou pe John, încercând să elimine singurul obstacol din fața existenței lui – pe mine. Îi simt disperarea, pur și simplu vrea ca lumea lui în ruină să trăiască, dar asta înseamnă moartea a miliarde de oameni. Nu pot lăsa să se întâmple asta. N-o s-o fac. Simt un curent crescând în mine, ca un filament neinteresant care se face dintr-odată incandescent. Nu e furie. Nu e frică. E mai simplu decât impulsurile astea, calm și pregătit și adevărat. E *hotărâre.* Bănuiesc că în final am găsit o luptă de care nu pot fugi.

Nouă. Ursula țipă la Lionel să se dea la o parte. Și e ceva în țipătul ăla. Ceva ce nu pricep încă, un cuvânt pe vârful limbii mele. Nu, nu un cuvânt. Un *sentiment.* Până acum, am fost în defensivă, așa că Victor nu se așteaptă să îl lansez prin peretele de antologii pulp fiction înrămate. Aterizăm în apartamentul lui Tom de la etajul 184 al complexului octagonal, mașini zburătoare trec prin fața geamurilor, lovindu-se una de alta în explozii silențioase. Victor izbucnește, e feroce, și e clar că e prea puternic pentru a fi învins într-o bătaie. Dar trebuie să existe o altă cale. Ceva ce eu am și el nu. Ceva ce Victor nici măcar n-ar percepe ca o amenințare. Și atunci o văd. Pe pat. O șuviță din părul lui Penelope. Și îmi vine ideea – niciuna din amintirile în care ne-am tot bătut nu o avea pe *Penny* în ea. Ea e cheia. Nu, nu cheia, *încuietoarea.*

Opt. Următorul impuls albastru vine direct spre Ursula, dar Jerome o împinge spre siguranță, iar brațul său întins e vaporizat mai jos de cot. Mă scufund în mlaștina noroioasă a minții mele, fără a fi sigur ce caut – până când găsesc ceva îngropat în toate amintirile astea moi, elastice, ceva *tare.* Amintirea e palidă și fragilă, dar solidă. E restaurantul în care eu și Penny am luat micul dejun în dimineața de după prima noapte împreună. Nu știu despre ce am vorbit sau ce am comandat, dar

sentimentul e acolo – posibilitatea. Când așez amintirea asta fragilă în pânza siropoasă din jurul meu, își păstrează poziția. Nu e destul pentru a-l opri pe Victor. Dar nu e singura mea amintire cu ea.

Șapte. Ceilalți observatori se panichează în masă când o altă fâșie străpunge tavanul. Construiesc o structură din amintirile mele cu Penny. Unele sunt atât de subțiri că se sfărâmă pe margini când le ridic. O călătorie cu taxiul prin ploaie, luminile orașului estompându-se ca vopseaua udă, ca o aureolă, în jurul profilului ei. Dar unele sunt puternice și tari ca niște cărămizi. Librăria ei, Penny citind un roman pe un taburet, mult prea absorbită pentru a-și ridica privirea spre clientul care tocmai a venit să-i schimbe viața. Casa familiei mele, cina care a început atât de bine și s-a terminat atât de rău. Auditoriul în care mi-am ținut discursul, gata să risc totul, pentru că am intrat în el cu ea de mână. Ușa apartamentului ei, privirea de pe fața ei când a realizat că John a greșit când a zis că eu nu aveam să mă întorc niciodată. Asta e aproape prea grea pentru mine. Noaptea în care ne-am întâlnit, bucătăria ei, primul nostru sărut. Amintirea asta ar putea avea ceva greutate. Victor e soldat și știe să lupte. Dar eu sunt arhitect. Eu știu să construiesc.

Șase. Mâinile lui Lionel fac bășici, părul facial îi ia foc, vârful nasului îi arde. Când prăbușesc structura peste Victor, se aruncă spre ea, așteptându-se să poată ieși de acolo prin forță brută. Dar amintirile astea sunt făcute din ceva diferit.

Cinci. Ursula îl ține în brațe pe Jerome în timp ce el intră în șoc. În timp ce eu sunt ocupat să-l blochez pe Victor, John preia controlul asupra lui Tom și n-am nicio idee ce-o să-l pună să facă. Adaug în continuare amintiri în închisoarea lui Victor, cât de multe pot găsi, iar el nu poate să-și dea seama cum să le spargă. Pentru că Victor nu are o Penny. Nu știe ce efect are asupra ta să iubești pe cineva așa cum am iubit-o eu pe ea.

Patru. Ăsta e momentul de care am fost atât de mândru, momentul în care am arătat atenția aia de gheață sub presiune. Doar că cum știu că John e cel care sparge paralizia cognitivă și frica animalică a lui Tom. Ceea ce are sens. Tom n-a fost niciodată curajos. A fost nesăbuit. În anumite circumstanțe, nesăbuința poate părea curaj. Dar Tom n-a fost niciodată tipul de om care să se adune exact când e nevoie și să salveze totul.

Nu am încredere în John, dar el e cel care-l pune pe Tom în mișcare.

Trei. Tom îl împinge pe Lionel din fața Motorului. Sau, mai bine zis, John o face. Victor explodează de furie. Dar de ce nu trage John de mâner ca să termine totul? De ce savurează unda asta dementă de adrenalină care a apărut când l-a împins pe Lionel? Și după aceea, pentru că suntem toți în mintea lui, împreună, înțeleg – John nu e interesat de oprirea accidentului. Pur și simplu vrea să-l rănească pe Lionel pentru ce a făcut familiei noastre. Nu am realizat că John simțea o astfel de loialitate intensă, protectoare. Dar dacă nu-l opresc, o să-l omoare pe Lionel Goettreider în trecut, ca el să nu poată deveni niciodată omul care îi amenință pe cei dragi nouă.

Doi. O fâșie îl lovește pe Tom în plin, cauzând căderea sistemelor din aparatul de călătorie în timp care activează protocolul de siguranță. Mai am o secundă ca să trag maneta. Și în sfârșit înțeleg ce am de făcut. Crima lui Tom, anularea unei lumi întregi și a tuturor celor din ea, e incomparabil mai rea decât orice ar fi făcut Victor sau John vreodată. Niciodată nu mă voi putea ierta pentru asta. Chiar și acum, mă apasă, muntele ăsta de regrete. Nu îi vreau pe *niciunul* din ei în mine. Nu îi vreau ticăloșia și dezolarea lui Victor sau aroganța și detașarea lui John, dar în același timp nu vreau nici pasivitatea sumbră și nonșalanța puerilă a lui Tom. Vreau să fiu eliberat de toți trei. Nu vreau să fie nimic în mine care nu e lumină și puritate și bunătate. Dar bineînțeles că așa ceva nu-i real. Asta se întâmplă când ești o statuie într-o piață, deprivat de orice ornament uman care nu poate fi sculptat în bronz. Ceea ce leagă toate amintirile mele cu Penny una de alta e sentimentul copleșitor că există cineva care nu are nevoie ca eu să fiu altceva în afară de ceea ce sunt. Asta poate face iubirea pentru tine, dacă o lași – să construiască o persoană din toate bucățile tale sparte. Nu contează dacă se văd copcile. Copcile, *cicatricile* pur și simplu arată că te-ai luptat. Așa că mă opresc din încercarea de a ține toate aceste versiuni ale mele despărțite. În loc de asta, ne reîntregesc. John nu-și dă seama ce se-ntâmplă până când e deja prea târziu și a fost deja tras în noi. Tom n-are nicio idee ce se-ntâmplă în capul lui, dar nici n-avem nevoie ca el să știe. Suntem în control.

Unu. Tragem de maneta de activare a Motorului chiar când protocolul-bumerang ne trimite înapoi în prezent. Singurul prezent care o să existe vreodată.

132.

Mă trece un curent glaciar de anxietate că o să mă trezesc în spital, la puțin timp după ce m-am prăbușit la șantierul lui John și o să fiu forțat să retrăiesc întreaga secvență iar și iar și iar într-un ciclu infinit. Dar sunt scutit de oroarea asta existențială. Această ultimă călătorie în timp o fac cu aparatul instantaneu al tatii, așa că nu sunt aruncat în alți cincizeci de ani de autoexaminare paralitică. Cu o străfulgerare de lumină și un șuierat, ajung înapoi în 2016. Mi-a luat până acum să apreciez cu adevărat geniul tatălui meu în comparație cu al lui Lionel.

Din expresia perplexă de pe fața lui Lionel, care e la un metru de mine, e clar că n-a trecut timpul aproape deloc. Totul e așa cum l-am lăsat când am plecat, doar că nu mai țin în mână mașina timpului. Se holbează la mine, iar confuzia i se transformă în iritare.

— N-a funcționat, zice Lionel.

— A funcționat, zic eu.

— Te-ai întors în timp?

— Da.

— Dar eu sunt tot aici, zice el.

— Așa e, Lionel. Am făcut-o. Am salvat lumea împreună.

Îl îmbrățișez. Stă țeapăn, jenat când ni se ating corpurile unul de altul.

— Nu, zice Lionel. O să încerci iar.

Chestia e că nu-l îmbrățișez pe Lionel pentru că mi-a fost dor de el. Am făcut-o ca să ajung destul de aproape de el pentru a ciupi un nerv din cotul lui, trimițându-i o săgeată iradiată de durere până în gât, în timp ce i-am rupt de la încheietură dispozitivul pe care îl folosește pentru a acționa sistemele clădirii și am călcat pe el, strivindu-i componentele delicate sub călcâi.

Are o alarmă, pentru că, imediat ce nu mai e pe încheietura lui, ușile de securitate se deschid și Wen, șoferul cu ceafa lată, aleargă înăuntru cu pistolul scos.

Îl trag pe Lionel în fața mea, ca scut uman, și îl împing un pic în direcția lui Wen, iar el face un pas instabil, involuntar în față, pentru a-și păstra echilibrul. Wen tresare, neștiind dacă principala lui sursă de venit e pe cale să cadă cu fața la podea.

Mă folosesc de ezitarea de moment pentru a mă lansa spre Wen, dintr-o parte, ca să nu fiu o țintă așa mare. N-am nici cea mai vagă idee de unde știu să fac asta. Wen își întoarce brațul, dar e prea târziu.

Mâna mea prinde mâna lui, în care e pistolul, întorcându-l în partea opusă mie, rupându-i degetul de pe trăgaci, în timp ce îi dau un umăr în nas, spărgându-i cartilajul.

Cealaltă mână a mea se strânge în jurul cefei lui Wen și, cu precizie și forță, tai accesul muscular la coloana lui vertebrală.

Picioarele lui Wen cedează și, conștient, dar temporar paralizat, cade la pământ, lăsându-mi pistolul în mână. Din nasul spart al lui Wen țâșnește sânge, dar nu-și poate mișca corpul mai jos de umeri, așa că zvâcnește ca un păianjen captiv.

Lipesc țeava pistolului de fruntea lui Lionel.

Toată afacerea ia, cum să zic, cam două secunde, și chiar dacă eu sunt cel care a făcut totul, mi se pare imposibil de tare.

Se pare că integrarea lui Victor în conștiința mea mi-a dat acces la ciudatul lui antrenament militar de supraviețuire postapocaliptică. Lucru care îmi deschide niște posibilități interesante în ceea ce privește alegerile mele viitoare de viață, dar acum îmi pasă de un singur lucru – să mă asigur că Penny și familia mea sunt în siguranță.

Sunt cu piciorul pe gâtul lui Wen și cu pistolul apăsat pe fruntea lui Lionel destul de tare ca să-i las o urmă.

— Așteaptă, zice Lionel. A fost ideea ta. Nu-ți aduci aminte? Tu mi-ai spus să fac să pară că i-am răpit. Tu ai zis că o să ai nevoie de motivație. Sunt în siguranță, nu i-am rănit. Chiar și Weschler, femeia, Penelope, a fost un fals. Am angajat un regizor de filme de acțiune din Hong Kong să filmeze toată scena. El crede că-i pentru un reality-show japonez.

— Cealaltă cronologie a dispărut, zic eu. Permanent. De-abia am salvat realitatea *asta.*

— Nu, zice el, nu se poate ca asta să fie viața mea.

— Ba da, zic eu.

— Dar am irosit-o pe toată, zice Lionel.

— Ai construit o mașină a timpului, Lionel, zic eu. Ești cel mai mare om de știință care a trăit vreodată.

— N-am construit-o, zice el. Am copiat-o.

Dă din cap către o scobitură mică în perete. Îmi răsucesc papucul pe gâtul lui Wen până își pierde cunoștința, iar după aia fac un gest cu arma. Lionel merge șontâc-șontâc – dispozitivul de încheietură monitorizează funcționarea optimă a benzilor de pe picioarele lui, iar fără el face pași nesiguri și dezechilibrați. În scobitura din perete e o cutie micuță cu un scanner genetic pe care îl poate deschide numai Lionel.

Adăpostită înăuntru e mașina timpului.

— Mi-ai lăsat asta pe 13 iulie 1965. Nu știu dacă a fost intenționat, dar... ai făcut-o. Am înțeles că nu puteam pur și simplu s-o folosesc eu. Ar fi fost catastrofal pentru realitate așa cum o știm noi. Dar nu eram în stare să construiesc o mașină a timpului de la zero. Era *imposibil.* Așa că am dezmembrat-o pe asta. Bucată cu bucată. Și mi-am dat seama cum să produc toate componentele. Am încercat cât am putut de bine să nu trișez. N-am fabricat niciuna dintre piese înainte de a fi fezabil din punct de vedere tehnic cu știința contemporană. Când am dat de un obstacol de netrecut, da, am dus tehnologia globală acolo unde am avut nevoie să fie. De asta mi-am vândut invențiile la momentele respective. Nu pentru bani. Din necesitate. Nu mi-ai spus cât de mult trebuie să te aștept.

— Nici tu nu mi-ai spus cât îmi va lua să călătoresc înapoi în timp. Cincizeci de ani, Lionel. Am fost blocat vreme de cincizeci de ani.

— Da, zice el, ei bine, bănuiesc că ne-am fi putut da unul altuia mai multe informații. Pentru a elimina niște durere.

— Ciclul e acum închis, zic eu. Și nu îl mai deschidem niciodată.

— Nu, trebuie să încerc din nou, zice Lionel. Dacă n-o faci tu, o s-o fac eu.

— Nu știți cât de aproape am fost să distrugem tot. Viața *asta* pe care credeți c-ați irosit-o, așa arată lumea salvată.

— Dar n-am făcut nimic, zice el. M-am copiat pe mine. Sunt un impostor.

— Mama mi-a spus odată că ăsta-i secretul vieții, zic eu. Toți credem că suntem impostori. Toată lumea o păcălește.

— Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieții mele blocat într-un paradox ontologic și trebuie pur și simplu să accept asta și să merg mai departe?

— Da, zic eu. Pentru restul lumii.

— Ce-mi pasă mie de restul lumii? zice el.

— Atunci să-ți pese numai de Ursula, zic eu. N-o să ai ceva mai bun. E o viață de iubire reciprocă, chiar dacă pe ascuns și dureros și greu, e mai rău așa decât deloc?

— Măcar în lumea cealaltă sunt un erou.

— Lionel, încă mai poți fi.

Nu înțelege, bineînțeles. A fost legat de scenariul ăsta mult prea mult timp. Dar o să-i arăt. Și apoi o să le arătăm tuturor.

133.

Uite, n-am scris nicio carte până acum și-mi pare rău dac-am scris-o greșit, mai ales acum, la sfârșit. Se întâmplă mult mai multe lucruri, dar mă simt de parcă aș fi abuzat deja de răbdarea ta, așa că o să termin cât de eficient îmi permite talentul meu limitat.

Îl las pe Lionel să-l trezească pe Wen și tipul pare incredibil de nonșalant în legătură cu toată afacerea. Poate că e, pur și simplu, în fișa postului. Mergem înapoi, la casa lui Lionel, și facem niște pregătiri pentru sosirea mamei, tatii, surorii mele și a lui Penny de la aeroport. Un zbor obișnuit din Toronto la Hong Kong durează aproximativ cinșpe ore, dar bineînțeles că avionul privat al lui Lionel a fost construit pentru a-l face într-un sfert din timpul ăsta.

În Lionel a avut loc o schimbare. Părea *eliberat* de faptul că nu mai trebuie să-și pună în aplicare masterplan-ul elaborat, dar în același timp părea cumva pierdut fără el. A fost surprinzător de maleabil, gata să vină cu mine oriunde. Ceea ce era ciudat, sigur, dar bineînțeles, *eu* sunt și cel care i-a dat indicațiile pentru masterplan în primul rând. I-am spus ce să facă în 1965 și a petrecut următorii cincizeci de ani făcând-o. Acum își arată și vârsta, de parcă unicul lui scop i-a ținut corpul în frâu și, fără el, ceva vital a năpârlit de pe el, dezvelind un bărbat de 93 de ani foarte obosit.

Familia mea și Penny au fost aduși la reședință inconștienți și au fost readuși în simțiri cu niște vapori incolori, inodori, care au anulat efectul gazului folosit să-i adoarmă. Lionel s-a ținut de cuvânt, nimeni nu era rănit, inclusiv Penny.

A existat puțină confuzie și supărare când s-au trezit în cealaltă parte a lumii. Greta a fost convinsă că ar trebui să dea un pumn în gură cuiva, dar nu știa dacă fratelui ei, gărzii stoice de corp sau bătrânului. Mama a vrut să sune la poliție sau la consulat sau pe oricine avea jurisdicție asupra răpirilor internaționale. Tata a făcut un calcul rapid distanță-supra-timp și a avut o groază de întrebări despre cum au ajuns în Hong Kong așa repede. Penny n-a zis nimic.

Le-am făcut cunoștință cu Lionel Goettreider.

Asta le-a atras atenția. Lionel și cu mine le-am făcut un rezumat a ceea ce se întâmplase de când mă văzuseră ultima oară. Ei au făcut tot ce-au putut să ne urmărească, dar, așa cum sunt sigur că v-ați dat seama până acum, încercarea de a lega toate rahaturile astea de călătorii în timp în cap e o corvoadă, mai ales având în vedere că, în final, măreața mea faptă eroică a fost de a păstra lumea exact așa cum știuseră ei întotdeauna că e. E greu să fii entuziasmat de ce ar fi putut fi când tot ce știi e ce e.

Cheia a fost casa lui Lionel – dovedea că lumea tehno-utopică pe care o descrisesem nu era doar o fantezie rămasă din copilărie, filtrată printr-o cădere nervoasă. Era reală și era peste tot în jurul lor și era destul de mișto.

Lionel le-a arătat mamei și tatii și surorii mele multele lui invenții incredibile, dar puteam să văd cum interesul lui Penny oscila. Nu-i pasă prea mult de drăciile astea. Îi plac cărțile făcute din hârtie și lipici, pernele pline de pene, scaunele construite din lemn și cuie, fructele care cresc în pământul moale, sărutul cu o persoană pe care o iubești.

Am stat în fața peretelui de sticlă prin care se vedea, de pe crestele ruginii, revărsarea albă a Mării Chinei de Sud. Și am vorbit.

Ăsta-i un alt lucru care îi place lui Penny – să vorbească. Și să asculte. Să se gândească bine la lucruri. Să analizeze puncte de vedere. Să încerce să înțeleagă.

Am pierdut multe în zecile de ani pe care i-am petrecut călătorind în timp, mai ales cum se simte să interacționezi cu un

alt om. Am fost îngropat adânc, izolat cu beton, închis într-o cutie de oțel, lansat în spațiu, înghețat, asfixiat, tras în inima arzătoare a soarelui. M-am simțit dispărut pentru totdeauna.

Mi-au trebuit zece secunde cu Penny ca să regăsesc sentimentul. S-a uitat la mine și gata.

134.

Au niște apusuri de soare destul de frumoase în Hong Kong, iar ăsta arunca picături roz și portocalii pe apa de jos.

— Te cred, zice Penny. Dacă mai contează.

— Contează enorm, mărturisesc eu.

— Dar nu știu dacă destul, zice ea.

— Măcar e un început?

— Măcar e un început.

— OK, zic eu.

— Bine, zice ea, e posibil ca toată chestia asta să fie e farsă elaborată pe care ai copt-o cu grijă ca să mă fraierești să mă-ndrăgostesc iar de tine. Dar dacă e, na, puncte-n plus pentru creativitate.

— Când zici să te-ndrăgostești *iar* de mine, spun eu, înseamnă că nu mai erai îndrăgostită de mine?

— Da, îmi răspunde Penny. Nu știu. În mare parte da.

— Și acum?

— Acum e mult mai complicat, zice ea.

— Nu pot să schimb ce s-a-ntâmplat. Am acces la un căcat de mașină a timpului și tot nu pot s-o fac. Plus că ar trebui să explic cum realitatea e ca o crème brûlée și nu cred că asta o să mă ajute prea mult. Cred că partea aia a mea a dispărut, dar înțeleg dacă garanțiile mele nu înseamnă nimic. Pot să-mi cer scuze până mor, și o s-o fac dacă mă lași, dar cel mai bun mod la care mă pot gândi ca să luăm înapoi ce am avut e să-ți arăt în fiecare zi din viețile noastre că așa ceva n-o să se mai întâmple niciodată. Dar dacă tu simți cu adevărat că nu mai putem lua înapoi ce am avut, că e pierdut pentru totdeauna, o să accept asta. Chiar o s-o fac.

— Mda, zice ea, nu la asta mă refeream când am zis că-i *complicat.*

— OK, spun eu.

— Sunt însărcinată, rostește Penny.
— Cu un copil? mă mir eu.
— Mda. Însărcinată cu un copil.
— E ciudat, zic eu, pentru că tocmai am salvat de unul singur continuumul spațiu-timp, civilizația, până și realitatea, iar ăsta e, chiar și-așa, cel mai bun lucru care mi s-a-ntâmplat azi.
— Am făcut testul azi-dimineață, zice ea. Sau ieri. Sau ce zi o fi fost când m-am trezit ultima dată la mine-n pat.
— Îmi pare rău că nu am fost acolo când ai aflat.
— Erai ocupat să salvezi, na, lumea.
— Până și realitatea.
— Nu ți-o lua-n cap. Nimeni în afară de cei din camera asta nici măcar nu știe că s-a-ntâmplat. De fapt, tot ce-ai făcut cu adevărat a fost să *nu* distrugi realitatea mai tare decât ai făcut-o ultima dată. Așa că hai s-o lăsăm mai moale cu salvatorul călător în timp.
— Știi, zic eu, într-o altă realitate sunt, cum să zic, războinicul ăsta apocaliptic superdur.
— Vrei să-l păstrăm? mă întreabă.
— Mai mult ca orice altceva, îi răspund.
— Și eu mă simt cam la fel, zice Penny.
— Penny, îmi pare rău.
— Și mie îmi pare rău. Și nu mă-ntreba *de ce.* Pentru că, crede-mă, am avut îndoieli majore cu privire la tine. Am avut niște gânduri negre, de căcat, răzbunătoare. Și e greu să le șterg pe toate și să mă prefac că nu au existat niciodată. Dar mi-ar plăcea să încerc.
— Și mie, zic eu.
— Nu-mi vine să cred că te cunosc de mai puțin de o lună, spune ea.
— Avem timp, zic eu.
Aproape am terminat povestea asta și nici măcar acum nu-s un scriitor destul de puternic ca să transmit cum se simte să mă sărut cu dragostea incontestabilă a vieții mele după cincizeci de ani, așa că o să-ncerc să ți-o zic simplu – e grozav.
Dar e ceva ce Penny nu spune. Ce n-o să zică niciodată. Ce n-o să discutăm niciodată, nici măcar o dată. Nu știe exact când am conceput bebelușul. Eram morți unul după altul și nu ne interesa când și unde o făceam. Putea să fie una din două sau trei sau patru ocazii. Și putea să fie cu John. Genetic, e irelevant.

Psihologic, n-am nicio idee. Poate că nu contează. Poate că nici n-ar trebui s-o menționez. Poate e ceva minunat care a ieșit din ceva groaznic. Poate ăsta e un mod egoist de a o împacheta Poate că-s nesimțit și numai pentru că m-am gândit că momentul pasager, evaziv al concepției a ceva atât de capital și obișnuit ca începutul unei vieți de om ar putea avea orice influență asupra felului în care va fi copilul nostru. Poate ar trebui pur și simplu să tac dracului din gură și să mă bucur. Poate o s-o fac.

135.

Așa începe viitorul.

Tata va analiza exhaustiv toate specificațiile tehnice ale Motorului Goettreider și va fi dat pe spate de ceea ce va găsi. Chiar dacă, na, i-am *spus* deja ce poate să facă. Diferența dintre posibilele halucinații psihotice și suspecte ale fiului său și mașina propriu-zisă care emite zettajouli de energie curată va fi nesurprinzător de mare. Tata va considera că avem responsabilitatea de a-l arăta lumii cât de repede posibil, având în vedere că e una dintre marile descoperiri științifice ale istoriei omenirii.

Ca grup, însă, vom alege o abordare mai judicioasă.

Vom forma o companie. Eu, Penny, Greta, mama și tata vom împărți 50,1%, deci 10,02% fiecare, iar Lionel va avea 49,9%, procente care i se vor transfera Emmei în ziua în care va muri Jerome. Chiar dacă Lionel nu va dori nimic altceva mai mult decât să își afirme paternitatea, va respecta dorința Ursulei ca soțul ei să nu afle niciodată adevărul. Sau măcar să nu-l afle fără dubii.

Greta va susține că lumea în care Lionel, elegant, și-a transformat Motorul într-o tehnologie open-source, pentru ca toată lumea care avea mijloacele necesare să construiască unul, e de mult dispărută. Având în vedere controlul corporatist și corupția politică mai avansată și consolidată cu încă cinci decenii în civilizația globală, va trebui să ne ocupăm de lansarea acestei tehnologii epocale cu mult mai multă grijă decât o făcuse Lionel pe patul de moarte, în 1965.

Greta a citit mult de când compania ei i-a fost luată din cauza excesului de superioritate autoproclamată și lipsei de discernământ în afaceri, lucruri pe care a lucrat din greu să le schimbe. E absorbită mai ales de un filosof francez pe nume Paul Virilio, care scrie despre Accident – ideea conform căreia de fiecare dată când aduci o nouă tehnologie în lume, aduci și accidentul acelei tehnologii, așa că ai o responsabilitate de a anticipa nu numai binele pe care îl poate face, ci și răul, nu doar gloria, dar și dezastrul.

Am menționat noțiunea asta înainte, dar în locul din care vin îi era atribuită altcuiva. Mă încălzește gândul că poate nicio idee nu se pierde. Pur și simplu așteaptă undeva într-un vârtej pentru ca altcineva să se gândească la ea.

Depozitul lui Lionel e echipat pentru a produce Motoare în masă și începem să facem asta imediat. Toate componentele sunt la locul lor, dar, bineînțeles, nu ne dorim nicio greșeală catastrofală. Vor trebui să fie fără pată, din prima. Din fericire, Lionel a avut destul de mult timp la dispoziție ca să le perfecționeze.

Tata va folosi perioada de producție și testare pentru a scrie o carte, prima de la debutul atât de criticat, impregnat cu jocuri de cuvinte – pe care va fi încântat să afle că Lionel chiar l-a citit, iar ei vor petrece multe nopți prinși în mijlocul unor discuții de specialitate, impenetrabile, atât despre teoria științifică din spatele lui, cât și despre aplicațiile practice. Tata nu va părea niciodată, în nicio realitate, mai fericit ca în timpul acelor dezbateri. Cartea va fi despre Lionel, despre viața lui, despre munca lui, despre cum a luat naștere Motorul și ce înseamnă el pentru lume. Va omite câteva detalii personale cheie. Ne-ar plăcea să schimbăm lumea fără să rănim pe nimeni. Va fi printre cele mai bine vândute biografii publicate vreodată. Va avea câteva jocuri de cuvinte.

Obiectivul companiei va fi să facă tehnologia open-source, accesibilă oricui, pe gratis. Dar Greta ne va convinge că trebuie să fim prudenți, măcar la început. Sunt mult prea mulți oameni în lume care vor percepe ce facem noi ca pe o amenințare la adresa existenței lor. Așa că va trebui să-i scoatem din joc.

Greta va avea un plan. Ea crede că banii sunt arbitrari și au putere numai pentru că oamenii, ca o colectivitate, le dau putere, ca o halucinație în masă care a prins viață, un golem cu

zerouri infinite. Vom accepta puterea asta arbitrară și o vom folosi – pentru a cumpăra orice companie care ne-ar putea amenința. Pentru asta vom avea nevoie de câteva trilioane de dolari. Dar un Motor care produce energie nelimitată e în același timp un sistem care produce bani pe bandă rulantă.

Greta se va dovedi a fi un CEO nemilos și vizionar. În timp ce ne pregătim să lansăm Motorul, ea va lucra la detaliile din strategia pe termen lung, scoțând pe piață o serie importantă de dispozitive cu care Lionel și-a îmbunătățit casa.

Mamei nu-i pasă de dispozitive sau drăcii sau de tehnologia de orice fel. Interesul ei în toată afacerea va fi politic. Ea va avea un singur rezultat în minte – să nu mai fie niciodată război. Nu va vedea Motorul ca pe o sursă de energie nelimitată sau bani nelimitați, ci ca o mașină a păcii nelimitate. Vrea ca fiecare persoană de pe planetă să fie liberă să simtă ce simte ea, cufundată într-un fotoliu într-o după-amiază însorită, citind un roman scris într-o altă eră – să nu aibă nicio grijă. Ea se va lupta să schimbe era asta, să o facă să pară un vis urât din care umanitatea s-a trezit în sfârșit.

Va deveni reprezentantul nostru politic principal. Ai putea să te gândești că o carieră în mediul academic ar pregăti-o pentru așa ceva, dar se pare că mediul academic e total sărit de pe fix și a reuși să faci ceva într-o universitate e atât de complicat și asinian și teatral încât mama va ajunge la concluzia că politica propriu-zisă e relaxantă în comparație cu asta.

Lionel nu va avea niciun interes să se implice mai departe. Îi va păsa de un singur lucru – să petreacă timpul care i-a mai rămas cu Emma Francoeur. Va trăi cu optsprezece luni mai mult decât Jerome și va muri cu Emma la capul patului. Niciodată n-o voi întreba cum s-a simțit în toată situația asta. E foarte retrasă și, oricum, nu va fi treaba mea.

Lionel va trăi destul pentru a primi Premiul Nobel.

Penny și cu mine nu vom avea un rol prea important în nimic. Nu vom vrea unul. Penny va aduce pe lume copilul nostru și îl vom crește împreună. Ceea ce nu înseamnă că nu vom avea un plan. Cu partea noastră din resursele financiare nelimitate ale Motorului, vom cumpăra o clădire și o vom dărâma și o vom reconstrui. Și apoi vom cumpăra altă clădire și o vom dărâma și o vom reconstrui. Și apoi vom face asta iar și iar și iar atâta timp cât banii vor veni, adică pentru totdeauna.

Nu cred că voi fi iertat vreodată pentru că am curmat existența prietenilor mei, dar cel mai bun mod de a-i onora e cărămidă cu cărămidă cu cărămidă. De fiecare dată când voi turna fundația unei noi clădiri, voi scrie numele celor pe care i-am pierdut în cimentul ud. Deisha. Asher. Xiao. Hester. Megan. Tabitha. Robin. Penelope.

Vom reconstrui lumea, Penny și cu mine, clădire cu clădire. Lui Penny îi plac lucrurile pe care le poate atinge și eu voi descoperi că și mie. Îmi voi da seama că, în afară de Penny și de copilul nostru, ceea ce mă face cel mai fericit e să construiesc lucruri. O clădire. O familie. O viață.

Nu vom schimba lumea repede. Dar avem timp.

136.

Așa cum am mai spus de *multe* ori, eu vin dintr-o lume unde nu existau lipsuri. Dar în ultima vreme m-am gândit mult la asta. Dacă e adevărat sau nu.

Când o pun acum în balanță, în ciuda descrierii cu sufletul la gură a minunilor ei multivalente, mă lovește cât de ușor de recunoscut era. Ce vreau să zic e că – oamenii trăiau în clădiri, aveau slujbe, cumpărau lucruri cărora li se făcea reclamă, urmăreau tendințele în materie de modă, le plăcea divertismentul proiectat pe ecrane, mâncau, beau lichide, făceau sex, se îndrăgosteau și frângeau inimi, făceau copii și îi creșteau cum credeau de cuviință, votau la alegeri și uneori încălcau legea și încercau să contribuie cu ceva însemnat la o civilizație pe care o considerau întotdeauna perfectibilă, dar și meritând efortul de dezvoltare. Întreaga afacere, de la-nceput până la sfârșit, ar fi fost imediat înțeleasă intuitiv de oricine din acest 2016. Sau, și asta e de fapt ideea mea, din 1965-ul nostru comun.

Lumea din care vin era o versiune accelerată a civilizației care s-a dezvoltat în secolul XX, ancorându-se în calamitățile celui de-al Doilea Război Mondial și decolând chiar mai repede de pe pista construită în cele două decenii dintre 1945 și 1965. Și apoi pur și simplu a mers înainte, tehnologia a devenit din ce în ce mai sofisticată, mai închegată, mai cuprinzătoare, mai integrată, mai… mai. Dar nu a fost diferit ca *imaginar* de viitorul pe care l-

am visat după Pearl Harbor, Normandia, Stalingrad, Auschwitz și Hiroshima.

De fapt, visele alea au fost cele care s-au transformat în realitate. Dacă tehnologia necesară pentru desenarea de către scannerele neurale a unei proiecții virtuale a celor mai arzătoare speranțe ale umanității ar fi existat, dacă omenirea și-ar fi putut oferi un viitor sclipitor și optimist și confortabil în care să se trezească după pandemoniul sinistru al coșmarului din timpul războiului, el ar fi arătat exact ca lumea din care veneam eu. Și a arătat – activat de Lionel Goettreider pe 11 iulie 1965.

A fost de parcă imaginația noastră colectivă s-a oprit din a revizui ceea ce putea fi civilizația, a fixat un model definitiv și s-a pus pe treabă să ajungă la el. A fost lumea pe care trebuia să o avem. Și nu am mai avut niciun motiv să ne gândim la altă lume. O altă definiție destul de bună a ideologiei.

OK, care e alternativa? Dacă lumea nu trebuie să fie o accelerație orbitoare a fanteziilor tehno-utopice ale generației de după război, atunci... ce? Există o altă cale între destinul proclamat de manifestul futurist și dezastrul apocaliptic?

Stăm în jurul unei mese, la cină, Penny și cu mine și mama și tata și Greta și Lionel și, după moartea lui Jerome, adesea Emma, și vorbim despre asta. E posibil să ieșim din carapacea ideologiei noastre? Sau *ideologia* e carapacea și tu pur și simplu trebuie să încerci s-o desfaci? Poate că e prea târziu pentru noi și tot ce putem să facem e să creștem o generație mai puțin captivă în vise depășite, liberă să-și imagineze... altceva. Penny și cu mine lucrăm la asta.

Avem nevoie de un nou viitor.

137.

Am scris toate astea din două motive.

Primul e John. Ăsta e romanul pe care a vrut să-l scrie el. I-am preluat viața, iar el nu s-a mai întors niciodată, sau cel puțin nu încă, așa că mi s-a părut corect să fac lucrul ăsta pentru el.

De ce-mi pasă măcar să fac lucrul corect în ceea ce-l privește pe John? Din cauza lui Victor. Imaginează-ți că eu și Victor suntem un înger și un diavol pe umerii lui John, ca într-un desen animat vechi, e reconfortant. Pentru că înseamnă că viața în

care locuiesc în lumea pe care am salvat-o nu e contaminată irevocabil. Poate, ca orice viață, s-o ia în orice direcție.

Moral, emoțional, ontologic, nu sunt sigur că mai contează cine a fost cu adevărat de vină pentru lucrurile de neiertat pe care le-a făcut John. Trebuie să-mi asum responsabilitatea, pentru că sunt singurul rămas. Dacă Victor e o tumoare pe care am extirpat-o înseamnă că a fost o problemă cu o soluție. A dispărut, așa că oamenii pe care-i iubesc sunt în siguranță. Avem cu toții probleme despre care ne place să credem că au soluții. Avem cu toții părți ale noastre pe care ne-ar plăcea să le retezăm.

Știu că romanele probabil n-ar trebui să spună direct despre ce sunt. Dar ăsta nu-i chiar un roman. E o carte de memorii. Așadar sper că e OK să admit că toată afacerea asta are o direcție generală. Niciodată n-am pretins că-s vreun înțelept, ba chiar din contră, așa că uite despre ce cred eu că-i cartea asta – nu există o viață pe care ar trebui s-o ai.

Acum, admit și că sunt în cea mai mare parte un idiot care ia niște decizii groaznice și sunt lovit din când în când de o trepidație incredibil de scurtă de discernământ cețos, așa că ești liber să crezi că e despre cu totul altceva.

E despre ce ai tu nevoie să fie.

Al doilea motiv ești tu, Tom.

Vreau să știi de ce mama ta și cu mine ți-am dat numele ăsta și ce s-a întâmplat cu adevărat, în caz că, dintr-un motiv anume, nu pot să-ți spun sau nu-ți spun sau n-o să-ți spun. Am terminat cartea când am putut, un pic în fiecare noapte, uneori cu tine dormind în brațele mele în timp ce mama ta încerca să doarmă pe furiș cinci minute între alăptări. Am încercat să surprind cum m-am simțit în momentele alea, ca să fie destul de interesant pentru tine încât s-o duci până la capăt, nu o obligație sau o rușine, chiar dacă știu că limitele mele ca scriitor au făcut-o ca să pară un pic din ambele.

Și e în regulă, e total în regulă dacă nu crezi niciun cuvânt din ea, dacă tu crezi că acest capitol final e o paradă ciudată, încă una din glumele stranii ale tatălui tău, să pretindă că un roman e o carte de memorii când e evident că e cea mai absurdă ficțiune și chiar una cu puține merite literare. Spune-le prietenilor tăi că părinții ți-au pus numele după un personaj dintr-o poveste pe jumătate penibilă pe care taică-tu a scris-o

cândva din cauza unui vis pe care l-a avut și de care n-a putut să scape – dar a refuzat s-o recunoască, a dus, ca de fiecare dată, gluma mult prea departe, a insistat până la sfârșit că fiecare cuvânt era real.

Chestia e că te-am văzut ieșind din mama ta și asta mi-a schimbat viața. Toate celelalte momente care mi-au schimbat viața par atât de curate și de ordonate în retrospectivă. Ăsta a fost dezordonat și zgomotos, transpirație și sânge și lacrimi și o nouă viață, cu ochii ei, ochii tăi, care deja arătau ca ochii ei, închiși strâns, și gura lui, gura ta care arăta deja ca gura mea, deschisă larg, și Penny strângându-mă de mână și uitându-se la mine și eu strângând-o de mână și uitându-mă la ea și amândoi știind că în sfârșit începea. Lumea pe care trebuia s-o avem. Ai fost tu.

În tot timpul ăsta, ai fost tu.

MULȚUMIRI

„*Trebuie să îngăduim bucuros pe cei neînțelepți, altfel cum i-am putea opri din a fi neînțelepți*?” e inspirat de ceva ce mama mea, Judith Mastai, obișnuia să spună. Mai exact, e felul în care își trata munca și viața. A murit pe 17 februarie 2001, așa că nu a apucat niciodată să afle ce fel de oameni aveau să devină fiul și fiicele ei. Romanul ăsta e dedicat memoriei sale.

Conceptul Accidentului e influențat de scrierile lui Paul Virilio, mai ales de *Open Sky.* Critica Gretei asupra științifico-fantasticului e influențată de scrierile lui Daniel Quinn, mai ales de *Ishmael.*

Sunt puțini oameni în cariera cuiva care chiar fac ce spun că vor face. Agentul meu, Simon Lipskar, e unul dintre ei și sunt recunoscător pentru îndrumarea lui indispensabilă. Mulțumesc lui Maya Nikolic, Katie Stuart, Celia Taylor-Mobiley, Taylor Templeton, Joe Volpe și tuturor celor de la Writers House pentru eforturile făcute în numele meu.

Cartea asta a fost scrisă cu zero așteptări că ar putea să fie într-adevăr publicată, dar datorită unor oameni de la Penguin Random House, așteptările mi-au fost înșelate.

Mulțumesc editorului meu american, Maya Ziv, care a fost prima care a cumpărat cartea și – cu mare perspicacitate și cu o și mai mare răbdare – m-a ajutat s-o fac mai bună. Mulțumesc și lui Ben Sevier, Christine Ball, Amanda Walker, Alice Darymple, Eileen Chetti și tuturor celor de la Dutton.

Mulțumesc editorului meu canadian, Amy Black, pentru îndrumările ei atente, care au rafinat romanul. Mulțumesc și lui Kristin Cochrane, Val Gow, Susan Burns, Melanie Tutino, Christie Hanson, Tracey Turriff și tuturor celor de la Doubleday.

Mulțumesc editorului meu britanic, Jessica Leeke, pentru observațiile ei incisive și susținerea înflăcărată. În plus, îi mulțumesc lui Alex Clarke pentru expertiza lui editorială. Mulțumesc și lui Louise Moore și tuturor celor de la Michael Joseph.

Mulțumesc și editurilor și traducătorilor care duc carte asta în atât de multe alte limbi și țări. Sper că la un moment dat călătoriile mele îmi vor permite să vă întâlnesc pe toți.

Le sunt recunoscător lui Frank Wuliger, Greg Pedicin și Karl Austen pentru anii lor de prietenie, sfaturi și muncă susținută. Sunt un scriitor mai bun pentru că i-am cunoscut.

Conversațiile cu Jonas Chernick, Ron Cunnane, Jonathan Feasby, Zoe Kazan, Anna Levin și Ziya Tong m-au ajutat să modelez anumite idei din cartea asta. Le mulțumesc. Martha Sharpe și Jonathan Tropper mi-au oferit sfaturi extrem de utile unui romancier la debut. Le mulțumesc și lor.

Să fii profesor de engleză la liceu poate, uneori, să nu-ți aducă prea multe mulțumiri. Dar Muriel Densford de la Sir Winston Churchill Secondary School din Vancouver m-a inspirat să văd cărțile și pe mine într-un alt fel și sper că spunând asta o să-i aduc o mulțumire în plus pentru munca pe care o face.

Mulțumesc familiei mele – Moshe Mastai, Galit Mastai, Talia Mastai, Bill Morris, Mary Morris și, de fapt, tuturor celor care au numele de familie sau sunt căsătoriți sau rude cu oricine are numele de familie Mastai sau Morris.

Mulțumesc soției mele, Samantha Morris Mastai și fiicelor mele, Beatrix și Frances. Datorită lor sunt soț și tată și din cauza asta atât de multe lucruri din viața asta au, în sfârșit, sens.

În casa bunicilor mei era un raft de jos plin cu antologii SF ponosite din anii ’50 și 60. Când eram copil, le scoteam cu grijă și mă holbam la copertele uzate, gândindu-mă la viitorul pe care fiecare din acești artiști și scriitori și-l imaginau, deja fixat în trecutul meu îndepărtat. Bunica mea, Leonore Freiman, a murit în 2004 și bunicul meu, Milton Freiman, a murit în 2006. Colecția lor de antologii e acum pe un raft, lângă masa la care am scris cartea asta. Chiar și acum, uneori mă mai uit la coperte.

ELAN MASTAI

OMUL CARE A CUCERIT TIMPUL

virtual-project.eu

virtual-project.eu

